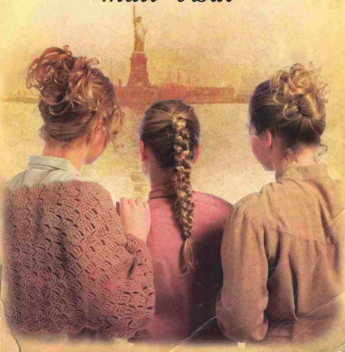

LYNN AUSTIN

CĂMINUL

mult visat

Pentru Elin Carlson viața în Suedia este ca o iarnă nesfârșită după moartea părinților ei. Când circumstanțele devin de nesuportat, ea decide să găsească un adăpost sigur pentru surorile ei.

Așa începe călătoria lor spre America, pământul visurilor și al celei de-a doua șanse.

Dar cum dificultatea devine tovarășul lor constant, Elin, Kirsten și Sofia pun la îndoială decizia lor de a imigra în Chicago. Vor fi vreodată realizate speranțele lor pentru viitor?

DOAR TRAVERSÂND UN OCEAN APARENT NESFÂRȘIT VOR GĂSI ADEVĂRATUL ÎNȚELES AL DRAGOSTEI, AL CREDINȚEI ȘI AL CĂMINULUI.

LYNN AUSTIN este o fostă profesoară care acum scrie și susține cuvântări la conferințe, în adăposturi sociale și în cadrul unor evenimente desfășurate în biserici și în școli. Vocea ei unică, abilitatea de comunicare și talentul de a scrie au făcut-o pe Lynn o favorită a cititorilor și i-au adus merite considerabile, incluzând patru premii Christy pentru romanele sale istorice *Lumina din întuneric*, *Stâlpul de foc*, *Tărâmurile ascunse* și *A Proper Pursuit*.

Editura Casa Cărți
ISBN: 978-973-8988-90-2

9 789738 998902 >

www.ecasacartii.ro

**Alte cărți de Lynn Austin apărute
la editura Casa Cărții:**

**Tărâmurî ascunse
Locul femeii
Fiicele Evei
Tot ce ea își dorește**

**Seria FOCUL TOPITORULUI
Lumina din întuneric
Sfâlpul de foc
O lumină pe cărarea mea**

*** * ***

În curs de apariție:

**A Proper Pursuit
Seria CHRONICLES OF THE KINGS [Cronicile regilor]**

LYNN AUSTIN

Căminul mult visat

Traducere de Lavinia Cernău

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2010

Copyright © 2008 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Until We Reach Home
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Căminul mult visat

de Lynn Austin

Copyright © 2010 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Lavinia Cernău

Editarea: Simona Tîlmaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN

Căminul mult visat / Lynn Austin. — Oradea :
Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-90-2

821.111-97-135.1

Familiei mele:
soțului meu, Ken;
copiilor mei, Joshua, Benjamin,
Maya și Vanessa;
mamei și tatălui meu;
și surorilor mele, Bonnie și Peggy

LYNN AUSTIN a câștigat de patru ori premiul Christy pentru romanele sale istorice *Tărâmurî ascunse*, *Lumina din întuneric*, *Stâlpul de foc* și *A Proper Pursuit*. Pe lângă faptul că este autoare, Lynn este o oratoare celebră la conferințe, în aziluri și la diferite evenimente bisericești și școlare. Împreună cu soțul ei, locuiește în Illinois și are trei copii.

PARTEA ÎNTÂI

Suedia

IANUARIE 1897

*E bine să ajungi la capătul călătoriei,
dar până la urmă, călătoria în sine
contează cel mai mult.*

URSULA K. LE GUIN

CAPITOLUL 1

Elin Carlson intră în șopron și avu sentimentul că întreaga lume i se dăduse peste cap. Sora ei, Sofia, se oprise din treabă și stătea scăldată într-o rază de lumină; iar aproape de ea, vorbindu-i încet, era unchiul Sven. Mâna lui se odihnea pe părul Sofiei, care-i atârna pe spate într-o coadă lungă, împletită, de culoarea spicelor de grâu. Elin își aminti greutatea mâinii lui pe creștetul ei și, pentru o clipă, simți că nu mai are aer.

Să nu mai spui nimănui, Elin.

Frica ei se dezlănțui într-un urlet găuit.

— Sofia!

Sora ei tresări. Sofia era atât de timidă, îi era groază de întuneric și de găștele mătușii Karin și uneori, chiar de propria-i umbră. Sofia își duse mâna la piept și se întoarse către Elin.

— M-ai speriat!

— Elin se furișează mai ceva ca un șoricel, nu-i așa? zise unchiul Sven râzând binedispus și așezându-și șapca înapoi pe cap. El păși cu pași mari pe lângă Elin, atingându-i umărul în treacăt în timp ce părăsi grajdul, iar paiele scârțâiră sub cizmele lui grele.

Să nu mai spui nimănui...

Lui Elin îi bătea inima mai să-i sară din piept. Țintuită locului, Elin nu reuși nici să se miște, nici să scoată vreun cuvânt. Aburul respirației ei tăiate străpungea aerul rece de iarnă. Între timp, Sofia își reluase treaba, dar după o clipă se opri și își ridică din nou privirea.

— Ce s-a întâmplat, Elin?

— Nimic.

Totul.

Sofia avea șaisprezece ani, aceeași vârstă ca și Elin în urmă cu trei ani, când unchiul Sven și familia sa veniseră să locuiască cu

ele. Elin trebuia neapărat s-o avertizeze pe Sofia, să-i spună ce s-ar putea întâmpla, ce aproape că se întâmplase azi. Dar Sofia era atât de mică, atât de nevinovată. Atât de fericită. În urmă cu trei ani, și Elin fusese la fel.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sofia din nou.

Elin dădu din cap și ieși în grabă din grajd, alergând după unchiul ei, încercată de frică și mânie în același timp. Cizmele ei mușcau din stratul de zăpadă în timp ce fugea. Elin îl ajunse din urmă când acesta se opri lângă stiva de lemne. El se întoarse încet către ea.

— Dorești ceva, Elin?

Cum îndrăznește să pretindă că nu știe. Cum îndrăznește să zâmbească ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, niciodată. Elin deschise gura, dorindu-și cu ardoare să strige: *Las-o pe Sofia în pace!* Dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

Unchiul Sven se uită la ea, cu privirea pironită în ochii ei, zâmbindu-i netulburat, după care se aplecă ținând toporul într-o mână și un buștean în cealaltă. Sven așeză bușteanul în picioare pe butuc și îl crăpă dintr-o lovitură.

Dacă spui cuiva, vei regreta amarnic.

Mânia lui Elin dispăru, acum simțea doar frica. Pur și simplu nu mai avea cuvinte. Era cu totul neajutorată.

Elin îi întoarse spatele și alergă spre șopron, conștientă că totul se schimbase. De acum înainte, trebuia să-și păzească sora zi și noapte. Nu mai putea s-o lase niciodată pe Sofia singură cu el. Și nici pe Kirsten. Kirsten era sora lor mijlocie, de numai optsprezece ani – oare reușise unchiul lor să facă în așa fel încât să fie singur și cu ea?

Teama îi cutremură pieptul în timp ce o privea pe Sofia care puneă fân proaspăt în boxele vacilor. Afară se auzea sunetul constant al loviturilor de topor ale unchiului lor. Tremurând, Elin trase adânc aer în piept, luptându-se să-și mențină o voce calmă.

— Ajunge pentru azi, Sofia. Du-te în casă.

— De ce? Ce-i cu tine? Ești palidă ca varul.

— Nimic. Elin înșfăcă furca din mâinile Sofiei și o sprijini de perete. Vin cu tine.

— Te porți atât de prostește câteodată, zise Sofia încruntându-se.

N-o să te creadă nimeni, Elin. Vor zice că ești nebună.

Dar poate chiar era nebună. Apăsarea din suflet crescuse, dar Elin trase din nou aer în piept și încercă să vorbească normal.

— Ce făcea unchiul Sven aici?

— N-o să ghicești niciodată! Ochii de un albastru deschis ai Sofiei străluceau de bucurie. Mi-a spus că dacă vreau, pot să merg cu el în sat mâine. Că îmi cumpără ceva dulce de la magazinul lui Magnusson – orice vreau eu.

Deci așa avea să înceapă pentru Sofia. Sofiei îi plăceau dulciurile foarte mult; la fel de mult cum tânjise Elin să fie consolată după moartea părinților lor. Unchiul Sven avusese cuvinte mângâietoare pentru Elin, îmbrățișări calde și un umăr pe care să plângă. *Ești deosebită, Elin. Știi lucrul asta? Fetița mea deosebită.* Acum, încrederea Sofiei avea să fie cumpărată cu bomboane de mentă și batoane de lemn-dulce.

— Nu te poți duce cu el, Sofia. Trebuie să mă ajuți la... la... Am nevoie de ajutorul tău mâine.

— Dar unchiul Sven a spus că...

— O să mergem noi două în oraș, altă dată. Acum vino în casă cu mine. Elin încercă s-o ia de braț pe Sofia, dar Sofia se trase înapoi. Expresia de fericire de pe chipul ei rotund și dulce se transformase în mânie.

— Nu trebuie să fac ce zici tu. Nu ești mama mea!

— Știu, știu... Dar la urma urmei, ce faci aici în șopron? Credeam că e rândul lui Kirsten să facă asta. Unde e Kirsten? Și nu trebuia să ai grijă de copii pentru mătușa Karin?

— Kirsten i-a luat la o plimbare în pădure. Mi-a promis că spală vasele timp de o săptămână dacă facem schimb de sarcini.

După cum o știa Elin pe Kirsten, ea și cei trei verișori ai lor urmăreau elfi prin pădure sau porniseră la vânătoare de trol.

Pentru Kirsten, orice plimbare prin pădure era o aventură, orice bolovan – un trol cocoșat, orice adiere cu foșnet de frunze – un elf care se furișă grăbit. Lui Elin îi veni rău când își aminti de câte ori lucrase Kirsten singură în șopron în ultimele două săptămâni.

Dar nu, unchiul Sven nu va putea s-o amăgească pe Kirsten, nu-i așa? În primul rând, ea făcea tot timpul ceva, nu stătea locului o clipă, așa că nu avea cum să fie ademenită cu minciunile lui. În al doilea rând, Kirsten era la fel de hotărâtă și îndrăzneță ca strămoșii lor vikingi, rareori respectând regulile cuiva și purtându-se tot timpul mai degrabă ca un băiat decât ca o fată. Kirsten mai degrabă s-ar fofila de la treburile casei și s-ar aventura în pădure, decât să stea lângă foc și să brodeze. Chiar și părul ei de culoarea paielor era de neîmblânzit, mereu reușind să se sloboade din ace și cosițe și să fluture la fel de liber ca și ea.

Nu, unchiului lor i-ar fi mai ușor s-o momească pe Sofia, care era blândă și timidă, cu un caracter liniștit și ascultător. Sofia era plămădită ca și Elin, cu oase fine și delicate. Elin își aminti ziua în care unchiul ei își strecurase degetele groase în jurul taliei ei, șoptindu-i: *la te uită, Elin. Zoeltă ca o nuielușă. Aș putea foarte bine să-ți rup oasele, uite așa.* Dar amenințările astea au venit mai târziu, după ce Elin mai crescuse și începuse să se îndepărteze de el.

Elin își dădu seama brusc că nu se mai auzeau loviturile de topor. Inima începu să-i bată mai tare.

– Hai în casă cu mine, Sofia. În momentul ăsta!

– De ce ești atât de furioasă?

– Nu sunt furioasă. Doar că... doar că nu-mi place când tu și Kirsten faceți schimb de sarcini. Întotdeauna profită de tine. Elin o conduse pe Sofia afară din șopron, aruncând o privire spre stiva de lemne. Unchiul Sven nu mai era acolo. Elin cercetă cu privirea hotarele pădurii ce mărginea ferma, în căutarea lui Kirsten, convinsă că putea să-i zărească haina roșie și șorțul cu dungi albastre, dar nici pe ea nu o văzu.

Ăsta era un alt motiv pentru care unchiul ar alege-o pe Sofia. Kirsten putea să se facă nevăzută la fel de repede ca un spiriduș de pădure, în schimb micuța și timida Sofia nu făcea nimic pe grabă. Ea trecea prin viață în vârful picioarelor, ca și cum o ită nevăzută era acolo s-o împiedice să cutreiere împreună cu toți ceilalți, pe drumul către viitor. Sofia ar fi fost o pradă ușoară.

Elin știa că era doar vina ei că Sven își îndreptase atenția spre Sofia. În ultimele luni, Elin îl evitase, rezistând avansurilor sale, disperată să scape de el. O știa și el foarte bine.

— Trebuie s-o ajutăm pe Elin să-și găsească o slujbă în oraș, îi spusese el mătușii Karin. Elin merită să aibă un pic de libertate și să aibă propriii bani de cheltuială, nu crezi? Unchiul Sven făcea să pară ca și cum i-ar fi făcut o favoare lui Elin – și până azi, Elin abia așteptase să plece de acasă. Acum, Elin nu mai îndrăznea. Deși își dorea din tot sufletul să plece cât mai departe posibil de el, nu putea să le lase în urmă pe Sofia și pe Kirsten.

Apropiindu-se de căsuță, Elin și Sofia auziră râsete la distanță. O clipă mai târziu, o văzură pe Kirsten ieșind din pădure împreună cu cei trei verișori ai lor. Elin se simți un pic mai ușurată ascultând râsetul vesel al lui Kirsten și văzând-o pe ea și pe copii bătându-se cu bulgări de zăpadă. Kirsten părea mult prea fericită și fără griji ca să fi simțit apăsarea minciunilor unchiului Sven.

Sofia se desprinsese de Elin și fugi către Kirsten prin nămeți de zăpadă.

— Până unde ați mers? Copiii sunt înghețați! Mătușa Karin o să fie furioasă când o să vadă ce uzi sunt.

— Am ajuns tocmai până la drum. Și uite ce am adus. Kirsten băgă mâna în interiorul hainei și scoase un plic mic, alb, pe care îl flutură în aer. Eram în drum spre casă, zise ea fără să respire, când ne-am întâlnit cu Tor Magnusson. A bătut tot drumul din oraș până aici ca să ne dea scrisoarea asta. E din America!

— Dă-mi să văd. Elin întinse mâna după scrisoare, dar Kirsten o înhăță înapoi în ultimul moment și o ascunse la spate.

— Cât îmi dai pentru ea?

— Nu-ți dau nimic. Dă-o încoace, Kirsten. Elin era prea supărată de ceea ce descoperise în șopron ca să mai aibă răbdare pentru jocurile lui Kirsten.

— De la cine e? întrebă Sofia, care se uită atentă din spatele lui Kirsten, înclinându-și capul în timp ce încercă să citească.

— De la un faimos șef indian! zise Kirsten râzând.

— Trebuie să fie de la unchiul Lars, zise Elin. Pe cine altcineva mai cunoaștem noi în America? Elin se întoarse, deschise ușa casei și scuturându-și zăpada de pe cizme, înainte să intre în bucătărie.

— Nu știi să te distrezi deloc, zise Kirsten, întinzându-i scrisoarea. Sofia și cei trei verișori răbufniră pe ușa în spatele lui Elin, ca niște cățeluși, și căzură pe podea unul după altul, apoi începură să-și scoată hainele ude.

— Grăbește-te, deschide scrisoarea odată, o imploră Sofia în timp ce își scotea cizmele. Citește-ne-o cu voce tare.

Elin găsi un cuțit pentru filé cu care deschise cu grijă plicul, apoi scoase scrisoarea. Unchiul lor din America era supărat să afle de la Elin că fratele lor mai mare, Nils, plecase de acasă. Asta se întâmplase tot din vina unchiului Sven. El și Nils se certaseră atât de des, încât Nils se hotărâse să plece la Stockholm să-și găsească de lucru, chiar dacă ferma era a lui de drept. Elin îl implorase pe Nils să o ia cu el, dar el refuzase, nevrând să „aibă obligații”, după cum se exprimase. Nils nu le trimisese nicio scrisoare.

Nils ar trebui să vină în America, scria unchiul Lars. Aș putea să-i găsesc o slujbă aici. Sau, dacă vrea să aibă o fermă a lui, și în America este destul pământ. Măcar atât pot face pentru fiul surorii mele.

— Și cu fiicele surorii lui, cum rămâne? se întrebă Elin cu voce tare. Acela fu momentul în care Elin realizează că trebuia să se ocupe ea singură de tot și de toate. Nici fratele ei, nici nimeni altcineva nu avea să le salveze. Kirsten și Sofia nu mai erau în siguranță în casa asta. Odată ce unchiul Sven ar fi obligat-o pe Elin să plece de acasă, așa cum se descotorosise de Nils, surorile ei ar fi devenit

prada sa. Elin trebuia să le ajute să scape. Trebuia să-i scrie unchiului Lars în America.

Elin se prăbuși pe un scaun din bucătărie, simțindu-se deodată obosită. Asta era casa ei dragă, plină de amintirile cu părinții ei și cu momentele fericite, când fuseseră cu toții împreună. Dar acum, amintirile neplăcute le goneau pe cele frumoase – înmormântări, lupte și secrete de nedezvăluit. Elin era copleșită de rușine ori de câte ori se uita la unchiul Sven.

Elin luă cuțitul pe care-l folosisese să deschidă plicul și îl strecură în buzunarul de la șorț. De acum înainte îl va ține la ea, până ce vor fi toate trei în siguranță, departe de aici. Dacă unchiul ei se va mai apropia de ea, Elin era hotărâtă să-l folosească ca să se apere.

Iar dacă și-ar pune vreodată mâinile ticăloase pe Sofia sau pe Kirsten, Elin îl va ucide.

Kirsten Carlson știa foarte bine că nu curățase îndeajuns separatorul de smântână, dar trebuia să se grăbească și să-și termine treburile ca nu cumva să rateze să-l vadă pe Tor. Dacă mai sosea azi vreo scrisoare pentru Elin, el i-o va aduce oricând de-acum înainte. În ultimele două luni surorile primiseră multe scrisori din America, iar Tor Magnusson ieșea întotdeauna din magazinul tatălui său din oraș ca să le aducă. Și ca s-o vadă pe Kirsten.

Una dintre piesele aparatului îi alunecă printre degete în timp ce încerca să o reatașeze și Kirsten răbufni frustrată. Chestia asta dura prea mult. O să termine mai târziu. Kirsten lăsa separatorul neasamblat și se furișă din șopron în lumina magnifică a soarelui de sfârșit de martie, luând-o pe scurtătură către pădure. Kirsten cunoștea drumul cu ochii închiși și probabil l-ar fi putut străbate pe întuneric sau într-o noapte fără lună, mai ales dacă știa că Tor o aștepta.

Kirsten o luă la goană prin pădure, dând la o parte ramurile care i se agățau de păr și de fustă. Când ajunse la drum, îl văzu pe Tor în depărtare, venind cu pași mari spre ea. Kirsten se opri să-l aștepte și să-și tragă sufletul, savurând mireasma jilavă a pământului și a pinilor din pădure. Părul îi era încâlcit, cosițele încurcate i se eliberaseră din ace. Kirsten își culesse o frunză rătăcită de pe flanelă și își îndepărtă șuvițele rebele de pe față. Noroiul de pe tivul fustei îl putea curăța foarte bine mai târziu.

Tor alergă spre ea cu o mână ridicată în aer, fluturând un plic mare.

— Uite, Kirsten! O scrisoare mai groasă, de data asta. Tor se opri să-și tragă sufletul și Kirsten îi luă plicul din mână. Era mult mai gros decât toate celelalte și mult mai greu. Ce crezi că e în el? o întreabă el.

— Nu știu. Elin nu ni le mai citește și nouă. Zice că-s personale. E foarte secretoasă cu privire la asta.

— Poate că are un prieten acolo în America.

— Ha! Nu Elin, zise Kirsten cu un hohot de râs. Nu, după adresa expeditorului, e de la unchiul Lars din Chicago. Totuși, e tare zdravăn, să știi. Kirsten pipăi plicul ca să-și dea seama ce era înăuntru.

— Hai să-l deschidem puțin și să ne uităm înăuntru. Tor rânji malițios, prefăcându-se că înhață scrisoarea. Kirsten îl plesni peste mână.

— Nu, nu putem. Elin o să mă ucidă.

— Îi spunem că s-a rupt pe drum. Tor râse, și râsul lui o făcu pe Kirsten să-și simtă inima bătând mai tare decât îi bătuse când alergase prin pădure. Se părea că Tor avea efectul ăsta asupra ei, în ultimul timp. Kirsten crescuse cu el și își petrecuse mai mult timp cu el și cu fratele ei, Nils, decât cu oricare prietene. Însă de la plecarea lui Nils, Tor devenise mult mai mult decât un prieten. Iar el părea că simte același lucru pentru ea.

— Hai încoace, zise el, apucând-o pe Kirsten de braț și trăgând-o spre el. Am nevoie de un sărut după ce-am bătut tot drumul până aici.

Kirsten se uită în susul și în josul drumului.

— Așteaptă... nu aici, în văzul lumii. Dacă vine cineva? Kirsten o pormi pe cărarea deja cunoscută, și se lăsă de bunăvoie în brațele lui de îndată ce se aflară la adăpostul codrului des. Kirsten știa că fetele cumini nu le permiteau băieților asemenea libertăți, dar el nu era unul oarecare – era Tor. Iar Kirsten era îndrăgostită până peste urechi de el.

— Eu m-am săturat să ținem secret că... știi tu... că suntem împreună, zise Kirsten când se opri să respire. Hai să stăm unul lângă altul în biserică, duminica viitoare.

— Nu putem. Zâmbetul lui Tor se pierdu într-o mină frământată. Tata spune că trebuie să stau cu familia mea.

— Dar ai douăzeci de ani, Tor. Nu poți să stai oriunde vrei tu?

— Bineînțeles că pot. Dar el vrea să stau cu familia mea, așa că...

— Așa că, de acum înainte, o să stau cu tine și cu familia ta. Kirsten îi ridică mâna lui Tor, care o strângea pe a ei, și îi sărută dosul palmei, așteptându-se ca el să o ia în brațe și s-o sărute din nou, în schimb el îi dădu drumul mâinii și făcu un mic pas înapoi.

— Nu poți să stai cu noi, Kirsten. Nu știi cum e tata.

— Eu știu că e un bătrân ursuz care urlă la toți copiii care trec pragul magazinului ca să caște gura la bomboanele lui. Kirsten încercă să-și păstreze un ton degajat și săcâitor în timp ce îi îndepărtă de pe frunte șuvițele de culoarea nisipului.

— Lasă-mă. Tor îi dădu mâna la o parte. Dintr-un motiv sau altul, deveni foarte serios, iar ochii lui albaștri erau întunecați acum.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea. Ți-e teamă să-i spui tatălui tău despre noi?

— E prea curând. O să aibă nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ideea că... că noi doi suntem împreună.

— Dar de ce nu mă place? Ce am făcut, Tor?

— Dar n-am zis că nu te place...

— E ca și cum ai fi spus-o! Tu nu vrei să stai cu mine, iar eu nu pot să stau cu tine – ce altceva aș putea crede?

— Hai, Kirsten... Tor încercă s-o ia din nou în brațe, dar ea îl îndepărtă.

— Nu. Gata cu sărutările, Tor. Dacă ți-ar păsa cu adevărat de mine, nu ar conta ce zice tatăl tău. Kirsten își încrucișă brațele peste piept, așteptând o explicație.

— Tatăl meu este și șeful meu, parcă n-ai ști asta. Dacă îl supăr, mă dă afară și n-o să mai găsesc nimic în sat. E greu să găsești ceva de lucru în toată Suedia, știi bine. De-asta a plecat și Nils, nu-i așa?

— Ne-am putea muta și noi la Stockholm, ca Nils. Așa am putea fi împreună.

— Am putea, zise el, dar după expresia feței lui, Kirsten realiză că el nu voia asta. Ascultă, trebuie să știu care este planul tatei

pentru moment, asta dacă vreau să moștenesc magazinul într-o zi. Putem să continuăm să ne vedem în secret și... și între timp o să încerc să-i schimb atitudinea. Bine?

Tor își deschise brațele către ea, iar Kirsten îl îmbrățișă, agățându-se de el. Ce minunat era să fie ținută așa, să se sprijine de pieptul lui și să-i simtă brațele în jurul ei. Kirsten nu mai voia să-i dea drumul niciodată.

— De ce nu mă are la suflet tatăl tău? murmură ea.

— Hai să nu mai vorbim despre tata. Și-așa petrecem foarte puțin timp împreună. Și mai am încă patru scrisori de livrat.

Kirsten îl lăsă să o sărute din nou, până ce veni vremea ca el să plece.

— Promite-mi că nu vei spune nimănui despre noi, o imploră el, luându-și rămas bun. Nu încă, cel puțin!

— Promit.

Kirsten se întoarse în pădure cu pași mărunți, îmbătată de dragoste, dorindu-și să se mărite cu Tor Magnusson în clipa aceea și să fugă împreună la Stockholm. Kirsten încă se mai gândea la sărutările lui Tor și se întreba de ce oare nu o plăcea domnul Magnusson, când aproape că se ciocni cu Elin în ușa bucătăriei. Elin înhăță plicul voluminos din mână lui Kirsten fără niciun cuvânt de mulțumire și urcă scările ca s-o citească în dormitorul lor din pod. Kirsten nu află ce era în misteriosul plic decât mai târziu în acea seară, când ea și surorile ei se pregăteau de culcare, sus, sub jgheaburi.

— Am ceva să vă spun amândurora, începu Elin, care stătea încovoiată pe marginea patului de parcă ar fi avut un șal în jurul umerilor, care s-o protejeze de un vânt aspru. Elin se ghemuia mereu așa, chiar și în cea mai caldă seară de vară, iar acum strângea plicul cu ambele mâini, ca și cum acesta ar putea zbura dacă nu l-ar ținea strâns între degete.

— De ce vorbești în șoaptă? o întrebă Sofia în timp ce se urca în patul pe care-l împărțea cu Kirsten.

— Șșșș! Nu vreau să ne audă nimeni.

— Ce e în plic? o întrebă și Kirsten.

— O să vă arăt imediat. Elin trase aer în piept fără să se grăbească, iar lui Kirsten i se păru că era ca o femeie matură – îmbătrânită înainte de vreme – chiar dacă Elin era doar cu unsprezece luni mai mare decât Kirsten.

— Spune-ne odată, zise Kirsten, gesticulând nerăbdătoare. Elin o privi încruntată, dar într-un final începu să vorbească.

— Acum că unchiul Sven a preluat conducerea fermei, suntem cam mulți și îngrămădiți pe aici. Și-apoi, noi nu avem niciun viitor aici, în sat. Mama voia o viață mai bună pentru noi, nu-i așa? Înainte să moară, mama ne-a implorat să nu ne despărțim și să avem grijă una de alta. Așa că...

— Ar trebui să mergem toate trei la Stockholm, să stăm la Nils, zise Kirsten. Apoi se strecură în pat lângă Sofia și încercă să-și aranjeze perna.

— Cum să facem asta? întrebă Sofia. Nici măcar nu știm unde e Nils.

— Nu mă întrerupeți, le spuse Elin. Lăsați-mă să termin.

— Și nu te mai foi atâta, Kirsten, adăugă Sofia. Strici tot patul. Kirsten o ciupi de braț, făcând-o să țipe.

— Ești o plângăcioasă și o pedantă, Sofia. La tine orice fir de păr, cută și tiv, trebuie să fie perfect aranjate.

— Șșșș! Tăceți odată amândouă și ascultați-mă. I-am scris unchiului Lars în America și l-am întrebat dacă ne putem duce acolo să locuim cu el.

— În America? Sofia făcu ochii mari, speriată. Ai înnebunit, Elin? Nu putem pleca de-acasă.

— Da, în America, întări Elin. Și astăzi am primit astea de la unchiul Lars. Elin goli conținutul plicului pe pat. Uitați-vă – bilete de tren și de vapor cu care vom pleca din sat până în Chicago, în America. Ne-a trimis bilete pentru toate trei.

Kirsten înșfăcă unul din bilete și se holbă la el, apoi îl trânti pe pat.

— Eu nu merg. Kirsten era îndrăgostită de Tor Magnusson, iar el o iubea. Urmau să se căsătorească. Kirsten i-ar fi spus lui Elin

adevărul pe loc, dacă Tor nu ar fi făcut-o să promită că va păstra secretul încă o vreme.

— Nici eu nu merg, zise Sofia cu vocea tremurândă și cu lacrimile gata-gata să-i țâșnească din ochi. Tu poți să pleci dacă vrei, Elin, dar eu rămân aici.

— Ascultați-mă amândouă. E o ocazie incredibilă. Toată lumea care a plecat în America spune că acolo e un paradis. Fermele sunt imense, iar recoltele cresc de două ori mai mari decât în Suedia.

— Nu-mi pasă ce spune lumea, zise Sofia. Eu nu plec de acasă.

— Poți să rămâi cu mine și cu... Kirsten aproape că zise Tor, dar se opri la timp.

— Nimeni nu rămâne acasă, zise Elin hotărâtă. Noi suntem o familie. Am mai rămas doar noi trei, și n-o să ne despărțim.

— Dar nu ești tu șefa, Elin, zise Kirsten.

— Dar cum poți să te gândești la plecare? întrebă Sofia, cu vocea crescândă. Aici e casa noastră. Nu avem ce căuta în America. Sofia se făcu mică, sub pături, ca și cum totul ar fi fost stabilit, apoi adăugă: Eu nu plec!

— Șșșș! Nu vreau să ne audă nimeni.

Avertismentul lui Elin veni prea târziu. Surorile auziră scârțâitul treptelor, semn că cineva urca la ele și, o clipă mai târziu, unchiul Sven intră în odaie.

— Ce se întâmplă aici, hm?

— Nimic, zise Kirsten. Apoi se uită la Elin și o văzu că ascunse biletele sub o pernă. Sofia e supărată fiindcă am răvășit cuverturile, dar le aranjez înapoi. Kirsten nu știa sigur de ce mînțise, dar ceva din felul în care unchiul lor le privise o făcu să vrea să-și tragă plapuma până la bărbie. Voia ca el să iasă din dormitorul lor.

— O să treziți copiii, fetelor.

— Ne pare rău, unchiule Sven. N-o să mai facem gălăgie, zise Kirsten.

Unchiul mai zăbovi câteva momente, ca și cum n-ar fi vrut să plece.

— Bine, atunci... noapte bună, fetelor.

Elin fixă cu privirea ușa deschisă până ce unchiul Sven părăsi camera. Elin părea și mai gârbovită decât înainte. Când scoase în sfârșit din nou biletele, mâinile îi tremurau.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Kirsten. Tremuri toată.

— Nu-l putem lăsa să știe că plecăm decât în ultima clipă, le șopti Elin, altfel o să încerce să ne oprească. Mai degrabă aș trăi în pădure decât să stau aici cu el.

— Cum poți să spui așa ceva? o întreabă Sofia, ridicându-se în capul oaselor. Te porți de parcă ar fi un căpcăun sau așa ceva.

Elin închise ochii pentru un timp.

— Nu vrei măcar să vă gândiți la plecarea în America? le întreabă pe surorile ei când deschise ochii din nou. Avem biletele...

— Nu, îi răspunse Sofia. Eu nu vreau să plec! exclamă ea și se trânti pe burtă făcându-și loc sub cuverturi ca un șoricel care aleargă în gaura sa.

Kirsten nici nu mai trebuia să stea pe gânduri. Ea nu se putea muta în America pentru că urma să se căsătorească cu Tor și să locuiască cu el. Tor o va salva de îndată ce Kirsten i-ar spune despre planurile lui Elin. El își va înfrunta tatăl și îi va declara în sfârșit dragostea. Tor n-ar accepta niciodată ca ea să se mute în America, unde n-ar mai vedea-o defel. Kirsten abia avea răbdare să aștepte trei zile până să-l vadă, darămite să-l părăsească pentru totdeauna. Însă acum trebuia să aștepte până duminică ca să-i povestească despre noutățile lui Elin, căci nu avea niciun pretext să meargă în oraș până atunci.

Duminică dimineața, în timpul slujbei de la biserică, Tor stătea ascultător alături de familia lui, iar Kirsten stătea cu surorile ei. După slujbă, în timp ce toți ceilalți enoriași se foiau pe afară, Kirsten îi făcu semn lui Tor să vină să se întâlnească cu ea în spatele uneia dintre clădirile anexe. În momentul în care fură singuri, Tor încercă s-o tragă spre el, s-o sărute.

— Nu, așteaptă, Tor, ascultă-mă, îi spuse Kirsten. Elin vrea ca eu și Sofia să ne mutăm împreună cu ea în America. Asta era în

plicul mare din ziua aceea – bilete spre America cu vaporul. Pentru toate trei.

Kirsten așteptă ca Tor să protesteze vehement, să-și declare dragostea, dar Tor pur și simplu se holba la ea, ca și cum nu ar fi înțeles.

– I-am spus lui Elin că nu merg. I-am spus că rămân aici. Vreau să fiu cu tine.

– Cu mine?

– Da! De ce oare era atât de greu de cap? Kirsten ar fi vrut să-l scuture bine, să-și revină. Noi ținem unul la altul, nu-i așa, Tor? Tu nu vrei să fim împreună pentru totdeauna? Va veni oricum și ziua când ne vom căsători.

Tor făcu ochii mari, tulburat.

– Oh, Kirsten... Tor făcu un pas înapoi. Nu... noi nu putem să ne căsătorim.

– Bine, poate nu acum, dar mai târziu.

– Nu... nici atunci.

– Dar de ce nu? Și nu-mi spune că e din cauza tatălui tău.

– Nu. E din cauza tatălui tău.

Acum fu rândul lui Kirsten să facă ochii mari, nevenindu-i a crede.

– Din cauza *tatălui meu*? Dar tatăl meu este mort.

– Da... s-a sinucis.

– *Poftim?*

Cuvintele ieșiră din gura lui Tor toate deodată, ca și cum ar fi vrut să le arunce la pământ și să fugă.

– Tata nu mă lasă să mă căsătoresc cu tine pentru că sinuciderea este un păcat, și zice că ar aduce rușine familiei noastre și magazinului dacă...

– Tatăl meu nu s-a sinucis! E o minciună! Numai lașii se sinucid, iar tata nu a fost niciodată un laș. Nu știu de ce ar zice tatăl tău un lucru atât de îngrozitor, dar nu e adevărat și eu nu îl cred! Tata a făcut o greșală, atâta tot. Gheața era prea subțire, el a căzut și s-a înecat.

Tor dădu stingerit din umeri și își mută privirea de la ea.

— Nu-mi spune că și tu crezi minciuna asta! A fost un accident, Tor. Tata nu ne-ar fi lăsat singure în felul ăsta. Ne iubea.

— Nu contează ce cred eu. Contează ce crede tatăl meu. Și o grămadă de oameni din oraș cred, de asemenea, că e adevărat.

— Ei bine, oamenii ăia se înșală. Recunosc că tata suferea uneori de astenie de iarnă, dar asta a fost tot. Mulți oameni se simt la fel înainte să vină primăvara. Spune-i tatălui tău că se înșală!

Tor se uita în jos și se juca lovind o pietricică cu piciorul.

— Și fratele tău Nils crede că a fost sinucidere.

— Nu-i adevărat! E o minciună, și te urăsc pentru că-mi spui asta!

Kirsten făcu stânga-mprejur fără să se uite înapoi, luând-o în grabă pe drumul spre casă. Se aștepta să audă pașii lui Tor în spatele ei, rugând-o să-l aștepte, să-l asculte. Dar Tor nu fugi după ea. Nu încercă s-o oprească.

Acuzația că tatăl ei s-ar fi sinucis îi ardea sufletul. Dar Tor c rânise și mai tare prin faptul că lăsase să intervină ceva în calea dragostei lor. Asta nu putea să însemne decât un lucru: Tor nu c iubea cu adevărat. Iar conștiința acestui lucru o durea la fel de mult ca moartea mamei ei. Kirsten reuși să-și stăpânească lacrimile până ce ajunse la marginea orașului, dar în final, nu se mai putu abține.

Se îndrăgostise de un bărbat care nu-i împărtășea dragostea. Și se făcuse de răs în fața lui, acceptându-i sărutările și mângâierile, crezând că însemnau ceva, crezând că o iubea și voia să se căsătorească cu ea.

Kirsten mai avea câteva sute de metri de mers până acasă, când familia ei o ajunse din urmă cu căruța.

— Ce s-a întâmplat? îi șopti Elin după ce Kirsten se urcă în spatele căruței, lângă ea și Sofia.

— Îți spun mai târziu, murmură Kirsten. Dacă ar fi vorbit acum despre Tor, sau și dacă s-ar fi gândit numai la el, ar fi

izbucnit în lacrimi. Elin așteptă până ce fură singure în șopron în după-amiaza aceea, înainte s-o întrebe ce se întâmplase. Kirsten trânti cu zgomot gălețile de lapte goale, pe care le ținea în mâini.

— Știi ce vorbesc oamenii în oraș? Ei cred că accidentul tatălui nu a fost de fapt, un accident. Ei cred că a murit intenționat.

Elin puse mâna pe umărul lui Kirsten.

— Nu-ți amintești ce trist era tata către sfârșit? Ce mult a plâns după mama? Tata a încetat să trăiască cu mult înainte să înceteze să respire.

— Știu, știu. Cu toții am fost triști după ce a murit, dar asta nu înseamnă...

— Eu cred că tata s-a hotărât s-o urmeze în mormânt.

— Nu! Eu nu cred așa ceva! A fost un accident. Gheața a fost prea subțire.

Elin o apucă de mâini.

— Gândește-te, Kirsten. Tata știa cum să încerce gheața mai bine decât oricine. Doar ne-a învățat pe toți cum să ascultăm cu exactitate sunetul perfect, îți amintești? În dimineața aceea a ieșit din casă și s-a îndreptat direct către lac. N-ar fi putut să se înșele. Pur și simplu nu a vrut să mai trăiască.

Kirsten își acoperi obraji cu palmele.

— De asta nu a fost înmormântat alături de mama în cimitir, zise Elin. N-au vrut să permită lucrul ăsta.

— Dar n-ar fi putut să ne lase singure!

— Dar ne-a lăsat singure, Kirsten. Și acum nu ne avem decât una pe cealaltă.

Kirsten se sprijini de sora ei și începu să plângă. Tatăl lor nu le iubise. Nu voise să fie cu ele, și din cauza lucrului rușinos pe care-l făcuse, Tor nu voia să se căsătorească cu ea.

— Ce-am să mă fac? plângea ea cu hohote. Iubea un bărbat care nu o voia.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, departe de aici, zise Elin încet. Oamenii nu-l vor ierta niciodată pe tata pentru ce a făcut, și nici

nu vor uita. Elin îi dădu drumul și o ținu de umeri. Trebuie să plecăm în America.

— Singure? Atâta drum?

Elin încuviință.

— Sofia o să vină cu noi, odată ce se obișnuiește cu ideea.

Dar nici Kirsten nu voia să plece de acasă. Nu putea să-l lase pe Tor. Cu toate acestea, dacă rămânea, cum avea să dea ochii cu el la biserică, pe străzile din sat, zi după zi, pentru tot restul vieții ei?

Sofia Carlson se trezi când abia se crăpase de ziuă în acea dimineată memorabilă de aprilie, în care o ceață deasă învăluisese ferma într-o pătură umedă și gri. Sofia trase perdeaua ca să se uite pe fereastra mansardei pentru ultima dată. Forma familiară a șopronului era neclară și încețoșată. În spatele lui, micuța lor cireadă de vaci dispăruse de pe pajiște ca și cum ar fi furat-o spiritele pădurii. Era ultima dimineată în care Sofia mai putea privi de la fereastra dormitorului. Nu avea să mai vadă priveliștea asta niciodată. Cu timpul, formele bine cunoscute ale pământului i se vor șterge din memorie, la fel ca și chipul familiar al mamei.

Elin îi spusese Sofiei să se îmbrace frumos pentru călătorie. În timp ce își îmbrăca juponul și fusta și își încheia nasturii de la cămașa scrobită de duminică, Sofia mai păstra încă speranța că nu va pleca pentru totdeauna, că totul era doar un coșmar. *Te rog, Isuse, fă să fie doar un vis.*

Dar nu era un vis. Elin și Kirsten se hotărâseră să plece în America, și o făceau pe Sofia să meargă cu ele. Bagajul lor era pregătit. Azi vor pleca de acasă, pentru totdeauna. Sofia se întrebă ce-ar face Elin și Kirsten dacă ea s-ar decide să se țină strâns de stâlpii ușii și să refuze să plece. Oare ar târî-o cu forța în America?

Dar nu, Sofia își va însoți surorile oriunde ar hotărî ele să meargă. Ele erau singura familie pe care o mai avea. Elin și Kirsten fuseseră alături de ea de când se știa pe lume. Oricât de îngrozitoare ar fi situația, sau oricât de neagră ar fi noaptea, Sofia putea să înfrunte orice dacă ele erau lângă ea. Elin părea să știe întotdeauna când Sofia avea nevoie de ea și îi va lua în continuare mâna în tăcere și i-o va strânge într-a ei. Măinile cu oase delicate ale lui Elin nu erau mai mari decât ale Sofiei, dar odată ce erau

Împreunate, Sofia se simțea protejată, în siguranță. Indiferent dacă erau bătauși, ori câini ce lătrau, ori bărbați nememici în întunericul nopții, Elin va avea grijă de ea. Surorile ei erau mai mari și mai inteligente decât ea, și mult mai curajoase. Sofia și-ar fi dorit să fie ca ele.

Cu toate acestea, Sofia era foarte supărată pe ele pentru că o forțau să facă o alegere imposibilă. Sofia nu voia să plece de acasă, dar nici nu voia să se despartă de surorile ei. A fost destul de rău că mama, tata și Nils o părăsiseră cu toții. Sofia nu putea suporta să fie abandonată și de Elin și Kirsten.

Fetele fură gata de plecare mult prea curând. Cei trei verișori ai Sofiei încercară să se suie în spatele căruței unchiului Sven să meargă și ei până la gară, dar unchiul Sven îi goni.

— De ce nu pot să vină și ei cu noi? îl întrebă Sofia.

— Mă tem că drumurile vor fi împotmolite după cât a plouat, iar geamantanul vostru e deja destul de greu pentru cai.

Sofia se gândi că adevăratul motiv era faptul că unchiul Sven era supărat pe ele pentru că plecau. Cine se va ocupa de acum înainte de toate treburile casei? Unchiul Sven semăna cu tatăl ei, dar era foarte diferit de el. Stătea rigid în căruță, pe locul pe care îl ocupase tatăl ei, o amintire crudă a faptului că rămăseseră orfane, pasate de la un unchi la altul ca o boală nedorită.

Sofia o îmbrățișă pe mătușa Karin de rămas bun și simți aceeași durere și apăsare în suflet ca în ziua în care îi murise mama. Își îmbrățișă strâns la piept verișorii, știind că nu-i va mai vedea niciodată. Kirsten plângea și ea, în schimb Elin se îndreptă către căruța încărcată fără nicio privire înapoi.

— De ce nu te sui aici, Sofia? zise unchiul Sven, bătând cu dosul palmei locul de lângă el.

— Nu, refuză Elin înainte ca Sofia să apuce să deschidă gura. Vreau să stea aici în spate cu mine, zise ea, apoi îi întinse mâna Sofiei și o făcu să stea pe bancheta din căruță, lângă geamantanul lor. Sofia stătea așezată cu spatele la cai, cu privirea ațintită la lumina slabă, liriștitoare, care strălucea la ferestrele căsuței. Însă

după nici două sute de metri, luminile se topiră în ceață, ca și cum mătușa Karin ar fi stins toate lămpile.

Ceața se contopea cu lacrimile Sofiei, estompând călătoria spre oraș, făcând ca totul să pară nefamiliar și amenințător. Sofia își petrecuse copilăria în pădurea asta, iar brazi înalți, tăcuți, fuseseră mereu prietenii ei. Acum însă, ei se înălțau într-o tăcere distantă, ascunzându-se în spatele unui vâl de ceață gri, ca și cum i-ar fi plâns plecarea. Ciori invizibile urlau la ea din adăpostul vârfurilor de brazi.

Nimeni nu scotea un cuvânt, chiar și Kirsten părea neobișnuit de supusă, cu picioarele atârnându-i din căruță, pe drumul bine cunoscut către oraș. De când fusese de acord să se mute în America, Kirsten nu se mai purtase în felul ei îndrăzneț și furtunos. Mai mult, Kirsten fusese la fel de mahnită și agitată cum era Elin de obicei. Deodată, Kirsten se lăsă să alunece în față și sări din căruță.

— Ce faci? o întreabă Elin în timp ce căruța își continua drumul. Întoarce-te în căruță în clipa asta!

Sofia își ținu răsuflarea, sperând că în cele din urmă Kirsten se răzgândise și nu mai voia să plece în America. Dacă Kirsten rămânea în Suedia, atunci și Sofia ar putea să rămână. Sofia se apropie milimetric de marginea băncuței, gata să sară din căruță și să fugă acasă cu sora ei.

Te rog, Doamne, fă să se răzgândească.

Însă Kirsten se ghemui lângă un mănunchi de flori sălbatice de primăvară și începu să le culeagă, formând un buchet. Unchiul Sven nici măcar nu încetini căruța, ca și cum nu i-ar fi păsat că tocmai pierduse un călător. Kirsten fu nevoită să fugă după căruță ca o școlăriță, ca să-i ajungă din urmă, ridicându-și fusta și sărind înapoi lângă surorile ei.

— Într-o zi o să-ți rupi vreun picior făcând asta, o certă Elin.

— Cui îi pasă? îi răspunse Kirsten îndepărtându-și șuvițele de păr de pe chip și dându-i Sofiei buchetul de flori. Uite. Le-am cules pentru tine. Poți să le prezezi într-o carte, ca să-ți amintească de casă.

Îndurerată, Sofia își înăbuși un nod în gât.

— Dar în America nu sunt flori sălbatice?

— Bineînțeles că sunt, îi răspunse Elin, așa că nu mai fi bosumflată, Sofia.

Sofia se uită la bobocii delicați ce fuseseră smulși din pământul de lângă drum, apoi își puse capul pe genunchi și începu să plângă.

Încă de când îi murise mama, cu cinci ani în urmă, frica și tristețea se cuibăriseră în sufletul Sofiei ca niște lupi care abia așteaptă să se năpustească. Iar de când tatăl ei o urmărise pe mama în mormânt, după mai puțin de un an, luptii își dublaseră numărul, devenind niște animale uriașe, lacome, care amenințau s-o înghită pe Sofia de vie, mai ales dacă se confrunta cu ceva nou. Sofia învățase să țină aceste bestii în frâu făcând totul exact la fel, zi după zi, neîndepărtându-se de lucrurile familiare.

Bestiile se domoliseră un pic după ce mătușa Karin și unchiul Sven se mutaseră la fermă, dar în clipa în care Elin îi arătase biletele către America, Sofia își simți frica și tristețea crescând și transformându-se în niște monștri giganți care o urmăreau pretutindeni, cu ghearele lor înspăimântătoare și colții feroși. Sofia își dorea nespus să știe cum să-i facă să dispară.

Când căruța ajunsese în sat, soarele începuse să se arate de după nori. Sofia își dorea din toată inima să sară din căruță și să fugă la cimitirul din spatele bisericii, ca să vadă mormântul mamei sale pentru ultima oară. Dar în loc de asta, Sofia își luă rămas bun în tăcere, de la biserică și de la cimitir, de la școala de lemn în care învățaseră ea și surorile ei, de la magazinele curate, aliniate pe strada principală. Era zi de piață, iar sătenii își vedeau de treburile obișnuite, instalându-și chioșcurile în piață, scoțând brânza și ouăle la vânzare.

Kirsten se strecură din nou din căruță, înainte ca aceasta să se oprească în gară.

— Mă întorc imediat, strigă ea.

— Nu, întoarce-te înapoi, îi strigă Elin. O să pierzi trenul!

— Nu-ți face griji, o să aud fluierul.

Sofia sări din căruță în spatele lui Kirsten.

— Așteaptă-mă! Vin cu tine. Dacă Kirsten s-ar decide brusc să rămână acasă, atunci Sofia ar rămâne și ea. Sofia își ridică poalele fustei deasupra noroiului și se grăbi s-o ajungă din urmă pe Kirsten, încă ținând strâns în mână buchetul de flori sălbatice, ignorând protestele lui Elin.

Kirsten fu iritată să o vadă pe Sofia alergând în spatele ei.

— De ce-ai venit după mine? Unde crezi că mergi?

— Nu mă urc în trenul spre America decât dacă te urci și tu.

— Nu fi prostuță. Bineînțeles că o să mă urc în tren. Nu ne putem răzgândi acum. Eu... eu vreau doar să-mi iau rămas bun de la cineva.

— Și dup-aia putem trece pe la cimitir? Vreau să văd mormântul mamei pentru ultima dată. Cu ceva noroc, se gândi Sofia, vor pierde amândouă trenul.

— Bine, zise Kirsten, apucând-o pe Sofia de mână. Hai.

Kirsten o trase după ea pe trotuar, gonind prin zona pieței fără să se oprească să salute pe cineva. Dacă Kirsten se îndrepta spre biserică, atunci asta era cel mai lung drum, trecând prin fața magazinelor de pe strada principală, în loc să o ia pe drumul cel mai drept. Kirsten se opri brusc în fața magazinului lui Magnusson, unde fiul proprietarului, Tor, tocmai mătura trotuarul de lemn.

— Rămâi cu bine, Tor, i se adresă Kirsten măhnită. Astăzi plecăm spre America și nu mă vei mai vedea niciodată. Niciodată. Plecăm de îndată ce ajunge trenul, și nu ne mai întorcem.

Zicând acestea, Kirsten făcu stânga-mprejur înainte ca Tor să apuce să spună ceva, pășind atât de repede, încât Sofia abia ținea pasul cu ea. Sofiei i se păru c-o vede pe Kirsten ștergându-și ochii. Tor se întoarse la măturat.

Kirsten nu se opri până ce nu ajunseră la mormântul mamei lor.

— Grăbește-te și ia-ți rămas bun, îi spuse Sofiei, altfel o să pierdem trenul.

Ochii Sofiei se umplură de lacrimi în timp ce îngenunche să pună pe iarbă florile sălbatice ofilite. Era pentru ultima oară când își putea vizita mama. Sofia venise aici să se roage în fiecare săptămână de când murise mama lor și își petrecuse fiecare duminică din ultima lună – de când primiseră biletele – implorându-și mama să vorbească cu Isus ca să facă o minune și să rămână toate în Suedia. Ar fi bine ca minunea să se întâmple cât mai curând.

Sofia își ridică privirea către Kirsten care aștepta după ea cu mâinile încrucișate.

— Cum s-o lăsăm pe mama?

— Dar mama nu-i aici, să știi, îi răspunse Kirsten nerăbdătoare. Mama e în rai. Nu te aude când îi vorbești.

Sofia își pierdu firea.

— De unde știi tu dacă mă aude sau nu?

— Păi, dacă te aude aici, sunt absolut sigură că te va auzi și în America. Acum vino. Kirsten începu să meargă spre poarta cimitirului.

— Nu ai deloc sentimente, Kirsten! strigă Sofia, luptându-se să se ridice în picioare. Ai sufletul de gheață!

Surorile alergară înapoi spre gară, iar când ajunseră, găfăind după atâta efort, Elin era atât de furioasă, încât le întoarse spatele și nu vru să le vorbească nici în ruptul capului. Când Kirsten se lăsă pe o bancă pentru a aștepta, Sofia alese în mod intenționat o altă bancă, holbându-se la spatele lui Elin. Era vina lui Elin că plecau. Și a lui Kirsten.

Unchiul Sven umbla înapoi și încolo pe peron așteptând să vină trenul, trecându-și degetele prin păr și uitându-se la șine ca și cum ar fi dornic să scape de ele pentru a-și putea vedea mai departe de treburile lui. Sofia se simțea ca un prizonier, exilată pentru o crimă pe care nu o comisese.

Când fluierul trenului se auzi în sfârșit în depărtare, Sofia se temu că s-ar putea să i se facă rău. Se uită la Kirsten în timp ce trenul oprea cu o bubuitură și se rugă de ea în minte să se

răzgândească și să rămână. Kirsten avea obraji foarte roz, iar codițele începuseră deja să se elibereze din ace, însă își luă geanta și se ridică în picioare.

— Rămas bun, fetelor, le spuse unchiul Sven deasupra sunetului asurzitor al trenului. Noroc!

Sven se întinse spre ele să le îmbrățișeze, dar Elin se trase deoparte. Sofia se duse în brațele lui de bunăvoie.

— Să știi că poți să rămâi aici cu mine, micuțo, îi spuse el. Nu trebuie să pleci. Unchiul Sven încercase s-o convingă să rămână încă din momentul în care Elin îi spusese de bilete, dar Elin fusese neclintită și insistase ca Sofia să meargă cu ea.

— Mulțumesc, îi răspunse Sofia, dar trebuie să merg cu surorile mele.

— Haide, Sofia, îi strigă Elin, luând-o de mână și ținând-o strâns în timp ce se îndreptau spre tren. Gata. Plecau cu adevărat de acasă și nu se mai întorceau niciodată.

— Adio, încercă Sofia să rostească, dar nu reuși decât să șoptească. Adio...

Trenul huruia și şuiera ca un dragon în timp ce Elin se îndreptă spre el, ținându-și strâns sora de mână. Sofia plângea în hohote și chiar și Kirsten își trăgea nasul și își ștergea ochii. Însă Elin era atât de ușurată să știe că atâta timp cât va trăi nu-l va mai vedea niciodată pe unchiul Sven, încât nu vărsă nicio lacrimă.

Elin o ajută pe Sofia să urce în tren, și apoi o ghidă pe culoar, printre rândurile de scaune. Kirsten se urcase în tren prima, și găsisese niște scaune față în față.

— Stai cu spatele, ca mine, Sofia, îi spuse ea. O să poți vedea mai multe.

Sofia dădu din cap și se rezemă de Elin, căutând consolare, surorii ei. Când fluierul trenului sună strident pe neașteptate, Sofia țipă de frică. Elin o strânse la piept. Niciuna dintre ele nu mai călătorise cu trenul.

— O să fie bine, le liniști Elin. O să vedeți.

Elin se străduise să fie curajoasă pentru surorile ei, dar exista un punct mort înăuntrul ei care nu credea că va mai învia vreodată. Acum era prea târziu să se răzgândească. Nu putea să renunțe. Elin se întrebă dacă tatăl lor simțise la fel atunci când gheața îi cedase sub picioare și se afundase în lacul întunecos, fără fund.

Lui Elin tot nu-i venea să creadă că pleca de acasă. Îi plăcea ferma lor mică, așa sărăcăcioasă și ponosită cum era, iubea pădurile, izvoarele și dealurile line care înconjurau pământul familiei sale. Munciseră cu toții atât de mult după moartea mamei lor, având grijă ca ferma să funcționeze... Mama obișnuia să le spună că cele mai de preț comori ale unei femei sunt casa și familia ei, iar Elin credea asta cu tot sufletul ei. Dar nu putea să rămână. Trebuia să le ducă pe Kirsten și Sofia într-un loc sigur.

Ele nu știau nici acum adevăratul motiv pentru care plecau de acasă. De fapt, nimeni nu știa.

Trenul pormi din stație scoțând aburi, iar Kirsten își deschise geamul și se aplecă în afară, privind lung în urmă la satul lor și la pământurile ce-l înconjurau, care dispăreau treptat în ceață. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Elin se așezase cu spatele la sat, cu fața spre viitor, refuzând să privească în urmă.

— O să fim bine. O să fim bine, spuse ea, deși se îndoia că Sofia o credea.

Durerea o amortise pe Elin – probabil că le amortise și pe Sofia și Kirsten. Elin privea peisajul ce rămânea în urmă, vrând să-și întipărească în memorie locurile natale. America s-ar putea să arate cu totul altfel.

— Se face frig deja, zise Elin după un timp. Sofia își freca brațele ca să se încălzească. Mai bine ai închide geamul, Kirsten.

Kirsten îl închise cu o smucitură și se așeză la loc. Călătoria s-ar de mai bine de o oră, dar lacrimile curgeau încă rostogolindu-se pe obrajii lui Kirsten.

— Ești bine? o întrebă Elin.

Kirsten își șterse fața cu dosul palmei.

— Sunt bine. Aerul rece m-a făcut să lăcrimez.

— Am auzit că sunt mulți bărbați necăsătoriți în America, zise Elin încercând să readucă zâmbetul pe chipul lui Kirsten. În schimb, nu reuși decât s-o scoată din fire.

— Și în satul nostru erau o grămadă de bărbați neînșurați, dar niciunul dintre ei nu s-ar căsători vreodată cu noi, din moment ce toți din oraș șușoteau pe la spate cum că... Kirsten aruncă o privire spre Sofia și se opri brusc. Sofia încă nu știa că moartea tatălui lor nu fusese un accident. Dar Kirsten spusese deja prea multe.

— Ce vrei să spui? o întrebă Sofia. De ce ne vorbeau oamenii pe la spate? Spune ce voiai să spui. Elin încercă să facă cumva să evite întrebările Sofiei, când Kirsten îi sări în ajutor.

— Nu vreau să vorbesc despre căsătorie, spuse ea.

— Mai târziu, îi șopti Elin Sofiei, punându-i un deget pe buze, și sperând că Sofia va uita de asta între timp.

Surorile se cufundară din nou în tăcere, la kilometri distanță una de alta, cu toate că genunchii și umerii li se atingeau. Nici Elin, nici surorile ei, nu mai călătoriseră niciodată atât de departe de casă. Pe măsură ce orele zburau și trenul le ducea tot mai departe, peisajul începea să se schimbe treptat, arătând din ce în ce mai nefamiliar. Elin închise ochii, cu dorința de a-și aminti de casă, temându-se că avea să uite cum era acasă.

— Dormi? o întreabă Kirsten după o vreme.

— Nu, mă odihnesc doar. Elin se îndreptă de spate și se întinse după sacoșa cu mâncare pe care o pregătiseră. Vrea cineva de mâncare?

Kirsten clătină din cap.

— Nu, mulțumesc, răspunse Sofia.

După răspunsul afectat al Sofiei, Elin știu că era încă supărată pe ele pentru că nu primise niciun răspuns la întrebările ei. Sofia putea să poarte dușmănie mai mult decât oricine.

Kirsten se ridică în picioare și făcu câțiva pași ca să se dezmoștească.

— Cred că merg să mă uit pe aici. Sofia, hai cu mine.

— Nu, mulțumesc.

— Nu cred că ai voie să umbli pe aici, îi zise Elin.

— De ce nu? De pierdut nu mă pot pierde, decât dacă cad din tren, nu?

— Nu asta e ideea. Nu știm ce fel de oameni sunt în vagoane. Mai bine ai sta aici.

Kirsten îi întoarse spatele și păși țanțoșă până în capătul culoarului. Elin își ținu respirația, sperând că sora ei nu va încerca să deschidă ușa ca să meargă în celălalt vagon de persoane. Însă Kirsten se întoarse și se plimbă cu pași mărunți pe lungimea culoarului în cealaltă direcție, înainte de a reveni la locul ei, unde se prăbuși cu un acces de mânie.

De ce trebuiau Kirsten și Sofia să fie atât de dificile - acum, mai mult ca oricând? Elin se frământase luni de zile, temându-se

să creadă că vor putea să scape cu adevărat. Protejarea surorilor ei de unchiul Sven fusese o corvoadă istovitoare, care necesitase o veghe permanentă. Dar acum Elin schimbase frica ei bine cunoscută cu altele și mai necunoscute. Dacă se dovedea ca unchiul Lars să fie un monstru și mai mare decât fusese unchiul Sven?

Dar nu, unchiul Lars plătise pentru toate biletele lor și se ocupase de tot. El avea să ia povara asta grea de pe umerii lui Elin și să le ofere la toate un nou cămin. Promisiunea unui acoperiș deasupra capului, a odihnei și a ajutorului pe care-l va primi o ajutase pe Elin să se descurce. Tot ce-și dorea era ca surorile ei să înțeleagă lucrurile astea și să fie recunoscătoare pentru alegerile pe care le făcuse, în loc să fie supărate.

Elin îi întinse lui Kirsten o bucată de *knäckebröd*^{*} din sacoșa cu mâncare. Sofia dădu din cap că nu voia, când Elin îi oferi și ei o bucată.

— Ia măcar o înghițitură, insistă Elin împingând o bucățică în mâinile Sofiei. O s-o mănânce șoriceii, dacă n-o vrei tu.

Sofia șovăi, și în cele din urmă luă o îmbucătură. Nici Elin nu prea avea poftă să mănânce. Durerea pe care o simțea în stomac o făcea să se simtă ca și cum ar fi înghițit o grămadă de pietre.

— Pâinea va avea același gust în America? întrebă Sofia o clipă mai târziu.

— Bineînțeles, prostuțo, zise Elin, înghiontind-o ușor în coaste. Cel care coace pâinea îi dă gustul, nu locul în care e coaptă.

Câteva lacrimi căzură pe pâinea nemâncată din mâinile Sofiei.

— N-o să-mi placă deloc în America.

— Oh, nu mai fi copil, îi zise Kirsten. Dacă vei continua să fii așa de morocănoasă toată viața, voi plăti eu personal ca să te

*Pâine crocantă folosită în Suedia și în țările nordice, conținând în special făină de secară. Este populară în unități militare, în școli și în călătorii lungi pentru că este ușoară și poate fi depozitată în locuri uscate, păstrându-se proaspătă și bună de mâncat pentru mai mult timp. Este o mâncare de bază și a fost considerată multă vreme dieta săracului, (n.ed.).

trimit înapoi în Suedia. Crezi că nouă ne este mai ușor? Elin își dădu seama că Kirsten abia se stăpânea să nu plângă.

— Ascultați-mă, peste câteva luni vom fi bucuroase că am părăsit acest loc, le spuse Elin. Sau voiati să fiți servitoarele mătușii Karin pentru tot restul vieții voastre, ștergându-le copiilor nasurile murdare și fundurile ude learcă?

— Măcar mătușa Karin ne lasă să ne ridicăm și să ne plimbăm încoace și încolo, zise Kirsten. De-acum o să fim servitoarele tale.

— N-am putea, vă rog, să încetăm să ne mai certăm? zise Elin oftând. Vă rog!

Drept răspuns, Sofia își trase nasul. Kirsten rupse o altă bucată din pâinea uscată și o mestecă încet.

— Dar la urma urmei, cine i-a invitat pe unchiul Sven și pe mătușa Karin să se mute la noi? întrebă Kirsten cu gura plină. Noi ne descurcam foarte bine singure, dar de îndată ce s-au mutat cu noi, totul s-a schimbat. Se presupunea că ferma să fie a lui Nils, nu? I-au furat ferma.

— Nils a zis că nu o vrea, zise Sofia. L-am auzit eu cu urechile mele. Cred că nu voia nici să-și bată capul cu noi.

— Ei, toate astea țin de trecut, spuse Elin. De-acum înainte nu vom mai privi în urmă, ci înainte, spre viitor. Cred că unchiul Lars o duce foarte bine acolo în America, dacă a putut să ne cumpere toate biletele astea. Și el era fratele preferat al mamei. Se va purta cu noi ca și cum am fi propriile lui fiice, nu servitoarele lui.

— Pun pariu că nu va mai trebui să muncim nicio zi din viața noastră, zise Kirsten. N-o să mai trebuiască să mulgem vacile dac-o să vrem un pahar cu lapte, și nici să gonim găinile de pe cuibare de câte ori o să vrem niște ouă. O să luăm totul din magazine.

— Și ce-o să facem toată ziua? întrebă Sofia. Vocea ei lină îi amintea lui Elin de căderea fulgilor de zăpadă.

— Nimic. O să fim exact ca doamna Olsson, cea din sat, cu servitoare care să facă toată treaba. Kirsten se aplecă plictisită peste scaun, prefăcându-se că ridică o ceașcă de ceai cu degetul ei roz întins.

— Kirsten! Ți se vede juponul, o atenționează Elin, aranjându-și fusta peste glezne.

Kirsten o ignoră.

— În scurtă vreme vom uita că am trăit vreodată într-o căsuță innegrită de fum, la o fermă ruinată.

— Nu era ruinată! se răsti Sofia.

— Bine. Crezi ce vrei. Kirsten se ridică în picioare și își aranjă fusta cu un aer de aroganță. Foarte curând o să uităm de toți oamenii ăia nerozi și mârșavi din orașul ăla plictisitor și urât.

Trenul ajunsese în orașul Gothenburg după-amiaza târziu. Elin privi lung pe geam afară, la orașul ăsta atât de mare, încât i se părea că-i ia o veșnicie să ajungă de la periferie la gara din centru. Kirsten deschisese geamul ca să se aplece în afară, dar îl închise repede la loc.

— Vai! Pute-a pește stricat.

— Da, păi orașul e la malul oceanului, spuse Elin. Piața de pește de aici e foarte vestită.

Tatăl lor fusese o dată în Gothenburg și i-l descrisese atât de frumos lui Elin – strigătele pescărușilor, suspinul valurilor oceanului, mireasma sării care se simțea atât de tare în aer, încât o puteai simți pe buze. Dar probabil că orașul se schimbaseră de când îl vizitase tatăl lor, căci Elin nu auzi niciun pescăruș, doar sunetul strident, huruit și șuierat al trenului. De asemenea, nu putea să guste sarea, doar duhoarea peștelui, a fumului și a aburilor.

Kirsten se ridică în picioare înainte ca trenul să se oprească, apucându-și geanta de parcă era gata s-o ia la sănătoasa. Elin așteaptă până când trenul opri, dar chiar și când se ridică în picioare, simți ca și cum ar fi încă în mișcare.

— Compania White Star Steamship a trimis o trăsură ca să vă preia de la gară, le zise conductorul în timp ce coborau din tren. Vă va duce la o pensiune de lângă dig, ca să petreceți noaptea acolo.

— Vedeți? Unchiul Lars s-a gândit la toate, zise Elin. Și totul este deja plătit. Elin spera să-și asigure surorile – și pe ea însăși – că vor fi bine îngrijite.

Peronul vibra sub picioarele ei în timp ce un alt tren ieșea puffăind din gară. Hamalii îngrămădiseră deja bagajele tuturor pe peron, iar călătorii își căutau fiecare bagajul prin grămadă. Elin căută și ea prin morman după geamantanul lor, dar nu-l găsi. Nici urmă de geamantan, nici chiar după ce mormanul de bagaje dispăruse.

Elin începu să se îngrijoreze și străbătu întregul peron uitându-se la fiecare cutie și ladă, dar niciuna dintre ele nu era a lor. Ce aveau să se facă fără valiză? În ea erau toate lucrurile lor și toată mâncarea pentru călătorie. Elin se zori să ajungă înapoi la locul unde o așteptau surorile ei.

— Bagajul nostru lipsește! Trebuie să mă ajutați să-l găsesc!

Vreme de câteva minute îngrozitoare și nesfârșite, Elin și Kirsten alergară încoace și încolo cuprinse de spaimă, în timp ce Sofia se prăbușise pe o bancă, copleșită de milă pentru situația în care se aflau.

— De ce nu ne ajutați? o întreabă Kirsten.

— Pentru că sper că într-adevăr l-am uitat acasă. Așa, am putea să ne suim în următorul tren și să mergem acasă.

Elin se întreabă dacă unchiul Sven păstrase geamantanul la el intenționat, ca s-o pedepsească și să se asigure că se vor întoarce acasă. Gândul acesta o înfurie de-a binelea.

— Nu ne întoarcem acasă, Sofia. Mai degrabă las totul în urmă și rabd de foame în următoarele două săptămâni, decât să mă întorc.

Dar puteau oare să lase totul în urmă? Elin revăzu mintal conținutul valizei, încercând să-și amintească ce împachetaseră. Puteau foarte bine să înlocuiască hainele și paltoanele de iarnă și așternuturile – deși Elin nu-și imagina de unde vor avea bani să cumpere altele. Elin pusese în bagaj și câteva lucruri pe care le moșteniseră, chiar dacă acest lucru însemnase sacrificarea altor lucruri ca să le facă loc. Ibriul de aramă pentru cafea, pe care mama lor îl folosisese mereu când avuseseră oaspeți, era în valiză, la fel și cărțile cu cântece religioase, prosoapele de pânză și șorțurile și șervetele pe care mama ei le brodase pentru lada ei de zestre.

Elin mai împachetase și mojarul cu pistol cioplit de tatăl lor, o vază pictată cu *rosemaling** și o față de masă din pânză albă care fusese a bunicii lor. Nu era nimic de valoare mare, și cu toate acestea, pierderea geamantanului era o altă suferință după atâtea altele.

— Uite-l! strigă deodată Kirsten. Elin fugi într-acolo și văzu geamantanul pe care-l crezuseră pierdut, ascuns sub una dintre căruțele de la White Star. Elin râsuflă ușurată și îi făcu semn Sofiei, care stătea încă pe bancă.

— Haide! L-am găsit!

Sofia se ridică în picioare și se îndreptă fără nicio tragere de inimă către trăsura care le aștepta. Afară se înnoptase și era prea întuneric ca fetele să vadă mare lucru din orașul pe care-l traversau în drum spre camerele pe care le pusese la dispoziție compania de cale ferată. Elin se simțea sleită de puteri. Închise ochii, ascultându-le pe Kirsten și pe Sofia care vorbeau încet lângă ea.

— De ce nu vrei să te muți în America? o întreabă Kirsten pe Sofia.

— Uite-așa. Unchiul Sven mi-a spus că ar trebui să vă las pe tine și pe Elin să plecați fără mine. A zis că pot să rămân cu el.

Vorbele Sofiei o înspăimântară pe Elin.

— Unchiul Sven nu e atât de binevoitor pe cât crezi, îi spuse ea cu o voce tremurândă.

— Din cauza lui a plecat Nils de acasă, nu mai ții minte? adăugă Kirsten. Și l-am auzit spunând că Elin îi va urma lui Nils. Voia să o facă să se mute de acasă și să-și ia o slujbă în oraș.

— Așa că, în loc de asta, a trebuit să ne mutăm *foarte trei*? întreabă Sofia. Nu mai înțeleg nimic.

— Eu mă dau bătută, Sofia, spuse Kirsten. Continuă să fii tristă dacă așa vrei. După aceea, niciuna dintre ele nu mai spuse nimic tot restul drumului.

*Denumirea unui model specific de pictură decorativă care ilustrează flori și care își are originea în zonele de câmpie din estul Norvegiei, în preajma anului 1750. (n.ed.).

Camera lor din pensiune mirosea a transpirație învechită. Kirsten încercă să deschidă fereastra minusculă, dar nu reuși cu niciun chip. Cele trei surori se dezbrăcară și rămaseră în lenjeria de corp și, după ce își așezară cu grijă hainele astfel încât să nu se șifoneze, Sofia și Kirsten se urcară în pat. Elin, însă, era prea necăjită ca să doarmă, așa încât stinse lampa cu gaz și aprinse o lumânare.

— Vă supărați dacă îmi iau un răgaz să scriu? Promit că nu stau mult.

— Numai să nu dai foc la cameră, îi spuse Kirsten înainte să-și tragă perna peste cap.

Elin își deschise jurnalul și începu să scrie.

Suntem într-o pensiune în Gothenburg după o zi istovitoare de călătorie. Odaia noastră mică, sărăcăcioasă, cu pereți goi și paturi înguste pare nimerită. Tot ceea ce odată îmi încălzea și proteja viața mi-a fost luat; geamantanul nostru adăpostește rămășițele vieții mele. Mă simt la fel de goală și de fragilă ca o oiță de-a tatei după ce a fost tunsă. Îmi tot spun că așa sunt mai ușoară, mai liberă. Va veni și ziua în care voi recupera tot ce-am pierdut, nu-i așa? Voi avea din nou o familie și un cămin. Poate că totul va lua o altă formă, ca și lâna tunsă a unui miel, care devine o pereche de mănuși sau un șal sau un pulouă cald de iarnă, însă sunt hotărâtă să nu mă mai simt niciodată atât de pustiită și pierdută.

Măine vom lua vaporul și vom străbate Marea Nordului până la un oraș numit Hull, în Anglia. Acolo ne vom sui într-un alt tren și vom traversa ținutul până la Liverpool. De-acolo ne vom imbarca pe un vapor cu aburi pentru călătoria de două săptămâni peste Oceanul Atlantic, către New York, în America. Dar călătoria noastră nu se va sfârși acolo. Va mai trebui să mai luăm un tren cu care vom ajunge la unchiul Lars, în Chicago. Îmi amintesc că l-am întâlnit o dată pe unchiul Lars, când eram foarte mică, și tocmai pleca din sat ca să-și găsească norocul în America.

Elin se opri, întrebându-se ce să mai adauge. Kirsten adormise deja, dar Sofia doar se prefăcea că doarme. Ea își îngropase fața în perna moale și gri ca să nu se audă, dar Elin știa că Sofia plângea. Elin simți imboldul de a se sui în pat și de a plânge și ea, dar nu, ea trebuia să fie tare de dragul surorilor ei. Elin trase aer adânc în piept și expiră încet, încercând în același timp să se elibereze de sentimentul de frică pe care îl avea.

Cu toate că Sofia și Kirsten sunt cu mine, mă simt pierdută și singură. Dacă aș fi avut o altă alternativă la călătoria asta lungă și de neimaginat către un loc atât de îndepărtat, aș fi ales-o bucură pe aceea. Dar înainte de a se duce, mama m-a rugat stăruitor să am grijă de surorile mele, și singura posibilitate, singurul mod în care știam să fac asta, era să plecăm de acasă și să ne mutăm în America.

Într-un fel, simt că am dezamăgit-o, dar nu am știut cum altfel să fac și trebuia să iau o decizie. Sper doar că am luat decizia potrivită.

Elin închise ochii, dorindu-și să se poată ruga așa cum obișnuia mama ei să se roage, însă între ea și Dumnezeu era o prăpastie adâncă, plină de vinovăție și regrete. El cunoștea toate lucrurile rele pe care ea le făcuse. Prăpastia era de asemenea, plină de furie. De ce n-o protejase Dumnezeu de unchiul Sven? Elin fusese silită să găsească singură o cale de a scăpa de el. Dacă nu i-ar fi scris unchiului Lars rugându-l să le lase să meargă în America, nu ar fi fost niciodată salvate. Ea trebuise să găsească o cale să înceapă o nouă viață pentru ea și pentru surorile ei. Iar acum trebuia să facă cumva să-și adune curajul să ducă la capăt misiunea asta. Elin se aplecă din nou asupra jurnalului.

Mi-aș dori să nu fiu eu sora mai mare. Mi-aș dori ca cineva să aibă grijă de mine, în loc să fiu nevoită să am eu grijă de toată lumea. Aș vrea să nu trebuiască să iau eu toate deciziile și să fac primii pași și să fiu îndrăzneță și curajoasă și inepuizabilă.

Înțeleg cum se simte Sofia, pentru că și eu îmi doresc nespus să mă sui în tren mâine și să mă întorc acasă – la casa și la viața de acum cinci ani. Tot ce vreau să fac e să stau în căsuța noastră și să împletesc ciorapi lângă foc, și s-o ascult pe mama citind cu voce tare din Biblia ei mică, cu mireasma pâinii abia coapte umplând odaia.

Dar viața aceea nu mai există. Eu sunt cea mai mare dintre surori, iar Sofia și Kirsten depind de mine. Nu putem da înapoi. Și-apoi, eu tânjesc după un loc mai sigur atât pentru ele, cât și pentru mine. Nu știu ce ne va aștepta la capătul călătoriei, dar poate oare să fie mai rău decât ce am lăsat în urmă – este oare posibil?

Elin șterse o lacrimă ce căzuse pe pagina jurnalului, apoi îl închise și suflă în lumânare. Abia aștepta să se bage în patul cald, pentru că îi era foarte frig și i se părea că nu se poate opri din tremurat.

O bubuitură de tunet o făcu pe Kirsten să tresară din somn. Se ridică în capul oaselor și privi în jur, prin odaia nefamiliară, neștiind cu certitudine unde era. Apoi o scăpărare de fulger învălui în lumină pereții văruiți și Kirsten își aminti de sosirea la pensiune în seara dinainte, după nesfârșita călătorie cu trenul către Gothenburg. Ea și surorile ei fuseseră conduse în camera asta sărăcăcioasă de la etaj de proprietarul care se arătase foarte ostil.

În depărtare, tunetul hurui ca o locomotivă cu aburi. Pe cer, alte scăpărări de fulger. Lui Kirsten îi reveni în minte ultima ei întâlnire cu Tor, despărțirea de el și durerea pe care o simțise, ca și cum cineva i-ar fi despicat sufletul și l-ar fi smuls pe Tor afară cu un cuțit pentru filé. Kirsten sperase că suferința din pieptul ei se va domoli pe măsură ce călătoria o purta tot mai departe de casă, dar în dimineața asta durerea era mai adâncă decât ieri. Când își luase rămas bun de la Tor, el își ferise privirea și evitase să se uite la ea.

O altă scânteiere de fulger, un alt bubuit de tunet, mai departe de această dată. Kirsten își dori s-o lovească un trăsnet și să-i curme chinul. Se dădu jos din pat și trase deoparte perdelele greie. Afară se luminase se ziuă, însă furtuna adusă de mare întunecase răsăritul. Vijelia biciuia pervazurile cu vânt și ploaie și dezlănțuia valuri albe uriașe în port.

— E dimineață deja? o întrebă Elin, cu vocea înăbușită de sub cuverturi.

— Ja*. Însă mă îndoiesc că feribotul nostru va pleca azi din port. Ar trebui să vezi ce-i afară!

*În suedeză, da, (n.ed.).

În copilărie, Kirsten își dorise din tot sufletul să aibă parte de aventuri, invidiindu-și strămoșii vikingi care porniseră atât de curajoși să exploreze alte țărâmură. Însă chiar și Erik Roșcatul ar fi rămas în port într-o zi ca asta.

— Plouă? întrebă Elin.

— Toamnă cu găleata! Să vezi ce valuri gigantice sunt!

Pași grei tropăiră pe scări în sus spre dormitorul lor și, o clipă mai târziu, ușa zurui de o bătaie puternică.

— Feribotul pleacă într-o oră, doamnelor.

— Mulțumim. Ne-am trezit, strigă Elin înapoi, întinzându-se către celălalt pat s-o trezească pe Sofia. Ai auzit? Haide, Sofia. Trebuie să te trezești și să te îmbraci.

Sofia răspunse printr-un mormăit.

O rafală de vânt biciui casa din lemn, șuierând prin fiecare crăpătură și făcând să duduie sticla din geam. Kirsten simțea odaia tremurând.

— Ascultă numai vântul! Nici nu vreau să ies afară pe o vreme ca asta, darămite să mă mai urc și într-un vapor.

— Ei bine, trebuie să facem ce ne spun oamenii care au organizat călătoria. Unchiul Lars a trimis instrucțiuni...

— Și ce dacă? De ce trebuie să hotărască tot alții pentru mine? Când o să iau și eu o decizie în numele meu?

Elin se ridică și își puse mâinile în șolduri, luându-și expresia aceea autoritară pe care Kirsten nu o putea suferi.

— Nimeni nu reușește mereu să facă numai ce vrea. Nici măcar oamenii mari.

— Da, bine, păi asta nu se cade deloc, să știi!

Surorile se îmbrăcară, își adunară lucrurile și luară în grabă un mic dejun cu pâine și hering în sala de mese de la parterul pensiunii. Kirsten își puse un șal pe umeri și deschise ușa, strângându-și brațele în jurul ei ca să se protejeze împotriva vântului. Elin o luă pe Sofia de mână și o trase după ea pe ușă, în urma celorlalți pasageri, în mijlocul furtunii.

— Vaporul nostru o să se scufunde! se auzi vocea Sofiei deasupra şuieratului vântului.

— O să fim bine, insistă Elin. Marinarii și căpitanii știu cum să navigheze pe mare pe o vreme ca asta. Nici n-ar porni la drum dacă nu am fi în siguranță.

— Prostii, zise Kirsten. Vasele se scufundă tot timpul!

Cele trei surori se luară de braț, ținându-se una de alta ca să nu le sufle vântul în timp ce treceau strada de la pensiune către drumul ce ducea la doc. În fața lor, valurile se spărgeau de dig și se revărsau pe trotuar, amintindu-i lui Kirsten de un cazan în care clocotea apa. În fața portului erau aliniate rânduri de căruțe încărcate cu lăzi, butoaie și cuferi, toate îmbibate de ploaia torențială și rece. Kirsten voi s-o ia la fugă pe chei în jos și să se urce în feribot, dar Elin o opri.

— Așteptați-mă aici. Mai întâi trebuie să găsesc geamantanul și să mă asigur că-l vor încărca. Tot ce avem e în el și nu vreau să-l pierdem din nou.

Kirsten se lipi de Sofia sub ploaia vijelioasă în timp ce Elin vorbea cu cei care se ocupau de bagaje. Vase de toate formele și dimensiunile se clătinau și se izbeau unul de altul, iar lui Kirsten i se făcu rău să le mai privească. Aerul umed în care plutea mireasma de pește era cel mai infect care-i ajunsese vreodată la nări. Sofia își strânse nasul între degete ca să nu mai simtă nimic.

Mirosul îi aduse aminte lui Kirsten de ziua aceea înăbușitoare de vară, când a mers la pescuit împreună cu Nils și cu Tor, la lacul în care se înecase tatăl lor. Kirsten, Nils și Tor au curățat peștii pe care-i prinseseră și le-au scos măruntaiele, pe care le-au aruncat peste grămada de gunoi, unde au putrezit sub soarele arzător. Unchiul Sven fusese foarte furios pe ei, reproșându-le că putoarea se putea simți până în oraș. Nils și Tor au râs, imitându-i umerii aplecați și mersul crăcănat de îndată ce unchiul le întoarse spatele și se îndepărtă.

Amintirea râsului lui Tor o zdruncină pe Kirsten de parcă cineva i-ar fi dat o lovitură în stomac. Kirsten se uită în jur după

Elin, care căuta încă geamantanul, și dădu cu ochii de acoperișul proeminent al magaziei pentru bagaje, care se afla în apropiere.

— Hai să așteptăm sub acoperiș. Aici ne udăm learcă. Ea și Sofia se grăbiră să ajungă la adăpostul dărăpănatei clădiri. Acum nu le mai uda ploaia, dar erau încă nevoite să îndure asaltul vântului.

— Mai știi poveștile pe care le citeam la școală despre *nacks* de apă? întrebă Kirsten în timp ce ploaia răpăia pe jgheburile de deasupra lor.

— Nu. Ce-s alea *nacks*?

— Hai, chiar nu-ți amintești? Sunt niște creaturi misterioase care trăiesc în mări și îi atrag pe oameni în regatele lor, la moarte sigură...

— Oprește-te, Kirsten, zise Elin, care ajunsese la timp ca să audă ce spunea Kirsten. Nu ești de niciun ajutor.

— Tot ce vreau să zic e că dacă există astfel de creaturi *nacks* de apă, atunci asta din portul Gothenburg pare foarte furioasă în dimineața asta. Cred că e hotărâtă să ne înece pe toți.

— Încetează.

— Când o să-ți dai seama ce greșeală e călătoria asta tâmpită și o să ne duci acasă? o întrebă Sofia.

— Vezi ce-ai făcut, Kirsten? Ai speriat-o.

— Păi și eu sunt speriată, în caz că nu ți-ai dat seama. Numai niște oameni nebuni s-ar imbarca într-o zi ca asta.

— Sunt sigură că marinarii știu ce fac.

— Da, sigur... mormăi Kirsten ca pentru sine, problema e că tu nu știi ce faci.

Pasarela către vapor se legăna în sus și în jos, făcând imbarcarea foarte periculoasă. Valurile mănioase îi udară lui Kirsten fusta și pantofii și făceau ca vaporul să se balanseze dintr-o parte în alta și să se izbească de doc. Hurducătura asta o amețea pe Kirsten în timp ce încerca să pășească, de parcă avea febră. Cele trei surori se clătinară și se legănară pe punte ca niște săteni beți, agățându-se de tot ce găseau în drumul lor. Kirsten se prăbuși

pe prima bancă goală pe care o întâlnește în cale. Sofia căzu pe genunchii ei.

— Feribotul ăsta o să se scufunde înainte să apuce să iasă din port! fu de părere Sofia.

Elin o mângâie pe spate ca s-o liniștească.

— Cu siguranță căpitanul va aștepta ca vremea să-și revină înainte să se aventureze din port.

Însă căpitanul nu așteaptă. Se auzi țipătul strident al fluierului, carena gemu greu și motoarele zăngăniră trezite la viață. Vasul pormi din port exact în mijlocul furtunii.

Sofia vomită de trei ori într-una din gălețile împărțite încoace și încolo de marinari, și plângea neconsolată.

— Te rog, Elin, te rog. Nu putem pleca acasă? Bineînțeles că răspunsul era nu, dar Elin nu se mai obosea să-l rostească cu voce tare.

— Odată ce-ai să vezi America, n-o să mai vrei să te întorci acasă, îi spuse Kirsten. Îi părea rău că o speriasse pe Sofia aducând vorba de creaturile nacks și voia să se revanșeze. O să fie așa de frumos acolo, că o să ne dorim să ne fi mutat mai repede. Numai uită-te la toți ceilalți călători. Sunt sigură că majoritatea o să continue drumul spre America, la fel ca noi. Chiar crezi că ar bate atâta drum către America, dacă acolo nu ar fi un paradis?

Sofia își șterse lacrimile.

— Cum o să fie acolo? întrebă ea.

Kirsten nu știu cum să descrie un loc pe care nu-l văzuse niciodată, dar putea cel puțin să inventeze povești cu care să-și liniștească sora.

— O să ne căsătorim toate cu niște soți bogați, o să stăm toată ziua în căldura soarelui și o să mâncăm căpșuni și frișcă.

— Nu mai pomeni de mâncare! o imploră Sofia, aplecându-se din nou peste găleată.

Kirsten avu aceeași senzație de greață când adusesese vorba de mâncare, iar când pomenise de soți, un junghi neașteptat o lovi în piept. Kirsten își jură în minte să nu-și mai ofere dragostea

nimănui după modul în care Tor își bătuse joc de ea. Și-apoi, Kirsten se îndoia că ar mai putea iubi pe cineva atât de mult cum îl iubise pe el.

— Trage adânc aer în piept, îi spuse Elin Sofiei care încă suspina. Elin îi amintea lui Kirsten de mama lor, care obișnuia să le spună să inspire adânc ori de câte ori una dintre ele se simțea rău. Lui Kirsten îi era dor de ea. Îi lipseau și tatăl ei și Nils, chiar dacă amândoi le abandonaseră. Mama lor nu avusese de ales, dacă să moară sau să trăiască, dar tatăl lor și Nils aleseseră în mod intenționat să plece. Amândoi o respinseră la fel de necruțător ca Tor.

— Gândește-te la toți banii de mâncare pe care o să-i economisim dacă ne e prea rău ca să mâncăm, zise Elin. Pâinea și brânza ne vor ține mult mai mult în acest fel.

Sofia înhăță găleata de parcă ar fi fost un colac de salvare, și gemu.

— O să mor. Dacă vaporul spre America saltă și se clatină ca asta, o să mor cu siguranță de rău de mare – asta dacă nu ne înecăm întâi.

Elin o mângâie pe Sofia pe spate și îi aranjă șuvițele de pe frunte.

— Nu-ți face griji, îi spuse. Oceanul va fi mult mai liniștit decât Marea Nordului. Și-apoi, o să călătorim pe un vapor cu aburi, imens, nu pe un vas înghesuit ca asta. Vaporul va înfrunta valurile mult mai bine. O să vezi.

Kirsten o privi pe Elin deasupra capului aplecat al Sofiei și îi puse întrebarea: *E adevărat?* Elin ridică neputincioasă din umeri.

La câteva ore de la plecarea din port, lui Kirsten îi fu la fel de rău ca Sofiei, vomitându-și micul dejun într-o găleată. Când criza îi trecu, Kirsten se întinse peste rândul de scaune crestate de lemn, la fel ca Sofia. Kirsten nu dormise foarte bine noaptea trecută la pensiune. Și nici noaptea de dinainte.

Majoritatea celorlalți călători se îmbolnăviră și ei pe feribotul care se legăna și sălta, azvârlit ca o jucărie de valurile imense.

Kirsten îl văzu pe unul dintre mateloți curățând puntea cu o cârpă, și îi veni în minte imaginea lui Tor, măturând trotuarul din fața magazinului tatălui său. Tor se oprise din măturat, mirat s-o vadă, însă după ce ea își luase rămas bun de la el și se întorsese cu spatele, Kirsten auzise sunetul măturii sale dinapoia ei, semn că el își continuase treaba. Kirsten își aduse genunchii la piept ca să-și domolească durerea dinăuntru.

Ea, Tor și Nils fuseseră prieteni de când se știa ea pe lume. Apoi Nils fugise la Stockholm, lăsându-i pe ea și pe Tor în urmă. Lui Kirsten îi fusese dor de fratele ei, la fel de mult ca de părinții ei – și așa se regăsise în brațele lui Tor într-o după-amiază, plângând după toți cei pe care-i pierduse. Tor o consolase murmurându-i încet la ureche. *Și mie mi-e dor de el, Kirsten.*

În clipa următoare, Tor își lipise buzele de ale ei, și se sărutaseră. Kirsten fusese copleșită de niște senzații puternice, ca și cum ar fi deschis o ușă secretă și ar fi descoperit un nou tărâm. Kirsten nu voise ca Tor să se oprească. Chiar și acum, amintirea aceasta o făcea să se înmoaie. Sărutările lui Tor fuseseră ca și cum ar fi gustat ciocolată pentru prima oară și nu s-ar mai fi săturat.

Oare Tor doar se prefăcuse că o iubește?

Kirsten se întoarse pe partea cealaltă a băncii inflexibile și își ascunse chipul în palme. Oare cum se putea să urăști pe cineva și în același timp să-l iubești?

CAPITOLUL 6

Când Sofia se trezi din somn, știu că trecuseră multe ore de când erau pe mare. Cineva micșorase lumina lămpilor cu gaz din salonul feribotului, iar oamenii dormeau întinși în jurul ei, răspândiți pe bănci și gârboviți pe scaunele lor. Ploaia nu se mai auzea răpăind pe acoperișul cabinei, iar marea părea mult mai liniștită, ceea ce era un lucru bun. Sofia își simțea stomacul ca și cum o turmă de vite l-ar fi călcat în picioare, dar îndrăznea să creadă că poate nu va muri, totuși.

Sofia se ridică și se uită pe o fereastră. Priveliștea de afară se schimbase din nori de furtună gri și denși și valuri năvalnice, într-un întuneric nemărginit, încât se părea că vasul se scufundase pe fundul oceanului, unde nicio lumină nu-l putea ajunge. Singurul lucru vizibil în cadrul ferestrei întunecate era propria-i reflexie palidă.

Kirsten dormea întinsă pe banca din fața ei, cu genunchii strânși la piept. Și ei îi fusese rău toată după-amiaza, iar obraji ei, care străluceau de obicei de la soare, erau albi ca varul. Buzele îi erau lipsite de culoare, ca cele ale unui mort.

Elin adormise în picioare, iar chipul ei păstra o expresie de îngrijorare, chiar și în timpul somnului. Sofia știa că ea cauzase o parte din acea neliniște prin faptul că se certase cu Elin. Sofia voise să o pedepsească pe Elin pentru că le smulsese din căldura casei lor, dar acum îi părea rău, mai ales când văzu cât de palidă și obosită arăta Elin.

Sofia își trase geanta mai aproape, atentă să n-o tulbure pe Elin, și căută prin ea până ce găsi Biblia mamei ei, învelită și protejată de unul dintre cele mai frumoase șorțuri ale mamei. Biblia era îndeajuns de mică ca Sofia s-o poată ține într-o singură mână și avea o copertă din catifea neagră înrămată în alamă, cu

o încheietoare din alamă ca să stea închisă. Tiparul ondulat era vechi și foarte mic. Tatăl lor i-o dăduse mamei lor ca dar de nuntă.

Mama lor obișnuise să le citească cu voce tare din Biblie în fiecare seară, iar Sofiei i se păruse că emoționantele cuvinte și promisiuni săriseră din pagini ca niște icre de pește, ajungând până în inima ei. Însă ori de câte ori încercase să citească ea însăși Biblia, cuvintele nu căpătaseră niciodată înțeles. Sofia nu găsisese nicio promisiune care s-o liniștească, numai cuvinte mari și avertismente îngrijorătoare ca *orice pom care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc*.

De când murise mama lor, ori de câte ori încercase să se roage în biserică sau noaptea în pat, Sofiei i se păruse că rugăciunile ei zburau fără țintă, ca niște porumbei prinși în capcană, ce băteau din aripi izbindu-se de tavan, incapabili să zboare mai sus. Singurele rugăciuni care se ridicau spre cer fără prea multă greutate erau cele pe care le rostea în șoaptă în cimitir, la mormântul mamei sale. Iar acum, mulțumită lui Elin, Sofia nu mai putea merge acolo să se roage.

Pe măsură ce se crăpa de ziuă, salonul se lumina din ce în ce mai tare. După un timp îndelungat în care stătuse nemișcată, Sofia se hotărî să închidă ochii și să deschidă mica Biblie la întâmplare și să citească pasajul pe care își va pune prima dată degetul. Sofia avea de gând să nu se oprească din citit până ce nu va găsi cuvinte de mângâiere și încurajare. Amintindu-și că toate povestirile despre Isus erau pe la sfârșitul Bibliei, Sofia deschise cartea către sfârșit, însă când deschise ochii, titlul alarmant din capul paginii era *Naufragiul lui Pavel*. *Soarele și stelele nu s-au văzut mai multe zile, și furtuna era așa de puternică încât la urmă pierduserăm orice nădejde de scăpare*.

Sofia închise Biblia cu zgomot. Și unde era consolarea în asta?

Treptat, vederea de pe hublou se schimbă dintr-una înnegurată într-una cenușie. Ceilalți pasageri începură să se miște. Sofia mai avea încă Biblia închisă pe genunchi când Elin și Kirsten se treziră.

— Ce noapte! exclamă Kirsten în timp ce se întindea și clăca. E o minune că nu ne-am scufundat în Marea Nordului pe furtuna asta. Elin veni lângă Sofia.

— Cum te simți? o întrebă ea, aranjându-i părul de pe frunte.

— Încă mi-e greață, răspunse Sofia, punându-și mâna pe burtă.

— Ja, și mie, zise Kirsten. Dar privește partea bună a lucrurilor. Cel puțin mâncarea pe care am luat-o cu noi ne va ține mai mult așa.

— Poate că ce a fost mai rău a trecut, zise Elin. Și măcar un lucru e sigur: Nu va mai trebui să trecem niciodată Marea Nordului.

Sofia își mușcă buza. Ea ar trece din nou bucuroasă marea tulburată de vânturi și ar îndura din nou furtuna, dacă asta însemna că putea să se întoarcă acasă, însă își ținu gândurile pentru ea; era evident că Elin făcea eforturi să o înveselească.

Cele trei surori se spălară și se aranjară pe rând în lavaboul pentru femei. Aproape toți pasagerii avuseseră rău de mare și lăsaseră toaletele murdare, mirosind în ultimul hal. Sofia se mișcă repede, nerăbdătoare să iasă din încăperea îngrozitoare.

Mai târziu, în acea după-amiază, Sofia stătu afară cu surorile ei, la balustrada feribotului, în timp ce vasul se apropia de Hull, Anglia. La început nu văzură decât o pată întunecată la orizont care începu treptat să se limpezească și să ia forma unor siluete de pământ, de clădiri, de catarge și de carene ale celorlalte vase. Debarcaderele se întindeau ca niște degete pentru a le primi în port. Cerul avea nuanța aceea de gri tulbure, de pește mort, iar Sofia se gândi că va ploua din nou, însă când norul dens ce plutea deasupra orașului nu se mișcă deloc, Sofia își dădu seama că era de fapt funinginea și fumul care se ridicau de la înalte și numeroasele coșuri ale fabricilor. Copacii din oraș arătau de parcă cineva le-ar fi înmuiat frunzele în vopsea cenușie ca să se asorteze cu apa și cu cerul, iar aerul nisipos îi stătea în gât ca și cum tocmai ar fi terminat de măturat vatra de acasă.

Sofia abia aștepta să părăsească puntea mișcătoare și să pășească din nou pe uscat, dar i se păru că ține o veșnicie până ce marinarii să se lupte cu funiile groase și cu lanțurile rigide ca să oprească nava în siguranță.

— În sfârșit! exclamă ea ușurată, în timp ce picioarele ei atingeau pământul tare. Nu mai vreau să mă urc într-un vapor cât trăiesc!

— Atunci bănuiesc că o să trăiești aici tot restul vieții, îi spuse Kirsten.

— Ce vrei să spui?

— Anglia e o insulă, prostuțo. Singura modalitate să ajungi undeva e să te urci într-un alt vapor. Doar nu vrei să trăiești aici și nu în America, nu?

— Eu vreau să merg acasă, zise Sofia. Auzind-o, Kirsten își dădu ochii peste cap.

Unul dintre mateloți le verifică biletele și le îndrumă către un șir de căruțe și trăsuri puse la dispoziție de compania White Star Steamship. Când geamantanul lor fu încărcat în siguranță în căruță, aceasta porni la drum pe străzile aglomerate, mișcându-se atât de încet, încât Sofia fu convinsă că dacă ar fi sărit jos și ar fi luat-o pe jos, s-ar fi deplasat mult mai repede. Intersecțiile erau pline de trăsuri și cai, iar oamenii mișunau în fiecare spațiu liber. Toată lumea părea că strigă. Sofiei îi era dor de sunetul muzical și cadențat al limbii ei, căci engleza suna ca un stol de ciori care se atacau una pe alta.

— Orașul ăsta zici c-a fost ridicat de trolî, își dădu Kirsten cu părerea. E atât de murdar și de gălăgios! Ba chiar miroase a trolî.

Sofia se trezi zâmbind fără să vrea, închipuindu-și trolî dolofani ce călcau apăsător pe trotuare cu meloane și toiege.

Căruța își croi drum prin oraș și după o oră ajunse în gara din Hull, unde harababura și zgomotul o înfricoșară pe Sofia. Trenurile huriau în gară ca niște furtuni de vară cu trăsnete, vărsând potopuri de călători pe peroanele deja împânzite, apoi se îndepărtau cu șuierături îngrozitoare și dăngănit de clopoței. Afixe

uluitoare atârnavu peste tot, iar Sofia ştia că probabil conţineau nişte lucruri importante, dar nu putea să citească niciunul. Sofia o luă pe Elin de braţ şi toate trei se uitară în dreapta şi-n stânga dezorientate.

— Cum o să ştim care e trenul nostru? întrebă Kirsten.

Elin îşi îndreptă umerii ca şi cum şi-ar fi adunat ultima rezervă interioară de curaj.

— O să aflu eu cumva. Tu şi Sofia găsiţi un loc unde să staţi joa, îi spuse ea lui Kirsten. Şi să nu pierdeţi din ochi valiza.

Sofia îşi dorea din tot sufletul să fie la fel de curajoasă ca Elin, dar ghiarele fricii o înconjuraseră din toate părţile şi ei îi era teamă să se mişte.

— Ce o să faci? o întrebă pe Elin.

— Unchiul Lars mi-a dat o scrisoare, în caz că ceva merge prost, răspunse ea, căutându-şi prin geantă. E în engleză şi explică toate aranjamentele pentru călătoria noastră, destinaţiile şi alte lucruri. O să stau la coadă acolo şi o să o arăt la cineva.

— Dar cum o să înţelegi ce-ţi vor spune? o întrebă Kirsten. Surprinsă, Elin deschise gura să zică ceva, dar înghiţi în sec.

— Mă descurc eu.

Elin se îndepărtă în grabă, ţinând strâns în mână scrisoarea de la unchiul lor. Sofia se așeză lângă Kirsten şi lângă geamantan, uitându-se la Elin care stătea la coadă şi înainta treptat către ghişeu funcţionarului.

Sofia îşi împreună mâinile pe genunchi, ca să nu îi mai tremure.

— Spune-mi adevărul, Kirsten! Ție ți-e la fel de frică ca și mie?

— Adevărul? Kirsten făcu o pauză, uitându-se peste tot în jur, neliniștită că cineva ar putea-o auzi. Uneori mi se pare că am făcut o greșeală imensă. Elin ar putea foarte bine să fie surdă și mută. Nu poate să comunice cu nimeni și nu înțelege niciun cuvânt.

— Crezi... adică... ce s-ar întâmpla dacă am recunoaște că am făcut o greșeală și ne-am întoarce să plecăm acasă?

— Nu se poate, Sofia. Trebuia să părăsim satul. Kirsten îi răspunsese cu același ton iritat pe care îl adopta și Elin când

vorbea cu ea. Sofia era furioasă să vadă că cele două surori ale ei se întorceau împotriva ei și o tratau ca pe un copil.

— Eu tot nu înțeleg de ce! De ce trebuia să plecăm? Și vreau să știu la ce te-ai referit zilele trecute când ai spus că oamenii din oraș ne vorbeau pe la spate.

Kirsten clătină din cap, refuzând să-i răspundă, cu privirea ațintită la podeaua cu plăci din ceramică și mușcându-și buzele.

Sofia se uită la ghișeul de bilete. Venise în sfârșit rândul lui Elin, care îi dădu scrisoarea funcționarului. Câțiva alți suedezi din feribot o urmaseră pe Elin, iar acum erau strânși în jurul ei, vorbind și gesticulând. Sofia fierbea de frustrarea de a nu fi înțeleasă, de a nu fi auzită, într-atât încât îi venea să țipe.

— Cred că am dreptul să știu de ce a trebuit să plecăm de acasă! îi strigă ea lui Kirsten.

— Pentru că suntem orfane! îi răspunse Kirsten strigând înapoi. Gata! Acum ești mulțumită?

— Și ce legătură are faptul că suntem orfane cu plecatul de acasă? Sau cu găsitul unor soți?

— Noi nu avem un tată sau o mamă care să ne apere sau să ne găsească o partidă bună în sat. Și nimeni nu vrea să se căsătorească cu niște orfane.

— Asta-i o prostie. Nu e vina noastră că mama și tata au murit. Dacă i-am pierdut nu înseamnă că avem vreo boală sau ceva.

— Dar exact așa ne trata toată lumea – de parcă familiile lor puteau muri și ele, dacă fiii lor se căsătoreau cu una dintre noi.

— Și ce dacă? Mie nici măcar nu-mi pasă dacă mă mărit sau...

— Într-o zi o să-ți pese, îi spuse Kirsten cu asprime. Și atunci? Elin se întorsese. Era trasă la față, dar zâmbea cu curaj.

— De ce, ori de câte ori oamenii nu reușesc să te facă să-i înțelegi, încep să strige la tine – de parcă numai volumul vocii ar putea rezolva problema?

Kirsten făcu niște gesturi de nerăbdare, învârtindu-și mâinile în aer, ca și cum ar roti un ghem de ață.

— Deci? Ai aflat ceva despre trenul nostru?

— Da. A trebuit să ne punem toți suedezii capul la contribuție ca să ne dăm seama, dar în mod evident, trenul a plecat fără noi.

Sofia fu cuprinsă de teamă și din ochii ei țâșniră lacrimi. Avea același sentiment de părăsire pe care-l trăise la înmormântările părinților ei. Sofia se simțea abandonată, încă o dată.

— Dar de ce a plecat trenul fără noi? întrebă ea. Doar aveam bilete!

— Furtuna a făcut ca feribotul nostru să întârzie, răspunse Elin luând mâna Sofiei în mâna ei, iar trenul trebuia să-și respecte orarul.

— Bine, dar ce ziceți de unul dintre astelalte trenuri? Nu putem să luăm unul dintre ele?

— Anglia e un loc mare, Sofia. Niciunul din trenurile astea nu merge la Liverpool, unde se află vaporul nostru. Va trebui să așteptăm până mâine ca să-l luăm pe următorul.

— O să pierdem și vaporul spre America? întrebă Kirsten.

— Hai să mergem mai bine acasă, zise Sofia.

— Nu, ascultați-mă. Vaporul nostru nu pomește din port decât poimăine. Și chiar dacă s-ar întâmpla ceva și l-am pierde, unul dintre suedezi a zis că probabil putem lua următorul vapor – așa cum luăm acum următorul tren. A zis că probabil biletele noastre vor fi încă bune.

— Deci trebuie să petrecem noaptea aici? întrebă Kirsten. Cu trolii?

— Așa se pare, îi răspunse Elin. Unii dintre suedezi pleacă din gară în căutarea unui loc unde să mănânce și să doarmă la noapte.

— Putem să mergem și noi?

— Noi nu avem bani pentru asemenea desfătări, Kirsten. Și apoi, cum o să ne descurcăm să găsim un hotel și să ne întoarcem înapoi? Niciuna dintre noi nu vorbește engleza și nu știe să citească afișele. Dacă o luăm pe un drum greșit și ne pierdem? Cine o să ne ajute?

— Îți faci prea multe griji, îi spuse Kirsten. Hai, eu cred că ar trebui să mergem în cercetare.

— Nu, se împotrivi Sofia. Nu vreau să mă pierd. Sofia simțea presiunea lacrimilor care amenințau să iasă la iveală și dorea să fugă la o toaletă pentru femei unde să plângă în voie. Dar cum vor găsi una? Pe cine ar putea întreba? Cum se vor face înțelese?

— Vreau la toaletă, zise ea, plângând înăbușit.

— Păi n-ar trebui să fie greu să găsim una, zise Kirsten, care se și ridică pe vârfuri, scrutând gara. Mă duc să arunc o privire pe aici.

— Nu, Kirsten, tu stai aici cu valiza noastră. Mă duc eu cu Sofia.

Elin o luă pe Sofia de braț și plecară împreună să cerceteze perimetrul, găsind într-un final toaletele. Imensa toaletă cu ecou era surprinzător de elegantă pentru un loc public, deși pardoseala din plăci de ceramică era murdară și uzată.

— Nici nu miroase așa de rău, zise Elin.

Sofia se desprinsese de Elin și fugi către una din boxe, trântind ușa în spatele ei. Se așeză pe scaun și își îngropă fața în fustă, eliberându-și în sfârșit durerea și teama. Era orfană. Sătenii nu le doriseră, iar acum ea și surorile ei erau pierdute și singure într-un oraș străin. Sofia se simțea ca și cum ar fi fost împinsă într-un râu cu curenți repezi și lăsată să se înece în timp ce aluneca tot mai departe în aval. Plânse în tăcere timp îndelungat, ținând tristețea înăuntrul ei.

— Sofia? Ești bine? îi strigă Elin într-un final.

— Da, răspunse ea, trăgându-și nasul. Ies imediat.

Sofia evită să se uite în oglindă, uitându-se în schimb în jos. Ea și Elin se întoarseră în locul în care o lăsaseră pe Kirsten și o găsiră stând alături de doi băieți suedezi, de vreo douăzeci de ani. Sofia îi recunoscuse din noaptea trecută de pe feribot.

— Oh, iată-le și pe surorile mele, zise Kirsten când le văzu apropiindu-se. Elin și Sofia, vi-i prezint pe Eric și pe Hjelmer. Sunt verișori dintr-un sat aproape de Stockholm, și merg și ei în America.

— Încântat să vă cunosc, domnișoarelor, zise Eric, ducându-și mâna la pălărie.

— Nu-i așa că suntem norocoase că sunt alți câțiva suedezi naufragiați aici cu noi? Întrebă Kirsten. Măcar o să avem cu cine să vorbim în afară de trol.

Băieții păreau foarte prietenoși și drăguți, însă Sofia își dădu seama că Elin era furioasă după felul în care își strângea buzele.

— Mă scuzați, nu vreau să fiu nepoliticoasă, domnilor, zise Elin, dar ați putea să așteptați în altă parte? Am ceva de discutat cu surorile mele. În particular.

— Ja, sigur... putem să ne ducem mai încolo. Însă băieții nu se grăbiră deloc. Cel pe nume Eric păru chiar ofensat.

— Ne bucurăm că v-am cunoscut, zise Hjelmner în timp ce se îndepărtă aplecat.

Kirsten privi urât la Elin până ce fu sigură că băieții nu le puteau auzi, având trupul încordat ca și cum ar aștepta să se năpustească asupra ei.

— Ce-i cu tine, Elin? De ce i-ai trimis de aici?

— Pentru că nu știm nimic despre ei. Nu știi cum sunt ei în realitate.

— Și ce? Tocmai de aceea vorbeam cu ei – ca să văd cum sunt! Și ei sunt departe de casă, la fel ca noi. Ce are dacă ne împrietenim cu ei și...

— Ce are? Întrebă Elin furioasă. Suntem singure, Kirsten. E periculos să vorbim cu străinii...

— Eric și Hjelmner nu sunt periculoși! Sunt foarte drăguți. Dacă nu ai mai fi așa bănuitoare față de toată lumea și ai vorbi cu ei, ai vedea și tu.

— Sigur, ne împrietenim cu băieții ăștia, ca după-ai să nu-i mai vedem niciodată! Nu ne-am luat deja destul rămas bun?

Preț de o clipă, Kirsten rămase înmărmurită, apoi se măhni.

— Ja... Mulțumesc foarte mult că mi-ai amintit, zise ea cu amărăciune, încrucișându-și brațele ca și cum s-ar fi îmbrățișat și se prăbuși înapoi pe bancă.

— Îmi pare rău, zise Elin, dar nu putem vorbi cu străinii, după care se întoarse cu spatele și se așeză pe una din băncile de vizavi, lăsându-le pe Kirsten și pe Sofia așezate una lângă alta.

Sofia se simțea încă amenințată de lacrimi, chiar și după criza de plâns din lavabou, în schimb Kirsten vorbea necăjită de una singură, bombănind alături de ea.

— Cum anume își închipuie că o să ne găsim soți odată ajunse în America? Oare n-o să fie cu toții niște străini? E așa de proastă uneori. O să ajungem toate niște fete bătrâne pentru că Elin n-o să ne lase niciodată să vorbim cu nimeni.

Sofia înghiți în sec.

— Și în America o să ne fie greu să ne găsim soți, din cauză că suntem orfane?

— Nu știu... dar cel puțin nimeni de acolo nu va ști cum a murit tata.

— Ce vrei să spui? A cedat gheața sub el și s-a înecat. Ce legătură are asta?

— Hmm... niciuna. Las-o baltă.

Kirsten se întoarse repede într-o parte, însă Sofia apucă să vadă privirea vinovată de pe chipul ei. Kirsten îi ascundea ceva.

— Nu, n-o las baltă. Îmi ascunzi ceva, Kirsten. Încetează să mă mai tratezi ca pe un copil.

— Atunci nu te purta ca un copil.

— Am dreptul să știu totul!

Sofia fu surprinsă să o vadă pe Kirsten ștergându-și o lacrimă.

— Nu pot, Sofia. Am aflat și eu de una singură, și... doare prea tare.

Sofia așteptă.

— Te rog, spune-mi, o rugă ea încetșor.

Kirsten oftă din greu și rămase tăcută atât de mult timp, încât Sofia se gândi că va trebui s-o scuture bine, ca să-i spună adevărul. Dar, într-un final, Kirsten se hotărî să-i spună.

— Oamenii... oamenii spuneau că tata s-a dus pe gheață intenționat. Că a vrut să moară.

— Nu-i adevărat!

— *Ja*, Sofia. Cred că e adevărat.

— Tata nu ne-ar fi lăsat niciodată singure... Nu dinadins!

— Nu-ți amintești ce trist era tot timpul? Abia mai vorbea cu noi. Eu cred că a vrut să moară.

— Nu... nu, nu, nu...

Sofia clătina din cap, nevrând să creadă ce tocmai îi spusese Kirsten. Dar undeva în adâncul ei, știa că era adevărat. Kirsten o îmbrățișă cu toată puterea.

— De asta nu a fost înmormântat în cimitirul bisericii. Și de asta a trebuit să plecăm de acasă. Toată lumea crede că ce a făcut tata este un păcat îngrozitor, iar rușinea lui ne-ar fi urmărit mereu.

Sofia crezu că nu mai avea lacrimi să verse, dar teribilul adevăr o făcu să plângă și mai tare decât înainte. Elin țâșni de pe banca dinaintea lor.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— I-am spus despre tata.

— Kirsten!

— Sofia are dreptul să știe, Elin.

După o vreme, Sofia se trase înapoi și își șterse obrazii, fixând-o pe Elin cu o privire acuzatoare.

— Ce altceva mi-ai ascuns?

— Ni-nimic, Sofia. Însă Elin evită să se uite în ochii ei.

Fetele petrecură noaptea în gară, silite să doarmă pe niște bănci tari de lemn pentru a doua oară. Sofia și Kirsten stăteau întinse amândouă, cu șalurile în chip de perne, în timp ce Elin era așezată pe bancă între ele, scriind în jurnal.

Sofia încercă să se roage, dar rugăciunile ei nu ajungeau nicăieri, ci pluteau ca fumul către tavanul înalt și arcuit al gării, incapabile să se elibereze. Sofia se simți îngrozitor de singură, cu toate că Elin și Kirsten erau chiar acolo, alături de ea.

Elin era amorțită de oboseală. Trecuseră doar trei zile de când erau pe drum, dar ei i se părea că erau trei ani. Povara responsabilității pe care o purta o făcea să se simtă ca și cum și-ar fi cărat surorile în spate întregul drum. Și poate chiar așa și era. Oare nu o târâse pe Sofia după ea, împotriva voinței ei, pe toată durata călătoriei? Și chiar și Kirsten fusese ostilă. Sofia și Kirsten dormeau amândouă întinse pe bancă, lângă ea, dar lui Elin îi era teamă să închidă ochii. Erau înconjurate de străini în gara aceea imensă și oricine ar fi fost atent, și-ar fi dat seama că ea și surorile ei călătoreau singure.

Elin se uită la Sofia și îi netezi şuvițele aurii care stăteau dezordonate pe obraz. Prima amintire a lui Elin era ziua în care se născuse Sofia. Elin avea pe-atunci aproape patru ani, iar când auzise țipetele mamei ei în chinurile facerii, se arătase furioasă pe bebelușul care îi pricinuia atâta durere. Mai târziu, mama ei îi dăduse voie lui Elin să intre în cameră. Mica Sofia dormea în brațele mamei sale, iar dragostea din ochii ei în timp ce își privea copilul, o făcuse pe Elin să explodeze de gelozie. Elin simțise imboldul de a o împinge pe Sofia pe podea și de a-i lua locul, dar tocmai atunci, mama ei își ridică privirea spre ea.

— Vrei s-o ții în brațe pe surioara ta? o întrebă ea.

Mama nici nu mai așteptase ca Elin să-i răspundă, ci îi făcuse repede loc să stea sprijinită de perne. Elin încă își amintea greutatea trupușorului cald al surorii sale lipit de al ei, foindu-se plin de viață. Elin mângâiasse puful blond deschis care acoperea căpșorul Sofiei. Părea atât de fragilă și vulnerabilă.

— Tu ești sora ei mai mare, Elin, îi spusese mama ei. Va trebui să ai grijă de ea. Și Sofia și Kirsten au nevoie de tine.

Elin se simțise puternică în clipa aceea. Nu voia să-și dezmăgească mama. Din acel moment, Elin și surorile ei fură unite cu niște corzi invizibile care, pe măsură ce anii trecură, se micșoraseră ca o haină nouă din bumbac, apropiindu-le și mai mult. Și chiar dacă Elin ar fi vrut să rupă legăturile, nu și-ar fi putut imagina viața fără Sofia și Kirsten. Ele erau parte din ea, parte din mama și tatăl ei, iar ea trebuia să fie tare de dragul lor. Ea le va proteja, va veghea asupra lor și va găsi un cămin sigur pentru toate trei în America.

Pe măsură ce se înnopta, gara devenea tot mai întunecoasă, îmbiind-o pe Elin la somn. Însă nu, în efortul de a rămâne trează, Elin răscoli printre amintiri, rememorând vremuri mai fericite de la fermă, când erau cu toții împreună. Numai că în cea mai neagră parte a nopții, gândurile lui Elin rătăciră către unchiul Sven. Lucrurile pe care le făcuse păreau să țină de tărâmul întunericului și al secretelor. Elin se simți copleșită de rușine și alungă toate gândurile despre el – tot așa cum ar fi trebuit să-l respingă de la bun început. Nu ar fi trebuit să aibă nevoie de el, ar fi trebuit să știe că nu e bine.

De îndată ce soarele începu să se ridice pe cer, gara se umplu treptat de oameni care forfoteau în jur ca niște furnici într-un mușuroi, în graba lor de a prinde trenurile. Când surorile ei se treziră, păziră geamantanul și merșeră pe rând la toaletă să se îmbospăteze, după care Elin scoase *knäckebröd*, brânza și salamul cu cartofi pe care le aduseseră de acasă și pregăti un mic dejun rapid. La vederea mâncării, ochii Sofiei se umplură de lacrimi.

— Te simți rău iarăși? o întreabă Elin.

— Nu... Salamul ăsta era preferatul tatei, și... și... Of, nu putem să ne întoarcem acasă?

Sofia pusese întrebarea asta de atâtea ori deja, încât Elin se săturase s-o mai audă. Voia să ție Nu! iar sunetul strigătului ei să răsună în gara imensă. De le-ar putea spune Sofiei și lui Kirsten adevărul despre felul în care căminul lor devenise un infern pentru ea în ultimii trei ani, adevărul despre cum le salvase pe

amândouă de la suferința la care ar fi fost supuse împreună cu ea, în acel iad. Dar bineînțeles că Elin nu ar țipa niciodată într-un loc public. Și nici nu le-ar fi spus adevărul. Niciodată. Elin trase adânc aer în piept și expiră încet, făcând mari eforturi ca să se controleze.

— Nu, Sofia, nu ne putem întoarce în Suedia. Așa că pune-ți în cap să privești spre viitor de acum înainte, în loc să te uiți mereu înapoi. Știu că deocamdată nu avem o casă, dar o să găsim una, vă promit. Noi nu plecăm de acasă, noi mergem spre casă. Acasă este locul unde suntem iubite și dorite, unde putem să râdem în timp ce împletim lângă foc în fiecare seară, și să cântăm în timp ce ne facem treaba în fiecare dimineață. Jur că o să avem din nou un cămin așa.

— Cum poți fi sigură de asta?

Elin ezită o fracțiune de secundă, dându-și seama cât de pierdute și ale nimănui erau de fapt în acel moment.

— Pentru că o să mă asigur eu că așa se va întâmpla. Și-apoi, chiar și gara asta e casa noastră acum, pentru că ne avem una pe alta.

Surorile mâncară în tăcere în timp ce trenurile veneau și plecau cu zgomot din gară, făcând să tremure pardoseala și băncile pe care stăteau. Murmurul vocilor și goana oamenilor din jurul lor erau ca o maree, cu flux și reflux. Cu atâtea trenuri care veneau și plecau, Elin începu să-și facă griji că-l vor pierde pe al lor în toată zăpăceala aceea. Tocmai se pregătea să se ducă din nou la funcționarul de la ghișeu de bilete, când unul dintre băieții suedezi cu care se împrietenise Kirsten, veni la ele zâmbind și fluturând o bucată de hârtie în aer.

— Uitați-vă aici, domnișoarelor. Englezul mi-a explicat orarul trenului prin desenele astea.

Băiatul le arătă o schiță cu cele două fețe ale orologiului.

— Vedeți? Trenul nostru va ajunge aici la 11:15 și va pleca la 11:45. Tot ce trebuie să facem este să fim atenți la ceasul din gară, zise el, arătând spre ceasul uriaș de deasupra ghișeelelor de bilete.

Trenul lor nu ajungea decât peste câteva ore. Elin era atât de obosită după ce stătuse trează toată noaptea, încât se hotărî să închidă ochii un minut. Când îi deschise din nou, văzu că trecuseră două ore. Adormise în șezut, chiar în mijlocul gării zgomotoase. Kirsten se mutase pe banca opusă ei, vorbind și răsând cu Eric, tânărul suedez care le arătase desenele.

Elin înțelegea motivul pentru care acesta era atras de Kirsten. Kirsten era o fire veselă care iubea distracția și care astfel, atrăgea oamenii ca un magnet. Râdea și îl tachina pe băiat la fel cum obișnuia să-i tachineze pe Nils și pe Tor, prietenul fratelui lor. Probabil că ea nici nu-și dădea seama că flirta cu el, însă cu siguranță Eric interpreta voioșia ei ca pe un flirt.

Kirsten avea un păr blond, sănătos și frumos. Pe timpul lunilor de vară, petrecea atât de mult timp pe afară, încât soarele îi decolora părul, făcându-i-l aproape alb, iar ea strălucea de sănătate și vitalitate. Dacă Kirsten și-ar fi permis o rochie la modă, în loc de obișnuitele ei haine de lucru, cu siguranță ar fi oprit soarele în loc. Kirsten era mai înaltă și mai bine făcută decât Elin, cu forme feminine – chiar dacă încă era doar o copilă în atâtea privințe. Între ea și Elin erau doar unsprezece luni și, cu toate acestea, Elin se simțea în vârstă în comparație cu ea. Când se uita în oglindă, Elin vedea o femeie îmbătrânită, apăsată de povara rușinii – și de aceea Elin evita oglinzile.

Măcar dacă i-ar putea explica lui Kirsten ce li s-ar putea întâmpla fetelor prea încrezătoare. Însă chiar dacă ar avea curajul să-i spună despre unchiul Sven, Kirsten nu ar crede-o niciodată.

Elin îi surprinse privirea lui Kirsten și îi făcu semn. Când Kirsten se ridică în picioare și se îndreptă spre ea, băiatul o urmă.

— Îți mulțumim că ne-ai ajutat în această dimineață, îi spuse ea, dar îmi dai voie să vorbesc cu Kirsten între patru ochi?

— Ăă... ja... Ne vedem mai târziu, Kirsten, zise el, îndepărtându-se șovăitor.

Kirsten era furioasă.

— De ce a trebuit să faci asta?

— Ești tânără și naivă, și mult prea credulă. Singurii băieți pe care-i cunoști sunt cei din sat. Tu nu știi ce i se poate întâmpla unei femei prea prietenoase – iar eu nu știu cum să-ți explic lucrurile astea.

— Nu e treaba ta să fii câinele meu de pază, Elin. Nu ești mama mea.

— Știu, oftă Elin. Crede-mă, mi-aș dori ca mama să trăiască, ca să nu trebuiască să-ți spun eu ce să faci, dar ea m-a rugat să am grijă de tine și de Sofia și eu i-am promis că așa am să fac.

— Tu chiar nu vrei să mă simt și eu bine.

— Ascultă-mă, băieții ăștia au viața lor, iar noi o avem pe a noastră. America e o țară imensă, știi? E de zece ori mai mare ca Suedia, așa că e foarte probabil ca odată ce ajungem să nu-i mai vedem niciodată.

— Dar am putea să-i întrebăm încotro merg, nu? Poate că...

— Nu, Kirsten. Aș prefera să nu mai vorbești cu ei de acum înainte.

Kirsten bătu din picior.

— De ce? De ce să nu mai vorbesc cu ei?

— Ți-am spus deja de ce, îi răspunse Elin cu calm, realizând în același timp că Kirsten nu o auzea și nu îi asculta cuvintele.

— Ești invidioasă, asta e! îi strigă Kirsten, lovind geamantanul cu piciorul.

Elin încercă să-și păstreze calmul.

— Kirsten, pantofii ăia sunt luați la mâna a doua și sunt aproape uzați deja, iar dacă vei continua să-i tocești și să faci abuz de ei, se vor rupe și vei ajunge desculță în America.

— Nu-mi pasă!

— Hai să brodăm un pic, ca să treacă timpul mai repede.

Elin căută în sacoșă după setul de cusut al mamei lor, sperând să-i distragă atenția lui Kirsten. Ba chiar voia s-o lase să folosească prețiosul degetar de argint al mamei. Însă Kirsten se strâmbă.

— M-am săturat să-mi spui ce să fac. M-am săturat să stau jos. Mă duc să mă plimb prin zonă, să-mi întind picioarele.

— Stai! Elin o apucă de fustă ca s-o împiedice să plece. Nu poți să rătăcești pe aici complet singură.

Kirsten îi îndepărtă degetele de pe fustă, ca și cum ar fi pus mâna pe niște scai.

— Pot să fac orice vreau, Elin.

— Dar... dar trebuie să stăm împreună. Sofia doarme și nu ne putem lăsa lucrurile aici...

— Eric și Hjelmner pot să vină cu mine. Băieții stăteau pe un rând de bănci la mică distanță de ele. Când Kirsten începu să le facă cu mâna, Elin o apucă de mână și i-o trase în jos.

— Fii cuminte, Kirsten.

— De ce să fiu? Tu poți să stai aici toată dimineața dacă vrei, dar eu mă duc să mă plimb, zise ea eliberându-și mâna și îndepărtându-se.

Elin nu voia să strige la ea și să se uite oamenii la ele, însă nici nu putea s-o lase singură pe Sofia ca s-o urmărească pe Kirsten. Se uită necăjită la Kirsten care măsura gara cu pași mari, furioși, ca de bărbat. Era atât de mânioasă, încât Elin se gândi că va fi în siguranță – niciun străin nu va îndrăzni s-o abordeze.

Elin stătu cu un ochi pe sora ei și cu celălalt pe ceas până ce mai trecuse o jumătate de oră. Kirsten își va toci fără îndoială pantofii cu mersul ei apăsător și zgomotos prin preajma clădirii. Probabil că și ea fusese cu ochii pe ceas, fiindcă cu câteva minute înainte ca trenul lor să ajungă în gară, Kirsten se întoarse în sfârșit înapoi și se prăbuși bosumflată pe bancă, alături de Elin. Elin voia să facă pace.

— Îmi pare rău, Kirsten. Nu vreau să fac pe șefa, dar uneori aștepti să-ți spun ce să faci, iar alteori nu-ți place când o fac. Cum să-mi dau seama când e în regulă și când nu?

— O spui de parcă îți fac o grămadă de probleme, răspunse Kirsten supărată. După mine, tu îți faci singură probleme prin faptul că îți faci atâtea griji. Eu pot să am grijă de mine, să știi. Și ar fi timpul să n-o mai dădăcești nici pe Sofia atât de mult, și s-o lași să aibă și ea singură grijă de ea.

Sofia se trezise de câteva minute, iar Elin se așteptă să se apere, pentru că nu-i plăcea să fie considerată un copil. Însă Sofia se uita țintă la podea, fără să spună nimic. De fapt, abia scosese un cuvânt toată dimineața.

— Hai să nu ne certăm, te rog, spuse Elin, întinzându-se să-i ia mâna lui Kirsten. Spre surprinderea ei, ochii lui Kirsten se umplură de lacrimi. Ce s-a întâmplat?

— Mi-e dor de mama și de tata și... și de Nils. Dacă nu ne părăseau, nu ne aflam în gara asta urâtă și... și...

Elin se ridică în picioare și o îmbrățișă. Kirsten fusese foarte apropiată de fratele lor Nils și de prietenii lui, petrecându-și tot timpul ei liber cu ei. Nu era de mirare că simțea nevoia să flirteze cu băieții ăștia noi și să le câștige atenția.

— Și mie mi-e dor de toți, îi spuse Elin în timp ce o îmbrățișa strâns. Îmi vine să-l strâng de gât pe Nils pentru că a plecat de lângă noi. Ar fi putut măcar să ne scrie și să ne spună unde este.

Kirsten răsă ușor și se desprinsese din brațele lui Elin, ștergându-și lacrimile.

— Te-aș ajuta cu plăcere să-i vii de hac.

Trenul lor ajunsese în sfârșit în gară, exact la timp, și surorile găsiră locuri într-unul din vagoane, cu cei doi băieți suedezi așezați chiar vizavi de ele.

În timp ce trenul își începu călătoria leneșă prin regiunile rurale ale Angliei, Elin încercă să le facă pe surorile ei să vorbească cu ea, dar Sofia îi întoarse spatele și privi posomorâtă afară pe geam, iar Kirsten era mult mai interesată să vorbească cu băieții, și oricât de mult ar fi vrut Elin s-o împiedice să mai vorbească cu ei, știa că nu putea. Elin își scoase jurnalul și începu să scrie:

Suntem din nou în tren, cu o zi întârziere. Peisajul de țară este minunat, mult mai frumos decât orașul din care tocmai am ieșit, dar mi-e teamă că monotonia călătoriei cu trenul mă va adormi. Și nu îndrăznesc să închid ochii.

Eric, noul prieten al lui Kirsten, încearcă s-o vrăjească, iar ea îi cade în mreje, se arată tot mai prietenoasă și îi povestește totul

despre viața ei, care de fapt, nu-l privește deloc. Nu știu unde merg băieții ăștia în America, dar sper că într-un loc departe de Chicago. Doar nu ne-am dat viețile peste cap și n-am plecat de acasă pentru ca Kirsten să cadă în mâinile unui străin din tren. Am plecat pentru ca ea să fie în siguranță – pentru ca noi toate să fim în siguranță.

Mi se pare că durează o veșnicie călătoria asta. De câte ori locomotiva primește forță de la aburi și prinde viteză, trebuie să încetinească din nou pentru următoarea stație. Oprim, pornim, oprim, pornim. Oamenii coboară și urcă, mă întreb încotro se îndreaptă cu toții. Unii au fericirea și speranța întipărite pe chip, ceea ce îmi spune că pleacă acasă. Aproape că pot să le văd inimile bătând de nerăbdare, în timp ce își strâng lucrurile și se aliniază pe culoare ca să se dea jos într-una din gări. De cum coboară pasagerii din tren, oamenii se grăbesc să-i întâmpine și aud strigăte de bucurie, înecate apoi de sunetul fluierului ce anunță plecarea trenului.

Încerc să-mi imaginez că și unchiul Lars și mătușa Hilma ne vor întâmpina așa când vom ajunge în sfârșit în Chicago. Pe fețele lor vom vedea niște zâmbete calde, iar acasă la ei ne va aștepta o masă bogată.

— Välkommen*, va spune mătușa Hilma îmbrățișându-ne. Bine ați venit acasă. Și astfel, toate durerile și greutățile noastre vor fi uitate.

Te rog, Doamne, dă să fie așa.

Mi-e cam somn acum, așa că cred că mă voi odihni un pic. Mai avem multe ore de mers până s-ajungem în Liverpool. Surorilor mele nu li se poate întâmpla nimic rău pe tren – nu-i așa?

*În suedeză, Bine ați venit!, (n.ed.).

CAPITOLUL 8

Încercarea de a-l uita pe Tor Magnusson se dovedea imposibilă. În unele zile, lui Kirsten îi era mai ușor, dar azi era una din zilele grele. Eric și Hjelmer aveau locuri de cealaltă parte a culoarului, iar Eric îi amintea de Tor. Avea aceeași frunte înaltă și lată ca Tor, același păr blond nisipiu și sprâncene deschise la culoare. Dar Tor era mai înalt și mai zvelt... și îi călcăse dragostea în picioare.

Kirsten nu putea înțelege de ce se supăra Elin ori de câte ori vorbea și râdea cu băieții ăștia. Cum să-i explice că dacă n-ar fi ei, ea ar plânge tot timpul? Elin nu fusese îndrăgostită niciodată.

Oare dacă Tor ar vedea-o vorbind cu doi băieți frumoși, nu ar fi gelos? Încă o dată, ochii i se umplură de lacrimi la gândul că Tor nu o iubise destul ca s-o roage să rămână.

Kirsten reveni în prezent și își dădu seama că Eric o întrebase ceva.

— Îmi pare rău... ce spuneai?

— Mă întrebam ce-o să găsim de făcut în următoarele două săptămâni. Cel mai probabil o să călătorim cu același vapor, știi?

— Ah... sunt sigură că ne vom distra cumva. Cel puțin vom avea mai mult spațiu să ne mișcăm pe vas, decât în trenul ăsta.

Eric își rezemă cotul pe cotieră și bărbia în palmă, uitându-se la Kirsten așa cum obișnuia și Tor să se uite.

— Și unde anume în America mergeți voi, domnișoarelor?

— Avem un unchi care locuiește într-un oraș numit Chicago, și o să stăm la el.

— Am auzit că Chicago e un oraș imens – chiar mai mare și mai modern decât Gothenburg, cu multe fabrici și altele. Mie nu mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Prefer să locuiesc la țară, de-asta mergem în Minnesota.

— Țăra e tot un oraș mare?

— Nu, răspunse el râzând, Minnesota e un stat, nu un oraș. O să ne angajăm undeva să tăiem lemne iarna asta, ca să câștigăm niște bani, iar apoi o să ne stabilim undeva și o să ne cumpărăm fermele noastre. Am auzit că poți cumpăra o bucată de pământ pe nimic – patruzeci, șaiszeci sau chiar o sută de acri, dacă vrei. Și e pământ bun.

— Dar de ce ar da gratis așa de mult pământ? Care-i șmecheria?

— Nu-i nicio șmecherie. America e un ținut imens și au nevoie de mulți oameni care să-l populeze.

Kirsten se gândi din nou la Tor. Poate ar trebui să-i scrie și să-i spună despre pământul oferit gratuit. Dacă nu voia să fie fermier, poate și-ar putea deschide propriul magazin în America și... Dar nu. Nu îi va scrie. Nu se va umili și mai mult decât s-a umilit deja.

— Dacă nu-ți place Chicago, îi zise Eric, poți oricând să te muți în Minnesota, cu mine.

Kirsten își sprijini capul de spătar, înclinându-și bărbia, ca să nu-și lase lacrimile să-i cadă pe obraji.

— Nu știu dacă mai vreau să trăiesc la o fermă, răspunse ea. E prea multă treabă de făcut la o fermă. Eu și surorile mele ne vom îmbogăți în Chicago și vom avea servitori care să facă totul în locul nostru.

— Servitori? Și-atunci ce-o să faci toată ziua?

— Orice vreau eu – sau nimic. Însă Kirsten nu-și putea imagina că nu va face nimic. În tren nu avea ce să facă, decât să se uite pe geam sau să lucreze la broderia aia stupidă, iar faptul că nu făcea nimic o plictisea. Acasă îi plăcuse la nebunie să se aventureze în pădure cu Nils – și Tor. Încă o dată, Kirsten rezistă eroic atacului propriilor lacrimi.

— Nu ți-e teamă? îl întrebă ea pe Eric. Mă refer, la faptul că te muți atât de departe de casă, într-un loc pe care nu l-ai văzut niciodată.

— *Nej*,^{*} cred că e emoționant. Locul în care mergem a fost deja organizat de câteva familii din satul nostru din Suedia, așa că nu

^{*}În suedeză, nu, (n.ed.).

vom locui cu niște străini. O să avem prieteni și rude acolo. Cu toții spun că e ca și acasă, ba și mai bine, pentru că fiecare va avea bucata lui de pământ... indiferent că e fiul mai mare din familia respectivă sau nu.

— Asta-i bine.

— Ascultă, am vorbit serios când am spus că ar trebui să vii cu noi în Minnesota. Odată ce voi termina construcția la casa mea, îmi voi căuta o fată frumoasă ca tine pe care s-o iau de soție.

Kirsten nu știu ce să spună și ar fi vrut ca Tor să-l audă pe Eric cerând-o de nevastă. Gândul la Tor, amintirea vremurilor în care fusese fericită, o făcură să simtă din nou o durere ascuțită în piept.

Eric se aplecă spre ea.

— Pun pariu că acasă, la ușa tatălui tău, își făceau apariția zeci de admiratori. Probabil că tatăl tău a trebuit să-i gonească cu mătura ca să-i facă să plece.

Durerea din sufletul lui Kirsten o ardea ca niște cărbuni încinși. Kirsten clătină din cap.

— *Nej*, n-am avut niciun admirator.

— Asta-i greu de crezut. O fată frumoasă ca tine?

Kirsten îi curmă cuvintele cu o ridicare din umeri, prefăcându-se că nu-i pasă. Tor îi spusese de nenumărate ori că era frumoasă, în timp ce se sărutau în pădure.

— Spune-mi tot ce știi despre America, îl rugă ea, nerăbdătoare să schimbe subiectul. Ea și Eric vorbiră despre America toată după-amiaza – cum va fi, cât de mare era țara, cât de diferit va fi față de acasă.

— În America există locuri unde e întotdeauna cald, îi spuse Eric, și unde nu ninge niciodată, nici măcar în ianuarie.

Kirsten nu putea să înțeleagă lucrul acesta. Pe măsură ce Eric îi spunea mai multe despre noua lor casă, Kirsten devenea tot mai interesată, molipsindu-se de visul lui ca de o febră, ca și cum speranța lui pentru viitor ar fi fost contagioasă. Kirsten știa că ea plecase de acasă nepregătită, fugind de vechea ei viață în loc să

călătorească spre una nouă, așa cum făceau Eric și vărul lui. Măcar dacă nu i-ar fugi gândul la Tor la fiecare câteva minute, căci asta o aducea iarăși în pragul suferinței.

Mai târziu, în acea după-amiază, Hjelmner își scoase armonica din bagaj și cântă niște cântece folk ca să mai treacă timpul. Avea talent, iar Kirsten și Eric începură imediat să cânte împreună cu el. Elin broda, abia ridicându-și privirea, purtându-se atât de rece și de rigidă ca un stâlp de fier în luna ianuarie. Sofia era cufundată într-o tristețe tăcută – ceea ce era surprinzător, având în vedere că acasă, ei îi plăcea foarte mult să cânte.

Kirsten nu le băga în seamă pe niciuna dintre ele, ci stătea pe culoar lângă Eric, bătând din palme pe ritmul muzicii. Cântând cântecele astea vechi, familiare, făcea să treacă mai repede nesfârșita călătorie cu trenul. Aproape că putea să uite că nu era acasă, în Suedia, cu Tor.

— Măine vom începe să traversăm oceanul, zise Eric când se lăsă seara, iar Hjelmner puse armonica deoparte.

— Ja. Sunt foarte entuziasmată.

— De vreme ce o să fim pe același vas, spuse el, coborându-și vocea, crezi că am putea să petrecem mai mult timp împreună? Poate putem să mergem în cercetare pe vapor – fără surorile tale.

— Ăă... Kirsten ezită, uitându-se la Elin.

— Nu cred că sora ta mă place, îi șopti Eric. Cred că va trebui să pleci pe furiș de lângă ea.

Gândul de a face ceva interzis îi plăcu lui Kirsten, la fel și ocazia de a explora. Și-apoi, Elin nu era șefa ei.

— Voi face tot posibilul să scap de ea, îi răspunse Kirsten. Dar dacă vaporul e atât de mare pe cât spui și transportă atâția oameni, cum ne vom găsi?

— Nu-ți face griji, spuse el zâmbind larg. Te voi găsi eu.

După căderea nopții, ajunseră în Liverpool. Compania de vapoare cu aburi le puse din nou la dispoziție trăsuri și cazare pentru noaptea aceea; bărbații la o pensiune, femeile la alta. Kirsten le spuse noapte bună lui Eric și vărului acestuia, și se sui

în trăsură alături de surorile ei. Era prea întuneric să mai vadă ceva, iar orașul mirosea și mai urât decât celălalt.

— Sper că Chicago nu pute așa cum put orașele din Anglia, zise Kirsten în timp ce caii mergeau la trap pe străduța îngustă. Și sper că are mulți copaci. Mi-e dor de pădurile și de pinii giganti de acasă, vouă nu?

Cam târziu, Kirsten își dădu seama că faptul că pomenise de casă putea s-o facă pe Sofia să plângă din nou. Se uită la sora ei și văzu că Sofia avea privirea ațintită înainte, în întuneric. Abia scosese un cuvânt toată ziua. Kirsten o înghionti cu cotul.

— Hei, te simți bine? Nu ți-e rău, nu?

Sofia clătină din cap, în semn de răspuns.

Cămăruța lor de la pensiune avea un singur pat. Proprietara părea că vrea să le dea două camere identice, aflate față în față pe hol, dar nici Kirsten, nici surorile ei, nu vrură să se despartă și să petreacă noaptea singure, așa că se hotărâră să se înghesuie toate trei într-o cameră. Sofia se dezbracă repede și se urcă în pat fără să le spună nici noapte bună.

— Cum se poate să fii obosită? o întreabă Kirsten. Doar ai dormit în tren aproape toată ziua.

— Păi, pur și simplu sunt, îi răspunse ea.

Kirsten o privi trăgându-și cuvertura peste cap și simți un fior de teamă. Și tatăl lor dormise aproape tot timpul, către final. Și nici el nu mai vorbise cu nimeni.

— Crezi că e bine? o întreabă pe Elin în șoaptă.

Elin dădu din umeri. Nici Elin nu spusese mare lucru toată ziua. Uneori surorile ei o enervau, dar ele erau singura familie pe care o mai avea pe lume, și nu era bine să se culce supărate una pe alta. Asta fusese una dintre regulile mamei lor.

— Ești supărată pe mine pentru că am vorbit cu Eric și cu Hjelmer? o întreabă Kirsten în timp ce își scotea pantofii.

— Sigur că nu.

— Dacă ți-ai face timp să vorbești cu Eric, ai vedea ce drăguț este. Și ei pleacă de acasă, la fel ca noi. Ne-ar putea ajuta.

În timp ce vorbea, Elin se juca cu ușa, deschizând-o și închizând-o și apăsând mânerul.

— Ceea ce mi se pare ciudat, Kirsten, este că ai încredere în străinii ăștia, și nu ai încredere în mine, propria ta soră, că știu ce e mai bine pentru tine. Eu doar încerc să-ți port de grijă.

— Știu, știu... Agitația lui Elin o enerva pe Kirsten.

— Ce tot faci cu mânerul ăla?

— Nu pot să-mi dau seama cum se închide ușa asta. Proprietara nu ne-a dat nicio cheie.

— Lasă-mă să văd. Kirsten înconjură patul ca să ajungă la ușă. Nu cred că are încuietoare, dar sunt sigură că va fi bine.

— Dar... dar e periculos să dormim cu ușa neîncuiată. Ar putea să intre oricine peste noi în timp ce dormim. Cum vom cere ajutor? Nici măcar nu știu cum se spune *ajutor* în engleză.

Kirsten își înăbuși un oftat și se întoarse cu spatele pentru ca Elin să nu vadă că-și dădea ochii peste cap.

— Poate că *ajutor* ar trebui să fie primul cuvânt în engleză pe care să-l înveți, dacă e atât de important pentru tine.

Kirsten se dezbracă, își împături frumos hainele și le așează deasupra hainelor Sofiei, pe singurul scaun din cameră. Elin continua să meșterească la ușă.

— De ce nu împingi pur și simplu patul în fața ușii, dacă-ți faci atâtea griji? o întreabă Kirsten într-un final.

— Ce idee bună! Mă ajuți?

— Eu glumeam, Elin, dar dacă așa n-o să te mai agiți și o să te culci, merită efortul.

Sofia nici nu se mișcă în timp ce Kirsten și Elin împinseră patul și blocară ușa. Cum era prea greu să-l ridice, picioarele patului scârțâiră cu zgomot pe podeaua din lemn.

— După asta, cu siguranță proprietara va da fuga pe scări în sus să vadă ce facem, zise Kirsten chicotind. Mai ții minte că unchiul Sven urca scara la cel mai mic zgomot?

Elin nu zâmbi la amintirea asta, în schimb o fixă pe Kirsten cu ochii mari de spaimă.

— Crezi că patul ăsta va împiedica lumea să intre?

— Ar trebui – asta dacă persoana respectivă nu e slabă cât un băț. Ușa se deschide înăuntru, nu în afară, iar tăblia patului o blochează ca o poartă.

Dar chiar și după ce ușa fu închisă, Elin nu se sui în pat, ci aprinse o lumânare și se așeză pe podea, sub fereastră, să scrie în jurnal.

— Te deranjează? întrebă ea. Poți să dormi de lumânare?

— Da, sunt destul de obosită, îi răspunse Kirsten căscând, după care urcă în pat lângă Sofia, lăsându-i lui Elin loc la margine. Dar Kirsten nu adormi decât după multă vreme. Îi era dor de Tor. În camera întunecoasă nu era nimic care să-i distragă gândul de la el. Nu putea decât să zacă în patul plin de cocoloașe și să-și lase lacrimile să-i curgă pe obraji, în timp ce asculta zgomotele necunoscute ale orașului de dincolo de fereastră, și sunetul creionului lui Elin care zgâria hârtia jurnalului ca niște piciorușe de șoricei.

CAPITOLUL 9

Sofia nu mai văzuse ceva atât de mare ca vaporul care era acostat pe cheiul din Liverpool. Cum putea oare să plutească? Întregul ei sat, cu toate magazinele, casele și bisericile, putea să încapă în acel vapor. Și oamenii! Se părea că erau mai mulți oameni decât în toată Suedia, înghesuiți pe chei în hainele lor sărăcicioase, cu legăturile și sacoșele lor zdrențăroase, sporovăind entuziasmați într-o grămadă de limbi.

Cu cât călătorea mai departe de casă, cu atât mai imposibil i se părea Sofiei să se mai întoarcă vreodată. Tocmai se pregăteau să treacă un ocean care era atât de întins, încât avea să dureze două săptămâni până să ajungă de cealaltă parte. La gândul acesta, Sofia simți o durere acută în stomac. Niciodată nu-și imaginase o lume atât de mare și de copleșitoare ca asta – și încă nici nu ajunseseră în America. Elin le promisese că într-o zi vor avea din nou un cămin. *Te rog, Doamne, fă să fie adevărat.*

Sofia prinse cu o mână geanta, iar cu cealaltă unul dintre mânerele valizei în timp ce intrară în mijlocul gloatei și înaintară încet ca să se imbarce. Ca de obicei, Kirsten o luase înainte, de capul ei.

— Kirsten, întoarce-te și așteaptă-ne, îi strigă Elin. O să te pierzi.

— Nu-ți mai face atâtea griji, îi strigă ea înapoi. Cum aş putea să mă pierd? Kirsten se ridică pe vârfuri, uitându-se împrejur, ca și cum ar căuta pe cineva.

— Cred că îi caută pe băieții ăia pe care i-a cunoscut, zise Elin. E hotărâtă să se facă de râs cu ei.

— Eu cred că îi e dor de Nils și de prietenul lui, Tor, își dădu Sofia cu părerea. Era mereu cu ei, îți amintești?

— Probabil, oftă Elin. Dar îi place și să mă necăjească. Flirtează cu ei ca să mă enerveze.

— Poate se simte singură.

— Ar putea să vorbească cu noi, Sofia. Și ar putea să ne ajute cu bagajul ăsta.

Toată lumea avansă cu încă vreo doi pași, apropiindu-se de rampa de îmbarcare. Sofiei nu-i plăcea să fie înghesuită cu atâția străini laolaltă. Se loveau de ea din toate părțile, venind atât de aproape, încât nu mai putea respira. Nu auzi pe nimeni vorbind în suedeză. Sofia ajunsese la capătul cheiului și stomacul i se strânse. Mai aveau puțin și urcau pe punte, ca să se îmbarce pe vapor, când Sofia puse jos capătul ei de valiză.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Elin.

— Sper că drumul ăsta nu va fi la fel de greu ca cel cu feribotul.

— Nu va fi, o asigură Elin. Uită-te în sus, ce frumos e cerul! Vezi? Fără furtuni de data asta. Abia vezi un nor.

Sofia prinse din nou de capătul ei de geamantan și începu să urce rampa. Se simțea recunoscătoare pentru că de data aceasta, la îmbarcarea pe vas, nu mai simțea balansul acela care îi făcuse greață. Mulțimea se împinse peste o punte îngustă, apoi printr-o poartă, ajunsese pe vas. Înghesuiala călătorilor deveni și mai teribilă odată ce se adunară toți înăuntru. Măcar afară cerul fusese senin și se simțise briza cu mireasmă de pește, însă culoarele înguste, cu tavan jos o făceau pe Sofia să sufere de claustrofobie în timp ce îi urma pe ceilalți pe holurile nesfârșite, coborând pe scările abrupte de metal, până în măruntaiele vaporului.

— O vezi pe Kirsten pe undeva? întrebă Elin.

— E acolo. Îi văd vesta roșie.

— Aș vrea să ne aștepte.

Sofia nu mai știa câte scări coborâse, dar știa că se afla cu siguranță sub nivelul mării.

— Suntem sub apă? întrebă ea. Ura gândul că era înconjurată de apa întunecată, înghețată, care o împresura din toate părțile.

— Nu știu... nu cred, îi răspunse Elin.

— Minți.

Urmără alte coridoare, până ce Sofia se temu că se pierduseră și vor ajunge în vreo cală de depozitare. Nu voia decât să facă stânga-mprejur și să fugă afară la lumină și aer proaspăt, însă holurile erau înșesate de oameni. Abia putea să se miște, darămite să se mai și întoarcă. Ceilalți pasageri erau gălăgioși și murdari, iar mirosul părului și a trupurilor nespălate o făcu pe Sofia să vrea să se țină de nas. Dacă Kirsten credea că străinii din tren erau niște trolî, oare ce-ar fi spus de oamenii ăștia?

Într-un final, șuvoiul de oameni se pierdu într-un dormitor imens, plin cu sute de paturi ca de cazarmă. Sofiei îi veni să plângă la gândul că va trebui să stea în locul ăsta pentru următoarele două săptămâni. Însoțitorii îi direcționau pe bărbați într-o parte, iar pe femei și copii în cealaltă parte, dar Sofiei i se părea că erau mult prea mulți oameni pentru spațiul acela – erau cel puțin o mie într-o încăpere destinată doar pentru jumătate din numărul acela. Sofia simțea că se sufocă.

— Eu nu pot să stau aici două săptămâni, îi spuse ea lui Elin. Nu sunt ferestre... nu pot să respir!

— Sunt sigură că odată ce ne instalăm putem să urcăm pe punte și să ne plimbăm pe undeva pe-aici. Nu va trebui să stăm aici tot timpul. Dar chiar și Elin părea șocată la vederea încăperii enorme, în ciuda asigurărilor ei.

Kirsten fugise înainte pentru a rezerva trei paturi, aruncându-și geanta și șalul pe un pat de sus și pe unul de jos, și așezându-se alături pe un altul. O femeie cu pielea măslinie, cu o eșarfă brodată pe cap își așază lucrurile lângă Kirsten. O ceată de copilași roia în jurul femeii, care se încruntă supărată în timp ce dădu drumul la un val de ordine, ordine pe care copiii le ignorară, comportându-se de parcă nu ar fi înțeles-o, așa cum nici Sofia nu o înțeleșese. Mama se întoarse către Kirsten, cu o întrebare în voce și în ochi, gesticulând și bolborosind, arătând către paturi. Drept răspuns, Kirsten nu putu decât să clatine din cap, indicându-i clar care anume dintre paturi erau ale ei.

— Haideți, grăbiți-vă, spuse Kirsten, făcându-le semn Sofiei și lui Elin. Stați jos și ocupați-vă paturile până nu vi le ocupă altcineva.

— Ne-ai fi putut ajuta cu bagajul ăsta, îl spuse Elin. Vrei patul de jos sau cel de sus? o întrebă apoi pe Sofia.

— Pe cel de jos, cred.

— Bine, căci eu îl voiam pe cel de sus, zise Kirsten, urcându-se în pat de parcă s-ar fi cățărat într-un pom, în timp ce Sofia și Elin se așezară pe paturile de jos, ținându-și strâns gențile.

Copiii se cățărau peste tot în spațiul înghesuit, sărind pe paturi ca să testeze saltelele, împingându-se și săcâindu-se reciproc. Sofia încercă să numere câți erau ai femeii cu eșarfă – cel puțin cinci sau șase – dar era ca și cum ar fi încercat să numere boișteni într-o apă curgătoare. Unul dintre cei mai mici băieți căzu în timp ce încerca să se urce într-un pat cu frații săi, aterizând pe dușumea cu o bufnitură. Sofia se întinse către el din instinct, ca să-l liniștească, însă femeia îl înhăță repede și-l trase sus.

Un alt copil, o fetiță de vreo patru ani, începu să se urce în patul Sofiei, însă Sofia o goni.

— Nu, pleacă. ăsta-i patul meu, du-te și găsește-ți și tu unul.

Fetița mai sări pe salteaua Sofiei timp de alte câteva secunde, după care sări pe un alt pat. Toți copiii, cu excepția băiatului cel mai mare, se jucau de-a tumba pe paturi, ignorându-și mama. Băiatul, despre care Sofia bănuia că are vreo opt ani, avea o tuse supărătoare și nu părea să se simtă bine. În loc să sară prin jur cu ceilalți copii, băiatul se întinse pe patul de jos de lângă cel al lui Elin și își duse brațul peste față ca să-și protejeze ochii. Instinctiv, Sofia își acoperi gura și nasul, întrebându-se cum s-ar putea feri să nu ia boala pe care acesta o avea, în asemenea condiții de viață înghesuite.

— Locul ăsta e îngrozitor, zise Sofia. Oamenii ăștia sunt atât de murdari! Oare nu se spală niciodată?

— Nu au ce să facă dacă sunt săraci, zise Elin. De asta merg în America – pentru o viață mai bună.

— Păi nici noi nu suntem bogate, dar măcar folosim săpun.

Kirsten se aplecă din patul ei peste cel al Sofiei.

— N-ar fi atât de săraci dacă n-ar avea atâția copii. Uitați-vă la ei, sunt ca niște purceluși.

— Nu fi insensibilă, Kirsten, o certă Elin încruntându-se.

— De ce? Oricum nu înțeleg o iotă din ce spun.

Mirosurile deveniră mai puternice pe măsură ce tot mai mulți călători năvăliră în încăpere, învărtindu-se dintr-un loc în altul și aruncându-și bagajele pe paturi.

— În locul ăsta miroase mai rău decât în grajdul nostru! exclamă Sofia, ridicându-se în picioare și abținându-se să nu fugă afară.

— Nu, nu-ți părăsi încă patul, o avertiză Elin, făcându-i semn cu mâna să stea jos. O să ți-l ocupe cineva, dacă pleci.

Sofia se așeză la loc, ținându-și un colț de șal peste gură și nas, ca să blocheze duhoarea. Pasagerii continuau să năvălească în cameră, uitându-se peste tot după paturi libere.

— Nu ai nicio intimitate aici, se plânse Elin. Cum vom dormi?

— Lasă intimitatea; e prea mult zgomot ca să mai și dormi, zise Kirsten.

Elin se întinse către Sofia și o mângâie pe genunchi.

— De ce nu faci ceva, ca să mai uiți de miros? De ce nu brodezi, de exemplu?

Sofia clătină din cap. Măinile îi tremurau prea tare ca să mai mânuiască un ac și ață. Se gândi să citească din Biblia mamei, pe care o avea încă în geantă, dar ultima dată când o deschisese și citise despre un naufragiu, se simțise mai rău, nu mai bine. Sofia știa că în Biblie mai era o poveste despre un om care fusese înghițit de un pește uriaș. Nu, nu voia să mai citească din Biblie. Sofia ascultă vocile copiilor și țipetele constante ale mamei lor, întrebându-se ce limbă vorbeau.

Treptat, valul de călători se redusese considerabil, apoi se opri. Însoțitorii ajutară câteva familii care se învăteau pe-acolo, să-și găsească paturi aproape unii de alții, până ce, într-un final, toată

lumea găsisese un pat pe care-l și ocupase. Sofia vru să se ridice din nou în picioare, dar durerea ascuțită din stomac o împiedică să se miște.

Un zgomot intermitent și profund se auzi de la motoarele vaporului, și Sofia simți o trepidație constantă sub picioare. Se întreabă cât va dura până ce se va obișnui cu tremurul continuu și dacă acesta va crește în intensitate odată ce nava se va pune în mișcare. Elin își scosese broderia, dar Sofia avea gândurile într-o mie de părți și nu se putea concentra, așa că se întinse pe pat și își închise ochii.

Te rog, Doamne, Te rog...

Sofia nu putu să-și termine fraza. Nici nu știa pentru ce se ruga. Își dorea să se trezească și să-și dea seama că totul fusese un coșmar.

Se auzi în sfârșit fluierul.

— Pornim, zise Kirsten, lăsându-se să alunece din patul de sus. Haideți să urcăm pe punte și să ne uităm.

— De ce? întrebă Elin. Acum nu plecăm de acasă și nu avem pe nimeni care să ne facă cu mâna, și-apoi, nu ne putem lăsa geamantanul.

Kirsten bătu din picior.

— Să nu-mi spui că în următoarele două săptămâni o să ne ții aici să păzim valiza aia idioată. O să innebunesc!

— Tu și Sofia puteți urca dacă vreți, eu rămân aici.

Oricât de mult ar fi vrut să simtă aerul proaspăt și spațiul deschis, Sofiei îi era teamă să se miște din pat.

— C-cum o să știm să ne întoarcem înapoi? O să ne rătăcim! Kirsten o trase de mână.

— Ofi, hai cu mine, cât de greu poate să fie? O să urcăm pe scări până ajungem la capătul lor și apoi o să ne întoarcem la fel cum am venit. Dormitorul ăsta e atât de zgomotos, încât sunt sigură că o să auzim hărmălaia de la un kilometru distanță.

Sofia o lăsă pe Kirsten să o ducă prin labirintul de coridoare și ajunse să se convingă că nu vor mai găsi niciodată drumul înapoi.

însă simți în sfârșit aerul rece, sărat, care sufla dinspre casa scărilor și văzu cerul albastru și lumina soarelui de deasupra. Puntea era plină de călători, înghesuiți mai ales de-a lungul balustradei, dar măcar Sofia putea să respire aerul proaspăt și să vadă norii albi purtați de briză deasupra ei.

Când Sofia și Kirsten reușiră în sfârșit să avanseze și să-și găsească loc lângă parapet, Sofia făcu greșeala de a se uita în jos, la apă. Erau atât de sus, încât oceanul părea la kilometri dedesubtul lor. Sofia simți că se prăbușește. Se agăță de parapet și închise ochii, luată de amețală. Când îi deschise din nou, Sofia se hotărî să se uite direct înainte, la linia orizontului, în loc să se uite în jos, la mare. Ea simțea briza adiind plăcut pe fața ei, iar soarele o încălzea de deasupra. Coasta scădea în depărtare, pe măsură ce întinderea de apă dintre vapor și portul Liverpool se făcea din ce în ce mai mare.

— Nu-i minunat? întrebă Kirsten.

Sofia nu putu să scoată un cuvânt, cu nodul pe care-l avea în gât.

— Spune ceva, Sofia.

— M-mi-e dor de casa noastră. Mi-e dor să merg dimineața în grajd, să mulg vacile și să beau lapte cât încă e cald. Mi-e dor să mă duc la cotețul găinilor după ouă și să le mănânc la micul dejun, și să mănânc peștele pe care Nils obișnuia să-l prindă pentru cină. Mi-e dor să mă duc la biserică duminică... și să mă rog la mormântul mamei...

— Știu, știu. Dar nu-i și asta distractiv, într-un fel? Faptul că străbatem oceanul și explorăm locuri noi? Acasă totul era mereu la fel.

— De-asta îmi plăcea.

— Mă dau bătută, oftă Kirsten. Fii nefericită tot restul vieții, dacă așa vrei. Mi-e totuna. Nici eu nu am vrut să-mi las... ăă... prietenii – dar acum suntem aici și eu am de gând să profit de fiecare clipă.

În următoarele zile, Sofia încercă și ea să profite de fiecare moment, dar oriunde s-ar fi dus, dădea peste mulțimi de oameni care puteau a transpirație, lipiți de ea ca heringii în conservă. Când era vreme bună, toată lumea se înghesuia pe punte, iar bărbații fumau țigări tari, ceea ce făcea ca aerul curat al oceanului să fie imposibil de respirat. Sofia se bucurase de un aer dulce și proaspăt toată viața ei, iar acum tot ce-și dorea era o mireasmă de fân sau de pini sau chiar de grajd.

Jos, la bucătărie, mirosul de usturoi și de alte condimente necunoscute era atât de puternic, încât Sofia nu mai avea nicio poftă să mănânce din mâncarea pe care o aduseseră de acasă. Apa de pe vas avea gust de conservă ruginită, așa că trebuia să se forțeze s-o bea. Latrinele rămaseră curate doar în prima zi, după care începură să miroasă și ele, obligând-o ca în fiecare dimineață și seară să se spele cât de repede putea și să iasă de acolo. Aerul infect și umed ce venea de la clasa a treia îi provoca mâncărimi la scalp.

Mirosurile din dormitor erau și mai intense în timpul nopții, când aerul devenea rece și umed de la numărul prea mare de oameni care transpirau. Sofia se mișcă încoace și încolo în pat, abia putând să închidă un ochi din cauza sforăitului bărbaților și a plânsetelor copiilor. Nu știa din ce era făcută salteaua plină de cocoloașe și învelită în pânză de saci, însă cu siguranță mirosea ca și cum sute de oameni săraci dormiseră pe ea înaintea ei. Elin scosese din geamantan propria lor lenjerie de pat și, la început, așternuturile groase de olandă răspândiseră un miros plăcut de soare și adieri cu iz de pin, precum și mirosul săpunului pe care-l foloseau mereu acasă. Însă nu trecu mult timp, și mirosul de acasă începu să se piardă, iar duhoarea saltelei începu să urce prin așternut, până în nările Sofiei.

— De ce vorbește toată lumea atât de tare? se plânse Kirsten în timp ce mâncau seara următoare. Elin întindea întotdeauna o față de masă peste geamantan și apoi așeza mâncarea, de parcă valiza

era masa lor de bucătărie de acasă. Înainte să mănânce, își aplecau capul și spuneau o rugăciune – deși Sofia nu înțelegea de ce Dumnezeu s-ar hotărî deodată să le binecuvânteze mâncarea după ce că nu îi răspunsese la niciuna dintre cererile ei.

— Oare numai familia noastră vorbea mai încet, sau toată lumea din Suedia era mai liniștită decât oamenii ăștia? întrebă Kirsten. Nici nu mai reușesc să-mi amintesc.

— Nu, ai dreptate, răspunse Elin, rupând o bucată de *knäckebröd*. Acasă, oamenii nu vorbeau niciodată așa de tare. Elin îi întinse Sofiei o bucată, dar aceasta clătină din cap. Nu avusese poftă de absolut nimic de când se imbarcaseră.

— Ba da, ia-o, insistă Elin. Trebuie să mănânci ceva.

— Poți întotdeauna să-ți dai seama care sunt germanii – uitați-vă doar la familia de acolo, continuă Kirsten, arătând din cap în direcția lor. Pare că sunt supărați atunci când vorbesc, chiar dacă nu sunt. Iar italienii vorbesc foarte repede și toți deodată, gesticulând mereu cu mâinile, așa. Kirsten imită niște mișcări ample, care tăiau aerul, până ce Elin îi trase mâinile în jos.

— Ai grijă, o să dai peste mâncare.

— Mi-e dor de liniștea profundă din pădurile de acasă, zise Kirsten oftând. Uneori era atât de liniște, încât puteai auzi fulgii de zăpadă căzând din crengile copacilor și făcând zgomotul acela șuierător când aterizau pe pământ, vă amintiți? M-am săturat până peste cap de gălăgia asta – oameni care se ceartă, copii care plâng și femei care țipă la copiii lor. Eu nu-mi amintesc ca mama să fi țipat la noi tot timpul, voi?

Kirsten îi adresase întrebarea Sofiei, însă drept răspuns, aceasta dădu din umeri și clătină din cap. Elin o mângâie pe Sofia pe obraji, după care îi ridică bărbia, forțând-o să-și ridice privirea.

— Vorbește cu noi, Sofia. Abia mai scoți un cuvânt în ultimul timp.

— Nu am chef, murmură ea. Dacă ar fi vorbit, ar fi podidit-o lacrimile, iar dacă începea din nou să plângă, Sofia se temea că

nu va mai putea să se oprească niciodată. Și-apoi, nu avea nimic de spus, în afară de "Vreau să merg acasă", iar Elin se supăra ori de câte ori rostea cuvintele astea.

Sofia văzu că Elin și Kirsten făcură schimb de priviri. Cele trei surori își terminară masa de seară, după care Elin împachetă și puse deoparte mâncarea care rămăsese, se ridică în picioare și o luă pe Sofia de mână, făcând-o să se ridice și ea.

— Hai să mergem toate trei sus pe punte, să ne plimbăm.

Oferta ei o surprinse pe Sofia. De obicei, Elin rămânea în dormitor ori de câte ori ea și Kirsten mergeau afară la o gură de aer. Și Kirsten păru la fel de surprinsă.

— Chiar? întrebă ea.

— Condu-ne, Kirsten. Elin o împinse pe Sofia înainte, afară din cala suprapopulată a clasei a treia și apoi pe scări în sus.

Odată ajunse afară, Sofia se bucură că ieșise. Nu știa cum se făcuse, dar măcar o dată, puntea nu era supraaglomerată, iar cerul era încărcat de milioane de stele. Luna era aproape plină și stătea agățată la linia orizontului ca o farfurie ciobită, uriașă, aruncând o panglică de lumină peste valurile care clipoceau cumpătate. Apa arăta ca și cum ai putea umbla pe ea.

— Uită-te în sus, îi spuse Elin Sofiei. Aceleași stele și aceeași lună strălucesc și deasupra casei noastre din Suedia. Ne conduc la noua noastră casă.

— Știi ce-i azi? întrebă Kirsten. Ajunul *Walpurgis**.

— Ai dreptate, răspunse Elin. Aproape că am uitat ce zi este, iar mâine e prima zi din luna mai.

— Probabil că acasă, toată lumea se adună în jurul focului din sat, spuse Kirsten, uitându-se în zare, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă în depărtare o coloană de scântei urcând spre cer.

*Un festival tradițional de primăvară sărbătorit pe data de 30 aprilie sau 1 mai în multe părți ale Europei Centrale și de Nord. Celebrarea acestui festival este asociată cu dans și focuri în aer liber. Numele festivalului este dat după Sfântul Walpurga (cca 710-777 / 779). În suedeză, *Walborgsmässoften* sau simplu, *Valborg*, (n.ed.).

Sofia era cea mai bucuroasă când se adunau împreună cu prietenii și cu familia în Ajunul *Walpurgis* ca să sărbătorească întoarcerea soarelui și a vremii calde. Îi plăcea să cânte cântecele vechi și bine cunoscute prin care își lua rămas bun de la nopțile lungi și întunecate de iarnă. Lacrimile care îi umplură ochii la amintirea aceasta de acasă făcură ca stelele să strălucească și să se rotească ca niște fulgi de zăpadă.

— Așa că, spuse Elin după o pauză lungă, trecutul este în urma noastră, la fel ca iarna rece și nesfârșită. E timpul să ne facem noi planuri. Hai să ne uităm după o stea căzătoare și să ne punem fiecare o dorință. Tu ce ți-ai dori, Sofia?

— Ea vrea să plece acasă, zise Kirsten imitând vocea plângărească a Sofiei.

— Tu taci, și las-o să spună. Hai, Sofia.

— Să spună Kirsten prima, murmură ea.

— Bine, oftă Kirsten. Hai să vedem... Îmi doresc... îmi doresc să mă căsătoresc cu cel mai minunat bărbat din toată lumea asta mare și să fiu bogată ca o regină, doar ca să le arăt la toți idioții ăia din sat că nu am nevoie de niciunul dintre ei. Vreau să regrete toți că au considerat că nu suntem îndeajuns de bune să ne mărităm cu fiii lor urâți și proști – dar până atunci, va fi prea târziu.

— Asta-i dorința ta? o întreabă Elin. Știi că ai putea să-ți pui absolut orice dorință, nu? Și tu alegi să te răzbuni?

— Oh, știi la ce mă refer, zise Kirsten dând din mână. Îmi doresc ca această călătorie să ne aducă lucruri noi și ca oceanul pe care-l traversăm să ducă departe tot ce e vechi. Îmi doresc un cămin nou împreună cu unchiul Lars și mătușa Hilma și un sat nou în care să trăim. Și multe aventuri!

— Așa-i mai bine. E rândul tău, Sofia. Uită toate lucrurile prin care am trecut și gândește-te la viitor. Visează visuri mărețe. Ce-ți dorești când ajungem în America?

— Nu știu, răspunse ea, dând din umeri.

— Hai, Sofia, trebuie să-ți dorești ceva.

— Vreau ca lucrurile să fie așa cum erau când mama și...

— Nu, Sofia. Nu poți să trăiești în trecut. Chiar dacă am fi rămas în Suedia, nu am fi putut-o aduce pe mama înapoi, iar lucrurile nu puteau fi niciodată la fel cum au fost. Schimbarea face parte din viață, nu înțelegi? Îți amintești cât de repede s-a schimbat totul după ce a murit mama? Apoi tata a renunțat, iar ferma a căzut în ruină și lucrurile s-au schimbat din nou. După aceea a venit unchiul Sven și... situația a fost foarte diferită. Nimic nu rămâne la fel, niciodată. Încearcă să-ți amintești la ce visai înainte ca mama și tata să moară.

Sofia se gândi mult și bine și își dădu seama că nu avea niciun vis și o necăjea faptul că nu voia aventuri ca și Kirsten sau un nou început, ca și Elin.

— Tot ce-mi doresc..., zise ea încet, cu privirea la stele, tot ce-mi doresc este ceea ce am lăsat în urmă – o căsuță la o fermă, văcuțele și găinile mele și o bucățică de pământ cu pajiște și copaci. Vreau să plantez cartofi și flori și să iau cina cu familia mea în jurul mesei, în fiecare seară. Vreau să simt mirosul supei aburiinde pe plită și cel al pâinii ce se coace în cuptor, peste care să pun unt proaspăt bătut... Sofia se opri, înecată de emoția dorului de casă pe care-l resimțea. Elin o luă de după umeri.

— Într-o zi, poți să ai toate astea, Sofia. Poți să întâlnești un om bun cu care să te căsătorești atunci când ești pregătită și cu care să ai din nou un cămin, o familie, văcuțe. Și copii. Nu-i așa că-ți dorești să ai copii într-o bună zi?

Sofia încuviință și își șterse lacrimile, amintindu-și cum își strângea acasă verișorii la piept.

— Și tu, Elin? o întreabă Kirsten. Ce-ți dorești în America?

— Aș vrea să mă simt în siguranță, veni răspunsul lui Elin, atât de repede încât parcă-l exersase dinainte.

— Să te simți în siguranță? repetă Kirsten. Păi suntem în siguranță și acum, nu-i așa? De ce ți-e atât de frică?

— Nu mi-e frică. Nu am vrut să sune așa. Dacă mi-ar fi fost frică, nu aș fi pornit în călătoria asta, nu? Doar că trebuie să avem

grijă, pentru că suntem singure. Trebuie să ne folosim bunul simț când vine vorba de străini.

Kirsten își întoarse capul spre Sofia și își dădu ochii peste cap.

Niciuna dintre ele nu mai spuse nimic, cu privirea la cerul înstelat. Oceanul părea imens, întunecat și fără capăt. Cu cât se uita mai mult, Sofia se simțea o picătură tot mai mică, pierdută și singură într-un univers fără margini. Sofia închise ochii, dorindu-și să se întoarcă înăuntru.

— Vă amintiți psalmul pe care ni-l citea mama tot timpul? întrebă Kirsten. Ceva despre uitatul la cer noaptea, gândul la Dumnezeu și la motivul pentru care ne-a creat?

— Cred că da, răspunse Elin. Ar trebui să-l căutăm în Biblie cândva.

Și Sofia și-l amintea și voia cu ardoare să-l găsească, dar îi era teamă să mai deschidă Biblia.

Cerul nesfârșit și oceanul fără fund o făceau să se simtă neînsemnată, amintindu-i că Dumnezeu și toți ceilalți o părăsiseră – toți, în afară de surorile ei. Sofia o strânse mai tare de mână pe Elin, fiindu-i teamă să-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă și ea ar abandona-o.

— Spune ceva, Sofia, o îndemnă Elin. Spune-ne la ce te gândești.

— E frig aici, răspunse ea. Vreau să mă întorc înăuntru.

CAPITOLUL 10

Elin n-ar fi crezut că ușile unsuroase de la clasa a treia puteau să devină și mai unsuroase de cum erau, însă acest lucru se întâmplă. Vaporul fu surprins de o furtună, iar călătorii care aveau rău de mare puseră la grea încercare latrinele deja mult abuzate. Toată lumea trebuia să stea sub punte, altfel oamenii riscuau ca ploaia și marea să-i ude până la piele. Jos la clasa a treia, mișcarea valurilor care se ridicau și coborau producând greață, era și mai puternică decât pe feribot. Elin nu avusese încă nevoie de o găleată în care să verse, dar dacă nu făcea ceva ca să nu se mai gândească la greața care o copleșea, cu siguranță va avea nevoie de una.

— Eu urc pe punte, zise Kirsten în cea de-a treia zi de furtună, și se lăsă să alunece cu zgomot din patul ei de sus.

— Așteaptă, Kirsten.

— Acum ce mai e? întrebă Kirsten cu mâinile în șolduri și cu o privire exasperată, întorcându-i vorba lui Elin. Kirsten își regăsise prietenii, pe Eric și pe Hjelmer, în a doua zi de călătorie, și petrecea prea mult timp împreună cu ei. Elin dorea tare mult să-i spună ce se putea întâmpla fetelor care erau prea încrezătoare, dar se temea că lucrul acesta ar putea duce la întrebări stingheritoare despre propria-i experiență – întrebări la care nu voia să răspundă. În loc de asta, Elin căută scuze ca s-o țină pe Kirsten departe de ei.

— Parcă ziceai că nu te simți bine.

— Așa e, dar Eric spune că răul de mare se agravează dacă stai sub punte. Într-o vară a lucrat la o barcă de pescuit și zice că ajută dacă stai la aer, unde poți să-ți ții privirea pe linia orizontului.

— Dar plouă. Nu poți merge să stai în ploaie.

— Puntea are un fel de acoperiș și o să stau sub el.

— Dar dacă valurile sunt mari și te uzi toată? Cum o să-ți mai usuci hainele atunci?

— Vrei te rog, să nu-ți mai faci atâtea griji? Mă înnebunești deja.

— Aș vrea să nu mergi acolo...

— Ei bine, eu aș vrea ca tu să mergi! De ce vrei să stai închisă aici, când sunt atâtea lucruri interesante de văzut pe vasul ăsta?

Când Elin nu răspunse, Kirsten îi spuse:

— Știi, am fost atât de ferite toată viața. Lumea noastră era ferma și familia noastră. Cea mai mare aventură era plimbarea până în sat. Dar acum suntem aici, cu toți oamenii ăștia, pe vaporul ăsta imens, pe oceanul ăsta nemărginit, iar eu nu pot să înțeleg de ce vrei să stai numai într-un loc, când sunt atâtea de văzut. De ce ți-e atât de frică?

— Nu mi-e frică...

— Dar te porți ca și cum ți-ar fi. Și cu cât ți-e ție mai frică de toți și de toate, cu atât mai curajoasă vreau să fiu eu. Nu-mi doresc să fiu ca tine, Elin.

— Nici nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, pentru că pur și simplu te arunci cu capul înainte!

Kirsten se întoarse înapoi la Elin care stătea pe pat. În loc de zâmbetul care îi însenina de obicei chipul, Kirsten avea buzele strânse de mânie.

— Nu înțeleg cum ai putut să fii atât de curajoasă acasă, în Suedia, când ne-ai spus că asta o să fie o aventură incredibilă și ne-ai convins să străbatem aproape toată lumea ca să începem o viață nouă – iar apoi să te porți atât de precaut cu toată lumea pe care o întâlnim.

— Oamenii ăștia sunt niște străini, iar băieții ăia cu care stai tot timpul sunt mai mari și mai zdraveni decât tine.

— Și ce-i cu asta?

— Ar putea să profite de tine.

Kirsten clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu ești în toate mințile!

Elin se cutremură auzind-o. Dacă într-adevăr era nebună? Sperase că dacă va pleca de acasă, va găsi liniște, siguranță și odihnă, dar temerile ei păreau să se înmulțească cu fiecare zi ce trecea. Uneori își făcea griji că-și pierde mințile.

— De ce ești atât de bănuitoare cu toată lumea? o întreabă Kirsten. Cine ar vrea să-și trăiască viața în felul ăsta? Kirsten se întoarse să plece, dar Elin o apucă de fustă.

— Așteaptă, ia-o și pe Sofia cu tine.

— Nu, gemu Sofia, nu vreau să mă ud.

— Sofia, te rog du-te sus cu ea, o rugă Elin, coborându-și vocea. Mă îngrijorează faptul că petrece atât de mult timp singură cu băieții ăia. Te rog! Pentru mine?

— Dar dacă mă îmbolnăvesc din nou?

— De ce nu mergi sus să vezi dacă Kirsten are dreptate? Poate o să te simți mai bine la aer curat.

— Poți să vii și tu, să știi, îi spuse Kirsten lui Elin.

Elin scutură din cap.

— Nu de data asta.

— Nu înțeleg de ce stai tot timpul în locul ăsta îngrozitor. De fapt, nu te înțeleg deloc!

— Ei bine, nici eu nu te înțeleg pe tine, îi replică Elin. Uneori chiar se întreba cum se putea ca ea și Kirsten să fie surori – având aceeași părinți, crescând în aceeași casă – și cu toate acestea să fie atât de diferite. Și n-o înțelegea nici pe Sofia care plângea pe la toate colțurile de parcă era sfârșitul lumii. Elin își aminti cum se purtase tatăl lor spre sfârșit – dormea mult, refuza să mănânce, abia le vorbea – și vedea același comportament la Sofia. Gândul acesta o făcu să se cutremure.

— Duceți-vă amândouă, le îndemnă Elin, și întoarceți-vă și spuneți-mi cum e vremea.

Elin le urmări cum pleacă, șerpuind printre paturi și îndreptându-se spre scări. Imensa cameră părea mai tăcută azi decât de obicei, cu atâția pasageri bolnavi. Elin își făcuse griji că numeroasa și gălăgioasa familie din paturile de lângă ea, va fi de

necontrolat pe durata întregii călătorii, dar acei copii se îmbolnăviseră și ei cu topii. Băiatul cel mare se simțise rău încă din ziua în care lăsaseră în urmă orașul Liverpool, când vremea fusese încă însorită și navigaseră liniștiți. Însă chiar înainte ca vaporul să dea de furtună, încă trei frați de-ai lui se îmbolnăviseră, unul după altul, cu febră și tuse. Acum și ceilalți doi zăceau la pat cu febră.

Zile la rândul, Elin o urmărise pe femeie având grijă de ei, sperând că nu aveau nimic mai grav decât difterie sau pojar, boli pe care ea și surorile ei le avuseseră deja. Elin își dorea să știe cum să învingă bariera limbii și s-o ajute pe zbuciumata mamă, însă în cele mai multe zile, Elin fusese prea preocupată cu surorile ei ca să-i mai fie de ajutor femeii.

Elin oftă și-și scoase la iveală jurnalul. Faptul că scria în jurnal o ducea într-un loc în care își putea uita temerile și senzația de greață pe care i-o dădea marea tulburată. Când încă trăia, mama lor știuse exact unde să caute în mica ei Biblie, toate răspunsurile de care avea nevoie, toate cuvintele potrivite care să-i potolească temerile. Dar mama lor nu mai era, iar Biblia ei nu mai folosea la nimic. Rușinea pe care o simțea Elin o închisese mai ermetic decât încheietoarea de alamă a copertilor. Învățase în schimb să-și aștearnă temerile în jurnal. Elin deschise la o pagină nouă și începu să scrie:

Navigăm pe oceanul Atlantic, departe de pământ, iar vasul nostru e o bucăică de lemn și oțel pe o mare nemărginită, aidoma peste tot. Până acum n-am mai locuit într-un loc fără copaci, și nu-mi place deloc. Acesta este un loc străin, neroditor, fără păsări sau animale – doar apă cenușie cât vezi cu ochii. Tot ce era familiar a dispărut, iar când urc pe punte mă simt ca și cum aș fi murit și nu mă mai aflu pe pământ. Poate că am lăsat iadul în urmă, însă nu pot să nu mă întreb ce mă așteaptă de acum – și dacă voi fi pedepsită pentru păcatele mele.

Kirsten mă imploră să urc sus și să explorez vaporul împreună cu ea, iar eu inventez scuze. Adevărul este că nu pot să fac față nesfârșitei întinderi de apă. Se întinde cât vezi cu ochii, în orice

direcție, și știu că este atât de adâncă, încât m-aș putea cufunda în ca timp de o oră sau mai mult și tot nu i-aș atinge fundul. Ori de câte ori urc pe punte, mă cuprinde frica, așa că stau aici ca să-mi țin frica la distanță. Acesta e modul meu de a supraviețui, nu un mod de a-mi neglija surorile.

Kirsten l-a regăsit pe prietenul ei, Eric, și știu că ori de câte ori nu e aici jos, își petrece timpul cu el. Temerea mea în ceea ce o privește este mare, dar frica mea de oceanul nemărginit este și mai mare. Nu pot să văd oceanul. Și-apoi, sunt atâția oameni înghesuiți pe punte împreună cu ea și cu băieții, încât Kirsten abia se poate mișca. Sper să fie bine.

În timpul zilei, aici la clasa a treia e foarte mare gălăgie, iar zbârnăitul interminabil al motoarelor îmi pulsează în vene. Noaptea aud geamătul carenei, ca un bătrân care se stinge în somn. Uneori mă trezesc din coșmaruri și, în timp ce zac în întuneric, am senzația că vaporul se scufundă pe fundul oceanului și îmi voi găsi sfârșitul într-un mormânt rece, marin.

Totul în călătoria asta pare o imagine a vieții mele. Nu mă mai aflu pe pământ solid, ci am fost azvârlită pe o apă schimbătoare, nestatornică. Când mama și tata erau în viață, parcă nu trecea nicio zi în care soarele să nu strălucească și cerul să nu fie albastru. Însă furtunile au început să se dezlănțuie de îndată ce-am coborât-o pe mama în mormânt, și începând de atunci, viața mea a stat în bătaia vântului.

O parte din greața pe care o simt este provocată de mișcarea vasului, însă cea mai mare parte vine din spaima chinuitoare că am făcut o greșeală groaznică. Poate că sunt ca fata aceea prostiță care a fugit de un șarpe și a dat peste un urs. Dacă viața noastră în America va fi mai grea, în loc să fie mai ușoară? Când unchiul Sven a venit să locuiască împreună cu noi, am crezut că lucrurile se vor îmbunătăți, și uite ce s-a întâmplat. Poate ar fi trebuit să caut o altă cale de a ne salva.

În orice caz, nu le pot lăsa pe Kirsten și pe Sofia să știe cât de teamă îmi este de ceea ce ne așteaptă în America. de cum se va

purta unchiul Lars, de cum va fi viața noastră. Trebuie să las frica deoparte și să fiu puternică – de dragul lor. Trebuie...

Elin auzi pe cineva plângând și se opri din scris. Se uită în jurul ei și o văzu pe femeia cu pielea măslinie din patul de lângă ea, ținându-și copilul cel mai mic în brațe, legănându-l înainte și înapoi, și plângând. Micuțul zăcea moale și fără viață în brațele ei.

Oare murise? Elin se cutremură de groază.

Își lăsă jumalul deoparte și se duse să stea lângă femeie. Băiatul deschise ochii când salteaua se mișcă sub greutatea ei, apoi îi închise din nou. Elin se simți ușurată, însă înlăturând o suviță de păr negru de pe fruntea copilului, simți că are febră.

— Mi-aș dori să știu ce să vă spun... cum să vă ajut, murmură Elin către mama copilului. Pot să văd...?

Elin ridică cu grijă cămașa băiatului și văzu că avea o erupție de un roz pal pe piept. Elin o ajutase pe mătușa Karin să-i îngrijească pe cei trei copii ai ei când aceștia avuseseră pojar, dar erupția aceasta nu semăna cu pojarul.

Femeia continua să plângă, iar Elin își trecu brațul în jurul umărului ei, în semn de compasiune. Îndată ce o atinse, simți prin haine febra pe care o avea și mama.

— Oh, biată femeie, sunteți bolnavă și dumneavoastră, nu-i așa? Nu-i de mirare că plângeți.

Elin arătă spre pieptul copilului și apoi spre pieptul femeii. Aceasta încuviință din cap drept răspuns, hohotind și mai tare și acoperindu-și ochii cu o mână. Corpul ei începu să tremure cu fiori reci.

— Nu vă faceți griji, vă voi ajuta, îi spuse Elin, luând copilul din brațele femeii și făcându-i semn să se întindă pe pat. Apoi așeză copilul lângă ea și îi acoperi pe amândoi cu o pătură. După câteva minute, mama și copilul adormiră.

În următoarea oră, Elin nu avu timp să-și facă griji pentru surorile ei, deoarece îi spălă cu apă rece atât pe mamă, cât și pe toți cei șase copii ai ei pentru a le scădea febra, și se asigură că fiecare dintre ei băuse ceva. Toți copiii aveau aceeași erupție, cu

pete mai întunecate la copiii care se îmbolnăviseră primii, acoperindu-le tot trupul în afară de palme și tălpi. Unii din copii tușeau și toți gemeau și delirau, inclusiv mama.

Elin tocmai se hotărâse să mute copiii și saltelele din paturile de sus pe podea, ca să nu cadă, când Kirsten și Sofia se întoarseră.

— Oh, ce bine că v-ați întors. Puteți să mă ajutați? Încerc să ajut familia asta năpăstuită. Mama s-a îmbolnăvit și ea de boala pe care o au copiii și...

Kirsten făcu un pas înapoi.

— Nu cred că ar trebui să te apropii de ei, Elin. Dacă te îmbolnăvești și tu?

Elin ignoră preocuparea ei.

— Eu am avut toate bolile obișnuite ale copilăriei, și tu la fel.

— Dar ce crezi că au?

Elin ezită, nevrând să recunoască faptul că erupția nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea.

— Nu știu, dar ascultă-mă: ajută-mă să mut copiii din paturile de sus pe podea, ca să nu cadă. Durează doar un minut.

Atât Kirsten cât și Sofia ezitară, însă Elin adăugă:

— Haideți, vă rog. Nu putem să-i lăsăm să sufere. Trebuie să-i ajutăm. Dacă am fi noi bolnave și am avea nevoie de ajutor?

— Bine, zise Kirsten în silă. Tu ridică copiii, iar eu iau saltelele. Dar las-o pe Sofia să plece, ca măcar una dintre noi să nu se îmbolnăvească.

— Nu ne vom îmbolnăvi. Cred că familia asta era deja bolnavă dinainte să se imbarce. Îți amintești ce fără viață era băiatul cel mai mare?

— Te rog să ai grijă, Elin, o sfătui Kirsten.

— Voi avea.

Când terminară cu mutatul copiilor și al saltelelor, Elin îi spuse lui Kirsten să se îndepărteze, și continuă să aibă grijă de ei singură. Zilele treceau, iar Elin își petrecea tot timpul îngrijind familia. Niciunul dintre ei nu arăta semne că și-ar fi revenit. Elin se trezea de mai multe ori pe noapte și începuse să fie obosită,

însă refuză să le lase pe Kirsten și pe Sofia să o ajute, temându-se că vor lua și ele boala. Sarcina de care-i era cel mai groază era schimbatul scutecelor bebelușului, care trebuiau spălate și atârnate la uscat în fiecare zi. Mirosul de la clasa a treia era destul de insuportabil deja și fără scutecele murdare.

La început, majoritatea călătorilor de la clasa a treia suferiseră din cauza răului de mare și nu băgaseră de seamă boala pe care o avea familia. Dar odată ce furtuna se opri și marea deveni din nou liniștită, Elin văzu că toată lumea era rezervată cu familia, păstrând distanța față de membrii săi – și față de ea. Frica era vădită pe fețele oamenilor.

— Cred că ar trebui să chemi pe altcineva să-i ajute, îi spuse Kirsten. Pe vasul ăsta trebuie să fie și un doctor, nu crezi?

— Nu știu... I-am promis femeii că o voi ajuta...

— Cum să-i fi promis ceva? întrebă Kirsten. Nu înțelege un cuvânt din ce spui. Și-apoi, dacă au ceva contagios, trebuie să fie luați de aici, până nu se îmbolnăvește toată lumea din jur.

— Nu știu... tu ce crezi că ar trebui să fac, Sofia?

Sofia dădu din umeri.

— Mie nu-mi pasă dacă mă îmbolnăvesc și mor, murmură ea.

— Taci, Sofia! Să nu mai vorbești așa, m-ai auzit? Elin fusese atât de preocupată în ultimele zile, încât nu observase dispoziția din ce în ce mai proastă a Sofiei, iar acum, pe lângă toate celelalte, acesta era încă un lucru pentru care trebuia să-și facă griji.

În final, Elin nu a fost nevoită să raporteze boala de care suferea familia. Altcineva trebuie să le fi spus autorităților de pe vas despre ei, pentru că într-o seară, doctorul coborî la clasa a treia și consultă copiii. Elin nu înțelese o boabă din ce spunea doctorul, dar acesta ordonă însoțitorilor de bord să îi transporte pe mamă și pe copii pe târgi, iar apoi să le strângă toate lucrurile și să le elibereze paturile.

Când totul fu strâns, doctorul se întoarse către pasagerii care ocupau paturile din jur, inclusiv către Elin și surorile ei și începu să îi consulte, pipăindu-le frunțile să vadă dacă au febră, punând

întrebări pe care niciuna dintre ele nu le înțelege. Era evident că familia avea o boală foarte gravă din moment ce doctorul făcea tot efortul acesta. Dacă aflase că ea îi ajutase? Dacă o luau și pe ea?

— Nu pot să-mi las surorile, îi spuse ea doctorului, chiar dacă acesta nu o putea înțelege. Vă rog, lăsați-mă să rămân. Noi trei nu avem nimic.

Elin răsuflă ușurată văzându-l plecând, dar pe măsură ce zilele treceau, nu putu să scape de senzația că ceilalți pasageri o urmăreau. Elin nu avea nicio îndoială că o vor raporta autorităților în clipa în care ea sau surorile ei ar fi arătat vreun semn de boală. Sofia era atât de ofilită mai tot timpul, încât Elin se temu că depresia ei va fi interpretată ca o boală. La fiecare oră, atingea fruntea Sofiei ca să vadă dacă nu face febră și încerca s-o înveselească.

— Vorbește cu mine, Sofia. Spune-mi ce gândești. De ce ești atât de tăcută?

— Nu am nimic de spus.

— Ești sigură că nu ai nimic? Nu ți-e rău, nu? Elin întinse mâna să-i pipăie fruntea încă o dată, dar Sofia o îndepărtă.

— Lasă-mă în pace! Ți-am spus că nu sunt bolnavă!

— Atunci hai să mergem pe punte toate trei. Elin se ridică în picioare, își îndreptă fusta și apoi îi întinse mâna Sofiei. Haide.

— Asta-i ceva nou, zise Kirsten, bălăbănindu-și picioarele pe podca. Ești sigură că tu te simți bine?

— Sigur că da. Haideți, arătați-mi și mie cum e acolo sus.

Împreună, Elin și Kirsten o dezlipiră pe Sofia de pe pat și o luară cu ele. Și oricât de obosită ar fi fost, oricât ar fi detestat vederea mării, teama lui Elin pentru Sofia fu mai tare decât orice. Elin își luă sora de mână și o urmă pe Kirsten pe scări în sus.

CAPITOLUL II

Toată lumea vorbea că va fi ultima noapte pe vas, ultima noapte pe mare. A doua zi, Kirsten și surorile ei vor ajunge în America. Cu atâtea limbi care se vorbeau pe vas și atâta confuzie, Kirsten nu-și putea imagina cum se transmisese vestea, însă entuziasmul călătorilor era contagios.

— Haideți cu mine seara asta pe punte, își rugă ea surorile după cină. Va fi ultima noastră noapte pe vapor și trebuie să sărbătorim împreună. Vă rog!

— Da, cred că am putea merge, zise Elin.

Sofia le urmă fără un cuvânt.

Deasupra lui Kirsten, bolta cerului era încărcată de nenumărate stele, iar sunetul muzicii și a râsetelor umplea aerul rece al nopții. Oamenii porniseră o petrecere spontană, sărbătorind începutul unei noi vieți. Lui Kirsten îi venea să-și ia surorile de mâini și să danseze de bucurie, dar pe puntea supraaglomerată abia avea loc să se miște, darămite să mai danseze.

— Se pare că nu suntem singurele bucuroase că au ajuns la capătul călătoriei, zise Kirsten. Și în seara asta nici măcar nu trebuie să vorbim aceeași limbă. Bucuria e universală!

Elin încuviință din cap. Părea să studieze mai degrabă podeaua punții decât să observe cât de strălucitoare era marea în lumina lunii ce-i aurea valurile. Sofia rămase la fel de gravă și neînsuflețită ca un pin. Kirsten își dorea să-i împărtășească fericirea.

Numai de-ar fi Tor aici – de-ar fi putut să împărtășească această aventură cu el! Lui i-ar fi plăcut la nebunie petrecerea asta imensă. Dar Kirsten refuză să lase amintirile cu Tor să-i strice bucuria, așa că își întinse brațele cât putu în spațiul înghesuit, și se roti în cerc.

— Îmi va fi dor de ocean. Nu-i minunat? E atât de puternic — ca și cum ar fi viu! Iar noi ne târâm pe suprafața lui ca un purice pe un urs.

Surorile ei se uitară la ea cu privirea pierdută. Kirsten își dorea să le scuture bine. Poate ar fi trebuit să urce singură pe punte. În urul ei, Kirsten auzea sporovăiala celorlalți pasageri, adunați în grupurile lor etnice. Mulți sărbătoreau cu mâncare și, judecând după râsul lor hârâit, băuturi alcoolice. Copiii săreau în toate părțile ca iepurii. Apărură și instrumente muzicale: o vioară, un acordeon, o mandolină. Unii cântau, în timp ce alții își făcură loc ca să danseze.

— Oh, uite-i pe Eric și pe Hjelm, spuse ea, zărindu-și prietenii. Iar Hjelm și-a adus armonica. Haideți să mergem să vorbim cu ei.

Kirsten le trase pe Elin și pe Sofia după ea prin mulțime, la locul unde băieții vorbeau cu familia Lindahl, o altă familie suedeză care imigra cu cei trei copii ai lor. Kirsten îi cunoscuse cu câteva zile înainte, și le prezentă pe surorile ei.

— Nu mi-am dat seama că mai sunt și alți suedezi pe vapor, zise Elin surprinsă. Kirsten se abținu să nu-i amintească lui Elin că dacă s-ar fi deranjat să urce pe punte mai des, i-ar fi putut întâlni. Unde stați? îi întrebă Elin. Nu v-am văzut la clasa a treia.

— Ja, tot acolo stăm și noi, zise domnul Lindahl, însă cred că e ușor să te pierzi într-un loc atât de mare.

În scurt timp începură să vorbească despre America — cum va fi acolo, ce le scriseseră rudele despre America, care erau speranțele și visele fiecăruia odată ajunși acolo. Judecând după poveștile pe care le auzise Kirsten, străzile din America erau pavate cu aur. Ea avea să trăiască ca o regină acolo. În America orice era posibil. Pe măsură ce fiecare își împărtășea propria viziune despre țară, imaginea finală era a unui paradis.

— Voi, domnișoarelor, sunteți foarte curajoase să călătoriți singure spre America, îi spuse doamna Lindahl lui Elin.

— Păi nu prea am avut de ales. Părinții noștri au murit, și ne-ar fi fost prea greu să ținem ferma singure.

— Nu aveți alte rude care să vă ajute? Întrebă domnul Lindahl.

— Fratele nostru ne-a părăsit, răspunse Elin. A plecat de acasă și nu ne-a scris să ne spună unde este, iar unchiul Sven și familia lui au preluat ferma, așa că... Aproape că nu-i mai auzai vocea. Elin părea să se ofilească ca un boboc de floare sub soare, chiar sub ochii lui Kirsten.

— Așa că mergem la Chicago să locuim cu celălalt unchi al nostru și cu soția sa, continuă Kirsten. Și dumneavoastră? V-a fost greu să plecați de acasă?

— Ja, am lăsat în urmă mulți, mulți prieteni și membri ai familiei, zise domnul Lindahl. Dar deja avem o familie și în America. Mă săturasem să fim săraci și să ne luptăm din răspuțeri să supraviețuim dintr-un sol sărac, cu ierni grele. Se spune că în America, pământul este foarte bun și că poți să-ți găsești o slujbă bună dacă nu-ți place să lucrezi la fermă. În orice caz, vom mânca la fel ca niște regi în curând.

— Însă ne-a fost foarte greu să plecăm, adăugă doamna Lindahl. Am plâns foarte, foarte mult. Probabil nu-i vom mai vedea niciodată pe cei dragi nouă... Doamna Lindahl se opri, înroșindu-se, ca și cum și-ar fi amintit brusc că părinții surorilor erau morți. Dar voi, fetelor, știți cum e. N-ați spus că mama voastră e în rai?

— Ja. A murit în urmă cu cinci ani, zise Elin.

— Îmi pare atât de rău... Mi-e puțin teamă cu venirea asta în America, zise doamna Lindahl, dar sunt și entuziasmată. Se uită la Sofia, care nu rostise niciun cuvânt, și o întrebă: Și tu, draga mea? Ești nerăbdătoare să debarcăm mâine?

— Elin zice că viețile noastre nu vor fi niciodată la fel, răspunse Sofia morocănoasă.

— Nu-i adevărat, zise Kirsten. Elin a spus că depinde de tine, Sofia. Viața ta va fi așa cum ți-o vei construi.

Kirsten observă că Eric și vărul lui se uitau în toate părțile, ca și cum ar fi fost plictisiți de discuție și nerăbdători să se alăture petrecerii. Hjelmner își ridică armonica și ciupi câteva corzi.

— Uitați-vă la toți oamenii aceștia, zise el, arătând spre mulțime. Suntem cu toții atât de diferiți – limbi și haine diferite, chipuri diferite. Însă cu toții avem aceleași speranțe pentru viitor.

— Fratele meu din America spune că așa e acolo, adăugă Eric. Oameni de toate naționalitățile care devin o nouă familie.

— Ja, și în curând vom fi toți americani, zise domnul Lindahl. Odată ce debarcăm, nu vom mai fi suedezi.

Afirmația lui îi dădu lui Kirsten o senzație ciudată. Nu-și putea imagina că nu va mai fi suedeză.

Discuția continuă încă o vreme, până ce copiii familiei Lindahl se simțiră obosiți.

— Cred că e timpul să-i ducem la culcare, zise doamna Lindahl. Ne așteaptă o zi mare mâine, și trebuie să arătăm cu toții cât mai bine, ca să trecem de inspecția de imigrare.

— Nu ne-ai spus nimic de nicio inspecție, îi șopti Kirsten lui Elin, dar cuvintele ei se pierdură în aer în timp ce familia le spunea tuturor noapte bună și plecă. Eric și Hjelmner se îndepărtară și ei.

— Mi-e frig, zise Sofia, frecându-și brațele. Vreau să merg înăuntru.

— Dar nu vrei să te alături celor care cântă? Ție îți plăcea să cânți. Sofia scutură din cap drept răspuns. Oh, haide, o imploră Kirsten. Petrecerea abia a început.

— Și eu mă simt cam obosită, zise Elin. Și cum a spus și doamna Lindahl, trebuie să fim odihnite mâine.

— Nu te îmbolnăvești, nu? o întrebă Kirsten.

— Nu, dar am pierdut multe ore de somn în zilele când am avut grijă de familia aceea.

Pe Kirsten încă o deranja faptul că mama și copiii ei nu se întorseseră.

— Ce boală crezi că au avut? întrebă ea.

— Nu poate fi nimic grav, zise Elin îndreptându-se ușor către ușă, altfel ar fi un adevărat vacarm pe vas. Tu nu vii cu noi? o întrebă pe Kirsten.

— Nu, eu vreau să mai stau, nu sunt deloc obosită. Kirsten își dădu seama că Elin căuta un motiv ca s-o facă să vină cu ele, așa că își încrucișă mâinile sfidătoare, și așteptă. Nicio sută de trolți înfuriați n-ar fi putut-o forța să se întoarcă în temnița aceea într-o seară atât de frumoasă. Răsetele și cântecele umpleau aerul nopții, iar cineva începu să cânte la armonică. Kirsten nu se putu abține să nu bată ritmul cu picioarele.

— Te rog, lasă-mă să rămân, se rugă ea.

Elin oftă.

— Să nu stai prea mult.

Din clipa în care Elin și Sofia plecară, Kirsten își făcu loc prin mulțime și ajunse lângă Eric. Un grup de oameni se adunase în jur ca să-l audă pe Hjelmner cântând la armonică, iar Kirsten ascultă și ea, și chiar cântă unele din cântece. Acesta era cel mai fericit moment al ei de când îl părăsise pe Tor cu mai bine de două săptămâni în urmă. Kirsten se gândea la el, când Eric își strecură mâna într-a ei.

— Vrei să explorăm vaporul împreună? îi șopti el.

— Dar nu cred că avem voie să explorăm, nu? N-au spus că pasagerii de la clasa a treia trebuie să rămână pe puntea asta?

— De unde să știu eu? spuse el, zâmbind. Nu pot să citesc semnele. Dacă ne prind, spunem că n-am știut. Și-apoi, noi nu înțelegem engleza, nu-i așa?

Kirsten era încântată de ideea unei aventuri, așa că îl urmă de bunăvoie în timp ce el trecu poarta, intrând pe teritoriul interzis.

— Unde mergem?

— Eu și Hjelmner am explorat deja puțin. În acest fel am aflat drumul secret care duce spre puntea pasagerilor de la clasa întâi. Ar trebui să vezi ce frumos e acolo, cu scaune confortabile pe punte și sală de mese cu vase din porțelan și pahare din cristal. Au până și o sală de bal. Vino cu mine, o să-ți arăt.

Kirsten îl lăsa să o conducă, dar de îndată ce zări pasagerii bogăți, în rochii de bal din satin și smochinguri, se opri, trăgându-l pe Eric de mână.

— Își vor da seama că aici nu e locul nostru. Uită-te la hainele lor – și uită-te la ale noastre.

— Și ce? Doar n-o să ne arunce peste bord. Ascultă... auzi muzica din sala de bal? Au o întreagă orchestră care cântă.

Kirsten își ținu bărbia în sus, iar vântul le aduse acordurile unui vals.

— Se aude destul de tare ca să dansăm, zise ea.

— Șșșș... vine cineva! Eric o trase în umbră, plonjând în spatele unei bărci de salvare în timp ce un marinăr trecu grăbit. Când omul nu se mai văzu, ea și Eric rămaseră acolo, unul lângă altul, ascunși în spatele bărcii de salvare.

— Nu ți-e frig? Eric nici nu-i așteptă răspunsul, că își și trecu brațul peste umărul ei și o trase mai aproape ca s-o încălzească. Inima lui Kirsten începu să bată mai tare. Simți forța cu care o apucase Eric și, pentru o clipă, simți un fior de teamă la gândul că era singură cu el. Își aminti avertismentul lui Elin: *Băieții ăia sunt mai mari și mai zdraveni decât tine... Ar putea să profite de tine.*

Însă bătăile inimii își încetiniră din nou ritmul, iar frica ei dispăru în timp ce privea marea împreună cu el. Apa spumega în dâra lăsată de elice, iar valurile străluceau în lumina lunii.

— Oceanul e atât de frumos, murmură ea. O să-mi lipsească.

— Iar mie o să-mi lipsești tu. Vocea lui Eric sună răgușită și inecată. M-am tot întrebat dacă și tu simți la fel ca mine.

— Eu... ăă... nu știu ce simt. Kirsten voia să-i explice despre Tor și să-i spună că încă era îndrăgostită de el, dar mândria nu o lăsa să recunoască faptul că Tor nu o iubise. Ne cunoaștem doar de două săptămâni, Eric, îi spuse ea, în schimb.

Eric o îmbrățișă și mai strâns.

— Mie mi se pare că a trecut mult mai mult. Nici nu vreau să mă gândesc că s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— Niciodată?... Dar locurile în care mergem sunt foarte departe unul de altul?

Eric își schimbă poziția corpului ca să o privească în ochi.

— Kirsten, hai cu mine în Minnesota. Ai spus că te-ai săturat de sora ta care face pe șefa. Măine poți să-ți iei rămas bun de la ea și să vii cu mine și cu Hjelmner.

— Cum să vin cu tine? Am bilet de tren către casa unchiului meu în Chicago.

— Pun pariu că compania feroviară ne va lăsa să-l schimbăm cu un bilet către Minnesota.

— Dar Elin ține toate biletele noastre în geanta ei.

— Așteaptă până ce adoarme și ia-l pe al tău. Te-ai distra mult mai mult dacă ai veni cu noi.

— Asta-i adevărat, dar... nu știu. Eu și Elin nu ne înțelegem întotdeauna și m-am săturat de dispoziția proastă a Sofiei... dar ele sunt singura mea familie, Eric. Nu cred că aș putea să le părăsesc.

— Haide, Kirsten. Nu suport gândul că n-am să te mai văd de mâine.

Kirsten îl privi și bătaile inimii i se accelerară. Tor nu o voise, dar Eric da. La lumina lunii, părul lui arăta ca și cum era țesut din aur, iar ea nu rezistă imboldului de a-și trece degetele prin el. În clipa următoare, se trezi că Eric o săruta. Kirsten închise ochii și își imagină că era Tor.

Însă în următoarea secundă, Kirsten realizează că Eric o săruta foarte diferit de Tor. Eric o ținea prea strâns și o săruta prea posesiv. Pe Tor îl știa de-o viață, iar pe Eric doar de două săptămâni. Kirsten își întoarse fața și-l împinse la o parte.

— Trebuie să ne oprim, îi spuse ea. Nu e bine ce facem.

Pe calea asta mai fusese cu Tor – și o dată chiar mersese prea departe cu el – iar idila aceea se sfârșise cu o inimă zdrobită.

Dar Eric nu voia să se oprească. O trase pe Kirsten din nou aproape de el și o sărută cu forța. Lui Kirsten îi fu teamă. Îl împinse cu mâinile cât putu de tare și își întoarse fața de la a lui,

conștientă de faptul că dacă ar vrea, el ar putea foarte ușor să o domine.

— Lasă-mă, zise ea îndeajuns de tare ca lumea din apropiere s-o audă. Din fericire, el o ascultă.

— Kirsten, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plec. Kirsten se urni din loc, iar Eric o urmă.

— Așteaptă... Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva greșit?

— Da, nu trebuia să mă săruți.

— Nu înțeleg. Am crezut că ne plăcem unul pe altul.

— Asta-i tot ce voiai – să fii singur cu mine ca să ne sărutăm?

Și Tor voise același lucru și, cu toate acestea, era evident că nu o iubise. Poate că toți bărbații erau la fel. Kirsten se uită la Eric și la părul lui auriu și ochii lui de un albastru deschis și își jură în gând să nu mai aibă niciodată încredere în declarațiile de dragoste ale unui bărbat. Va trebui ca acel bărbat să-și dovedească dragostea cu mult mai mult decât cuvinte, înainte ca ea să-l creadă.

— Adio, Eric. Kirsten se întoarse și fugi repede de el, sperând că nu va veni după ea, sperând să găsească singură drumul înapoi către puntea clasei a treia. Nu aruncă nicio privire în urmă.

— Haide, Kirsten... nu pleca. Eric o urmă aproape tot drumul, implorând-o să-l asculte, dar renunță când ea ajunse pe puntea aglomerată de la clasa a treia și își făcu loc prin mulțime. Oamenii încă dansau și râdeau, petrecerea era în toi.

Kirsten dorea tare mult să rămână și să se alăture distracției, dar în loc de asta, alergă pe ușă și pe scări în jos, treptele de metal răsunând goale în urma pașilor ei. Kirsten își ținu respirația în timp ce trase perdeaua ce despărțea zona de dormit a bărbatilor de cea a femeilor, sperând că Elin și Sofia erau deja în pat, ca să nu trebuiască să vorbească cu ele. Dacă Elin i-ar vedea chipul și i-ar observa lacrimile, ar vrea să știe ce s-a întâmplat.

Kirsten râsuflă ușurată când văzu că luminile erau stinse și că surorile ei erau în pat, sub pături, însă știa că Elin nu adormea niciodată până ce ea nu se întorcea.

— M-am întors, șopti ea, atingând umărul lui Elin.

— Îți mulțumesc că nu ai zăbovit prea mult, murmură ea.

God natt^{*}.

Kirsten se dezbracă încercând să nu facă prea mare zgomot, și se urcă în patul de sus. Numai atunci, cu suspinele înăbușite în pătură și în pernă, îndrăzni să-și elibereze tristețea. Se îndrăgostise până peste cap de Tor Magnusson – pe care încă îl iubea. Dar el o mințise de la bun început.

^{*}În suedeză, *Noapte bună*, (n.ed.).

CAPITOLUL 12

Elin stătea în pat și asculta zarva din jurul ei. Azi era ziua în care vasul va ancora în America. Ar fi trebuit să se ridice, să scoată micul dejun și să se îmbrace cu cele mai frumoase haine, dar se simțea prea obosită să se miște, îi era prea greață ca să mănânce. Capul îi pulsa în ritmul zgomotului produs de motoare, și nu-și dorea decât pace și liniște. Dormitorul de la clasa a treia era la fel de întunecat și sumbru ca întotdeauna, însă ochii o dureau de câte ori îi deschidea, ca și cum cineva i-ar fi aprins o lumină strălucitoare în față. Probabil că durerea de cap se datora vacarmului, își spuse ea. Sau poate nervilor.

Elin se ridică și aruncă o privire către Sofia, surprinsă să vadă că era deja îmbrăcată și stătea pe pat cu mâinile împreunate pe genunchi.

— De când te-ai trezit? o întreabă Elin.

Sofia dădu din umeri.

— De ceva vreme. Habar nu am cum poate cineva să doarmă în gălăgia asta.

— Cred că eram frântă de oboseală. Elin trase aer în piept și își scoase încet picioarele afară din pat, băjbăind după geanta cu mâncare. O dura tot trupul.

— Nu te îmbolnăvești, nu? o întreabă Sofia, urmărindu-i mișcările tărăgănate.

— Nu, doar că sunt obosită în dimineața asta. Și mă doare foarte rău capul. Vrei să mănânci ceva, Kirsten? întreabă Elin cuturând ușor umflătura din patul de sus.

— Nu! Kirsten răspunse mult prea repede și prea energic, răgându-și pătura peste cap ca și cum ar fi vrut să-și accentueze efuzul. Comportamentul ei i se păru ciudat lui Elin.

— Kirsten, mă mir că nu ești prima în picioare azi, gata pentru toată agitația. Te simți bine? Elin se ridică în picioare pe marginea patului și se întinse să atingă fruntea lui Kirsten, să vadă dacă nu are febră. Kirsten îi împinse mâna înapoi.

— Vrei te rog, să nu mai faci asta? Nu sunt bolnavă!

— Atunci de ce nu vrei să mănânci nimic?

— Pentru că locul ăsta pute mai rău ca niciodată. Chiar și un trol și-ar pierde pofta de mâncare aici.

— Ei bine, ar trebui să încerci să mănânci ceva, oricum. Cred că va fi o zi foarte lungă și cine știe când vom mai apuca să mâncăm.

Elin se așeză pe patul de jos lângă Sofia și îi aranjă părul de pe față, folosindu-se de gest ca scuză să vadă dacă nu are fruntea caldă. Dar și Sofia îi împinse mâna la o parte.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei, zise Elin, arătând cu capul către paturile goale ale vecinilor lor. Nu s-au mai întors.

— Sper că n-au murit, spuse Sofia.

Elin simți un gol în stomac la acest gând. Își aminti felul în care femeia își protejase ochii cu mâna, ca și cum camera i se păruse prea luminoasă, și o trecu un fior de spaimă. Nu se putea îmbolnăvi – în niciun caz astăzi.

— Haideți să luăm micul dejun, zise ea, încercând să fie veselă. Apoi ne vom îmbrăca cu cele mai bune haine de duminică și vom ieși afară, la aer curat, ca să vedem America pentru prima oară. Hai, Sofia, ajută-mă te rog să scot mâncarea. Kirsten, trebuie să «mănânci pentru foamea care va veni», după cum zicea mama.

— Mergem toate trei pe punte? Întrebă Sofia.

— Da, cred că ar trebui să mergem, nu? Este una din cele mai importante zile din viața noastră și trebuie să ne bucurăm de ea. Elin va lupta cu senzația asta dureroasă, care o ținea în loc și nimic n-o va împiedica să debarce astăzi în America, și va face tot posibilul ca surorile ei să nu se îmbolnăvească și ele. Fortificându-le organismul cu mâncare era un bun început.

Elin se simți mai bine odată ce ieși în lumina soarelui, respirând aerul sărat și proaspăt. Kirsten și Sofia părură și ele

insuflețite. Cerul era de un albastru clar, fără nori, iar oceanul părea calm și liniștit. Dar atâția pasageri entuziasmați blocau puntea, încât Elin abia se putea mișca. Majoritatea celorlalți oameni se împulziră înainte, încercând să fie primii care să vadă America, împingându-le pe Elin și pe surorile ei în spate. Surorile se uitară în zare peste o mulțime de capete mișcătoare. Elin își menținu privirea pe cer, și evită să se uite la valurile care spumegau neconținut. Toată lumea aștepta primul semn de pământ, și chiar și Elin avea inima strânsă de emoție.

— Eric zice că ne vom putea da seama când suntem aproape de pământ, pentru că vom începe să vedem păsări, le spusese Kirsten.

Elin se uită în jur, întrebându-se unde erau Eric și Hjelmer în dimineața aceasta, și de ce Kirsten nu se dusesese să-i caute ca de obicei, dar se hotărî să nu pomenească de ei.

— Mi-a fost dor să aud cântecul păsărilor în fiecare dimineață, zise Elin.

— Știu ce vrei să spui, zise Kirsten. Mie mi-a fost dor până și de cucuriguł cocoșului nostru dimineața. Credeți că unchiul Lars și mătușa Hilma au vreun cocoș prin curtea lor?

— Iar mie mi-e dor de cântecele Sofiei, zise Elin. De ce nu mai cânti pentru noi, Sofia?

Sofia dădu din umeri.

Chiar atunci, mulțimea fu străbătută de un murmur de entuziasm.

— Uitați-vă! strigă Kirsten, arătând spre cer. Cred că acelea sunt păsări!

Elin își feri ochii de lumina orbitoare a soarelui. Durerea de cap i se accentuă în timp ce se concentra asupra cerului strălucitor.

— Ai dreptate, spusese ea după o clipă. Uitați-vă câte sunt! Iar aerul parcă e diferit, nu-i așa?

Kirsten sărea în sus de emoție.

— Nu-i minunat? Momentul în care o să punem piciorul în America, va fi un nou început pentru noi.

— Mie mi se pare că e sfârșitul, nu începutul, zise Sofia cu tristețe. Elin o luă de după talie.

— Hai, Sofia, înveselește-te. Călătoria noastră se apropie de sfârșit. Și ca să fiu sinceră, mă voi bucura când se va sfârși. În după-amiaza asta o să fim pe tren către Chicago, unde ne așteaptă noua noastră casă. Doar atunci va găsi Elin adevărata liniște și va putea să se relaxeze.

— Nu vom mai vedea Suedia niciodată, murmură Sofia.

Elin se hotărî să-i ignore proasta dispoziție și își luă privirea de la cerul aprins de soare, observând astfel că familia suedeză pe care o cunoscuseră cu o seară înainte, se apropia de ele.

— *God morgon**, domnule și doamnă Lindahl. Va fi o zi mare pentru toată lumea, nu-i așa?

— Ja, va fi o zi foarte mare, răspunse doamna Lindahl. Lui Elin i se păru că aude mai mult teamă decât emoție în vocea femeii, și se întrebă dacă nu cumva ideea de a imigra fusese a domnului Lindahl și nu a ei.

— Sunt atât de emoționată, că nu pot să stau locului, zise Kirsten. Vedeți punctele acelea pe cer? Sunt păsări. Asta înseamnă că ne apropiem de pământ.

Domnul Lindahl încuviință din cap, fără să se uite în sus. Nici el nu părea să împărtășească entuziasmul lui Kirsten.

— O să mă simt mai bine după ce vom trece cu bine de imigrare, zise el.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Kirsten. Ce trebuie să facem? Nu putem pur și simplu să coborâm din vapor când ancorăm?

— *Nej*. Mai întâi trebuie să trecem prin centrul de imigrare de pe Insula Ellis și să trecem de inspecție, ca să ne lase să intrăm în America.

— Inspecție? repetă Kirsten. Nu cred, ați născocit asta.

— Nu, e adevărat. Rudele mele care au venit de ceva vreme, mi-au povestit tot. Pe Insula Ellis sunt doctori care te consultă să

*În suedeză, *Bună dimineața*, (n.ed.).

— Vadă dacă ești sănătos. Se uită la ochi, la scalp, se uită să vadă dacă nu ești schilod sau dacă ai vreun defect, sau dacă suferi cu inima. Toată lumea primește o fișă de consultație medicală, iar dacă descoperă că ceva nu e în ordine cu tine — afară! Domnul Lindahl făcu un gest peste umăr cu degetul mare. Nu te lasă să intri în America.

— Ei bine, noi suntem sănătoase, zise Elin, așa că nu cred că avem de ce să ne facem griji.

— După examenul medical, continuă domnul Lindahl, va trebui să așteptați la coadă ca să prezentați documentele și să fiți chestionate de un ofițer de la imigrări, care vă va pune să citiți ceva să vadă dacă știți carte.

— Unchiul Lars nu mi-a pomenit de așa ceva, zise Elin. Sper că nu va trebui să citim în engleză.

— *Nej*, ne vor da un pasaj în suedeză.

— Păi, asta-i bine... Ce fel de întrebări vor pune?

— Nu sunt sigur, dar prietenii mei spun că este important să-i convingi că ești capabil să muncești și să te întreții singur. Iar dacă te întreabă câți bani ai, spui că ai douăzeci și cinci de dolari.

— Dar... dar noi nu avem atâția bani, zise Elin. Temerile domnului Lindahl începeau să se răsfângă asupra ei.

— Nu contează. Nu vă vor cere să le arătați banii. Cel mai bine este să le spuneți că aveți rude care vă așteaptă.

— Noi avem, zise Elin. Noi mergem în Chicago, la casa unchiului nostru. Avem biletele de tren și tot.

— Atunci, atâta vreme cât treceți de consultul medical, zise el dând din umeri, totul va fi bine.

— Mulțumim pentru informații. Elin se simți liniștită din nou. Capul încă îi pulsa, dar cu siguranță nu va pica la examenul medical doar din cauza unei dureri de cap. De unde să știe ei că o doare capul?

Surorile rămaseră pe punte până târziu în dimineața aceea, până ce Elin nu mai putu suporta durerea pe care i-o provoca lumina soarelui și se duse să se adăpostească sub acoperișul punții, umbrindu-și ochii cu mâna, dar tot o durea.

— Încă te mai doare capul? o întrebă Kirsten.

— E atâta lumină aici, încât mă mir că nu ne doare pe toți capul. Nu știu dacă mai pot să stau afară mult timp.

— Să nu le spui celor de la imigrări, o avertiză domnul Lindahl. Să nu le dai motive să te rețină.

Elin se hotărî să mai stea un pic, de dragul surorilor ei. Apoi, tocmai când începea să-i fie greață de la durerea care nu o mai lăsa, se auziră urale de la pasagerii din cealaltă parte a punții. Pământ! Cineva zărise pământul. Toată lumea se înghesuî înainte, împingându-se ca să vadă. Elin văzu o pată întunecată în zare, care putea fi o adunătură de nori.

— Asta e! strigă Kirsten. Asta-i America!

Elin își îmbrățișă surorile. Toată lumea avea lacrimi în ochi, dar Elin bănuî că lacrimile Sofiei nu erau de bucurie. Pe măsură ce timpul trecea, peticul de pământ se făcea tot mai mare și mai vizibil, atrăgându-le atenția și căpătând formă. În zare apărură tot mai multe nave. Uralele crescură în intensitate, până ce Elin se temu că-i va exploda capul.

— Mă duc jos să adun lucrurile. Veniți după mine când ne apropiem. Va trebui să mă ajutați cu geamantanul.

Elin se clătină pe scări în jos, cu ochii închiși, agățându-se de balustradă ca să se ghideze, recunoscătoare pentru faptul că holurile erau goale și slab luminate. Dormitorul de la clasa a treia era și el aproape gol. Elin se întinse pe pat și își închise ochii, căutând o alinare care nu veni.

Nu putea să cadă bolnavă, nu acum, când erau atât de aproape de destinația lor. Trebuia să mai reziste câteva ore, să treacă de inspecție și să ia trenul spre Chicago. Elin se întrebă ce s-ar întâmpla dacă nu ar trece de inspecție, dar se temuse să-i pună domnului Lindahl această întrebare.

Elin se trezi într-un zumzet de voci entuziaste și se ridică în capul oaselor, dezorientată. Nu voise să adoarmă. Se uită în jur și îi văzu pe ceilalți pasageri împachetându-și lucrurile și pregătindu-se să le care pe scări, sus pe punte. Asta ar trebui să facă și ea.

Elin se dădu încetîșor jos din pat și termină de pus totul în valiză, tocmai când Kirsten și Sofia coborără să o ajute.

— Grăbește-te, Elin, o îndemnă Kirsten. Aproape c-am ajuns în America. În orice minut ar trebui să vedem statuia aceea din Franța.

Le-a luat destul de mult timp făcând tot felul de manevre cu geamantanul lor trăgându-l și împingându-l în sus pe nenumăratele scări, mai ales că pe Elin o durea îngrozitor tot corpul.

— Să-l coborâm a fost cu siguranță mai ușor, zise ea.

Afară, lumina soarelui părea și mai orbitoare decât înainte, însă în fața lor, vizibil în ceața aburilor, era orașul New York. Se întindea în depărtare cât puteai vedea cu ochii, cu clădiri care păreau că urcă spre soare. Elin nu mai văzuse atâtea vapoare în viața ei, ancorând și navigând în sus și în jos pe râul larg. Și copaci! Era ușurată să vadă că în America erau copaci. Zarea era verde datorită lor.

— Uite! Acolo-i statuia, exclamă Kirsten, arătând peste capetele tuturor. Statuia Libertății.

Pasagerii alergară spre partea stîngă a vasului ca s-o vadă, silind-o pe Elin să se ridice pe vârfuri, și să se ridice printre capetele oamenilor care nu încetau să se miște, ca să vadă și ea. La început, era ca o umbră de aramă ce arăta spre cer, deasupra copacilor, dar odată ce se apropiară de Însula Libertății, statuia se făcu tot mai mare și mai mare. Elin se uită cu admirație la imensul pedestal de piatră și la figura grațioasă. Bărbații își scoaseră pălăriile în semn de respect.

Doamna Libertății^{*} purta o coroană ca din stele pe cap, iar rochia ei lungă și elegantă atârna în falduri minunat drapate. Într-o mână ținea o tablă și în cealaltă o făclie, sus deasupra capului, ca și cum ar lumina drumul spre port.

— E frumoasă, murmură Elin.

^{*}Prin personificarea „Doamna Libertății”, autoarea face referire la Statuia Libertății, (n.ed.).

La început, mulțimea privea aproape tăcută, apoi cineva începu să bată din palme, după care începură și alții, și sunetul dobândi putere până ce deveni asurzitor. Bucuria și speranța sunau la fel în orice limbă.

— Parcă visez, zise Kirsten. Suntem în America! Am ajuns, în sfârșit, în America!

Elin se uită la Sofia ca să-i vadă reacția, dar sora ei nu era veselă, ci privea încruntată statuia. Lui Elin îi fu teamă s-o întrebe ce gândea. Renunțase să mai încerce să-i ridice moralul. Timpul va trebui să-i vindece tristețea. Până atunci, Elin se alina cu gândul că o salvase pe sora ei de la un viitor prea îngrozitor ca să fie exprimat în cuvinte.

Vaporul navigă pe lângă monument. Doamna Libertății era atât de aproape, atât de mare, încât părea că umple cerul. Pentru prima oară, Elin îndrăznea să spere la libertate – față de trecutul ei și față de unchiul Sven. Se afla cu adevărat în America, și nu va mai trebui să-l vadă niciodată. Lacrimi de bucurie îi alunecară pe obraji.

— De ce plângi? întrebă Sofia.

— Nu știu... e Doamna Libertății și e aici să ne întâmpine. N-aș putea să-ți spun de ce plâng.

— E o imagine frumoasă, zise emoționată Kirsten. N-am mai văzut niciodată ceva atât de imens și minunat. America trebuie să fie un loc foarte bogat... Tu ce crezi despre ea, Sofia?

Sofia nu spuse nimic. Elin o privi din nou și o văzu uitându-se posomorâtă în depărtare.

— Știu că la început nu am vrut să vin cu tine, îi spuse Kirsten lui Elin, dar mă bucur tare mult că am venit. E atât de emoționant totul! Nu cred că aș mai putea să trăiesc niciodată la mica noastră fermă, atât de departe de oraș. Oh, dacă... Kirsten se opri.

— Dacă ce? întrebă Elin.

— Nimic. Nu-mi vine să cred că am ajuns în sfârșit. Sunt atât de emoționată că simt că amețesc! Ce părere aveți despre statuie, doamnă Lindahl? întrebă Kirsten. Familia înaintase în mulțime ca să stea alături de ele, din nou.

— Este cu adevărat o minune. N-am mai văzut nimic asemănător în viața mea – și probabil nici nu voi mai vedea.

— Am auzit că există o inscripție pe pedestal, zise domnul Lindahl, care spune cum îi întâmpină statuia în America pe toți oamenii săraci și suferinzi din lume. Ține făclia sus ca să le lumineze calea.

Elin încă nu-și putea stăpâni lacrimile. Se simțea atât de slăbită și tremurândă dintr-odată, încât trebui să se așeze pe geamantan, să se odihnească. I se trăgea probabil de la toată agitația din jur.

Vaporul lor se îndepărtă încet de statuie, străbătând râul până în portul orașului New York. Lui Elin America i se părea atât de mare și de frumoasă, cerul și apa atât de albastre – ca într-un vis. Semăna cu paradisul. Și ce era și mai bine – că ea și surorile ei vor fi în siguranță.

CAPTOLUL 13

— Abia aștept să cobor de pe vaporul ăsta, zise Kirsten, lovind parapetul cu piciorul. Știu că au fost doar două săptămâni, dar mi se pare că am trăit în dormitorul de la clasa a treia mai bine de o sută de ani.

Toți ceilalți pasageri erau și ei nerăbdători să coboare, și se înghesuiau cu lucrurile lor, împingându-se în balustrade și unii în alții. Însă chiar și după ce vasul fu ancorat în docul din New York și toate funiile și ancorele și pasarelele fură securizate, bariera care ținea mulțimea pe puntea de la clasa a treia, rămase închisă. Așteptarea era îngrozitoare.

— Era evident că-i vor lăsa pe toți oamenii bogați cu bilete la clasa întâi să coboare primii, mormăi Kirsten în timp ce priveau la mulțimea de pasageri bine îmbrăcați care debarcau. Aș vrea să se grăbească.

— Dar noi nu coborâm aici, le spuse domnul Lindahl.

— Nu?

— *Nej*. Toți pasagerii de la clasa a treia sunt trimiși la centrul de imigrare de pe Insula Ellis.

Kirsten se înfurie la auzul veștii. Elin arăta mai slăbită și mai bolnavă cu fiecare clipă, și judecând după felul în care își umbrea privirea cu mâna, durerea ei de cap trebuia să fie insuportabilă. Dacă nu treceau de examenul medical în curând, Elin nu va mai putea să pretindă că se simțea bine.

Kirsten știa că era aproape ora prânzului, căci soarele încălzea ca focul deasupra lor. Începea să se simtă puțin amețită și își dori să fi mâncat la micul dejun.

— Unde e Insula Ellis? Cât e de departe?

Domnul Lindahl dădu din umeri.

— Nu sunt sigur. Însă vor începe să strige numele pasagerilor în curând și să ne dea fișe de debarcare cu numere pe ele. Trebuie să fim atenți când ne strigă numele, căci americanii nu știu să ne pronunțe corect numele.

Valul de pasageri de la clasa întâi și a doua se termină într-un final, până ce la bord rămăseseră numai pasagerii de la clasa a treia. Strigarea după liste dură foarte mult, căci autoritățile de pe vas strigară fiecare pasager după nume, unul câte unul. Bărbați și femei cu tichii și basmale de muncitori ieșiră înainte, trăgându-și copiii după ei, așteptând ca hârtiile de debarcare să le fie prinse cu acul de haină. Kirsten nu mai putea de nerăbdare.

Autoritățile strigară familia Lindahl, apoi pe Eric și pe Hjelmer. Kirsten își feri privirea, ca să nu se uite în ochii lui Eric. El o evitase cu succes toată dimineața, ceea ce ei îi convenea.

— Carlson! strigă ofițerul. Elin Carlson... Kirsten Carlson... Sofia Carlson... Kirsten o ajută pe Elin să se ridice, ținând-o de braț și ieșind astfel în față.

— Mă simt ca un produs de vânzare în magazinul lui Magnusson, zise Kirsten în timp ce autoritățile îi agățau o etichetă pe haină. Sperase că gluma ei o va face pe Elin să zâmbească, dar nu se întâmplă așa. Elin arăta tot mai rău cu fiecare minut ce trecea, chipul ei avea o paloare mortală. Ești bine? o întrebă Kirsten în șoaptă.

— Am doar emoții. Acesta-i ultimul hop de trecut.

— Ei bine, ciupește-ți puțin obrazii, pentru numele lui Dumnezeu. Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă.

În cele din urmă, bariera se deschise, dar în loc să lase pasagerii să pună, în sfârșit, piciorul pe pământul Americii, autoritățile îi înghesuiră pe toți pe feriboturi.

— Ajută-mă cu valiza, o rugă Kirsten pe Sofia. De obicei, Elin avea grijă de geamantan, dar arăta prea slăbită ca să le ajute să-l tragă după ele la bord. Sofia nu arăta bolnavă, doar îmbufnată și încăpățânată. Putea să facă mutre cât voia; nu era treaba lui Kirsten s-o înveselească.

Feribotul era mic și aglomerat până peste poate. Era foarte instabil pe apă, legănându-se înainte și înapoi și lovindu-se de doc ori de câte ori un alt vas naviga în sus sau în jos pe râu, lăsând o dâră în urmă. Când fiecare centimetru fu acoperit de pasageri și bagaje, se porniră motoarele și nava pufăi încet îndepărtându-se de doc și, luând-o din nou în aval, înapoi la statuie, pe râul larg. Apa era atât de agitată, încât era aproape imposibil să rămâi în picioare fără să te ții de ceva.

— Oh, nu, oftă din greu Kirsten. Nu o altă călătorie cu zdruncinături. Sper că nu trebuie să mergem departe.

Nu era nici jumătatea drumului pe râu, când lui Kirsten începu să-i fie rău. Nu se putea îmbolnăvi tocmai acum, când trebuiau să treacă de o inspecție. Kirsten se uită în jur și văzu că toată lumea era afectată de balansul feribotului. Își fixă privirea în zare, așa cum o sfătuisese Eric. Feribotul părea că se îndreaptă direct către statuie.

Apoi Kirsten văzu o grămadă de bărci mici așteptând să ancoreze la malul unei alte insule, nu departe de statuie. Pe măsură ce se apropiară, o structură de lemn cu trei etaje se arătă vederii. Părea un castel din poveste, cu acoperiș din placă de ardezie albastră și patru turnuri foarte frumoase cu vârfuri ascuțite. Fațadele erau decorate cu zeci de ferestre cu stâlpi. Kirsten o înghionti pe Elin.

— Uită-te la locul acela. E ca un palat sau ca un hotel imens sau ceva.

— America trebuie să fie o țară foarte bogată, zise Elin, dacă așa îi întâmpină pe oamenii săraci ca noi – întâi cu o statuie gigantă și apoi cu asta.

Motoarele încetinesc și apoi se opresc. Feribotul se alinie în spatele altor feriboturi, iar vasul deveni o sală de așteptare plutitoare. Cu excepția bebelușilor care plângeau, ceilalți pasageri erau neobișnuit de tăcuți. Probabil aveau și ei emoții. Kirsten își dori să vorbească cu ceilalți imigranți și să-i întrebe de ce și-au părăsit locurile natale și ce anume își doreau să facă în America.

Dacă i-ar fi cerut cineva să-și spună povestea, ea ar fi mărturisit că fugise de bârfa unui orașel și de un iubit mincinos. Ce își dorea în viitor? Dorința ei era imposibil de îndeplinit. În ciuda a tot ce se întâmplase, ea încă îl iubea pe Tor.

Soarele încălzea din ce în ce mai tare cu fiecare minut. Privirea lui Kirsten începu să se încețoșeze. Dacă mai trebuiau să aștepte mult, se temea că s-ar putea să leșine. Căută în geantă după ceva cu care să-și facă vânt. Elin stătea pe valiza lor cu ochii închiși.

Într-un sfârșit, feribotul lor se apropie de doc. Marinarii trântiră pasarela la loc și toată lumea se înghesui spre rampă, luptându-se cu bagajele împovărătoare și copiii fără astâmpăr. Pe fiecare chip se citea teama, emoția și speranța. Kirsten își dorea să fie prima persoană care să coboare din feribot, prima care să treacă de inspecție, însă Elin abia mai putea să stea în picioare, darămite să mai traverseze puntea instabilă a feribotului.

— Stai jos, îi spuse ea lui Elin. N-are rost să ne grăbim. Va trebui oricum să ne așteptăm rândul. Elin se prăbuși din nou pe geamantan. Părea ușurată. Drumul ăsta pe râu m-a amețit, zise Kirsten. Și după ce-am auzit tot ce-a spus acel domn Lindahl, cred că mi-e și un pic frică. Încă o dată, se gândi că ar fi fost bine să mănânce de dimineață. Prea târziu acum.

Când în sfârșit puseră piciorul pe pământ uscat, lui Kirsten i se păru că uitase să meargă. După atâta timp pe mare, capul îi vâjaia, iar genunchii parcă-i erau din cauciuc. Kirsten făcu eforturi să-și recapete echilibrul, clătinându-se ca o femeie beată. Bine că și ceilalți se mișcau la fel de încet ca și ea, altfel americanii ar fi crezut că ceva nu e în ordine cu ea. Ar fi vrut să-și închidă ochii, dar ea și Sofia trebuiau să tragă valiza după ele, în clădire. Suro-riile se bălăbăniră cu ea pe debarcader și apoi se alinuară șirului lung de oameni care așteptau sub acoperișul de la intrare.

Kirsten văzu mai mulți bărbați în uniformă care stăteau în picioare între doc și intrarea în clădire și speră că erau însoțitori care le vor ajuta cu bagajul, însă bărbații nici nu se mișcară de la posturile lor, căci supravegheau cu atenție mulțimea. Kirsten își

aminti ce spusese domnul Lindahl despre procesul de inspecție. În mod clar, acesta începuse deja. Ea și Sofia ridicară valiza și o așezară între ele, trăgând-o câteodată pe jos, apoi împingând-o în sus pe rampă.

— Nu te încrunta, îi șopti Kirsten Sofiei. Încearcă să pari puternică și sănătoasă.

— Dar eu sunt sănătoasă, mormăi ea. Tu și Elin sunteți cele care păreți bolnave.

Era adevărat. Elin nu arăta deloc bine. Și era mult prea tăcută. Se agăța de brațul Sofiei, cu ochii strânși ca să evite strălucirea soarelui.

— Am ajuns? murmură Elin.

— Aproape c-am ajuns la clădire, zise Kirsten, și-apoi va mai dura vreo oră sau cam așa până când vom fi în trenul spre Chicago.

Înăuntru, o sală imensă pentru bagaje ocupa aproape tot nivelul principal al clădirii. Mormane de cufere, de valize, de coșuri de răchită și lăzi de toate mărimile și formele aduse de pe vapor umpleau mai tot spațiul, iar niște bărbați în uniformă direcționau valul de imigranți către niște scări nesfârșite și abrupte, aflate în centrul sălii. Kirsten văzu câțiva oameni lăsându-și bagajele acolo, în timp ce alții le târâră după ei, pe scări. Kirsten știa că nu aveau cum să urce valiza sus decât dacă o împingeau și o trăgeau toate trei, și nici nu vru să se gândească la asta, însă mai știa și că din prima zi a călătoriei, Elin refuzase să piardă valiza din ochi.

— Cred că ar trebui să ne lăsăm valiza aici, zise Elin cu o voce obosită. Kirsten și Sofia căscară gura mirate.

— Ești sigură? o întreabă Kirsten.

— Da, sunt sigură. Ne-ar fi imposibil să o cărăm singure pe scările alea. Văzând că surorile ei continuau să se holbeze la ea, Elin adăugă: Știu că am fost obsedată să nu pierd prostia asta din ochi, dar nu văd cum am putea s-o împingem mai departe. Uitați-vă cât de abrupte sunt scările alea.

— Slavă Domnului. Sofia dădu drumul capătului ei de geamantan și acesta căzu pe podea.

— Mulți alții și-au lăsat lucrurile aici, așa că trebuie să fie în siguranță, spuse Elin.

Kirsten înmână bucuroasă valiza greoaie unuia dintre agenții de la bagaje și primi în schimb un bilet pe baza căruia își putea recupera valiza, apoi se alătură din nou cozii și îi urmă pe ceilalți spre scări. Alți funcționari îi opreau pe oameni să le verifice etichetele prinse de haină.

— Cred că știu cum se simțeau vitele când mergeau la licitație în ziua târgului, zise Kirsten când un bărbat îi verifică și ei eticheta.

— Kirsten... \$\$\$\$... o avertiză Elin.

— Nu înțelege nimeni ce spun, zise ea. Deși mi-aș dori să mă poată înțelege. Mi-aș dori să mă ridic și să spun: „Hei! Sunt o persoană, știți? Am sentimente!”

— Taci! O să creadă că ești nebună și o să te trimită înapoi acasă.

— Foarte bine, murmură Sofia ca pentru sine.

— De ce fac să fie atât de umilitor? întrebă Kirsten. Te împing încoace și încolo, strigă la tine dacă faci ceva greșit – ca și cum infuriindu-se, ne ajută să ne dăm seama ce vor să spună. Și de ce poartă toată lumea uniformă? Parc-am fi cu toții în închisoare sau ceva de genul.

— Nu e o închisoare, zise Elin. Însă cu atâția oameni, bănuiesc că cineva s-ar putea pierde. Cred că etichetele îi ajută și pe ei, dar și pe noi, la fel de mult.

— Și-apoi, aici pute de-ți mută nasul, se plânse Kirsten. Pun pariu că mare parte din oamenii ăștia n-au făcut o baie în viața lor.

Mirosul sutelor de trupuri nespălate, intensificat de căldură, o făcea să-i fie greață din nou. Kirsten se uită în jur la toate chipurile preocupate și aproape că putu să miroasă și cât de teamă le era.

Kirsten știa că autoritățile îi verificau pe oameni în drumul lor pe scări în sus. Funcționarii opriră deoparte o femeie mai în vârstă care zăbovi să-și recapete suflul la jumătatea scărilor. Kirsten și

surorile ei trecură de inspectorii de la scări, dar în capul scărilor le așteptau un șir de medici cu haine albe. Primul doctor studia oamenii din cap până-n picioare, după care îi trimitea la următorul. Dacă oamenii aveau părări sau basmale, acesta le cerea să și le scoată, ca să le verifice scalpul. Marea majoritate era direcționată către următorul doctor, însă o femeie care avea un semn făcut cu creta pe reverul hainei, fu dusă într-o cameră laterală. Cel de-al treilea doctor avea un instrument care semăna cu un cârlig, pe care îl folosea să împingă pleoapele fiecăruia ca să-i cerceteze ochii.

— Eu tot n-am văzut nicăieri familia bolnavă de pe vapor, voi? le întrebă Kirsten în timp ce-și așteptau rândul.

— Bieții de ei, murmură Elin. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei. Elin se sprijinea cu toată puterea de brațul Sofiei, încă strângând din ochii închiși.

— Încearcă să fii bine, Elin. Te rog, o imploră Kirsten. Aproape c-am reușit.

Bărbatul îi examinează întâi ochii. Instrumentul care semăna cu un cârlig o pișcă pentru un moment scurt și dureros, apoi gata. Kirsten se întoarce și se uită cum îi examinează ochii Sofiei, după care veni rândul lui Elin. În clipa în care doctorul îi atinse ochii, Elin suspină de durere. Se clătină înapoi și își acoperi chipul.

— Nu, Elin, nu... șopti Kirsten ca pentru sine. Rezistă... nu-l lăsa să-și dea seama că ești bolnavă...

Însă durerea lui Elin era evidentă. Elin își acoperi ochii și plânse. Medicul o făcu să-și ridice capul și îi puse o întrebare. Niciuna dintre ele nu înțelese ce întrebase. Medicul vru să-i examineze din nou ochii, dar Elin îi înlătură mâna. Se străduise atât de mult să fie bine, dar nu era. Pe Elin o treceau fiori reci în clădirea supraîncălzită și Kirsten știu că făcea febră. Era evident că și medicul își dădu seama.

Acesta îi însemnă lui Elin umărul și îi făcu semn cu mâna să meargă în camera din stânga, nu în față, cu toți ceilalți. Sofia și Kirsten o urmară. Pentru prima oară de când intraseră în clădire, lui Kirsten îi era cu adevărat teamă.

— Ce se întâmplă? De ce merge toată lumea în cealaltă parte? întrebă Sofia.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, zise Elin. Trebuie doar să mă așez undeva. Fusese palidă toată dimineața, iar acum obrații îi ardeau de febră. Kirsten îi luă mâna și o conduse către un scaun în mica sală de așteptare. Locul emana un miros înțepător de săpun. Kirsten simțea căldura nefirească din corpul lui Elin, chiar dacă ea tremura de frig. Îmi pare rău, repetă ea.

— Nu-ți face griji... O să fim bine, o liniști Kirsten.

Într-un final, apăru o asistentă care o luă pe Elin de braț și o duse într-o altă sală. Atât Sofia cât și Kirsten se ridicară în picioare să meargă cu ea, însă asistenta le bolborosi ceva și le făcu semn să stea jos.

— Sunt sigură că mă voi întoarce imediat, zise Elin. Așteptați-mă aici.

Sofia nu-și mai putu reține lacrimile.

— Elin, nu! strigă ea. Vreau să vin cu tine! Sofia era îngrozită.

— O să fii bine, Sofia, zise Elin. Kirsten o să aibă grijă de tine.

Kirsten o văzu pe Elin poticnindu-se pe coridorul lung și dispărând în altă cameră. Apoi, Kirsten se prăbuși pe un scaun, zdruncinată. Elin era cea puternică, cea înțeleaptă. Ea știa ce să facă și unde să meargă. Cum vor trece peste încercarea asta fără ea?

— Eu nu vreau să merg în America fără Elin, se smiorcăi Sofia.

— O să fie bine, ai să vezi. O s-o aducă imediat înapoi. Kirsten își dori să-și creadă și ea propriile cuvinte.

— Dacă o trimit înapoi în Suedia, eu mă duc cu ea.

— Șșș, nu mai vorbi așa. Nu se întoarce nimeni în Suedia.

Kirsten și Sofia așteptară multă vreme ca Elin să se întoarcă, dar Elin nu se mai întoarse. Alți imigranți veniră și plecară, stând în sala de așteptare un timp, până ce asistentele îi chemară, dar nimeni nu veni după Sofia și Kirsten. Și nimeni nu le spuse ce se întâmplase cu Elin.

— Ce-o să ne facem? întrebă Sofia după mai multe ore. Kirsten nu răspunse. Nu știa ce să-i spună. Surorile se ținură de mână, în

așteptare. Sofia arăta atât de mică și neputincioasă. Avea doar șaisprezece ani și chiar dacă Kirsten era doar cu doi ani mai mare, ea trebuia să aibă grijă de amândouă acum. Povara acestei responsabilități o îngrozea. Biata Elin. Ea căruse povara tuturor întreaga călătorie, și era doar cu unsprezece luni mai mare decât Kirsten.

— Nu-ți face griji, se va întoarce curând, murmură Kirsten, încercând să se liniștească pe sine. Ea nu credea asta. Și bănuia că nici Sofia nu credea.

Pe măsură ce orele treceau, camera părea că se încălzește tot mai mult, iar mirosul săpunului devenea tot mai puternic. Kirsten se uită în jur, căutând cu privirea o fereastră care se putea deschide. Cu cât stătea așezată mai mult, cu atât îi era mai greață, căci căldura, mirosul de săpun și teama crescândă începeau să o copleșească.

— Aerul e atât de sufocant, zise ea, făcându-și vânt cu mâna. Crezi că ne lasă să deschidem fereastra?

— Mie mi-e bine, spuse Sofia. Tu ești bine? Nu te îmbolnăvești și tu, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Sunt bine. Dar Kirsten nu era bine. Căldura îi slăbea puterea.

— Ești palidă, Kirsten. Poate ar trebui să mănânci ceva.

În momentul acela, când Sofia pomeni de mâncare, se întâmplă. Kirsten își duse mâna la gură și se ridică în picioare.

— O să vomit...

Însă când încercă să facă un pas, Kirsten se prăbuși la podea și își pierdu cunoștința.

Când își reveni, Kirsten se trezi întinsă într-un pat într-o altă cameră. Totul era alb, inclusiv uniforma asistentei care se aplecă peste patul ei ca să-i pună o compresă rece pe frunte. Aici, mirosul săpunului era și mai puternic. Kirsten își acoperi din nou gura, simțindu-și stomacul întors pe dos. Dar nu putea să vomite, căci stomacul îi era gol. Kirsten se gândi să respire adânc.

Când îi trecu senzația de greață, Kirsten încercă să se ridice.

— Ce s-a întâmplat cu Sofia? Unde e?

Însă asistenta clătină din cap, silind-o să se întindă la loc.

— Mă simt bine. Nu sunt bolnavă. Vreau să mă duc în cealaltă cameră cu sora mea. Nu pot s-o las singură pe Sofia!

Răspunsul femeii sună liniștitor, dar din felul în care o apucase, Kirsten își dădu seama că trebuia să rămână întinsă. Se întreabă dacă Sofia era îndeajuns de aproape de ea, ca s-o audă.

— Sofia? Ești acolo? strigă ea. Femeia se supără când o auzi strigând și clătină din cap, cerându-i să păstreze liniștea, refuzând s-o lase pe Kirsten să se ridice, insistând să stea întinsă.

Kirsten își spuse că nu trebuie să se sperie. Știa că nu era bolnavă; nu avea febră și nici nu o durea capul ca pe Elin. Era doar slăbită și avusese parte de prea multe emoții pe stomacul gol. Sau poate că de vină era balansul acela îngrozitor al feribotului. Dacă stătea calmă, doctorii vor constata că era bine și o vor lăsa să se întoarcă în sala de așteptare, la Sofia.

Biata Sofia. Probabil era tare speriată.

După o lungă așteptare, sosi un doctor care îi ascultă bătăile inimii și îi luă pulsul. Kirsten știa că trebuie să fie mare, și de ce n-ar fi? Era supărată din cauza lui Elin, captivă în camera asta, și îngrijorată pentru Sofia. Kirsten își dori să-i poată explica doctorului toate astea. Doctorul îi puse termometrul sub braț, ca să-i ia temperatura. Așa. În felul ăsta, va ști că nu are febră. În timp ce aștepta, doctorul îi examină pielea, verificând probabil dacă nu avea vreo erupție. După spusele lui Elin, femeia bolnavă și copiii ei aveau erupții peste tot. Kirsten se întreabă dacă nu cumva și Elin avea una. Își închise ochii, rugându-se lui Dumnezeu pentru sănătatea lui Elin.

Când doctorul termină, se uită la eticheta de debarcare a lui Kirsten, îi spuse ceva asistentei, după care plecară amândoi. Kirsten se ridică și își aranjă fusta, însă probabil că se ridicase prea dintr-odată, căci o luă un alt val de amețeală. Kirsten se prăbuși din nou pe pat și închise ochii, dorindu-și să nu fie bolnavă. Mai așteaptă o vreme, care i se păru o veșnicie.

În cele din urmă, în cameră intră o altă femeie, îmbrăcată în haine de stradă și nu într-o uniformă albă. Kirsten se ridică în capul oaselor, încet de data aceasta.

— Kirsten Carlson? o întrebă femeia.

— Eu sunt.

— Vorbești suedeza, nu-i așa?

Kirsten se simți incredibil de ușurată.

— Da! Da! Slavă Domnului că au trimis pe cineva care poate să mă înțeleagă!

— Îmi pare rău că a durat atât de mult. Au mai fost câțiva imigranți suedezi pe vaporul cu care ai venit și a trebuit să traduc pentru ei în Biroul de Înregistrare. Eu sunt doamna Bjork de la Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi. Cum aş putea să te ajut?

Kirsten își vărsă amarul într-o secundă.

— Trebuie să le spunei că nu sunt bolnavă! Vă rog, spuneți-le că mă simt bine acum. Am amețit puțin de la călătoria cu feribotul și de la căldură, atâta tot. Trebuie să mă întorc în sala de așteptare, s-o găsesc pe sora mea, Sofia. Pe cealaltă soră a noastră, pe Elin, au dus-o într-una din camerele astea, după care m-au adus aici și au lăsat-o pe Sofia acolo, singură-singurică. Îi va fi tare teamă și...

— Înțeleg. E înfricoșător când ești atât de departe de casă și nu știi ce se întâmplă.

— Atunci le veți spune că nu sunt bolnavă? Pot să plec acum?

— Încă nu. Autoritățile de la imigrare voiau să-ți spun că o familie de pe vaporul dumneavoastră s-a îmbolnăvit de tifos.

Lui Kirsten i se zbârli pielea. *Te rog, nu Elin.*

— Dar eu sunt bine! Nu am boala aceea, și nici Elin nu o are.

— Poate că da, dar autoritățile trebuie să fie foarte precaute, să nu lase alți pacienți cu tifos să intre în țară. Este o boală foarte gravă și nu vor să dea naștere unei epidemii, motiv pentru care au dus-o pe sora dumneavoastră la spital.

— La spital? Va fi bine?

— Îmi pare rău, dar e prea curând ca să se știe.

Pe Kirsten o dureau sufletul pentru Elin, însă își spuse că trebuie să-și păstreze calmul.

— Mai am o soră, Sofia. E în sala de așteptare și are doar șaisprezece ani și...

— Probabil e tot acolo, asta dacă nu s-a îmbolnăvit și ea. Voi vorbi cu ea și îi voi spune ce se întâmplă după ce termin cu dumneavoastră.

— De ce nu se poate să mă duc eu să vorbesc cu ea. Mă simt bine, să știți.

— Asistenta a spus că ați leșinat, domnișoară Carlson. Din cauza pericolului izbucnirii unei epidemii de tifos, medicii au hotărât să vă ducă și pe dumneavoastră la spital.

Kirsten fu îngrozită.

— Nu, vă rog! Nu se poate să ne despărțim!

— Ascultați-mă. Nu vă necăjiți. În spital veți fi consultată de doctori și veți fi ținută sub observație, iar dacă ajung la concluzia că sunteți sănătoasă, veți fi adusă înapoi, la sora dumneavoastră.

— Dar nu puteți să-i convingeți că sunt bine? Nici măcar nu am febră...

— Îmi pare foarte rău, dar nu eu decid. Tot ce pot să fac este să vă explic ce se va întâmpla. Eu nu pot să fac nimic să-l fac pe medic să se răzgândească. Îmi pare rău.

Kirsten își acoperi chipul. Dacă s-ar termina odată coșmarul ăsta și s-ar trezi. O clipă mai târziu, femeia îi atinse umărul.

— Acum mă voi duce să vorbesc cu cealaltă soră a dumneavoastră.

Kirsten își șterse obrajii.

— Vă rog spuneți-i că sunt bine... și spuneți-i să nu-i fie frică.

— Așa voi face.

În ciuda tuturor eforturilor ei, Kirsten nu putu să se oprească din plâns. Nu o lăsară să meargă pe propriile-i picioare, transportând-o în schimb pe scări în jos pe o targă, afară din clădirea imigranților pe o ușă din spate, după care traversară mica insulă

și ajunseră la o clădire mai mică, cu două etaje. Kirsten nu mai fusese niciodată până atunci într-un spital.

Coșmarul ăsta era din ce în ce mai îngrozitor, cu fiecare oră. Tifos? Kirsten mai auzise vorbindu-se de boala asta, dar nu știa nimic despre ea. Oare oamenii care aveau tifos puteau să moară? Kirsten era înspăimântată pentru Elin.

Odată ajunsă în spital, Kirsten așteptă vreme îndelungată într-o cabină în spatele unor perdele albe. O asistentă o făcu să se dezbrace și să îmbrace o cămașă de noapte. Kirsten mai așteptă încă o vreme, încercând să se convingă să nu mai plângă. De la plâns i se umflau ochii și îi curgea nasul, și vor crede toți că e bolnavă.

Într-un sfârșit, veni un doctor care o consultă. Kirsten se hotărâse să vorbească cu el, indiferent că o înțelegea sau nu.

— Eu chiar nu am nimic — așa cum veți vedea în curând. Am crescut la o fermă, și întotdeauna am fost puternică și sănătoasă. Toate suntem puternice și sănătoase. Nici măcar nu am mai fost într-un spital, niciodată. În oraș aveam un doctor, bineînțeles, care venea la fermă când aveam pojar sau altceva, dar...

Medicul își puse degetele pe gură ca s-o facă să tacă, apoi o ascultă cu stetoscopul. Întreaga consultație era umilitoare, însă Kirsten era dispusă să îndure orice dacă o lăsau să se întoarcă la Sofia. Când medicul termină, Kirsten își căută hainele în jur. Cineva i le luase. Nu avea de ales, trebuia să stea pe masa de consultație și să aștepte.

Kirsten nu mâncase nimic toată ziua. Și Sofia? Mâncarea lor era în geamantan, în sala de bagaje.

În cele din urmă, Kirsten auzi un zgomot în afara încăperii, care suna ca un cărucior foarte instabil fiind împins pe hol. Probabil era mâncarea, se gândi ea, pentru că mirosul de cartofi fierți și carne se intensifica tot mai tare cu fiecare clipă care trecea. Lui Kirsten îi era foarte foame. Însă când perdeaua se dădu la o parte și apăru un bărbat scund cu părul negru, care îi întinse o tavă cu mâncare, Kirsten numai ce simți mirosul ei că îi și veni să verse. Omul strigă și două asistente veniră degrabă în cameră.

— Nu sunt bolnavă! Sunt doar supărată și îngrijorată. Protestele lui Kirsten erau zadarnice. Ea nu-i putea face să înțeleagă, și nici ea nu-i înțelegea pe ei. Însă Kirsten nici măcar nu putea să se uite la tava cu mâncare fără să-i vină să vomite, darămite să mai guste din ea.

Asistenta o duse pe Kirsten afară din cameră cu ajutorul unui cârucior și intră cu ea într-un salon mare, cu trei rânduri de paturi, toate ocupate de femei bolnave.

— Elin? strigă ea în timp ce o împingeau pe culoar, printre rânduri. Elin, ești aici?

Asistenta îi făcu semn să tacă.

— Îmi caut sora, pe Elin Carlson. Cred că au adus-o aici. Kirsten vorbi destul de tare, ca Elin s-o audă în cazul în care se afla în salon, dar nimeni nu îi răspunse.

Asistentele o ajutară pe Kirsten să se urce într-unul din paturile albe de fier, lângă o fereastră. Kirsten zări o bucată de cer și își dădu seama că soarele apunea. Aveau de gând să o țină aici toată noaptea. Ce se va întâmpla oare cu Sofia? Ce va mânca? Unde va dormi? Kirsten și-o imagină pe sora ei singură și pierdută în clădirea aceea imensă, printre toți străinii aceia, și izbucni în lacrimi. Biata Sofia. Era atât de timidă și rușinoasă, îi era teamă de toată lumea și de tot. În momentul de față, cu siguranță era înspăimântată. Elin i-o încredințase pe Sofia lui Kirsten, iar ea își dezamăgise surorile.

Doamne, Te rog, fă-i să vadă că nu sunt bolnavă, se rugă ea. Era singurul lucru care îi veni în minte să-l facă. Te rog, trimite pe cineva s-o ajute pe Sofia... și Te rog, Te rog, fă ca Elin să fie bine. Te rog adu-ne împreună din nou.

Kirsten regreta că o necăjise pe Elin, îi părea rău că fugise ca să flirteze cu Eric și cu vărul său. Își dorea să-i spună lui Elin că avusese dreptate când îi spusese să nu aibă încredere în Eric, dar era prea târziu. În ce vis urât se transformase totul.

Biata Elin. Dacă avea într-adevăr tifos?

Dacă murea?

CAPTOLUL 14

Oh, Doamne, Te rog nu-mi face asta.

De ce se temuse Sofia, nu scăpase. Toți cei dragi ei o abandonaseră și acum era singură. Singură. Faptul că surorile ei nu o părăsiseră din voia lor, nu conta deloc. Nici mama lor nu murise din voia ei.

Cum putea Dumnezeu să-i facă asta? Cum putea să-i îndeparteze de la ea pe toți cei pe care-i iubea? În sala de așteptare, Sofiei îi bătea inima mai să-i sară din piept. Nu putea să se oprească din plâns. Dacă Elin și Kirsten nu se făceau bine? Dacă mureau și ele?

Te rog, Isuse, Te rog, nu lăsa ca Elin și Kirsten să moară. Fără de nu știu ce m-aș face.

Sofia tremura ca și cum ar fi stat dezbrăcată afară, într-o lună de iarnă. Nu se putea stăpâni. Niciodată nu se simțise atât de singură. Nu știa unde să meargă sau ce să facă, nu avea pe nimeni care să aibă grijă de ea, pe nimeni cu care să vorbească. Nu putea înțelege o boabă din ce spunea lumea.

Sofia își aminti de o zi de vară, acasă, când era la culcuș de fructe în pădure, cu familia ei. Găsiseră zeci de tufișuri încărcate de fructe de pădure, și fără să-și dea seama, Sofia se rătăcise de ceilalți, preocupată să-și umple găleata. Într-un final, când își ridicase privirea, descoperise că era singură. Nu văzuse pe nimeni. Era doar pădurea, și nenumărații copaci ce o înconjurau. Singurele zgomote care se auzeau era cântecul singuratic al păsărilor și adierea vântului printre ramuri.

Acum, Sofia era cuprinsă de același sentiment de panică paralizantă. Era abandonată și singură într-un loc străin. Acasă, în ziua aceea de vară, Sofia strigase: *Mamă! Mamă, unde ești?* și în câteva minute, mama ei venise și o salvase. Însă chiar dacă Sofia

se afla într-o clădire plină de mii de oameni, de data aceasta nimeni nu îi auzea strigătele. Nimeni nu o putea înțelege. Nimeni nu îi putea spune ce urma să se întâmple.

În timp ce aștepta zadarnic ca Elin și Kirsten să se întoarcă, fiarele spaimei și ale tristeții care o hăituiseră pe Sofia aproape toată viața, o încercuiră, așteptând să o facă bucăți. Sofia voia să fugă, dar nu avea unde. Fiarele o vor urmări oriunde ar fi fugit, așa cum o urmăriseră pe tot drumul spre America. Sofia se ridică în picioare și aruncă o privire pe ușa deschisă, uitându-se după una dintre asistente sau după un funcționar în uniformă, cu care să vorbească. Când pe hol apăru o asistentă, Sofia o strigă.

— Mă scuzați... Vreau să știu unde sunt surorile mele. Vreau să știu dacă sunt bine. Vă rog, mă poate ajuta cineva?

După chipul fără expresie al asistentei, Sofia își dădu seama că nu înțelesese nimic. Asistenta mormăi ceva drept răspuns, de neînțeles, și o conduse pe Sofia înapoi în sală, arătându-i un scaun și exprimând foarte clar faptul că voia ca Sofia să se așeze și să rămână acolo.

— Poate cineva să-mi spună ce se întâmplă, vă rog? imploră ea. Vă rog, nu știu unde să merg sau ce trebuie să fac!

Drept răspuns la rugămințile ei, Sofia primi o altă replică ce însemna în mod clar *Stai jos și așteaptă*. Sofia nu voia să plângă, dar nu se putea abține. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se prefacă că este și ea bolnavă, ca să fie dusă la surorile ei. Sau asta ar înrăutăți oare lucrurile? Sofia își aminti de mama de pe vapor cu cei șase copilași din paturile alăturate lor. Doctorii îi luaseră pe toți de acolo, iar familia nu se mai întorsese. Dacă Elin și Kirsten dispăruseră și ele?

Te rog, Doamne... Te rog nu lăsa să li se întâmple nimic rău! Și Te rog, Te rog, ajută-mă!

Pentru o clipă, Sofiei i se păru că aude vocea lui Kirsten strigând-o de departe. Sofia sări în picioare țipând: *Kirsten? Kirsten, tu ești?... Unde ești?* Nimeni nu-i răspunse. Sofia privi încordată pe ușă afară, uitându-se în toate direcțiile și strigând: *Kirsten?*

Într-un sfârșit, Sofia se așează din nou. Trebuia să fie calmă. Doar nu o vor lăsa în sala asta la nesfârșit, nu-i așa? Trebuiau să facă ceva cu ea când își vor da seama că ea nu era bolnavă. Dar dacă surorile ei nu se vor întoarce, oare autoritățile o vor obliga să meargă la Chicago fără ele? Sofia ar fi preferat de mii de ori să se întoarcă acasă, în Suedia. Dar de unde să ia banii pentru bilet?

Poate că dacă stătea și se ruga din tot sufletul, Isus o va ajuta. Sofia scoase Biblia mamei sale și o ținu pe genunchi, mângâind coperta catifelată ca să se liniștească. Măcar dacă ar putea-o deschide și să-L audă pe Dumnezeu vorbindu-i, spunându-i ce să facă, însă îi era groază s-o deschidă. Ultimele cuvinte pe care le citise vorbiseră de moarte. Încă și le amintea: *la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare.*

Sofia nu știa cât timp trecuse când, în sfârșit, o asistentă se opri în pragul ușii și îi făcu semn să vină. Sofia luă toate trei gențile – Kirsten și Elin și le lăsaseră acolo – și o urmă pe femeie într-o cameră mai mică. După câteva minute, asistenta se întoarse cu un medic care începu s-o consulte pe Sofia, luându-i temperatura, ascultându-i bătăile inimii, examinându-i ochii și gâtul. Sofia se înroși când medicul îi făcu semn să-și descheie nasturii de la bluză ca să-i examineze pieptul, dar se gândi că medicul voia să vadă dacă nu are o erupție, la fel ca familia de pe vapor.

Sofia își dori să înceapă să se simtă rău, ca să fie dusă unde fuseseră duse și surorile ei. Însă când medicul termină, asistenta o conduse pe Sofia înapoi în sala de așteptare și îi făcu semn să se așeze din nou. În sală venise între timp o femeie mai în vârstă, care ținea un bebeluș pe genunchi și aștepta și ea.

Ziua trecu în timp ce Sofia stătea așteptând și îngrijorându-se, întrebându-se ce să facă. În spatele ușii, murmurul vocilor din încăperea principală se auzea ca vuietul neconținut al unei cascade. Sofia se gândi că nu mai avea lacrimi să verse, însă ele continuă să i se prelingă pe obraji.

Sala de așteptare se umplu și se goli de nenumărate ori. O femeie stătea cu ochii închiși, atingând cu degetele un rozariu

în timp ce se ruga în tăcere. Sofia încercă și ea să se roage, dar singurele cuvinte care-i veneau în minte erau *Te rog, Doamne, Te rog*, pe care le repetă în minte încontinuu.

Ori de câte ori în sală intra o asistentă, Sofia se ridica în picioare, dar de fiecare dată, în timp ce aduceau înăuntru alți oameni cu chipurile frământate de griji sau îi conduceau afară, asistentele clătinau din cap și îi făceau semn să stea jos. Sofia studie străinii care așteptau împreună cu ea. Aceștia erau îmbrăcați diferit față de ea și vorbeau limbi diferite, însă teama, singurătatea și tăcerea îi făceau să semene. Oare și ea arăta la fel de speriată ca și ei? Oare și ea vorbea ca și ei, bolborosind cuvinte pe care nu le putea înțelege nimeni?

După o vreme, frica Sofiei se transformă în furie. Era furioasă pe surorile ei pentru că o târâseră atât de departe de casă, forțând-o să îndure călătoria asta îngrozitoare, ca pe urmă s-o abandoneze. Și, în primul rând, de ce trebuise Elin să ajute familia aceea bolnavă? Ce treabă avea ea dacă erau bolnavi? Elin n-ar fi trebuit să se amestece. Ar fi trebuit să se gândească mai întâi la binele surorilor ei.

Însă treptat, furia se transformă din nou în mâhnire. Elin nu avea nicio vină că se îmbolnăvisese. De fapt, poate că Sofia era singură chiar din propria-i vină. Poate că Dumnezeu o pedepsea pentru că fusese atât de prost dispusă și antipatică.

— Îmi pare rău, Doamne..., murmură ea, în caz că El o mai asculta încă.

Sofiei îi păru rău că fusese atât de dificilă cu Elin, regreta faptul că nu vorbise cu surorile ei zile întregi. Ar da orice ca să poată să vorbească cu ele acum, orice ca să-și audă din nou limba maternă. Numai de le-ar aduce Dumnezeu înapoi la ea, sănătoase și tefere, Sofia ar fi veselă de acum încolo. Poate că încă nu-i plăcea aici în America, dar avea nevoie de surorile ei!

Te rog, Doamne... Te rog....

Câteva ore mai târziu, o femeie blondă care arăta de parcă ar fi fost taman din satul Sofiei din Suedia, intră în sala de așteptare.

— Sofia Carlson? întrebă ea.

Sofia sări în picioare.

— Da? Da, eu sunt Sofia.

— Eu sunt doamna Bjork de la Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi. Tocmai am vorbit cu sora ta, Kirsten, și voia să știi că e îngrijorată să te știe singură aici.

Tonul liniștitor din vocea femeii care vorbea într-o limbă pe care Sofia o putea înțelege, o făcu să izbucnească din nou în plâns. Sofiei îi venea s-o îmbrățișeze pe femeie.

— Pot să merg s-o văd? imploră Sofia. Unde este? Și unde e Elin?

— Haideți să ne așezăm, de-acord? Și să luăm fiecare întrebare pe rând.

Sofia se așează chiar pe marginea scaunului ei, așteptându-se la vești proaste.

— Mă tem că nu veți putea să vă vedeți surorile deocamdată, domnișoară Carlson. Autoritățile de la imigrare mi-au spus că au fost câteva cazuri confirmate de tifos pe vaporul cu care ați sosit și sunt îngrijorate că surorile dumneavoastră ar fi putut să contracteze boala, așa că va trebui ca ele să stea izolate.

— Tifos? repetă Sofia. Auzise de boala aceasta, de obicei oamenii vorbeau în șoaptă despre ea, dar nu știa cât de gravă este și îi era teamă să întrebe.

— Surorile dumneavoastră au fost internate în spitalul de pe insulă. După ce doctorii le vor consulta, vă voi putea spune mai multe despre starea lor, însă deocamdată, va trebui să stați izolată de ele.

Sofia își acoperi chipul și începu să plângă. Femeia așteaptă și nu făcu niciun gest ca s-o liniștească. Poate că și ei îi era teamă să nu contracteze boala.

— Ce trebuie să fac eu? întrebă Sofia când în sfârșit își ridică privirea.

— În următoarele zile veți fi reținută aici, pe Insula Ellis.

— Singură? Sofia se simți încolțită de fiarele ce mârâiau și amenințau s-o înghită.

Femeia schiță un zâmbet.

— Nu veți fi singură, în permanență sunt câteva sute de oameni reținuți aici.

— Am vrut să spun fără surorile mele. Ați... ați putea să-i întrebați pe medici dacă pot să mă duc la spital și să aștept acolo cu ele? Vă rog...

— Mă tem că nu. Tifosul este o boală gravă și pacienții care suferă de tifos trebuie să stea izolați. Dacă vreți să veriți cu mine, zise ea ridicându-se în picioare, vă voi arăta unde veți sta.

— Nu pot întâi să vorbesc cu Kirsten? Mai e în camera alăturată?

— Este deja pe drum către spital, unde au dus-o și pe cealaltă soră a dumneavoastră.

Sofia luă toate trei gențile și urmă femeia afară din sala de așteptare și coborî pe un coridor lung. Sofia făcu eforturi să fie curajoasă, însă îi era aproape imposibil, căci frica nu se lăsa de ea. Femeia și Sofia urcară niște scări și ieșiră într-un balcon îngust care dădea spre sala principală. Jos, nenumărate rânduri de oameni așezați pe bănci de lemn, așteptau cu boccelele împrăștiat la picioare. Într-un capăt al sălii se afla un rând de birouri înalte, adăpostite sub un steag american uriaș, iar în spatele fiecărui birou stătea un bărbat în uniformă. Semăna foarte bine cu o imagine a Zilei Judecâții, cu funcționarii care hotărau cine va fi primit în rai și cine nu.

Sofia și surorile ei ar trebui să fie aici, așteptând la coadă împreună cu ceilalți oameni. Procesul de inspecție trebuia să dureze câteva ore doar, după care ele vor fi pe drum spre Chicago. De ce se întâmplau lucrurile acestea? Sofia se înfurie din nou pe Elin, pe moment. Mai bine nu i-ar fi ajutat pe oamenii ăia bolnavi de pe vapor.

Doamna Bjork se opri în fața unei uși deschise și îi făcu semn Sofiei să intre.

— Acesta este dormitorul femeilor, unde veți sta atâta timp cât sunteți reținută, îi explică ea.

Era mai rău decât fusese dormitorul de la clasa a treia – o celulă de închisoare unde va fi silită să doarmă cu o mulțime de străini. Încăperea era garnisită cu hamacuri făcute din țevi și pânză, suspendate cu lanțuri de tavan. Cele trei șiruri de paturi erau atât de aproape unul de altul, încât abia era loc pentru o persoană să se întindă în spațiul îngust, darămite să se mai și ridice. Hamacurile nu aveau saltele, doar o bucată de pânză întinsă de-a lungul și o pătură subțire. Pătura Sofiei era în geamantanul lor, în sala de bagaje, la fel ca mare parte din mâncare. Pe un perete erau trei chiuvete de porțelan alb – trei chiuvete, pentru toate paturile acelea.

– Arată ca o închisoare, murmură ea.

– Ei bine, se numește centru de detenție, dar nimeni de aici nu este pedepsit. E doar un loc de așteptare. Când dumneavoastră și surorile dumneavoastră veți primi aprobarea medicală, veți fi libere să părăsiți Insula Ellis. Acum veniți pe aici, să vă arăt sala de mese. Veți primi trei mese pe zi pe toată durata așteptării.

Era o încăpere mare, însorită, cu multe ferestre și rânduri întregi de mese și bănci lungi. Cei de la personal se plimbau printre rânduri așezând farfurii, boluri și pahare de porțelan. Sofia simți mirosul de mâncare ce se pregătea undeva, iar stomacul îi chiorăi de foame. Nu mâncase nimic după micul dejun.

– Cred că cina se servește în jurul orei șase, zise doamna Bjork.

– Cum-cum voi plăti pentru toate astea?

– Oh, nu trebuie să plătiți. Totul vă este asigurat gratuit. De fapt, costurile sunt facturate companiei navale care v-a adus aici. Ei trebuie să se asigure că toți pasagerii pe care îi transportă în America sunt sănătoși. Dacă unei persoane îi este refuzată intrarea în țară, compania trebuie să-i plătească transportul înapoi acasă.

– Se poate să se întâmple asta? Ne pot trimite înapoi acasă?

– Dacă dumneavoastră sau surorile dumneavoastră nu treceți de inspecția medicală, da. Veți fi trimise acasă cu următorul vapor care pleacă.

Sofia se uită țintă la doamna Bjork, neștiind cum să reacționeze la vestea pe care i-o dăduse. Oare nu se rugase ea să se întoarcă acasă? Însă gândul că va trebui să călătorească atâta drum înapoi, o făcu să se simtă istovită. O apucă din nou teama când își aminti ce bolnavă păruse Elin. Dacă ea și Kirsten mureau? Ce ar face ea atunci? Toți din familia ei muriseră, în afară de Nils – și poate și el era mort, nu aveau de unde să știe. Nu le scrisese niciodată să le spună unde era și ce se întâmplase cu el.

— Oare se vor însănătoși surorile mele? o întreabă ea pe doamna Bjork. Sofiei îi era groază să întrebe dacă era posibil ca ele să moară. Cât de gravă este boala pe care este posibil s-o aibă?

— Eu nu sunt medic, domnișoară Carlson, dar voi afla pentru dumneavoastră. Mă voi întoarce peste o zi sau două, când voi ști mai multe. Trebuie să anunțați pe cineva despre întârziere? Cineva de aici, din America, care vă așteaptă să sosiți?

— Da... unchiul Lars din Chicago.

— Dacă aveți adresa dânsului, vă pot ajuta să-i trimiteți o telegramă.

Sofia trebuia să stea să se gândească. Elin avusese grijă de ele de data aceasta, luând toate hotărârile și făcând toate aranjamentele. Sofia nu fusese atentă la niciun detaliu și nu știa nici măcar unde era Chicago, darămite unde locuia unchiul lor. Însă brusc, își aminti că Elin își lăsase geanta când asistentele o luaseră cu ele. Sofia așeză toate trei gențile pe podea și se aplecă să caute în geanta lui Elin, unde găsi numele și adresa unchiului lor în pachetul cu biletele.

— Iat-o... dar eu nu știu cum să trimit o telegramă.

— O voi trimite eu pentru dumneavoastră.

— Cât costă? În momentul acela, Sofia realizează din nou cât de dependentă fusese de Elin. Se purtase ca un copil, când ea era aproape un adult.

— Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi va suporta costul telegramei pentru dumneavoastră. Acesta este scopul nostru – să-i ajutăm pe călătorii ca dumneavoastră.

— Vă mulțumim, zise Sofia, în timp ce femeia copia informațiile de pe plic. Și mulțumiți-i și Societății.

— Cu plăcere. Acum, fiindcă este o zi atât de frumoasă de primăvară, vă voi arăta unde puteți ieși la aer și să faceți puțină mișcare.

Sofia o urmă pe doamna Bjork pe o ușa, direct în curtea de afară, de unde putea vedea râul de dincolo de zidul despărțitor și, ca în ceață, orașul New York.

Doamna Bjork se întoarse către Sofia ca să-și ia la revedere.

— Trebuie să vă las acum, domnișoară Carlson. Știu că așteptarea este grea, dar aici veți fi în siguranță, și veți avea tot ce vă trebuie. Voi reveni să vă văd peste o zi sau două.

Doamna Bjork se îndepărtă, lăsând-o pe Sofia singură.

Cele trei genți începeau să devină grele în mâinile Sofiei, așa că traversă curtea și se instalează pe o bancă neocupată, lăsând gențile să cadă jos la picioarele ei. Era înconjurată de sute de străini, dar studiindu-i preț de câteva minute, Sofia își dădu seama că și ei erau speriați și tulburați. Puțini dintre ei aveau cu cine să vorbească, care să le înțeleagă limba.

Sofia nu putea suporta gândul că-și va petrece tot restul vieții singură, în felul acesta. Dacă Elin și Kirsten chiar ar muri, poate ar trebui să sară pur și simplu în râu. Oare nu asta făcuse și tatăl lor? Poate că și el simțise singurătatea aceasta dureroasă după ce mama lor murise. Și poate că și el simțise teama asta necruțătoare. Poate că îl hăituisese și pe el.

Te rog, Doamne, nu știu ce să fac. Mi-e atât de frică, am nevoie de ajutorul Tău.

Sofia trase adânc aer în piept și se hotărî să deschidă din nou Biblia mamei sale la întâmplare. Dacă se deschidea la vreun pasaj care vorbea despre moarte, atunci acesta va fi răspunsul ei. Va sări în râu și-și va curma viața. Sofia scoase Biblia, închise ochii și își trecu degetul printre pagini. O bună bucată de vreme îi fu frică să se uite. Dar când în sfârșit își deschise ochii, degetul ei arăta Psalmul 66: *Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți*

locuitorii pământului! Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre!

Ochii Sofiei se umplură de lacrimi. Acasă, în Suedia, îi plăcuse să cânte, iar la biserică, oamenii erau încântați de vocea ei frumoasă și o rugaseră să le cânte. Chiar în dimineața aceasta, Elin îi spusese că îi fusese dor de cântecele ei.

Cântați slavă Numelui Său...

Sofia nu se mai simțise cuprinsă de bucurie de foarte mult timp. Cum se aștepta Dumnezeu ca ea să cânte?

Sofia continuă să citească din Psalm. *Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule... Ne-ai adus în laț, și ne-ai pus o grea povară pe coapse. În această situație se afla Sofia acum – în închisoare, singură-singurică, ținută prizonieră pe insula aceasta. Ai lăsat pe oameni să încalce pe capetele noastre, am trecut prin foc și prin apă: dar Tu ne-ai scos și ne-ai dat belșug.* Sofia reciti ultima frază. Oare aceasta era o promisiune? Oare Dumnezeu chiar o va duce într-un loc cu belșug, unde va înălța din nou strigăte de bucurie?

Sofia închise Biblia, apoi își închise ochii, copleșită de toate emoțiile prin care trecuse. *Te rog, ajută-mă, Doamne, se rugă ea. Te rog, Te rog, ajută-mă...*

CAPTOLUL 15

Sofia simți o mișcare bruscă și se trezi. Nu voise să ațipească, iar acum, alături de ea pe bancă stătea un bărbat. Sofiei i se tăie respirația și sări în picioare, însă străinul se ridică și el, gesticulând și clătinând din cap în timp ce bolborosea într-o altă limbă. Sofia își dădu seama că își cerea scuze pentru că o deranjase și îi spunea să se așeze la loc, că el va pleca. Sofia se uită în jur, la curtea aglomerată. Toate celelalte bănci erau ocupate.

Elin nu ar vrea ca ea să stea lângă un străin. Se îngrijorase mereu, ori de câte ori Kirsten petrecuse timpul singură cu străinii de pe vapor. Însă Sofia se simțea atât de tristă, încât nu îi păsa ce i se va întâmpla. Oare nu-i trecuse prin cap să sară în râu, cu puțin timp mai devreme?

— Nu, e în regulă, îi spuse ea bărbatului. Puteți să stați aici cu mine. Sofia se mută în celălalt capăt al băncii, făcându-i loc, apoi lovi ușor banca cu mâna, făcându-i semn să se așeze.

El încuviință și se așeză încet, învărtindu-și pălăria între degete și punând-o pe genunchi. *Danke, Fraulein**, spuse el. Sofia se gândi că poate vorbea în limba germană. Ochii săi profunzi aveau o nuanță neobișnuită de auriu-maroniu, însă erau blânzi. Străinul începu să-i vorbească cu glas scăzut și liniștitor, ca și cum și-ar spune povestea.

— Îmi pare rău, zise Sofia, când într-un final, el se opri. Nu vă înțeleg. Eu și surorile mele suntem din Suedia. Trebuia să mergem la Chicago, dar Elin și Kirsten s-au îmbolnăvit și a trebuit să fie duse la spital, și...

Sofia se opri. Oare să-i povestească acestui străin totul despre familia ei? Ce mai conta acum? Probabil că nici el nu înțelegea o

*În germană, *Mulțumesc, domnișoară*, (n.ed.).

lotă din ce-i spunea ea. Și era atât de bine să poată să vorbească cu cineva. Zile întregi de-abia le vorbise lui Elin și lui Kirsten, iar acum îi părea rău că fusese atât de capricioasă și de supărăcioasă.

— Aș da orice ca surorile mele să se întoarcă și să pot să vorbesc cu ele, zise ea cu voce tare.

Străinul începu să vorbească din nou de parcă s-ar putea înțelege unul pe altul fără nicio problemă, iar vocea lui delicată și profundă o liniști. Sofia își ridică privirea spre el, dorindu-și ca el să știe cât de mult se bucura de compania lui, dorindu-și să-l facă să înțeleagă ce-i spunea.

— Mulțumesc pentru că stați alături de mine, spuse ea.

Sofia nu știa să aprecieze vârsta oamenilor foarte bine, însă se gândi că bărbatul avea o vârstă apropiată de a lui Nils, care avea douăzeci și unu de ani. Sofia știa și că bărbatul era înalt, tot ca Nils, pentru că, așezați cum erau pe bancă, trebuia să-și ridice privirea ca să-i vadă chipul. Avea barba rasă și maxilarul puternic, și cu toate acestea, chipul său avea o expresie blândă.

Bărbatul stătea cu picioarele întinse și era îmbrăcat cu un costum maro, sărăcăcios, care arăta de parcă fusese purtat de o bună bucată de vreme. Avea părul și sprâncenele negre și dese, o culoare intensă precum cafeaua pe care obișnuia să o bea tatăl ei. Părul îi era puțin prea lung și cam avea nevoie de o tunsoare, căci se cârlionța peste urechi și îi atingea gulerul cămășii la ceafă. Poate că americanii îl reținuseră atât de mult timp, încât nu putuse să se tundă.

Bărbatul arătă spre Biblia de pe genunchii ei și îi puse o întrebare. Sofia auzi un cuvânt care suna ca și *Biblia*.

— Da, este Biblia mamei mele, zise ea, întinzându-i-o. El o răsfoi încuviințând din cap, apoi se întinse către geanta de piele uzată de la picioarele lui și scoase o carte pe care i-o dădu în schimb.

— *Die Bibel*, spuse el, arătând către Biblia sa și apoi către a ei.

*În germană, *Biblia*, (n.ed.).

— Da, sunt la fel, oftă Sofia. Aș vrea să ne înțelegem unul pe altul. Aș vrea să mă poți ajuta să găsesc toate promisiunile pe care mi le citea mama. Cu cât mă ajută Biblia mea, ar putea la fel de bine să fie scrisă în germană, franceză sau în orice altă limbă.

Bărbatul se uită cu atenție la ea în timp ce vorbea, cu capul înclinat într-o parte, ca și cum și el și-ar dori să înțeleagă ce spunea ea. Sofia putea să-i povestească despre temerile și supărările ei, fără ca el s-o condamne, doar nu înțelegea o iotă din ce spunea.

— Mama Îl iubea pe Isus și ne citea mereu din Biblie, îi spuse ea. Biblia aceasta a fost a ei. Când ne întorceam acasă de la biserică, Îi cântam imnuri lui Dumnezeu, iar muzica și cuvintele preotului erau întotdeauna atât de frumoase. Însă acum, că mama nu mai e, nu mai găsesc cuvintele acelea frumoase în Biblie – niciuna din promisiunile pe care mi le arăta ea.

El o privea foarte absorbit, iar din ochii ei începură să cadă lacrimi. Sofia văzu compasiunea din privirea lui și asta o făcu să plângă și mai tare. Apoi vorbi el un timp, iar vocea lui era alinătoare și blajină. Deodată, el se opri, iar chipul lui străluci de emoție, ca și cum i-ar fi venit o idee. Deschise amândouă Bibliile pe genunchii lui, comparându-le sumarul, și dădu paginile fiecăreia până la Evanghelia după Ioan din Noul Testament, după care scotoci în geantă după un creion și o hârtie pe care scrisese 20:15. Sofia își dădu seama că el voia ca ea să caute în Biblia ei același pasaj pe care el îl găsise în Biblia sa.

Sofia își șterse lacrimile și citi versetul: *Femeie, i-a zis Isus, de ce plângi? Pe cine cauți?* Sofia se surprinse zâmbind la umorul situației și la inocența lui, chiar dacă pasajul îi amintise de situația ei grea.

— Pe surorile mele, zise ea. Plâng pentru că surorile mele sunt în spital și... Sofia voia să găsească un verset care să-i explice, dar nu cunoștea Biblia suficient de bine. Ignoranța ei o făcu să-i fie rușine. Singurele surori din Biblie despre care își amintea că citise erau Maria și Marta, dar nu știa unde să le găsească. Sofia se duse

înapoi cu câteva pagini, citind toate titlurile din susul fiecărei pagini și se opri când ajunse la capitolul 11, la Lazăr. *Un oarecare Lazăr... era bolnav...* Sofia îi arată capitolul și versetul și așteptă ca el să le găsească în Biblia lui. Puțin mai jos, versetul zicea *Maria și sora ei, Marta.*

Cum să-i explice că surorile ei erau cele bolnave? Sofia gesticulă în van. Privindu-l își dădu seama că era nedumerit.

— Las-o baltă, murmură ea.

Sofia închise Biblia și își lăsă capul în jos, însă străinul continuă să-și răsfoiască Biblia, oprindu-se când ajunse la Psalmi. Notă numerele 22:1-2 și îi făcu Sofiei semn cu cotul. Sofia căută versetele: *Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele? Strig ziua, Dumnezeule, și nu-mi răspunzi: strig și noaptea, și tot n-am odihnă.*

Sofia îl privi țină, apoi dădu din cap, apăsându-și pieptul cu mâna.

— Da, exact așa mă simt. De unde ai știut?

Străinul arată către sine, apoi către verset, vorbind și dând din cap. Probabil că și el se simțea uitat. Sofia se întrebă de ce era reținut acolo și își dori să-l poată întreba. Atunci, el îi arată un alt verset, Iosua 1:9: *Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înpădământa și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.*

Când Sofia își ridică din nou privirea, el zâmbea.

— Aceasta este una dintre promisiunile despre care m-a învățat mama mea, zise ea, zâmbindu-i la rândul ei. În timp ce-și ștergea lacrimile, Sofiei îi veni în minte o cale prin care ar putea comunica cu el. Luă creionul și bucata de hârtie din mâna lui și începu să deseneze șase bețe. Sofia nu se pricepuse niciodată la desen, însă îi desenă pe mama și pe tatăl ei, apoi pe Nils, Elin, Kirsten, și pe ea însăși în josul lor. Tatălui ei și lui Nils le făcu bărbii, iar femeilor le făcu fuste lungi și cocuri. Străinul o privea atent, căutând să înțeleagă.

— Mama, spuse Sofia, arătând spre prima femeie și tăind-o cu un X. Tata, zise ea, făcând același lucru. Fratele meu, Nils... sora mea Elin.... sora mea Kirsten și eu. Arată către figura desenată, apoi către sine. Când Sofia termină, figura ei era singura nemarcată cu un X. După cum vezi, am rămas singură.

Sofia arată spre cele trei genți de la picioarele ei.

— Asta e a mea, zise ea, ridicând-o. A lui Kirsten... și a lui Elin. Sofia arată către gențile lor și apoi către figurile marcate cu X, după care îi arată trei degete și cele trei figuri, coborând apoi încet două degete. El păru să fi înțeles în sfârșit, și încă o dată, Sofia văzu compasiune în ochii lui.

Apoi începu el să vorbească repede, ca și cum ar fi vrut să se descarce, gesticulând către clădirea imigranților din spatele lor și către orașul de peste râu. După aceea, trase o linie neagră, groasă, sub desenele ei și începu să deseneze. Desenă și el sus niște figuri care reprezentau un tată și o mamă. *Mutter... und Vater**, îi spuse el. Apoi desenă cinci figuri de bărbați dedesubtul lor, rosti patru nume și arată spre fiecare, iar când ajunse la ultima figură – cea pe care o desenase mai mică decât pe celelalte – arată spre sine. Era cel mai mic din cinci frați.

Străinul caută apoi un alt verset, Matei 13:3, și așteaptă ca Sofia să-l găsească în Biblia ei. *Iată, semăntorul a ieșit să semene...* Desenă un cerc mare în jurul figurilor și arată către verset. Pe el nu se incluseră în cerc. Sofia crezu că el îi spunea că membrii familiei lui erau toți fermieri și, dintr-un motiv sau altul, el nu putea sau nu voia să fie fermier.

El o privi o vreme, ca și cum s-ar fi hotărât dacă să continue sau nu, apoi își ridică pantalonul pe un picior și lăsa să se vadă o cicatrice urâtă și mare. Mușchiul gambei îi era uscat. Oare de aceea fusese reținut? Domnul Lindahl le spusese că niciuna dintre persoanele care era schiloadă sau avea vreun defect și nu putea să muncească nu era lăsată să intre în America.

*În germană, *mamă...* și *tată*, n.ed.

Străinul răsfoi din nou Biblia, oprindu-se la povestea fiului risipitor din Luca 15:13. *Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul, și a plecat într-o țară depărtată. Arătă către sine. Plecase de acasă.*

— America! zise el, arătând cu mâna către orașul de peste râu. Apoi își întinse brațele și clătină din cap, arătând spre picior. Autoritățile nu voiau să-l lase să intre din cauza asta.

— Oh, îmi pare rău, îi zise ea. Asta înseamnă că va trebui să te întorci acasă? Ce vei face?

Ca și cum ar fi înțeles-o, el mimă că înoată și zâmbi larg. Ea râse. Era așa de bine să râzi, în loc să plângi.

— Dar e prea departe ca să străbați râul înot, îi spuse ea. Poate ar trebui să te gândești la un alt plan.

La rândul lui, bolborosi și el ceva și își ridică mâinile în aer, deznădăjduit. Sofia se întrebă dacă va pune vreodată piciorul în America. Și de fapt, dacă va pune și ea piciorul vreodată în America.

El zâmbi și arătă către sine.

— Ludwig Schneider.

— Bună, Ludwig Schneider. Eu sunt Sofia Carlson.

— Sofia Carlson, repetă el.

— Mă bucur tare mult să te cunosc, Ludwig. Își zâmbiră unul altuia, apoi se lăsară din nou pe spate pe bancă și priviră bărcile care se plimbau în sus și în jos pe râu.

— Înainte să te așezi, îi spuse Sofia, mă simțeam atât de singură, atât de disperată să mă ajute cineva. Toată lumea m-a părăsit și încă nu știu dacă îmi voi mai vedea vreodată surorile. Mi-e atât de teamă că ar putea muri, și nu știu ce voi face dacă se întâmplă asta. Avem bilete de tren spre Chicago, unde locuiește unchiul meu, dar mai degrabă m-aș întoarce în Suedia... doar că e atât de departe și... nu am bani să mă întorc. Mi-e atât de dor de surorile mele. Și așteptarea e atât de grea.

Ludwig începu să răsfoiască din nou prin Biblia lui, căutând un alt verset în timp ce ea vorbea. Când îi arătă Psalmul 27:14 și

ea îl citi în Biblia ei, Sofia nu putu decât să-l privească cu ochii mari de uimire. Versetul spunea: *Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăjduiește în Domnul! De unde știusese? Oare îi citise gândurile?*

Ludwig îi arată un alt verset din Isaia 40:27 și 31. *Pentru ce zici tu, Iacobe, pentru ce zici tu, Israele: Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?... cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc.*

— Îți mulțumesc, murmură Sofia. Era convinsă că Ludwig o înțeleșese, chiar dacă nu vorbeau aceeași limbă. El zâmbi și arată către cele două Biblii ale lor, întrebând-o ceva. Dacă mai voia să-i arate? Da! Da, te rog, mai arată-mi. Sofia luă hârtia și creionul și începu să-și noteze referințele pe care i le dădea el, ca să le citească din nou când era singură.

El îi arată Psalmul 42:11: *Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.*

Apoi Psalmul 46:1–2: *Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, și s-ar clătina munții în inima mărilor... Apoi versetul 11: Domnul oștirilor este cu noi. Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.*

În următoarea oră dacă nu și mai mult, Ludwig îi arată Sofiei versete din Scriptură, fiecare dintre ele promițându-i că nu este singură, că Dumnezeu era cu ea. Frica și singurătatea începeau să dispară până ce Sofiei îi fu rușine la gândul că îi trecuse prin cap să se arunce în râu.

Elin o avertizase de nenumărate ori pe ea și pe Kirsten să stea departe de străini, dar Ludwig nu părea a fi un străin. Și-apoi, Sofia se simțea ca și cum Isus ar fi stat pe banca aceea împreună cu ei. Sofia Îl simțea aproape, la fel cum Îl simțise și când mama sa era în viață. Când se așezase pe bancă, Sofia se rugase lui Dumnezeu să o ajute, iar Dumnezeu i-l trimisese pe acest străin.

— Cum de știi toate versetele acestea? îl întreabă ea, gesticulând către el și către Biblie, apoi arătând către fruntea lui. Pari să cunoști Biblia atât de bine.

El oftă și își roti mâna în aer, indicând spre întreaga insulă. Arată către vest spre soarele care apunea acum, apoi către est, unde avea să răsară a doua zi. Ludwig desenă traiectoria imaginară a soarelui, trecând de la est la vest tot mai repede, încercând să-i spună Sofiei că fusese reținut acolo de multă vreme. Ludwig oftă din nou și ținu Biblia sus, întorcându-i încet paginile. Avusese o grămadă de timp la dispoziție ca s-o citească.

— Oh, zise ea. Îmi pare atât de rău. Eu sunt aici doar de o zi și m-am comportat ca un copil... Numai că sunt tare îngrijorată pentru Elin și Kirsten. Dac-aș ști măcar că sunt bine... Ochii i se umplură de lacrimi.

— *Nein... nein*, Sofia, zise Ludwig, clătinând din cap, apoi își ridică mâna dându-i de înțeles să aștepte în timp ce el începu să scootocească din nou în geanta lui mare de piele. Sofia se întreabă dacă voia să-i dea o batistă, în schimb el scoase un obiect lung, înfășurat într-o cârpă moale și cenușie. El desfășură cârpa și dădu la iveală o vioară și un arcuș.

Ludwig își luă un răgaz să strângă corzile arcușului, apoi așeză instrumentul sub bărbie și cântă câteva note de început, ajustându-și cheile de întins corzile, după care puse instrumentul în poală și se gândi un moment. Când îl așeză din nou sub bărbie, Ludwig închise ochii și începu să cânte.

O melodie calmă și înduioșătoare se revărsă din instrument ca lacrimile, scaldând-o pe Sofia în toată frumusețea ei. Sofia era vrăjită. În urmă cu multă vreme, înainte ca Dumnezeu să înceapă să îndepărteze pe toată lumea de la ea, muzica și cântecul îi umpluseră viața. Sofiei îi plăcuse să asculte muzica plină de însuflețire a orgii din biserică, să-l cânte lui Dumnezeu din toată inima. Dar cântecul din sufletul ei începuse să se estompeze după moartea mamei ei, iar când ea și surorile ei plecaseră de acasă, cântecul dispăruse cu totul.

Acum, toate emoțiile pe care le simțise în ultimele două luni – sentimente de tristețe, de pierdere, de frică și de singurătate – curgeau din vioara lui Ludwig. El înțelegea exact ce simțea ea, mai bine ca oricine, mai bine chiar decât surorile ei. Ascultându-l cântând, rana din sufletul ei începea să se vindece. Sofia nu voia ca el să se oprească. Când în cele din urmă el se opri, Sofia își sprijini brațul pe mâna lui, simțind căldura soarelui pe cămașă.

— A fost minunat, Ludwig. Ți mulțumesc.

El arată spre cer, cântă câteva note, apoi arată în sus din nou. Cânta pentru Dumnezeu. Sofia își aminti versetul pe care-l găsisese la întâmplare, cu câțva timp înainte ca Ludwig să se așeze lângă ea. *Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre!*

Sofia răsfoi Biblia până la Psalmul 66 și i-l arată. Ludwig citi versetul în Biblia lui și zâmbi.

— Mai cântă, îl îndemnă ea, imitând cântatul la vioară. Te rog, mai cântă. El zâmbi timid și ridică din nou vioara. În următoarea jumătate de oră, Ludwig cântă mai multe melodii, alerte și lente, vesele și triste. Sofia îl ascultă și simți prezența Domnului în cântecele lui Ludwig, la fel cum îi simțise prezența în biserică, când mama ei era încă în viață. În sufletul ei, Sofia cânta în tăcere, alături de el.

— Ți mulțumesc, Ludwig, spuse ea când, într-un final, el păru să fi cântat toate cântecele pe care le știa. Ludwig se uită la soarele care cobora spre asfințit și îi puse o întrebare, gesticulând ca și cum ar mânca. Sofia clătină din cap. Nu prea am poftă de mâncare. Puținele minute de bucurie se estompaseră odată cu muzica, lăsând-o din nou cu stomacul strâns de supărare.

Ludwig își înfășură vioara pe care o puse înapoi în geantă, apoi se ridică în picioare și îi făcu semn să-l urmeze, făcând aceleași mișcări ca și cum ar mânca. Poate că și el se simțea la fel de singur ca și ea. Fusese atât de bun cu ea. Nu ar trebui să-l refuze.

— Bine, zise Sofia, ridicându-se în picioare și aranjându-și fusta. Merg cu tine. Sofia ridică gențile surorilor ei odată cu a ei, însă Ludwig luă imediat două dintre ele, ajutând-o să le ducă.

Sofia îl urmă prin labirintul de coridoare din clădire, dându-și seama că singură nu s-ar fi descurcat să găsească sala de mese. Fusesse prea supărată pentru a acorda atenție doamnei Bjork când îi arătase încăperile mai devreme. Sofia observă un ușor șchio-pătat în mersul lui Ludwig și un umăr puțin mai jos decât celălalt, în timp ce mergea alături de ea. Și autoritățile de la imigrare observaseră lucrurile acestea, fără îndoială.

La intrarea în sala de mese se adunase deja o mulțime de oameni care, de îndată ce se deschiseră ușile, se îmbulziră înăuntru. Ludwig o țină deoparte pe Sofia, ca să nu fie împinsă și imbrâncită, așteptând să treacă valul, apoi găsi două locuri neocupate la una din mese.

Cina ușoară consta în fasole gătită, prune fierte, pâine de secară și ceai. Ospătarii le serveau copiilor biscuiți și lapte. Majoritatea imigranților se întinseră și apucară mâncarea, părând să nu știe ce să facă cu șervețele albe de la fiecare loc, însă Ludwig luă masa cu niște maniere impecabile.

După cină, Sofia și Ludwig ieșiră din nou afară și se bucurară de aerul mai răcoros. Pe măsură ce se lăsa seara, priviră răsăritul lunii și stelele aprinzându-se pe cer, una câte una. Peste râu, în depărtare, se vedeau licărind slab luminile New Yorkului. America părea foarte departe. Sofia îl convinse pe Ludwig să scoată vioara și să cânte din nou. În jurul lui se adunară alți imigranți reținuți, care îl aplaudară după fiecare melodie. Toată lumea se oprea să găsească alinare în muzica lui.

Mai târziu, Ludwig o conduse pe Sofia către dormitorul ei, ducându-i cele două genți. Sofia aruncă o privire la încăperea unde dormeau bărbații, în timp ce treceau pe lângă ușa deschisă, și i se păru chiar mai aglomerată decât dormitorul femeilor. Ambele camere erau atât de zgomotoase, încât Sofia se întrebă cum va reuși să adoarmă printre atâția străini. Măcar la clasa a treia fusese liniștită pentru că surorile ei erau aproape de ea.

Ludwig trebuie să fi văzut ezitarea ei, căci puse jos toate lucrurile lor și începu să-i vorbească cu o voce blândă, încercând

să o liniștească. Își puse mâinile pe umerii ei și o privi direct în ochi, cu o privire de îndrăgostit. Sofiei îi plăcură fiorii pe care i-i dădura atingerea lui. Elin ar certa-o pentru că avea încredere într-un străin, însă Elin nu era acolo.

Când Ludwig își termină monologul, își scoase din nou Biblia și o îndemnă pe Sofia să-și deschidă și ea Biblia, răsfoind până la Psalmul 4:8. Ochii Sofiei se umplură de lacrimi citind cuvintele: *Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.*

— Mulțumesc, Ludwig, murmură ea. Ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată... un dar de la Dumnezeu.

El zâmbi, ca și cum ar fi înțeles, și spuse: *Gute Nacht*^{*}, Sofia. Ludwig dădu să plece, apoi se întoarse și îi ceru din nou Biblia. O deschise la cartea lui Rut și așeză Biblia în mână Sofiei, apoi îi puse cealaltă mână deasupra ei. Îi spunea s-o citească. Mâna lui, cu degete lungi, conice, o acoperea pe a ei cu totul.

— Mulțumesc. O voi citi. *God natt.*

Singurul pat liber pe care-l mai găsi Sofia, era jos și se întrebă cum va dormi cu două femei suspendate deasupra ei, la doar câțiva centimetri distanță. Sofia își puse gențile pe pat, dar îi era imposibil să se așeze pe el. Patul care atârna deasupra lui era mult prea aproape. Sofia își descheie nasturii de la rochie, însă se hotărî să n-o dea jos, cu gândul să poată să fugă din încăperea fără aer, dacă ar fi fost nevoită.

Șiruri de femei așteptau să se spele la cele trei chiuvete. Femeile care dormeau în paturile de lângă Sofia miroseau de parcă nu ar fi făcut baie niciodată. Sofia se întrebă de cât timp erau reținute aici și dacă în timp va mirosi și ea la fel de urât ca ele.

Sofia se așeză pe podea, cu spatele sprijinit de pat și deschise Biblia la pagina pe care i-o arătase Ludwig. La început, Sofia nu înțelese de ce voise el ca ea să citească cartea lui Ruth. Nu găsi nicio promisiune de-a lui Dumnezeu în ea – numai tragedie. Însă

^{*}În germană, *Noapte bună*, (n.ed.).

continuând să citească, Sofia realizează că Ruth pierduse mulți dintre oamenii care-i erau dragi – pe soțul său, părinți, familia sa din Moab – pe toată lumea, cu excepția soacrei sale, Naomi. Iar Naomi recunoscuse că era furioasă și necăjită pentru toate pierderile.

Ca și Sofia, și Ruth își lăsase țara ca să înceapă o viață nouă într-o altă țară. La început, viața ei se dovedea a fi foarte grea, însă apoi, povestea lui Ruth se transformă într-o poveste de dragoste. Un om binevoitor și blând pe nume Boaz, avu grijă de Ruth și, mai apoi, o luă de soție. Avură un copil. Ultimele versete ale cărții spuneau că bebelușul lui Ruth era un strămoș al Regelui David, autorul atâtor psalmi minunați. Dumnezeu fusese cu Ruth și îi transformase supărările în bucurii. Și speranță.

— Mulțumesc, Ludwig, șopti ea.

O doamnă respectabilă stinse luminile. Sofia se urcă în patul îngust și, orbecăind pe întuneric, se simți îngrozitor de singură. Nu mai avea nimic în viața ei – nici părinți, nici cămin, nici țară – iar acum își pierduse și surorile. Însă când își închise ochii pentru rugăciune, Sofia știa că Dumnezeu era cu ea, în întuneric.

CAPITOLUL 16

A doua zi dimineată, Kirsten se trezi în salonul din spital, îngrozită să-și dea seama că se afla într-adevăr în acea încăpere, și că nu era un vis urât. Îi veni din nou greață, la fel cum i se întâmplase pe feribot, în toiul furtunii. Era din cauza grijilor – și oare cine nu s-ar fi necăjit? Doar se trezise cu un coșmar. Se făcea că era singură și speriată – îi era teamă pentru Sofia și pentru Elin și pentru ea însăși. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Nimeni nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea.

Asistentele împărțiră tăvi cu mâncare, iar Kirsten primi și ea una, însă când mirosul ouălor fierte îi ajunsese la nări, îi veni să vomite. Kirsten împinse tava deoparte și își acoperi gura ca să nu vomite. O asistentă veni în fugă la ea. Femeia ținu fațura cu ouă în fața ei, ca și cum ar fi insistat ca ea să mănânce. Kirsten își simți stomacul întors pe dos și îi veni greață din nou.

— Nu pot să mănânc, spuse ea când îi trecu răul. Vă rog, vreau doar să plec de aici și să mă întorc la surorile mele.

Asistentele luară mâncarea și chemară un doctor ca s-o consulte. Medicul îi pipăi abdomenul, apăsând-o în mai multe locuri, și ascultând cu un instrument special. Când termină, Kirsten se întinse înapoi pe pat, încercând să se roage. Își aminti Rugăciunea Domnească de la biserică și o repetă întruna în timp ce dimineata se scurgea încet.

Într-un final, traducătoarea de la Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi veni din nou să vorbească cu ea.

— Cum vă simțiți astăzi, domnișoară Carlson? întrebă ea.

Ochii lui Kirsten se umplură de lacrimi la auzul sunetului familiar al limbii ei.

— Sunt bine. Vă rog să le spuneți doctorilor că sunt bine. Vreau doar să mă duc la surorile mele. Sofia trebuie să fie înnebunită

deja, ea care a fost întotdeauna atât de temătoare și de timidă. Sofia are nevoie de mine! Puteți, vă rog, să le întrebați pe asistente unde sunt hainele mele? Kirsten încercă să-și scoată picioarele din pat, însă doamna Bjork își ținu mâna ridicată, împiedicând-o.

— Așteptați. Medicii vor să rămâneți în pat, vă rog.

— De ce? V-au spus de ce trebuie să rămân aici?

Femeia se uită la teancul de hârtii pe care-l avea în mâini, apoi spuse:

— Ieri mi-ați spus că mai aveți o soră, Elin Carlson?

— Da. Se simte bine? Unde este?

— Este tot în acest spital, dar într-un alt salon. Medicii au ajuns la concluzia că este bolnavă de tifos.

— Tifos? Vai, nu! Teama pentru Elin îi dădu fiori lui Kirsten.

— Așa cum am spus ieri, pe vaporul cu care ați venit s-au înregistrat mai multe cazuri confirmate de tifos.

— O să fie bine?

— Este tânără, puternică și, în afară de asta, sănătoasă. Medicii au încredere că își va reveni, dar va dura un timp. Vor să se asigure că nu veți lua și dumneavoastră boala.

— Dar trebuie să mă întorc la Sofia. Vă rog... unde-mi sunt hainele?

— Sunt la dezinfectare acum. Tifosul se transmite prin păduchi, și se poate să vă fi intrat în haine.

— Oh, nu... vă rog..., oftă Kirsten. Nu voia să înceapă să plângă, dar nu se putu stăpâni. Se simțea ca o prizonieră. Ea nu avea nimic. Când vor termina cu hainele mele, mă vor lăsa să plec? Sora mea, Sofia, este singură și are nevoie de mine. Are doar șaisprezece ani.

— I-am explicat ieri Sofiei situația și sunt sigură că se va descurca. Noaptea doarme în dormitorul din centrul de imigrare, iar de mâncat, mănâncă în sala de mese.

— E un adevărat coșmar, gemu Kirsten. Suntem atât de departe de casă și trebuie să ajungem la casa unchiului nostru din Chicago. De ce ni se întâmplă asta? Kirsten nu se putea opri din

plâns. Știa că traducătoarea o privea, așteptând să-și stăpânească lacrimile. Kirsten își șterse obrajii cu dosul palmei. Îmi pare rău, îmi pare rău... dar trebuie să știu cât mai trebuie să rămân aici.

— Medicii au hotărât să vă mai țină câteva zile...

— Nu! strigă ea. Nu, nu se poate.

În salon se făcu o liniște de mormânt la izbucnirea ei, iar câteva asistente îi făcură semn să tacă.

— Doctorii sunt foarte îngrijorați pentru faptul că vărsați tot ce mâncați, zise doamna Bjork încet.

— Ei bine, e vina lor! Sunt supărată pentru că mă țin aici. Nu-i de mirare că nu pot să mănânc. Și sunt îngrijorată până peste cap pentru surorile mele. Nu puteți să le spuneți asta doctorilor? Spuneți-le că mă voi simți bine dacă mă vor lăsa să plec de aici.

— Le voi spune, promise ea, dar mă îndoiesc că va avea vreun efect. Poate dacă ați încerca să mâncați ceva...

Kirsten se strădui din răputeri să mănânce toate mesele din acea zi, să arate sănătoasă, să le demonstreze că era bine. În zadar însă. Doctorii o ținură în spital încă o zi, plus o noapte întreagă.

Biata Elin. Și biata Sofia. Probabil că e înnebunită deja. *Te rog, Doamne, să fie bine amândouă.*

A doua zi dimineată, lui Kirsten încă îi era greață, iar medicul o consultă din nou. Dacă i-ar înapoia hainele și ar lăsa-o să se întoarcă la Sofia.... Kirsten așteptă toată ziua; iar când veni interpreta să vorbească cu ea, era deja după-amiaza târziu. Lui Kirsten îi venea să țipe de nervi.

— Medicii spun că sora dumneavoastră, Elin, se simte mult mai bine, îi spuse doamna Bjork lui Kirsten. Iar cealaltă soră a dumneavoastră, Sofia, este bine și ea. Am vorbit cu ea în această dimineată. Sofia este bine îngrijită în centrul de detenție.

— Când mă vor lăsa doctorii să plec de aici?

— Cel mai probabil, în câteva zile. Trebuie să se asigure că vă hrăniți bine și că nu mai sunteți slăbită. Însă despre altceva trebuie să vorbim, domnișoară Carlson. Doamna Bjork coborî

vocea, chiar dacă amândouă știau că nimeni din salonul de spital nu înțelegea un cuvânt din ce spuneau. Kirsten își simți stomacul strâns de teamă.

— Ce s-a întâmplat?

— Doctorul care v-a consultat crede... ăă... că așteptați un copil.

Poftim? Kirsten încremeni toată. Era aceeași reacție șocantă pe care o simțise când Elin îi spusese pentru prima dată că gheața cedase sub tatăl lor și se înecase. Un copil? Se înșală. Nu... nu, nu poate fi adevărat...

Femeia așteptă răbdătoare, în timp ce Kirsten continua să scuture din cap, refuzând să creadă așa ceva. Doctorii o confundaseră cu o altă pacientă. Femeile căsătorite erau cele care aveau copii – nu fetele necăsătorite ca ea.

— Nu se poate, insista ea. Însă în timp ce femeia aștepta calmă, adevărul se insinuă încet în starea de șoc a lui Kirsten. Odată, când fusese singură în pădure cu Tor, se lăsaseră duși de val. Doar o dată... sau poate de două ori... dar atât. Se iubeau unul pe celălalt. Tor o asigurase că nu era nimic rău în a fi împreună pentru că se iubeau unul pe celălalt. Tor îi spusese că într-o zi vor fi soț și soție.

— Nu-nu poate fi adevărat, murmură Kirsten.

Dar era.

Într-o fracțiune de secundă, Kirsten simți că se sufocă de căldură. Obrajii îi luaseră foc de rușine. Interpreta îi evită privirea, ca și cum îi era jenă de ea, apoi își dresă glasul.

— Știu că este greu, domnișoară Carlson, și nu vă judec. Nici doctorul nu vă judecă. Însă mi-e teamă că trebuie să acceptați adevărul.

Kirsten își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Femeia așteptă în tăcere până ce Kirsten începu să-și revină.

— Nu știu ce să fac, murmură ea. Sunteți sigură că sunt...? Oh, ce mă voi face?

— Nu pot să vă spun ce să faceți, domnișoară Carlson, însă situația este următoarea, și vă rog să mă ascultați cu atenție:

femeile nemăritate și însărcinate nu sunt lăsate să intre în țară. Oficialitățile de la imigrare le declară „PPP” – potențială povară publică – de vreme ce nu au soți care să le întrețină. Ele sunt trimise înapoi în țara lor. M-ai înțeles?

Kirsten încuviință din cap, cu lacrimile continuând să-i scalde obraji. Încă nu știa dacă asta era o veste bună sau proastă. Dacă se întorcea înapoi în Suedia purtându-i copilul, Tor va trebui să o ia de nevastă. Însă Kirsten nu putea suporta gândul de a călători tot drumul acela înapoi spre casă. Și Elin și Sofia? Ce-ar putea să le spună? Elin nu va vrea să se întoarcă în Suedia, dar Sofia da – și atunci se vor despărți. Vor suferi toate trei pentru păcatul lui Kirsten.

— Și... și surorile mele vor trebui să se întoarcă acasă?

— Depinde. Femeile necăsătorite și femeile măritate dar neînsoțite nu sunt lăsate să părăsească Insula Ellis decât dacă un membru al familiei de sex masculin vine după ele. Acest lucru este valabil în toate cazurile, nu doar în această situație. Mă mir că nu vi s-a explicat acest lucru.

— Unchiul Lars a plătit pentru călătoria noastră și s-a ocupat de toate aranjamentele. El locuiește în Chicago, iar eu și surorile mele avem bilete de tren de aici la Chicago și vrem să mergem la el de îndată ce plecăm din New York. Totul este plătit. Vom locui cu el, iar unchiul nostru va avea grijă de noi.

— Înțeleg. Așa e bine. Odată ce sora dumneavoastră primește aprobarea medicală, va putea să ia trenul către Chicago.

— Iar eu nu!

— Ei bine, din nou, depinde. De exemplu, dacă tatăl copilului vă așteaptă în Chicago, sunt sigură că vi se va da voie să intrați în țară. Kirsten începu să spună ceva, însă femeia o opri. Nu, ascultați-mă. Dumneavoastră decideți ce doriți să le spun eu medicilor și autorităților. Eu sunt doar interpreta, la urma urmei. Eu nu trebuie să fiu la curent cu informațiile dumneavoastră de natură personală. Însă dacă tatăl copilului vine să declare că vă întreține, situația se schimbă.

Kirsten știa că nu e bine să mintă. Știa și că ce făcuseră ea și Tor nu era bine. Nu avea nicio scuză pentru faptul că se lăsase dusă de val cu el, doar că îl iubise – și crezuse că și el o iubise, la rândul lui. Ce să se facă acum?

Singura soluție era să se întoarcă în Suedia. Elin și Sofia vor decide în numele lor ce să facă. Kirsten trebuia să-i scrie o scrisoare lui Tor și să-i explice situația în care se afla. El trebuia să aibă grijă de ea și de copilul lor.

Copilul lor. Lui Kirsten nu-i venea să creadă.

— Dacă nu ne vor lăsa să intrăm în America, cât de repede vom fi trimise acasă?

— De îndată. Dacă vă este refuzat accesul din motive medicale, veți fi imbarcată pe următorul vapor al companiei White Star Line care se întoarce în Europa.

Sarcina lui Kirsten nu putea fi mai avansată decât o lună. Oamenii din sat nu trebuiau să știe că se întâmplase în afara căsătoriei. Tor nici nu trebuia să-i spună tatălui său.

— Nu trebuie să vă hotărâți chiar acum, îi spuse femeia văzând-o că ezită. Mă voi întoarce în câteva zile, când doctorii vor fi pregătiți să vă externeze, și-mi veți spune atunci care sunt planurile dumneavoastră.

— Ați putea... adică... vreau să trimit chiar acum o scrisoare în Suedia și să anunț despre... știți dumneavoastră... Kirsten încă nu înțelegea că va avea copilul lui Tor. Nu părea adevărat.

— Nu ați vrea să trimiteți mai degrabă o telegramă? Ajunge mult mai repede.

Sosirea unei telegrame din America ar fi o veste mare în sătucul lor. Kirsten și-i imagină pe toți în magazinul lui Magnusson, adunați de jur împrejur s-o citească, și roși până-n vârful urechilor de rușine.

— Nu, cred că e mai bine să trimit o scrisoare. Știți de unde pot să iau niște timbre poștale și ce mai trebuie?

— Le voi spune asistentelor să vă găsească niște hârtie și ceva de scris. Iar data viitoare când voi veni vă voi aduce un timbru internațional.

— Vă mulțumesc.

— Mă voi întoarce când vă vor externa.

Kirsten se întinse la loc pe perne. Supliciu o extenuase. Oare chiar era însărcinată? Ce le va spune surorilor ei? Îi venea să-și îngroape fața în pernă de umilință, la gândul că le făcuse de rușine. Mai întâi tatăl lor le dezonorase familia sinucigându-se, iar acum asta. Kirsten nu numai că își distrusese propria-i viață, ci probabil că le distrusese și viețile lui Elin și Sofia.

Nu putea să le spună adevărul. Pur și simplu nu putea. Trebuia să inventeze un motiv pentru care nu-i dădeau aprobarea medicală.

Între timp, îi va scrie lui Tor și îi va spune că se întoarce acasă. *Sunt însărcinată cu copilul tău, Tor, și nu știu ce să fac, va scrie în scrisoare.*

Kirsten și-l imaginează primind scrisoarea în magazinul tatălui său, deschizând plicul și citind vestea. Tor își va înfrunta tatăl și îi va explica de ce trebuie să se însoare cu Kirsten. Tor va face ce se cuvine – nu-i așa?

CAPITOLUL 17

Sofia le urmă pe celelalte femei care ieșeau din dormitor și coborau spre sala de mese, pentru micul dejun, sperând să-l vadă din nou pe noul ei prieten, Ludwig Schneider. Când își aminti cum îl întâlnise în ziua precedentă, inima începu să-i bată cu putere – dar nu de frică, ca de obicei, ci de nerăbdare. Și iată că el o aștepta la ușă – cu un cap mai înalt decât majoritatea celorlalți imigranți – cu zâmbetul pe buze la vederea ei.

— *Guten Morgen**, Sofia.

Sofia îi zâmbi la rândul ei.

— *God morgon*. Sper că nu m-ai așteptat prea mult. Și sper că a mai rămas mâncare. Mi-e foarte foame în dimineața aceasta.

Ludwig bolborosi ceva drept răspuns și o conduse în sala de mese care era înțesată de oameni. Ceilalți imigranți mâncară din nou ca apucații, ca și cum aceasta ar fi ultima lor masă, însă Ludwig părea să știe care erau locurile cele mai bune și ce să facă ca să fie serviți, și se asigură că amândoi aveau suficientă mâncare. După felul în care se descurca și prietenia care se observa între el și ospătari, Sofia ghici că Ludwig era reținut de ceva vreme aici, și își dori să-l poată întreba de când.

După micul dejun, Sofia îl urmă pe Ludwig sus pe scări, unde el îi arătă un acoperiș aglomerat. Aici, celor reținuți li se permitea să iasă la aer curat. Câteva minute mai târziu, Sofia o văzu pe interpreta cu care vorbise cu o zi înainte, îndreptându-se spre ea. Stomacul i se strânse de teamă, dar doamna Bjork zâmbea amabil, și asta o mai liniști pe Sofia.

— Sper că aveți vești bune despre surorile mele, nu?

— Îmi pare rău să vă spun asta, dar surorile dumneavoastră vor mai rămâne în spital. Totuși starea lor pare să fie stabilă.

*În germană, *Bună dimineața*, (n.ed.).

- Slavă Domnului. M-am rugat să se facă bine. Cât timp vor mai trebui să stea?
- Doctorii nu sunt siguri, însă vă voi anunța de îndată ce aflu.
- Pentru Sofia era ciudat să audă vorbindu-se din nou suedeza după ce ascultase peste tot în jurul ei sporovăiala în limbi pe care nu le înțelegea – și chiar mai ciudat să o vorbească chiar ea, cu cineva care o înțelegea.
- Dacă i-aș scrie o scrisoare lui Elin, ați putea să i-o duceți pentru mine? Știu că este foarte îngrijorată pentru mine, pentru faptul că sunt aici singură, și vreau să știe că sunt bine.
- Mă pot asigura că va ajunge la ea. În dimineața aceasta trebuie să ajung jos, la Biroul de Înregistrare, ca să traduc. Cu vaporul de azi se așteaptă să sosească mai mulți pasageri suedezi. Doamna Bjork arată din cap către râu, unde primul din nenumăratele feriboturi se aliniasc lângă bărcile pline de imigranți. Însă vă voi căuta înainte să părăsesc insula în după-amiaza aceasta și îi voi duce scrisoarea dacă va fi gata.
- Vă mulțumesc foarte mult. Elin își va lua o grijă de pe suflet. Își face atâtea griji pentru mine și pentru Kirsten...
- Dacă Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi vă poate ajuta și cu altceva, zise doamna Bjork îndreptându-se încet către scări, vă rog să-mi spuneți.
- De fapt, am o întrebare, zise Sofia, mergând în urma ei. Am întâlnit pe cineva care a fost reținut aici timp îndelungat, și mă întreb ce se va întâmpla cu el.
- Oamenii cărora li se refuză accesul pot să-și prezinte cazul în fața Comisiei de Apel, care se reunește periodic. Poate că așteaptă să facă asta, sau dacă cererea sa a fost deja refuzată, așteaptă probabil următorul vapor care să-l ducă în țara de origine.
- S-a purtat foarte amabil cu mine, m-a ajutat și a făcut ca totul să-mi fie mai ușor. Aș vrea să-i mulțumesc, dar cred că vorbește limba germană. Ați putea...
- Regret, însă eu vorbesc doar suedeza și engleza.

— Aș putea să-i scriu un bilet pe care dumneavoastră să-l traduceți în engleză, iar apoi el să-l dea altui traducător, care să-l traducă în germană și...

Doamna Bjork zâmbi, însă clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar ar fi un proces lung și meticulos. Și nu sunt autorizată să fac lucruri din acestea.

Sofia se uită peste umăr, unde o aștepta Ludwig. Voia să-i spună atâtea lucruri, iar în privirea lui citea aceeași ardoare, ori de câte ori încercau să vorbească unul cu altul.

— Dar... nu există vreo cale...

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu vă pot ajuta. Trebuie să plec acum, dar mă voi întoarce mai târziu să iau scrisoarea pentru sora dumneavoastră.

— Da. Mulțumesc. Sofia o privi pe femeie îndepărtându-se, fiindu-i deja dor de sunetul limbii ei, și îl văzu pe Ludwig uitându-se la Statuia Libertății ce se afla la mică distanță, pe o insulă din apropiere. Toată lumea care sosea în America scosesese strigăte de bucurie la vederea statuii care îi întâmpina în această țară, luminându-le calea spre o viață nouă. Acum, toți oamenii de pe acoperiș așteptau să vadă dacă îi vor lăsa să intre, sau vor fi trimiși acasă.

— Surorile mele se însănătoșesc, îi spuse Sofia lui Ludwig, zâmbind și arătându-i cele două genți ale lor. Poate ne vor lăsa în curând să plecăm de aici.

Ludwig îi răspunse în germană. Sofia nu înțelese ce îi spusese, dar îi plăcea să-i audă vocea liniștitoare și profundă. Îi va fi dor de el. Sofia își ridică privirea spre chipul lui blând, uimită să-și dea seama cât de tare îi va lipsi. Își făcuse un prieten, care o ajutase să treacă peste o situație grea – și odată ce va părăsi Insula Ellis, nu-l va mai vedea niciodată.

— De ce îmi iau tot timpul rămas bun de la oameni? murmură ea. De ce trebuie să fie viața atât de grea?

El îi întoarse privirea îngrijorat, ca și cum ar simți tristețea din vocea ei. Sofia zâmbi ca să-l liniștească și făcu semn cu mâinile rugându-l să-i cante la vioară.

— Nu voi irosi timpul pe care-l avem azi făcându-mi griji pentru mâine, zise ea.

Ludwig găsi un loc unde să se așeze și scoase vioara din geantă. La început, doar exersă, ca și cum ar fi vrut să-și încălzească degetele. Apoi vioara începu să cânte din nou – melodii triste, sfâșietoare, apoi vesele, imnuri și cântece folk și de dans. Toată lumea de pe acoperiș părea că se bucură de prestația lui, căci oamenii îl aplaudau după fiecare cântec, strângându-i mâna și mulțumindu-i în nenumărate limbi. La un moment dat, Ludwig obosi și puse vioara jos, iar Sofia se așeză pe bancă lângă el. Sofia scoase Biblia și i-o dădu.

— Îmi arăți te rog, unde găsesc alte versete în Biblie?

Ludwig încuviință din cap, răspunzându-i în germană și luându-și și el Biblia din geantă. Nu avea ce să facă altceva, și așa le trecea timpul mai repede, timp care părea să stea în loc pe Insula Ellis.

Primul verset pe care i-l arătă fu Ioan 14:23: *Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.*

Sofia păstrase bucata de hârtie din ziua anterioară ca s-o ajute să găsească versetele mai târziu, însă Ludwig i-o luă cu blândețe și începu din nou să deseneze. Sub desenele cu familiile lor, Ludwig schiță o casuță simplă și pătrată cu ferestre, cu un acoperiș înalt și cu un coș din care ieșea fum.

— *Ein Haus*, îi spuse el, arătând spre desen și apoi spre verset. Ludwig oftă, arătând spre orașul de peste râu și apoi către sine.

— Și eu vreau o casă, mai mult decât orice, îi zise Sofia. Elin m-a întrebat ce îmi doresc să am în America și asta e tot ce vreau – o casă. Crezi că noi vom avea vreodată o casă, Ludwig?

Din nou, el simți amărăciunea din vocea ei, și dădu o pagină înapoi în Biblia lui, la începutul capitolului, arătându-i versetul 14:1: *Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui*

împreună cu el. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.

— Deci tu crezi că Dumnezeu are un loc pentru noi – nu numai în rai, într-o bună zi, ci și acum, pe pământ?

După expresia chipului lui, Sofia își dădu seama că el nu o înțelesese, în schimb răsfoi Biblia până la Romani 8:28: *De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.*

— E adevărat oare? șopti ea, mai mult pentru sine decât pentru Ludwig. Oare Dumnezeu lucra într-adevăr pentru binele ei în mijlocul atâtor pierderi pe care le suferise? Sofia voia atât de mult să creadă lucrul acesta... Dar moartea mamei lor? La ce bun servise moartea ei?

Sofia încercui versetul pe hârtie cu gândul să-l mai cântărească înainte să se hotărască dacă să creadă că era adevărat. Își ridică privirea către Ludwig, vrând să-i ceară să-i mai arate și alte versete care s-o ajute să înțeleagă, însă el zărise lângă scări o femeie pe care o cunoștea și îi făcea cu mâna. Ludwig strecură Biblia pe genunchii Sofiei și se ridică în picioare, făcându-i semn să aibă grijă de geanta lui și de vioară.

Femeia plinuță și nu tocmai frumoasă ținea în brațe un vraf de hârtii, întocmai cum avea și traducătoarea Sofiei, doamna Bjork. Poate că femeia era traducătoarea germană a lui Ludwig.

Ludwig discută cu ea o vreme, iar când se întoarse, îi arătă Sofiei un verset din Faptele apostolilor 17:31: *Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta.*

Probabil că Ludwig se referea la Comisia de Apel de care pomenise doamna Bjork. Poate că situația lui Ludwig va fi hotărâtă în curând.

— Mă voi ruga pentru tine, Ludwig, îi spuse ea, împreunându-și mâinile și aplecându-și capul ca să-i arată ce voia să spună. Ludwig încuviință din cap și își împreună și el mâinile în rugăciune.

Trecură zile întregi, dar Sofia descoperi că nu o deranja deloc să aștepte. Surorile ei se însănătoșeau, iar între timp, ea își petrecea fiecare zi împreună cu Ludwig, ascultându-l cum cânta la vioară, mâncând împreună cu el, plimbându-se în curtea reținuților împreună cu el, până unde le era permis să meargă. Ei se uitară la vasele care veneau și plecau și la imigranții care pășeau pe mal stingheri și speriați, umplând apoi imensul Birou de Înregistrare de la parter. Câteva ore mai târziu, cei norocoși plecau cu feriboturile către continent, să-și înceapă noua viață, pe când cei mai puțin norocoși se alăturau ei și lui Ludwig în centrul de detenție.

Într-o dimineață, Sofia și Ludwig se aflau pe acoperiș, când el o zări din nou pe traducătoarea lui și alergă spre ea ca să-i vorbească. Sofia o văzu explicându-i ceva, însă Ludwig, cu cât asculta mai mult, cu atât devenea mai agitat, trecându-și mâinile prin părul întunecat și mărșăluind cu pași grei în fața femeii. Când traducătoarea termină ce avea de spus, Ludwig începu să-și pledeze cauza, clătinând din cap și arătând către orașul de peste râu, vocea devenindu-i din ce în ce mai puternică, până ce Sofia îl putu auzi, chiar de la distanța la care se afla. Într-un final femeia se îndepărtă, iar Ludwig se prăbuși pe bancă lângă Sofia. Sofia văzu cum dezamăgirea lui se transforma încet în disperare.

— Îmi pare atât de rău, Ludwig, îi zise ea, atingându-i brațul. Mi-am dat seama că ai primit vești proaste. Mi-aș dori să pot face ceva pentru tine. M-ai ajutat atât de mult.

Timp de mai multe minute, Sofia și Ludwig stătură în tăcere, în timp ce el se lupta cu sentimentele care-l copleșeau. Geanta lui Ludwig era deschisă la picioarele lui, cu vioara deasupra, iar când privi în jos și o văzu, îndesă vioara în geantă. Apoi luă Biblia de la Sofia și o îndesă lângă vioară, închizând catarama de la valiză cu zgomot. Sofia așteptă, iar când Ludwig fu pregătit să vorbească, vorbele lui se rostogoliră afară ca un val.

Sofia auzi amărăciune și furie în vocea lui. Ludwig gesticulă către America de cealaltă parte a râului, apoi clătină din cap, arătând către sine. Ludwig oftă, apoi arătă cu un gest energic spre

vărsarea râului în Oceanul Atlantic și făcu cu mâna în semn de rămas bun. Nu voiau să-l lase să intre în America. Îl trimiteau acasă.

— Nu... oh, Ludwig, nu. Îmi pare atât de rău. E atât de nedrept. Nu se poate face nimic?

Ludwig vorbi timp îndelungat, mai rar acum, descărcându-și toată supărarea, la fel cum făcuse Sofia în prima lor zi împreună. Sofia nu-i înțelegea cuvintele, dar știa ce însemnau – și mai știa că Ludwig avea inima frântă. Într-un sfârșit, când se opri, Ludwig se uită în jur să vadă dacă îl vede cineva, apoi mimă din nou că va trece râul înot.

— Nu poți să înoți atât de departe. O să te îneci.

Ludwig clătină din cap și își întinse brațele ca și cum ar fi spus: *Nu am de ales*, apoi mimă iar înotatul. Sofia se întrebă cum avea să reușească să înoate atâta distanță cu piciorul bolnav. Râul era prea larg chiar și pentru un înotător puternic. Ludwig își împreună mâinile și le puse sub obraz ca pe o pernă, închizându-și ochii și mimând somnul, apoi mimă din nou înotul.

— Nu... Nu poți merge noaptea! Va fi și mai periculos! Ludwig, te rog, nu o face. Însă Sofia îi văzu hotărârea în privire și știa că el nu-i asculta rugămințile – cu toate că era convinsă că le înțelegea.

— America, rosti el ferm, arătând către oraș. Ludwig Schneider, zise el, dând din cap hotărât. Sofia își dădu seama cât însemna America pentru el, cât de mult voia să rămână, și regretă că nu apreciasse eforturile lui Elin de a le aduce până aici.

Sofia deschise Biblia la versetul din Romani pe care Ludwig i-l arătase cu o zi în urmă.

— Spune că Dumnezeu va face ca totul să lucreze pentru binele tău, Ludwig. Nu crezi asta?

Ludwig se întinse spre ea și îi închise delicat Biblia, clătinând din cap. Sofia își dorea să știe cum să-l încurajeze. Se uită pe lista ei de versete pe care el i le arătase, căutând unul care să-i dea încredere, și îi arătă Psalmul 27:14: *Nădăduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăduiește în Domnul!*

Ludwig o privi și clătină din cap, nevrând să-și deschidă și el Biblia. Sofia își dorea să-l ajute așa cum o ajutase și el, dar nu știa ce să facă. El o binecuvântase cu muzica lui de vioară, iar singurul lucru pe care îl putea face ea în schimb, era să cânte. Ce va crede el despre vocea ei? El era un muzician talentat, iar ea era doar o amatoare care le cânta vacilor și găinilor de acasă.

Sofia era pe cale să renunțe la idee, când își aminti versetul la care deschisese Biblia în prima zi: *Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre!* Ludwig îi dăduse speranță cu muzica lui și o ajutase să regăsească promisiunile lui Dumnezeu. Dacă singurul lucru pe care i-l putea oferi în schimb era un cântec, atunci va cânta. Sofia îi atinse brațul și îl privi în ochi.

— Ludwig? Vreau să-ți cânt ceva. Era imnul preferat al mamei mele; de aceea l-am memorat. Se numește *Tryggare kan ingen vara* [Copiii Tatălui ceresc]. Nu... nu am mai reușit să-l cânt de când a murit, dar... dar vreau să fie darul meu pentru tine.

Sofia își dresă glasul, privind în jos o clipă, întrebându-se dacă va reuși să-l cânte. Apoi își ridică bărbia și începu să cânte privindu-l în ochi:

— *Mai sigur și mai fericit decât copiii lui Dumnezeu / nu poate fi nimeni, / nici steaua pe bolta cerească, / nici pasărea în cuibușorul ei.* Ludwig o asculta atent, neluându-și nicio clipă privirea de la ea. Sofia evita să-l privească, știind că altfel, nu și-ar putea stăpâni lacrimile și n-ar mai putea să cânte. Cu toate acestea, în timp ce începu al doilea vers, Sofia știa că el încă o privea.

— *Domnul Se-ngrijește de credincioșii Lui / în grădinile sfinte ale Sionului, / Se îndură întotdeauna de ei / și-i poartă-n brațe părintești.* Sofia înghiți greu, străduindu-se să continue să cânte, amintindu-și sentimentul ocrotitor al brațelor Domnului în jurul ei, în prima noapte petrecută în dormitorul acela îngrozitor. Ludwig o

ajutase să regăsească acea alinare, iar acum el era cel care avea nevoie de mângâiere.

— *Nicio suferință și niciun necaz / nu vor putea să-i smulgă din mână Lui / El e Cel dintâi prieten care / cunoaște grijile copiilor Săi.* Lacrimi curgeau încet pe obrajii Sofiei. Sofia știa ce înseamnă amărăciunea și pierderea, însă pentru prima oară în viața ei, înțelegea cu adevărat puterea dragostei lui Dumnezeu pentru ea. Dumnezeu era cu ea aici pe Insula Ellis, atât de departe de casă. Ea și Ludwig erau amândoi în mâinile Lui. Orice s-ar întâmpla, Sofia putea să se încreadă în Dumnezeu.

Sofia se întoarse cu fața la Ludwig și cântă ultimul vers atât pentru ea, cât și pentru el.

— *Și dacă ia, și dacă dă / El rămâne același Tată / și felul Lui este acela de a dori / adevăratul bine pentru copiii Săi.*

Ludwig nu își luase privirea de la ea de când începuse să cânte, dar când Sofia se opri, își închise ochii. Sofia își dădu seama după felul în care îi tremura bărbia puternică și pătrată, că în Ludwig se dădea o luptă interioară. Când își deschise din nou ochii, Ludwig luă mâna Sofiei și o duse la buze, sărutând-o.

— *Danke', Sofia, șopti el. Danke.*

Ludwig arătă cu mâna spre o pasăre care se oprise pe gardul din apropiere, apoi spre ea, zâmbind. Ludwig Schneider avea un zâmbet minunat, chiar dacă în ochii lui se mai putea citi durerea.

— Cu plăcere, îi răspunse Sofia, realizând surprinsă – și bucuroasă în același timp – că tocmai cântase primul ei cântec în America.

*În germană, *mulțumesc*, (n.ed.).

CAPITOLUL 18

Elin nu știa unde era sau cum ajunsese acolo. Era întinsă pe un pat alb de fier, într-o cameră de un alb strălucitor, în timp ce moartea avea putere asupra trupului ei, încercând să-i distrugă și ultima licărire de viață. O dureaua capul. O dureaua tot corpul. Febra o înnebunea de-a dreptul. Din când în când, veneau femei și bărbați îmbrăcați în alb ca s-o examineze. Oamenii din paturile din jurul ei erau la fel de bolnavi ca și ea.

Câteodată, își amintea de Sofia și de Kirsten și încerca să le strige pe nume. Eforturile ei se soldau cu crize de tuse, și o asistentă alerga la patul ei s-o liniștească. Ce se întâmplase cu surorile ei? Unde erau? Oare erau la fel de bolnave ca și ea? Nimeni nu înțelegea ce vorbea și nu putea să-i răspundă.

Venirea în America fusese o greșeală imensă. Planul ei fusese să-și salveze surorile de unchiul Sven, dar nu reușise decât să le amărase viațile, nu să le facă mai bune. Elin îi promisese mamei sale că va avea grijă de Kirsten și de Sofia, și uite că acum nu mai știa nimic de ele. Zăcând neajutorată în pat, Elin nu putea decât să-și încredințeze surorile în grija Domnului – și realizează că trebuia să fi făcut lucrul acesta de la bun început.

Uneori, Elin se întreba dacă va muri. Merita să moară, ca pedeapsă pentru că ceruse alinare de la unchiul Sven, pentru că îi permisesese să facă ceea ce făcuse. Unchiul Sven îi apărea într-unele din visele sale delirante, ducând-o în locuri atât de îngrozitoare și pline de frică, încât Elin era convinsă că ajunsese în iad. În alte rânduri, visele ei o duceau în niște locuri atât de minunate, încât se întreba dacă era în rai și dacă își va vedea mama în curând.

Pe măsură ce febra începea să-i scadă, Elin devenea din ce în ce mai conștientă de ceea ce era în jurul ei, în camera de spital, și

de grija pe care i-o purtau asistentele. Elin nu înțelegea niciun cuvânt din ce-i spuneau, dar vocile lor erau blânde, iar gesturile delicate în timp ce-i dădeau să bea înghițituri de apă, îi udao fruntea cu apă rece și aranjau pernele și cuvertura. Din când în când, Elin încerca să le vorbească, sperând că una dintre ele o va înțelege.

— Ați putea afla unde sunt surorile mele? le imploră ea. Sofia e prea mică să fie singură și nu am fost niciodată despărțite. Cu siguranță e îngrozită.

De fiecare dată, asistentele îi răspundeau într-un limbaj nedeslușit, liniștitor, dar în același timp, de neînțeles.

Elin nu știa câte zile trecuseră, dar se gândi că era demult în spital. În câteva rânduri, încercă să se ridice în șezut și să se uite în jur la celelalte paturi, să vadă dacă nu cumva erau și surorile ei acolo. Când nu le văzu, se consolă cu gândul că, dacă nu erau acolo, însemna că nu erau bolnave, că nu luaseră și ele boala pe care o avea ea. Dar ce se întâmplase cu ele, atunci?

Te rog, Doamne, fă să fie amândouă bine. Pedepsește-mă pe mine, nu pe ele.

Veni în sfârșit și ziua când febra îi dispăru cu totul și Elin putu să gândească din nou limpede. Se ridică în șezut și reuși să mănânce puțin.

— Trebuie să-mi găsesc surorile, îi spuse Elin asistentei. Trebuie să știu ce se întâmplă și unde sunt, și dacă au fost și ele bolnave.

Asistenta zâmbi și își ridică palma în sus, cerându-i să aștepte. O oră mai târziu, o interpretă de la Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi veni să vorbească cu Elin.

— Amândouă surorile dumneavoastră sunt bine, o informă femeia. Vă așteaptă aici, pe Insula Ellis. Autoritățile de la centrul de detenție le-au asigurat trei mese pe zi și un loc de dormit.

— Este un loc sigur?

— Da, bineînțeles că da. Una dintre surorile dumneavoastră v-a scris un bilet cu câteva zile în urmă, dar nu vă simțeați

destul de bine ca să-l citești. E lângă patul dumneavoastră, dacă doriți să-l vedeți.

— Oh, da! Vă rog! Elin recunoscuse scrisul Sofiei de îndată ce văzu scrisoarea. Elin despătură foaia de hârtie și începu să citească.

Dragă Elin,

Am fost foarte îngrijorată pentru tine și mă rog în fiecare zi să te faci bine. Eu sunt bine, nu sunt deloc bolnavă, dar mi-e dor de tine. Zilele sunt foarte lungi și întotdeauna la fel, iar așteptarea este grea. Știu că probabil și pentru tine timpul trece greu. Însă mâncarea este bună, iar paturile sunt curate, și camera unde dorm are chiuvete unde pot să mă spăl, așa că totul este bine.

Mă rog să te însănătoșești curând ca să ne continuăm călătoria. Aproape c-am ajuns. Vreau să-ți spun cât de rău îmi pare pentru felul în care m-am purtat pe durata călătoriei noastre. Și mai vreau să știi că dacă te grăbești să te faci bine, îți promit să nu mai fiu posomorâtă și să nu mai plâng toată ziua. Ești sora mea, ești familia mea, și vom începe împreună o viață cu totul nouă, în America.

În fiecare zi văd mii de oameni venind și plecând de pe Insula Ellis și cu toții își doresc atât de mult să trăiască în America, încât ar face orice să rămână. Chiar dacă la început nu am vrut să vin, vreau să știi că mă bucur că ai găsit o cale pentru ca noi, toate trei, să ne mutăm aici. Și îți promit să nu te necăjesc cu faptul că mi-e dor de casă.

Te rog să te faci bine repede și să nu-ți faci griji pentru mine. Sunt bine.

*Cu toată dragostea,
Sofia*

Elin lăcrimă ușurată, apoi citi scrisoarea încă o dată. Sofia era bine. Era în siguranță. Nici măcar nu era înspăimântată de moarte, așa cum își imaginase Elin că va fi. Acum, Elin nu trebuia decât să se însănătoșască ca să fie din nou alături de ea. Și ce era

și mai bine, Sofia acceptase în sfârșit faptul că de acum înainte, America va fi casa lor.

Elin nu își dădu seama că Sofia nu pomenise deloc de Kirsten decât după ce citi scrisoarea pentru a treia oară. Dar de ce nu-i scrisese și Kirsten o scrisoare? Elin simți un fior de teamă, apoi își aminti că interpreta spusese: *Amândouă surorile dumneavoastră sunt bine. Vă așteaptă pe Insula Ellis*. Elin trebuia să aibă încredere că totul era bine și cu Kirsten, până ce doctorii îi vor da voie să se întoarcă la ele.

Curând, Elin se sătură să stea în camera aceea albă și depri-mantă. Era atât de mare și de impersonală, încât îi dădea impresia că fusese înghițită de o furtună de zăpadă. Abia aștepta să vadă din nou copacii, să audă păsările cântând și să simtă vântul bătându-i în față. Patul ei era prea departe de fereastră ca să poată să vadă ce era afară, însă Elin observă că ori de câte ori una dintre asistente mergea printre rândurile de paturi să îngrijească pacien-tele, camera părea transformată. Asistentele îi aminteau de mama ei, care avusese același efect asupra pacientelor ei, transformând orice salon posomorât de bolnavi într-unul plin de veselie, prin simpla ei prezență. Mama ei le distrase pe Elin și pe surorile ei ori de câte ori fuseseră bolnave.

Mama ei lucrase și ca moașă, mergând la casele vecine ca să ajute femeile să nască și având grijă după aceea de noile mămici și de bebelușii lor. Timp de doi ani înainte ca să moară, mama ei o luase cu ea. Munca aceasta o fascinase pe Elin, astfel că o rugase pe mama ei să o lase să stea acasă și să nu meargă la școală când știa că urma să se nască un bebeluș.

— Dumnezeu te-a înzestrat și pe tine cu darul vindecării, îi spuse mama ei. Poate vrei să fii moașă într-o zi?

Elin așa credea. Niciodată nu mai simțise o bucurie compara-bilă cu cea pe care i-o dădea faptul că ajuta la aducerea unei noi vieți în această lume. Însă apoi mama se îmbolnăvise și nici medicamentele, nici dragostea cu care fusese îngrijită, nu o salvaseră. După aceea, Elin căutase alinare în locul nepotrivit, la

persoana nepotrivită – unchiul Sven. Acum, ideea de a avea „darul vindecării” părea ridicolă.

Dar Elin voia ca asistentele din acest spital să știe cât de mult aprecia dăruirea cu care o îngrijeau. Când femeia de la Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi veni din nou la ea, Elin o rugă să le mulțumească tuturor asistentelor în numele ei.

— Asistentele spun că nu este necesar să le mulțumiți, îi spuse doamna Bjork după ce le traduse acestora cuvintele lui Elin. Insistă că le place ceea ce fac și că este de datoria lor.

— Și cum poate cineva să obțină o slujbă ca aceasta aici, în America?

— Multe spitale din orașe mari ca New Yorkul au școli de asistente unde femeile primesc o instruire specială.

— Școli de asistente? Există asemenea școli și în Chicago?

— Este un oraș foarte mare, așa că sunt convinsă că trebuie să fie. Credeți că v-ar plăcea să fiți asistentă, domnișoară Carlson?

— Eu? Cred că este imposibil... Elin nu îndrăznea să viseze la ceva ce era atât de departe de posibilitățile ei. Ea era doar o fată amărâtă de la sat, săracă și fără familie. Nici măcar nu știa limba engleză.

— Cum reușesc asistentele să nu se îmbolnăvească? o întrebă Elin. Pe vapor, am avut grijă de o femeie bolnavă și de copiii ei, probabil așa am luat tifos.

— Mi s-a spus că tifosul se răspândește prin păduchii pe care oamenii îi poartă în haine dacă nu se spală foarte des. Bănuiesc că asistentele învață la școală cum să fie precaute și să mențină totul curat.

Din nou, Elin se gândi la mama ei, care știa atât de multe despre cum să aibă grijă de oameni și cum să aducă copii pe lume. Înainte să se îmbolnăvească, mama ei începuse să-i împărtășească aceste cunoștințe, însă ani întregi de înțelepciune și experiență se pierdură odată cu moartea ei.

— Trebuie să plec, zise doamna Bjork, dar mă voi întoarce când vă veți simți suficient de bine ca să fiți externată. Sper ca

atunci să vă puteți continua călătoria împreună cu surorile dumneavoastră.

— Vă mulțumesc. Ne vom îndrepta spre Chicago și... Oh, nu! Tocmai mi-am amintit! Unchiul meu ne aștepta să sosim cu câteva zile bune în urmă. Probabil se întreabă ce s-a întâmplat cu noi.

— Nu vă faceți griji. Am ajutat-o pe sora dumneavoastră să trimită o telegramă ca să știe că veți întârzia. Îi vom mai trimite una ca să-l anunțăm când veți ajunge.

— Cum aş putea să vă mulțumesc?

— Nu este nevoie. Am fost și eu odată o imigrantă speriată, la fel ca dumneavoastră, și niște oameni foarte drăguți m-au ajutat. Puteți să-mi mulțumiți ajutând pe altcineva care va avea nevoie de ajutor într-o bună zi.

— Da... Mi-ar plăcea să fac asta. Însă Elin se întreabă dacă va veni vreodată vremea când nu va mai fi neajutorată și nu va depinde de ceilalți, vremea când va putea ajuta ea pe cineva.

CAPITOLUL 19

— Hainele mele! Oh, slavă Domnului! Kirsten nu-și aminti să fi fost vreodată mai fericită să-și vadă fusta și cămașa făcute acasă la fermă. Era așa de bine să stea în picioare și să se îmbrace cu ele în loc să zacă întinsă în pat toată ziua, cu cămașa aceea subțire de spital. Când asistenta îi aduse hainele, Kirsten presupuse imediat că urma să fie externată din spital. Traducătoarea, doamna Bjork, îi confirmă presupunerea imediat ce ajunse.

— Medicii v-au dat un certificat de sănătate curat pe fișa medicală, zise ea, dar pe fișă apare și că sunteți însărcinată. Autoritățile de la imigrare vor hotărî dacă vă vor permite sau nu accesul în țară. Dumneavoastră puteți să-mi spuneți ce doriți să spun mai departe despre tatăl copilului, care ar putea să le influențeze decizia. Însă dacă ei hotărâsc că sunteți o «potențială povară publică», veți fi trimisă acasă pe cheltuiala companiei navale.

— Nu-nu știu...

Doamna Bjork își ridică mâna în aer.

— Veți mai avea timp să vă gândiți la răspunsul dumneavoastră în timp ce așteptați ca celelalte surori ale dumneavoastră să se facă bine.

— Surorile mele vor afla despre copil?

— Acest lucru depinde de dumneavoastră. Eu voi traduce pentru dumneavoastră, așa că ele nu vor ști ce le voi spune oficialilor în limba engleză – sau ce vă vor răspunde aceștia. Eu nu voi pomeni de copil în fața surorilor dumneavoastră decât dacă dumneavoastră doriți acest lucru.

— Deocamdată nu vreau. Însă dacă voi fi trimisă acasă, surorile mele vor trebui să se întoarcă cu mine?

— Acest lucru depinde de ele. Aprobarea lor medicală este determinată separat de cea a dumneavoastră. Acum, dacă sunteți gata, vă voi conduce înapoi la clădirea imigranților.

Afară, după-amiaza de mai era însorită și răcoroasă, exact ziua de primăvară care-i plăcuse atât de mult lui Kirsten acasă, în Suedia. Kirsten își aminti cum explora pădurile împreună cu fratele ei, cum se bucura de noua viață ce înmugurea peste tot în jurul ei. Acum însă, Kirsten se afla pe o insuliță plictisitoare, într-o țară străină și ciudată.

— În după-amiaza aceasta au nevoie de mine la Biroul de înregistrare ca să traduc, îi spuse doamna Bjork. Vă voi arăta unde mă puteți găsi dacă mai aveți întrebări. Iar sora dumneavoastră vă poate arăta unde veți dormi și unde veți lua masa.

Gândul la mâncare îi făcu din nou greață lui Kirsten care știa că era un lucru obișnuit pentru femeile gravide și se întrebă cum va mai suporta o altă călătorie lungă înapoi spre Suedia, închisă la clasa a treia, cu toate mirosurile acelea dezgustătoare. Și oare ce va mânca pe drum dacă îi va fi foame? Mâncarea pe care și-o puseră cu ele în Suedia trebuie să fi trecut.

De cum se apropiară de clădirea principală, Kirsten o văzu pe Sofia așteptând-o în spatele unui gard, făcându-i semne cu mâinile deasupra capului și sărind în sus și în jos. Surorile se îmbrățișară, amândouă cu lacrimi în ochi.

— Oh, ce bine-mi pare că te văd! exclamă Sofia. Cum te simți? Ești mai bine acum? Au spus că nu ai tifos, dar au aflat de ce te simțeai rău? Parcă ai fost plecată o sută de ani!

Kirsten râse.

— N-ai mai vorbit atâta de când am plecat din Suedia. Dar crede-mă, știu ce bine e să ai pe cineva cu care să vorbești. Sunt bine acum... n-aș putea fi mai sănătoasă de atât. Kirsten evită cu bună știință întrebarea Sofiei despre ce fusese în neregulă cu ea, sperând că Sofia nu va observa, sperând că nu va fi nevoită să mintă.

— Haide. O să-ți arăt unde am stat până acum. Sofia luă cele trei genți și îi întinse una lui Kirsten. De-acum poți să mă ajuti cu

gențile astea. M-am săturat să le car după mine oriunde merg, dar știam că Elin nu ar fi vrut să le las nesupravegheate.

Kirsten îi zâmbi. Se așteptase ca mica și timida Sofia să fie agitată și panicată după ce, de câteva zile bune, fusese azvârlită într-o țară străină cu toți necunoscuții aceia. Însă Sofia părea să fie incredibil de fericită și mult mai mulțumită decât fusese de când plecaseră de acasă.

— Condu-mă tu, îi spuse Kirsten.

Sofia îi arată lui Kirsten împrejurimile de afară, sala de mese și, la sfârșit, dormitorul femeilor, vorbind aproape tot drumul.

— De ce au atâtea reguli și paznici peste tot? o întrebă Kirsten. Parcă suntem ținute prizoniere. Doar suntem pe o insulă, n-am putea evada nici dac-am vrea.

— Nu știu, poate e pentru propria noastră siguranță.

Kirsten își lăsă geanta pe unul dintre paturile libere.

— Pfuuu, m-au ținut în pat prea mult. Nu sunt obișnuită cu toată mișcarea asta, urcând trei șiruri de trepte. Te superi dacă ne odihnim aici un pic?

— Bine, dar e mai frumos afară... Sofia se așeză pe podea, cu spatele sprijinit de perete. Kirsten se uită în jur și își dădu seama că de fapt, podeaua era singurul loc unde putea să se așeze. Era imposibil să stai confortabil pe paturi, având în vedere că paturile de deasupra lor atârnavă atât de jos. Kirsten se așeză lângă Sofia, cu picioarele încrucișate.

— Ascultă Sofia. Vreau să te întreb ceva... Mai vrei să te întorci acasă în Suedia?

— Dar ce contează ce vreau eu? Doar suntem deja aici, nu-i așa?

— Ei bine, să presupunem că se întâmplă ceva și una dintre noi se răzgândește. Să presupunem că eu sau Elin hotărâm să ne întoarcem acasă.

— Elin n-ar vrea să se întoarcă niciodată.

— Ei bine, să presupunem că vreau eu să mă întorc. Tu ai vrea să rămâi aici, sau ai vrea să vii cu mine?

— Eu nu vreau să ne despărțim. Am venit până aici împreună și cred că ar trebui să rămânem împreună. Dacă una dintre noi se hotărăște să rămână sau să plece, ar trebui să facem toate același lucru.

Kirsten își pierde răbdarea.

— Să presupunem că eu aș fi trimisă înapoi. Să presupunem că, dintr-un motiv sau altul, nu m-ar lăsa să imigrez, dar v-ar accepta pe tine și pe Elin. Ai vrea să rămâi cu ea sau ai vrea să vii acasă cu mine?

— De ce mă întrebi ceva atât de stupid? Au descoperit cumva doctorii că e ceva în neregulă cu tine?

— Nu e nimic în neregulă cu mine. Doar că știu că la început nu ai vrut să vii în America, și te-ai plâns și ai fost posomorâtă tot drumul. Mă întrebam doar dacă...

— Promit să nu mai fiu posomorâtă și să nu mă mai plâng, însă trebuie să rămânem împreună.

— Bine, o să rămânem împreună, zise Kirsten oftând. Ascultă, putem să ne întindem și să tragem un pui de somn? La spital nu am dormit foarte bine. Te superi? o întreabă Kirsten, și fără să mai aștepte răspunsul, se întinse pe un pat de jos.

— Nu mă supăr. Dar aș vrea să ies afară cât timp dormi tu. E o zi minunată. Iar dacă rămâi aici, poți să ai grijă și de gențile noastre?

Încă o dată, Kirsten se minună că timida Sofia voia să răătăcească singură pe o insulă plină de necunoscuți. Se întreabă ce anume determinase această schimbare bruscă, însă înainte să apuce s-o întrebe, Sofia se strecură pe ușă afară.

Kirsten reuși să doarmă puțin, dar îl visă pe Tor și se trezi plângând. Își dorea să poată prevedea dinainte ce reacție va avea el când va ajunge ea acasă aducând vestea despre copilul lor. Kirsten își dorea ca el s-o iubească la fel de mult cum îl iubea ea.

Kirsten se dădu jos din pat, hotărâtă să nu se mai gândească la Tor. Spre surprinderea ei, simți deodată că-i este foame. Poate

că va găsi ceva de mâncare în geanta lui Elin. Kirsten îngenunche pe podea să cotrobăie în geantă – și scoase în schimb jurnalul lui Elin.

Elin cărase jurnalul acela vechi și zdrențaros peste tot, chiar și înainte de a pleca de acasă. Caietul modest, fără linii, arăta ca un caiet de școală. Kirsten nu-și aminti de cât timp începuse Elin să scrie în el, dar credea că era după moartea tatălui lor.

Kirsten răsfoi cu degetul mare capetele paginilor umflate și văzu pete de apă și urme rotunde de cești de cafea și locuri în care Elin ștersese cu atâta ardoare, că hârtia se rupsesse. Elin scria întotdeauna cu creionul și totuși, literele ei mici și corecte arătau îngrijit și ordonat – la fel ca ea. Scrisul ei de mână o ducea pe Kirsten cu gândul la o broderie splendidă – ață cenușie pe pânză albă. Cuvintele umpleau paginile, de sus până jos, iar spațiul de pe margine era de-abia cât lățimea unui creion.

Elin scria neîncetat în jurnalul acesta, adesea ignorând pe toată lumea în timp ce-și vedea de scris.

Uneori, după ce se certau, spunându-și lucruri dureroase și aruncând cu cuvinte dure ca pietrele, Kirsten obișnuia să stătea în celălalt capăt al dormitorului lor din pod, cu spatele la Elin, întrebându-se ce lucruri îngrozitoare scria Elin despre ea în paginile jurnalului. Dacă Kirsten își întorcea capul, Elin se oprea și se uita la ea cu o sprânceană ridicată, apoi continua să scrie, încă și mai repede.

Chiar și pe drumul spre America, Kirsten își aminti că stătuse întinsă pe pat, încercând să adoarmă, în timp ce Elin era trează și scria la lumina lumânării, creionul ei scârțâind pe pagină. Pe vapor, Kirsten o rugase pe Elin să iasă cu ea afară pe punte, la aer curat, dar Elin dădu nerăbdătoare din mână în stilul ei caracteristic și rămase jos, scriind.

Acum, Kirsten ținea jurnalul lui Elin în mâini, iar ea nu era de față să o împiedice să-l citească, dar chiar și așa, i se părea că nu e bine să-i invadeze gândurile fără permisiunea ei. Elin fusese mereu atentă să-și țină jurnalul ferit. Însă poate că dacă îl va citi,

Kirsten o va înțelege mai bine pe Elin. Poate că în sfârșit va înțelege ce o determinase pe Elin să facă lucrurile pe care le făcuse, și cum făcuse alegerile pe care le făcuse, și de ce era atât de rigidă și inflexibilă câteodată. Kirsten nu-și înțelegea sora; acesta era un lucru cert. Trecuseră prin atâtea împreună, iar ea era mai apropiată de Elin decât de oricine pe pământ, și totuși Kirsten simțea că nu o cunoștea deloc.

Kirsten se uită la jurnal, nesigură de ce ezita. Își aminti că într-o seară de iarnă, acasă în Suedia, stăteau în jurul șemineului și, ca de obicei, Elin scria în jurnalul ei stupid. Kirsten se ridicase în picioare să ațâțe buștenii ce ardeau mornit, și din șemineu săriră niște scântei ca niște elfi din pădure, Elin se uită la ea și îi spuse: „Kirsten! Promite-mi că vei arunca jurnalul ăsta în foc dacă mi se întâmplă ceva – fără să-l citești! Îmi promiți?”

Kirsten zâmbise când o auzise vorbind cu atâta seriozitate și insistență și o întrebase: „De ce? Ce scrii acolo de e așa de important?”

„– Lasă tu asta. Îmi ești datoare, Kirsten... Acum, promite-mi!”

„– Ja, sigur. Promit.” Însă Kirsten îi făcuse cu ochiul Sofiei și își ținuse degetele încrucișate la spate, unde Elin nu le putea vedea.

Kirsten își trecu mâna peste coperta zdrențuită. Știa că nu era bine să citească jurnalul lui Elin... dar poate o va ajuta într-un fel să înțeleagă de ce se hotărâse Elin să vină în America. Și poate o va ajuta să se hotărască dacă să-i spună sau nu lui Elin adevărul despre copil și motivul pentru care trebuia să se întoarcă în Suedia.

Kirsten deschise jurnalul la prima pagină.

O oră mai târziu, Kirsten închise jurnalul încet, fără să fi ajuns la capăt și îl puse înapoi în geanta lui Elin, cu mâinile tremurânde. Adevărul despre unchiul Sven o năuci. Kirsten nu voia să creadă, refuza să-și imagineze că Elin suferise în tăcere atâta timp. Cum putuse unchiul Sven să facă un lucru atât de groaznic, ademenind-o și amăgind-o în felul acela?

Dar oare Tor Magnusson nu făcuse același lucru, spunându-i lui Kirsten că o iubea și că voia să se căsătorească cu ea, doar ca să obțină ce voia?

Lui Kirsten îi păru rău că citise jurnalul, nu doar pentru că îi încălcase lui Elin intimitatea, ci și pentru că povara secretului lui Elin cântărea prea greu pe umerii ei. Nu era de mirare că Elin arăta atât de bătrână, obosită și slujită. Nu era de mirare că își făcea atâtea griji. Nu era de mirare că era atât de temătoare. Dacă unchiul Sven, un membru de încredere al familiei, putuse să facă niște lucruri atât de îngrozitoare, Elin era îndreptățită să nu se încreadă în străini.

Însă ceea ce aducea lacrimi în ochii lui Kirsten, era cunoștința faptului că Elin le iubea pe ea și pe Sofia atât de mult, încât găsisese o cale să le salveze și pe ele, în loc să fugă pur și simplu de unchiul Sven și să le lase în urmă, așa cum făcuse Nils. Kirsten își dorea să-i poată mulțumi lui Elin și să-i spună cât de recunoscătoare îi era, dar nu putea să-i mărturisească faptul că descoperise adevărul. Dacă Elin ar ști că secretul îi fusese descoperit, lucrul acesta ar distruge-o. Rușinea și vina pe care le simțea Elin răzbăteau din fiecare pagină a jurnalului ei.

Nu, de-acum înainte Kirsten va duce povara secretului lui Elin alături de greutatea secretului ei. Și un lucru era sigur: nu ar putea niciodată să-i ceară lui Elin să se întoarcă în Suedia. Și nici Sofiei. Dar ce s-ar întâmpla dacă Kirsten s-ar întoarce acasă ca să devină soția lui Tor, iar Sofia ar insista să meargă cu ea? Sofia nu ar avea unde să locuiască în Suedia, decât cu unchiul Sven.

Kirsten oftă din greu, copleșită de dilema în care se afla. Ea trebuia să se întoarcă acasă și să se mărite cu Tor; iar Elin și Sofia trebuiau să rămână aici. Dar dacă tatăl lui Tor refuza și acum să-i lase să se căsătorească? Ce va face ea atunci? Nu putea să-l înfrunte pe tatăl lui Tor de una singură. Kirsten contase pe unchiul Sven să o sprijine și să insiste ca Tor să facă ceea ce se cuvenea. Dar acum nu mai voia să aibă de-a face deloc cu unchiul ei.

Singura soluție care îi veni în minte era ca Tor să se rupă de tatăl lui și să vină în America să se căsătorească cu ea. Trebuia să-i scrie o scrisoare și să-i explice situația. Tor trebuia să vină de îndată. Poate că i se făcuse atât de dor de ea între timp, încât regreta că o lăsase să plece. Odată ce Tor va afla de copil, cu siguranță va face ceea ce trebuia să facă. Kirsten era aproape convinsă de asta.

Kirsten trebuia s-o găsească pe traducătoare și să-i spună ce hotărâse. Știa că era greșit să mintă, la fel cum greșise citind jurnalul lui Elin și având un copil cu Tor. Va mai adăuga la păcatele ei mințind autoritățile de la imigrare, dar era disperată. Cumva-cumva, trebuia să descurce harababura pe care o crease. Va încerca să-și țină povestea cât mai aproape de adevăr posibil.

— Știu ce vreau să le spun oficialilor, zise Kirsten când o găsi pe doamna Bjork la parter, în afara Biroului de Înregistrare. Spuneți-le că... am un soț. Numele lui este Tor Magnusson. Spuneți-le autorităților că ne-am căsătorit în secret în Suedia și că Tor are de gând să vină în Chicago de îndată ce va putea. Nu ne puteam permite ambele bilete, așa că eu am plecat prima, cu surorile mele. În acest fel, unchiul meu de aici din America plătește pentru călătoria mea. De îndată ce Tor va câștiga destui bani, va veni încoace și el, și atunci vom fi împreună.

— Aveți o copie după certificatul de căsătorie? Autoritățile ar putea cere să-l vadă.

— Certificatul este la Tor, în Suedia.

Femeia nu o privi nicio clipă pe Kirsten, ca și cum nu ar fi vrut să-i vadă chipul în momentele când mințea.

— Le voi spune despre soțul dumneavoastră, domnișoară... Vreau să spun... Doamna Bjork se opri, jenată.

— Magnusson. Doamna Tor Magnusson.

— Faptul că dumneavoastră și surorile dumneavoastră aveți bilete către Chicago și un sponsor care vă așteaptă ar trebui să conteze. Voi vedea ce voi putea face.

Kirsten se încredințase trup și suflet acestei decizii. Odată ce oficialii de la imigrare îi vor permite să intre în țară, nu va mai avea cum să se întoarcă în Suedia. Dar dacă rămânea aici și Tor nu venea? Copilul ar rămâne fără tată. Ea și copilul ei vor fi niște paria. Cu siguranță Tor nu va vrea să se întâmple așa ceva.

— Rămâi cu bine, zise doamna Bjork, întorcându-se să plece. Fie ca dumneavoastră și soțul dumneavoastră să vă creșteți copilul să devină un american de bună-cuviință.

Kirsten rămase surprinsă auzind-o pe doamna Bjork. Copilul ei va fi cetățean american, nu suedez.

Nu numai că-și alesese propriul viitor, dar îl alesese și pe cel al copilului ei.

— Vă mulțumesc, murmură ea. Așa va fi... cu voia Domnului.

CAPITOLUL 20

Sofia stătea pe pământ, la picioarele lui Ludwig, ascultându-l cântând la vioară. Din momentul în care aflate că va fi deportat, Ludwig își exprimase mâhnirea prin intermediul viorii, și în fiecare cântec trist punea o parte din sufletul lui. Sofia nu știuse că o dramă putea să dea naștere la atâta frumusețe sau că muzica avea o putere vindecătoare. Cu ochii închiși, Sofia asculta fiecare piesă și se lăsa învăluită de sunetul muzicii. Însă când Ludwig termină, și ea deschise ochii, o văzu pe Kirsten ieșind din clădire.

— Oh, nu, murmură ea. Vine sora mea. Ea și Ludwig se obișnuiseră să-și vorbească cu voce tare fiecare în limba lui, chiar dacă nu se înțelegeau unul pe altul. Sofia o văzu pe Kirsten cercetând atent sutele de chipuri din mulțime, uitându-se peste tot după ea.

— Greșesc dacă-mi pare rău că sora mea s-a întors? întrebă Sofia. Adică, mă bucur că ea și Elin sunt mai bine, dar asta înseamnă că nu te voi mai vedea. Sofia oftă și se ridică ca să-i facă cu mâna lui Kirsten. La apropierea ei, Ludwig se ridică de pe bancă și se înclină ușor în semn de salut.

— Kirsten, el este noul meu prieten, Ludwig Schneider. Ludwig... sora mea, Kirsten. Sofia scoase din Biblie desenul cu figurile familiei ei și arată către una din figuri, apoi către sora ei.

— Pentru ce-i desenul ăsta? întrebă Kirsten, smulgându-i-l din mână. Și ce-i cu toate numerele astea?

— Ludwig nu înțelege suedeza, așa că am desenat asta ca să-i povestesc despre familia noastră.

— Drăguț din partea ta să mă tai cu X, zise Kirsten cu o sprânceană ridicată.

— Tu erai în spital. Încercam să-i explic lui Ludwig că tu și Elin nu mai erați și eu rămăsesem singură.

— Sofia! De ce i-ai spune unui străin că ai rămas singură? N-ai învățat nimic de la Elin?

— Ludwig n-ar face rău niciunei muște. El cântă la vioară și...

— Da, văd și eu asta. Hei, când se servește prânzul? Sunt lihnită de foame.

Sofia își ridică privirea spre cer.

— În câteva minute. Te superi dacă Ludwig mănâncă cu noi? El e de ceva timp aici și e de mare ajutor în sala de mese. Prânzul este întotdeauna cea mai bogată masă, iar majoritatea celorlalți oameni n-au nici urmă de maniere la masă.

— Nu știu, Sofia. Nu cred că e înțelept să te apropii foarte mult de străini.

— Ei bine, cu siguranță ți-ai schimbat atitudinea! Parc-ai fi Elin. Cum rămâne cu băieții aceia suedezi cu care ai stat tot timpul pe vapor?

— Păi uite că s-a întâmplat să mă răzgândesc. Am văzut o altă latură a acelor oameni, care nu mi-a plăcut deloc. Iar dacă petreci și tu destul timp cu acest bărbat, s-ar putea să-i vezi o latură diferită. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par să fie.

— Și uneori sunt exact ceea ce par să fie. Ludwig m-a ajutat mai mult decât orice altă persoană. Nu-ți pot explica, dar eram singură și speriată și el a devenit prietenul meu, mi-a arătat promisiunile lui Dumnezeu din Biblie, spuse Sofia, fluturându-i în față hârtia cu desenele și versetele din Biblie. Asta reprezintă numerele astea, Kirsten. Versete din Biblie.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie...

— Nu-mi spune ce să fac. O să continui să mănânc împreună cu el și să-l ascult cântând la vioară, iar tu poți să nu te alături - sau nu.

Kirsten se holbă la ea o vreme, ca și cum ar fi cântărit-o din priviri.

— Te-ai schimbat, Sofia.

— Poate că era și timpul să o fac.

Sofia făcu exact ce voia. Continuă să ia masa cu Ludwig și își petrecu după-amiaza și seara cu el, chiar dacă Kirsten stătea aproape de ea mai tot timpul. În noaptea aceea, în dormitorul femeilor, pe când se pregăteau să doarmă, Kirsten se întoarse spre Sofia și îi spuse:

— Ești pe cale să te îndrăgostești de bărbatul acela, nu-i așa?

Inima Sofiei începu să bată mai tare decât de obicei. Sofia o privi pe Kirsten cu gura deschisă, neputând să articuleze niciun cuvânt. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi îndrăgostită de Ludwig, până ce Kirsten îi spuse asta – dar într-o clipă, știu că era adevărat. Sofia rămase fără replică.

— Am observat felul în care îl privești, continuă Kirsten. Și felul în care te privește și el.

Din nou, Sofia știu exact ce voia să spună Kirsten. Sofia observase privirea blândă și tandră din ochii lui Ludwig ori de câte ori se uita la ea.

— E din cauză că nu ne putem exprima prin cuvinte, spuse ea. Comunicăm doar cu ochii.

— Cum s-a întâmplat, Sofia?

— Nu-nu știu... Sofia se sprijini de perete, simțindu-și genunchii moi dintr-odată, dorindu-și să fi avut un scaun pe care să se așeze. Am stat împreună încă din prima mea zi pe insula asta. Ludwig e atât de blând și drăguț, iar când cântă la vioară pentru mine... Sofia nu putu să-și termine fraza. Nu existau cuvinte care să descrie ceea ce simțea pentru el. Cuvântul *dragoste* părea nepotrivit.

— Oh, Sofia, zise Kirsten încet. Ce-o să faci?

— Ei bine... cred... sunt sigură că ne vom revedea după ce plecăm de pe insula asta și...

Sofia se opri. Ludwig nu pleca de pe insula asta, căci urma să fie trimis înapoi în Germania. El amenințase că va înota de-a lungul râului mai degrabă decât să se întoarcă înapoi, dar cum putea el oare să înoate atâta distanță? Cum putea oricine altcineva?

Spre surprinderea Sofiei, ochii lui Kirsten se umplură de lacrimi. Kirsten o îmbrățișă strâns pe Sofia, ca și cum nu voia ca ea să vadă că plângea.

— Ar fi trebuit să-ți spun să nu te îndrăgostești, Sofia. Ar fi trebuit să-ți spun că te alegi întotdeauna cu inima frântă.

De unde știa Kirsten despre dragoste și inimă frântă? Se îndrăgostise de unul din băieții de pe vapor? Sofia era pe cale s-o întrebe când, deodată, își aminti un șir de evenimente de acasă pe care nu le înțelesese atunci. Sofia își aminti cum Kirsten își neglija sarcinile sau o convingea pe ea să le facă în locul ei, astfel încât ea să poată petrece timp în pădure cu Tor Magnusson. Sofia își aminti cum, de fiecare dată când Tor venea la fermă să aducă o scrisoare, Kirsten se îmbujora de plăcere, sau cum ea și Tor făceau cumva să se întâlnească duminica după biserică. Și își aminti cum, în ultima zi petrecută în sat, Kirsten sărise din căruță doar ca să-și ia rămas bun de la Tor – o despărțire cam ciudată. Sofia o împinse ușor pe Kirsten din brațele ei ca să se uite la ea.

— Tu erai îndrăgostită de Tor Magnusson, nu-i așa? Durerea din ochii lui Kirsten o dădu de gol. Probabil că Tor ți-a frânt inima, altfel nu l-ai fi părăsit niciodată.

— Ce mai contează acum? zise Kirsten, ferindu-și privirea. Doar că nu vreau să ți se întâmple același lucru. Nu te încrede în promisiunile acestui bărbat, Sofia, chiar dacă-ți spune că te iubește. America este o țară mare, și e posibil să nu vă mai vedeți niciodată.

— Nu spune asta! Sofia își duse mâna la gură, ca să-și stăpânească lacrimile. Nu putea suporta gândul că nu-l va mai vedea niciodată pe Ludwig Schneider.

— Ascultă, Sofia. Trebuie să înfrunți adevărul. E frumos că ți-ai făcut un prieten, dar doamna Bjork spune că Elin va ieși în curând din spital, și atunci vom pleca de pe insula asta. Probabil că nu-l vei mai vedea niciodată.

— Știu, murmură ea, știu... Dar Kirsten... e mai bine să nu te îndrăgostești deloc, sau să iubești pe cineva un timp, chiar dacă trebuie să te desparți de acea persoană?

— E mai bine să nu te îndrăgostești, răspunse Kirsten dintr-o suflare. Despărțirile sunt groaznice. Tata nu a putut îndura să se despartă de mama, îți amintești? Nu a putut să trăiască fără ea. Nu vreau să trec printr-o asemenea suferință sau să te simți așa cum mă simt eu, iubindu-l pe Tor și fiind nevoită să-l părăsesc.

Mărturisirea lui Kirsten o surprinse pe Sofia. La fel ca tăria sentimentelor ei pentru Ludwig Schneider.

— E prea târziu, Kirsten. Deja îl iubesc pe Ludwig. Sofia știa că era adevărat în clipa în care rosti cuvintele. Și mai știa și răspunsul la întrebarea ei. Poate că nu-l voi mai vedea niciodată, dar bucuria și speranța pe care mi le-a dat merită orice suferință care ar putea veni.

— Spui asta acum, dar tu nu știi...

Sofia o trase pe Kirsten în brațele ei și surorile se ținură strâns din nou. Când Sofia reuși să vorbească, spuse:

— Indiferent când va trebui să-mi iau rămas bun de la Ludwig, mă va dura. Dar până atunci, vreau să fiu cu el cât mai mult timp posibil. Te rog, Kirsten, lasă-mă să fac asta. Vom fi în văzul tuturor, tot timpul. Pe insula asta nu există niciun loc unde să poți fi singur. Mereu sunt mii de oameni peste tot. Și-apoi, nici măcar nu putem vorbi unul cu altul... Vreau... Vreau doar să fiu cu el, atât cât pot.

Kirsten dădu ușor din cap.

— Să nu spui că nu te-am prevenit. Sper să nu-ți pară rău...

— Știu. Și eu sper să nu-mi pară rău.

În următoarele zile, Sofia își petrecu fiecare clipă alături de Ludwig, în timp ce așteptau ca Elin să se facă bine. Zilele trecură mult prea repede, fiecare lăsându-le un gust dulce-amărui. Acum că știa că este îndrăgostită, Sofia înțelese brusc sensul tuturor cântecelor de dragoste pe care le cântase vreodată și a poveștilor de dragoste pe care le citise. Sofia își vedea dragostea oglindită în ochii lui Ludwig și o auzea în muzica pe care el o cânta pentru ea, o simțea în atingerea lui când el se întindea să-i mângâie părul

auriu sau să-și treacă degetele peste obrazul ei. Pe măsură ce se apropia momentul despărțirii, timpul lor împreună deveni din ce în ce mai prețios.

— Am o veste foarte bună, le spuse doamna Bjork lui Kirsten și Sofiei într-o după-amiază. Sora voastră, Elin, va fi externată din spital mâine dimineată. Sunt convinsă că vă veți bucura să plecați de pe insula aceasta și să vă continuați drumul, *ja*?

Nej. Sofia simți că o doare sufletul la gândul că trebuia să-l părăsească pe Ludwig. Dumnezeu îi ascultase rugăciunile și Elin era acum sănătoasă – dar asta însemna că ea și Ludwig trebuiau să-și ia rămas bun. Cum să-i spună asta?

— Mâine voi fi în Biroul de Înregistrare să traduc pentru voi, le promise doamna Bjork.

În cele din urmă, Sofia nu trebuia să-i spună lui Ludwig că mâine va fi ultima lor zi împreună. Probabil că el și-a dat seama de asta după expresia ei tristă, pentru că luă hârtia pe care desenase ea în prima lor zi împreună și arată cu degetul figura care o reprezenta pe Elin. Sofia încuviință din cap. Ea ștersese deja X-ul pe care-l trăsese peste figura lui Kirsten, iar acum luă creionul și începu să șteargă și X-ul lui Elin. Din ochii Sofiei se prelinseseră lacrimi care udară hârtia.

Ludwig se întinse să-i ia mâna ca s-o oprească, ținând-o strâns într-a lui, ca și cum dacă ar împiedica-o să modifice desenul, ar putea-o împiedica să plece.

— Sofia..., șopti el. Oh, Sofia... În cele din urmă, Ludwig îi dădu drumul și scoase Biblia pe care o răsfoi repede, ca să găsească ceea ce voia să-i spună. Se opri la Cântarea Cântărilor – o carte pe care Sofia nu o citise niciodată – și așteptă ca ea s-o găsească în Biblia ei. Apoi îi indică capitolul unu, versetul cincisprezece: *Ce frumoasă ești, iubito, uite ce frumoasă ești!*

Sofia își ridică din nou privirea spre el. Nimeni nu-i mai spusese până acum că era frumoasă.

Ludwig răsfoi mai departe câteva pagini și îi arătă capitolul patru, versetul nouă: *Mi-ai răpit inima, soro, mireaso, mi-ai răpit inima...*

Sofia își duse mâna la piept pentru o clipă, apoi își odihni palma pe pieptul lui, ținând-o acolo. Sofia simți bătaia puternică a inimii lui, sub cămașă, și murmură:

— Inima mea îți aparține, Ludwig. Nu pot îndura gândul că s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Te rog, spune-mi că nu ne luăm rămas bun pentru totdeauna... Sofia își dori să înțeleagă ce-i spunea el drept răspuns, în timp ce mâna lui o atinse pe a ei.

Ultima lor zi împreună fu scăldată în tristețe. Kirsten îi lăasă singuri, iar Sofia și Ludwig rămaseră unul lângă altul până ce veni vremea să se întoarcă fiecare la propriul dormitor, căci se dádea stingerea. Dimineața, Sofia și Kirsten se îmbrăcară cu hainele de duminică și își prinseră toate etichetele și cardurile de rochii, pregătite pentru întâlnirea cu autoritățile americane. Sofia știa că ar trebui să fie bucuroasă că pleca de pe Insula Ellis și recunoscătoare că Elin era în sfârșit bine, dar tristețea o copleșea la gândul că îl părăsea pe Ludwig.

La micul dejun, Ludwig stătu la masă cu Sofia și cu Kirsten, însă Sofia nu avu poftă de mâncare. După ce mâncară, Kirsten îi privi și spuse:

— Mă duc s-o aștept pe Elin singură. Când ajunge, venim să vă căutăm.

— Mulțumesc, zise Sofia.

De îndată ce fură singuri, Sofia nu-și mai stăpâni lacrimile. Ea văzu durerea lui Ludwig în ochii lui înlăcrimați și în felul în care i se ridicau umerii în timp ce ofta din greu. Ludwig căută în geanta Sofiei care se afla la picioarele ei, și scoase Biblia pe care o deschise la un verset. Ludwig nu-și deschise și Biblia lui, iar Sofia știu că probabil stătuse noaptea trecută să caute versetul perfect pentru ea. Ludwig se opri din nou la Cântarea Cântărilor, iar Sofia citi cuvintele cu ochii încețoșați de lacrimi: *Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.*

Ludwig luă Biblia de la ea și îi cuprinse amândouă mâinile într-ale lui, vorbind cu ardoare, ca și cum ar ruga-o să înțeleagă

ce îi spunea. Când termină, Ludwig luă vioara și arcușul din geantă, iar Sofia crezu că voia să cânte un ultim cântec pentru ea, însă el nu le desfășură, ci arată către vioară, apoi către ea, și i le puse în brațe.

— Nu, Ludwig, nu se poate să mi le dai mie. Sofia încercă să i le înapoieze, dar el clătină din cap, ținându-și palmele în sus, refuzând să le ia. Ludwig arată către New York și mimă înotul în râu. Nu... oh, te rog, nu încerca să înoți. Nu vei reuși niciodată! Nimeni nu poate înota atâta distanță! Nu există nicio altă cale?

Ludwig luă Biblia și îi arată un alt verset din Cântarea Cântărilor: *M-am sculat, atunci, și am cutreierat cetatea, ulițele și piețele; și am căutat pe iubitul inimii mele...* Ludwig arată spre ea, spre el însuși, spre verset.

— Și vrei să păstrez eu vioara? Până ce mă vei găsi?

Ludwig încuviință din cap ca și cum ar fi înțeles și îi luă instrumentul din mână, ingenunche și îl puse cu atenție în geanta Sofiei, împreună cu Biblia lui în limba germană. Ludwig îi dădea vioara ca o promisiune a dragostei lui, o promisiune că o va căuta și o va găsi. Sofia voia să creadă că el va putea să străbată râul înot, dar îi era foarte teamă pentru el.

Ludwig se ridică și îi luă din nou mâinile într-ale lui, apoi își înclină capul pentru rugăciune. Sofia nu înțelegea rugăciunea, dar se rugă în tăcere alături de el, implorându-L pe Dumnezeu să-l aibă în paza Sa și să-i aducă din nou împreună.

Când termină, Ludwig trase aer în piept ca și cum s-ar pregăti să străbată râul înot, apoi arată către numeroasele ei etichete și mimă că scrie ceva. Bineînțeles, voia numele și adresa unchiului ei din Chicago. Sofia i le scrisese pe o bucățică de hârtie.

Sofia nu era încă pregătită să-și ia rămas bun de la el, dar când își ridică privirea, le văzu pe Elin și pe Kirsten ieșind din clădire, uitându-se în jur după ea. Ea și Ludwig nu mai aveau timp. Ludwig îi urmări privirea și văzând-o pe Kirsten, se întinse către Sofia și o strânse în brațe. Era atât de înalt, încât își putea odihni obrazul pe creștetul ei. Sofia se agăță de el, nepăsându-i dacă era

cuvincios sau nu, indiferentă la cine îi vedea. Îl iubea pe omul acesta și nu voia să-i dea drumul.

— Promite-mi că ne vom revedea, îl rugă ea, plângând. Promite-mi că nu vei încerca să înoți atâta distanță, că vei găsi o altă cale...

— Sofia, murmură el. Oh, Sofia...

Când, în cele din urmă, îi dădu drumul, obrajii lui erau umezi. Ludwig îi strecură o bucată de hârtie în mână, apoi se întoarse și plecă grăbit, nevrând s-o privească plecând. Sofia nu-și luă ochii de la el până ce nu dispăru în mulțime. Se simțea pironită locului, voia să se prăbușească la pământ și să plângă, însă Elin și Kirsten se apropiau. Sofia o trase pe Elin în brațele ei, prefăcându-se că lacrimile ei erau pentru ea.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Sofia, îi spuse Elin. Simt că te-am dezamăgit – că nu am fost aici să am grijă de tine, așa cum am promis că voi face.

— Nu e vina ta că te-ai îmbolnăvit, zise Sofia cu o voce răgușită. Și-apoi, Dumnezeu a avut grijă de mine cât timp ai fost plecată.

— Într-adevăr, arăți minunat, Sofia.

— Iar tu arăți... ca și cum ți-ar prinde bine o masă bună, zise Sofia, încercând să zâmbescă. Era adevărat, sora ei arăta foarte slăbită și palidă. Dar să-l mulțumim Domnului că ți-a cruțat viața.

— Haideți, le îndemnă Kirsten. Hai să trecem de experiența asta grea a imigrării și să ne urcăm în trenul acela spre Chicago.

Sofia se simți goală pe dinăuntru în timp ce le urmă pe surorile ei în Biroul de Înregistrare și se alăturară cozii nesfârșite de oameni care așteptau. Ea și surorile ei progresară încet de la un funcționar la altul, fiecare dintre ei verificându-le etichetele și apoi direcționându-le către următorul funcționar. Ultimul le făcu semn să se așeze pe una dintre băncile lungi de lemn și să aștepte să fie strigate.

Sofia văzuse procedura de la distanță timp de aproape două săptămâni, și știa că ultimul pas era obținerea stampilei de

aprobare de la bărbații care stăteau în spatele birourilor înalte. Dar Sofia nu putea să se gândească la nimic altceva, decât la Ludwig. Dacă pleca de pe Insula Ellis, era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Sofia îl căută cu privirea prin încăpere, apoi sus la balconul unde erau dormitoare, disperată să-i mai arunce încă o ultimă privire.

— Ce faci? o întreabă Elin într-un târziu. După cine te uiți?

— După... după o persoană pe care am întâlnit-o în timp ce vă așteptam.

— Era suedeză? De ce nu m-ai prezentat?

— Nu era din Suedia, ci din Germania.

— Dar tu nu vorbești germana, Sofia. Ea înțelegea suedeza?

— Nu. Noi vorbeam fără cuvinte... Nu pot să-ți explic, dar a devenit prietenul meu. I-am spus că...

— Prietenul? Ai stat atâta timp singură, cu un bărbat străin? Ai înnebunit, Sofia?

Sofia se abținu să-i răspundă, pentru că știa că va izbucni în lacrimi și atunci autoritățile vor crede că era ceva în neregulă cu ea, și nu le vor mai lăsa să intre în America pe niciuna. În schimb, Kirsten sări s-o salveze.

— L-am întâlnit și eu, Elin, și e foarte drăguț, într-adevăr. Oricum, de acum înainte, îl avem pe unchiul Lars să aibă grijă de noi, nu-i așa?

— Bănuiesc că da. Elin încă avea expresia aceea de îndoială pe chip, dar din nou, Kirsten îi distrase atenția.

— Sofia mi-a spus că a văzut întreaga procedură în timp ce noi eram în spital, nu-i așa, Sofia? Și zice că e ca în Ziua Judecății din Biblie, când trebuie să stăm înaintea Sfântului Petru, iar el se uită în cartea sa și hotărăște dacă ne lasă să intrăm sau nu pe porțile de mărgăritare ale raiului. America e ca raiul, nu?

Kirsten continuă să pălăvrăgească, agitându-se atât de mult, încât Sofia se întreabă ce se întâmplase cu ea. Părea să-i fie frică, dintr-un motiv sau altul – iar asta nu-i stătea în caracter. În cele din urmă, Elin o făcu să tacă.

— Dacă nu taci, nu vom auzi când vom fi strigate și vom rămânea aici pentru totdeauna.

Așteptarea li se păru nesfârșită. Sofia încă ținea strâns în palmă bucata de hârtie pe care i-o strecurase Ludwig, dar nu îndrăznea să-și caute Biblia în geantă. Vioara și Biblia în germană ale lui Ludwig erau deasupra și îi era teamă s-o lase pe Elin să le vadă. Într-un final, sosi doamna Bjork de la Societatea de Ajutorare a Imigranților Suedezi, și după ce vorbi cu unul dintre ofițeri timp de câteva minute, le chemă la biroul acestuia, pe rând. Sofia fu prima. Bărbatul îi examinează etichetele și își răsfoi registrul până ce-i găsi numele, apoi puse niște întrebări rapide, pe care doamna Bjork le traduse: „Unde v-ați născut? Sunteți căsătorită sau necăsătorită? Încotro vă îndreptați? Câți bani aveți? Ați făcut vreodată închisoare? Sunteți aptă pentru muncă?”

În cele din urmă, ofițerul îi dădu Sofiei un cartonaș și îi ceru să-l citească.

— Ca să dovedești că știi carte, îi explică doamna Bjork.

Sofia fu surprinsă să descopere că era un pasaj din Biblie, luat din Iov 1:19: *Și deodată, a venit un vânt mare de dincolo de pustie, și a izbit în cele patru colțuri ale casei: Casa s-a prăbușit peste tineri, și au murit. Și am scăpat numai eu, ca să-ți dau de știre!*

Sofia se gândi că versetul era potrivit, dacă lua în considerare toate pierderile pe care le înduraseră ea și surorile ei. La fel ca Iov, și ele pierduseră totul, și cu toate acestea, supraviețuiseră.

Kirsten fu ultima chemată în fața ofițerului și, chiar și de la distanță, Sofia observă că era tulburată și se întreabă dacă avea vreo legătură cu Tor – dacă Kirsten ezita să facă acest ultim pas și să rupă toate legăturile cu țara lor natală. Însă ofițerul o lăsă și pe Kirsten să treacă, iar doamna Bjork le conduse la parter ca să-și recupereze valiza, care stătuse tot acest timp în sala de bagaje. După aceea, doamna Bjork așteptă împreună cu ele la ghișeu de bilete de tren și le ajută să-și rezerve trei locuri pentru următorul tren spre Chicago. Sofia îl căută în zadar cu privirea pe Ludwig.

— Vă voi ajuta să trimiteți o telegramă familiei dumneavoastră în Chicago, și apoi sunteți libere să plecați, le spuse doamna Bjork. Tot ce aveți de făcut este să luați feribotul de aici la Hoboken, New Jersey, apoi să le arătați biletele voastre de tren și vă vor ajuta să vă urcați în trenul spre Chicago.

— Mă simt ca o pasăre eliberată dintr-o colivie, zise Elin. Cum am putea vreodată să vă mulțumim?

— Este de datoria mea să vă ajut și sunt bucuroasă să o fac. Vă doresc numai bine, le ură ea îndepărtându-se și făcându-le cu mâna.

Sofia încă îl căuta pe Ludwig cu privirea în timp ce Elin o luă înainte pe debarcader. Surorile se alăturară șirului lung de oameni care așteptau să sosească feribotul.

— Încă o călătorie cu vaporul, spuse Elin, apoi încă una cu trenul și călătoria noastră va lua sfârșit.

— Mi-aș dori să mă trezesc acasă, la fermă, și să-mi dau seama că totul a fost doar un vis, zise Kirsten.

Elin se uită la ea mirată.

— M-aș fi așteptat la un asemenea comentariu de la Sofia, dar nu de la tine. Ce s-a întâmplat?

— Am auzit pe cineva spunând că de acum înainte vom fi americani, nu suedezi, și m-a făcut să mă simt... pierdută.

— Măcar suntem împreună, spuse Elin. Și vom avea din nou un cămin, vă promit. Odată ajunse în Chicago, vom putea în sfârșit să începem o nouă viață.

Sofia auzi cu câtă convingere vorbea Elin și o crezu, însă la vederea feribotului care se apropia, îi veniră lacrimi în ochi. Sofia se uitase peste tot după Ludwig, dar nu-l văzuse nicăieri. Marinarii coborâră pașarela și verificară biletele fiecăruia, apoi le îndemnară pe Sofia și pe surorile ei să urce pe vas.

— Deci, asta a fost, zise Elin. Uitați-vă pentru ultima dată la Doamna Libertății. De acum înainte nu vom mai vărsa nicio lacrimă – promiteți?

— Promit, spuse Kirsten încetișor. Sofia încuviință din cap, dar nu își dădea seama cum va putea să se țină de o asemenea promisiune.

— Ne avem una pe cealaltă, zise Elin, și nu avem nevoie de nimic mai mult.

De cum se îmbarcă pe feribot, Sofia își făcu loc ca să ajungă la parapet pentru o ultimă privire spre Insula Ellis – iar Ludwig era acolo, stând singur pe mal. El îi făcu cu mâna, iar Sofia îi răspunse la fel, abținându-se să nu plângă, de teamă că lacrimile îi vor încețoșa privirea și nu-l va mai vedea. Sofia rămase cu ochii ațintiți la el până ce insula se făcu atât de mică, încât nu-l mai văzu.

În cele din urmă, Sofia intră înăuntru și găsi un loc unde se așeză. Voia să fie singură când va citi bucata de hârtie pe care i-o dăduse Ludwig. Pe ea, era un verset din Geneza. Sofia își deschise geanta ca să scoată Biblia și își strecură degetele sub pânza în care era înfășurată vioara, ca să simtă lemnul fin și cald. Ludwig o va regăsi. Vioara era promisiunea lui pentru ea.

Sofia deschise Biblia și citi ultimul verset pe care i-l dăduse Ludwig: *Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta, când ne vom pierde din vedere unul pe altul.*

PARTEA A DOUA

Chicago

MAI 1897

Cea mai însemnată călătorie este aceea lăuntrică.

RAINER MARIA RILKE

Pe măsură ce trenul încetinea, Elin avea din ce în ce mai mari emoții. Ajungeau la capătul călătoriei lor. Lăsaseră în urmă fermele agricole și de câteva minute intraseră în suburbia orașului Chicago. Clădirile erau din ce în ce mai mari și mai strânse una într-alta, iar drumurile gemeau de tramvaie, căruțe și trăsură. La trecerea la nivel cu calea ferată se adunară niște copilași ca să se uite la trenul care trecea fumegând și să le facă cu mâna călătorilor.

Kirsten îngenunche pe scaun și deschise fereastra ca să se aplece în afară, la fel cum făcuse în Suedia când începuseră această călătorie.

— Ai grijă, o îndemnă Elin. N-ar trebui să te apleci atât de mult în afară.

Kirsten o ignoră, bineînțeles. Părul îi flutură necontrolat, eliberat din ace de viteza trenului.

Trenul trecu printr-o zonă părăsită, fără fabrici și depozite. Pe șinele alăturate, niște vagoane de marfă așteptau să fie golite și umplute. Mai era foarte puțin până în stație.

— Cred că văd în față gara, zise Kirsten. Arată ca o balenă uriașă cu gura deschisă. Suntem pe cale să fim înghițiți în orice clipă. În timp ce frânele șuierau și trenul încetinea, unii dintre călători se ridicară în picioare pe culoare, strângându-și lucrurile.

Elin îi aranjă fusta lui Kirsten.

— Te rog, stai jos și comportă-te ca o domnișoară. Și aranjează-ți părul. Trebuie să-i facem o impresie bună unchiului Lars.

— De ce?

Elin nu răspunse imediat. Își dorea foarte mult ca unchiul și mătușa lor să le primească ca pe copiii lor, să le iubească și să aibă grijă de ele. Însă același lucru și-l dorise și de la unchiul Sven –

și uite unde dusesese asta. Elin era hotărâtă să nu facă din nou aceeași greșeală.

— Pentru că suntem fiicele mamei noastre, răspunse ea, în cele din urmă. Unchiul Lars a fost fratele ei preferat. Felul în care ne purtăm are legătură cu ea și cu modul în care ne-a crescut.

Kirsten se întoarse cu spatele și se prăbuși pe scaun oftând. O clipă mai târziu, trenul intră în gară, cufundându-le în semi-întineric.

— Uitați-vă în jur și asigurați-vă că am luat tot, le îndemnă Elin, chiar dacă ea și surorile ei fuseseră pregătite să coboare cu o oră în urmă, iar lucrurile de mână și cărțile le erau deja împachetate în genți. Sofia stătea cu geanta în poală, legănând-o de parcă era un bebeluș adormit.

După experiența grea de pe Insula Ellis, Sofia părea mai fericită și mai puțin temătoare. Și Kirsten fusese mai tăcută și mai supusă decât de obicei. Schimbarea pe care o vedea în ele, îi amintea lui Elin de transformarea pe care o sufereau proaspetele mămici după ce treceau prin chinurile istovitoare ale facerii. Clipa în care își țineau copilul în brațe, visele pentru viitor ștergeau durerile trecutului. Această călătorie le dăruise o viață nouă și deși viitorul nu se întrevedea încă, Elin spera că, încetul cu încetul, viețile lor se vor transforma în ceva miraculos.

— Am ajuns, zise Kirsten în momentul când trenul opri.

Elin se ridică în picioare și descoperi că îi tremurau genunchii. Parte a acestui tremur se datora slăbiciunii după criza de tifos, dar mare parte se datora emoțiilor pe care le avea. Ajunseseră în cele din urmă la destinație: Chicago, noua lor casă. Acum Elin putea să se odihnească și să fie soră din nou, după ce încercase atâta timp să fie ca o mamă pentru Kirsten și Sofia. Nu va mai trebui să fie puternică și hotărâtă. Reușise să-și aducă surorile într-un loc sigur.

În timp ce coborau din tren, Elin îi văzu pe mulți dintre cei cu care călătoriseră alergând să-și salute familiile care îi așteptau. Elin privi în jur plină de speranță, studiind chipurile străinilor, în căutarea unchiului lor.

— Tu îți amintești cum arată unchiul Lars? o întrebă Kirsten.

— Nu chiar. Eram mică când a plecat. Dar cred că era înalt și slab și semăna mult cu Nils – sau, mai degrabă, Nils semăna cu el.

Surorile continuă să se plimbe, uitându-se peste tot în jur. Trecură minute bune, și nimeni nu veni să le întâmpine. Elin văzu dezamăgirea de pe chipurile surorilor ei și zâmbi ca să-și ascundă propria dezamăgire.

— Haideți, trebuie să ne găsim valiza.

Pe lângă ele treceau hamali care împingeau cărucioare încărcate peste măsură cu bagaje. Elin le făcu surorilor ei semn să o urmeze în zona de recuperare a bagajelor, unde o găsiră repede, însă Elin nu se îndură să plătească un căraș să o care în locul lor, așa cum făceau alți oameni. Kirsten și Sofia erau nevoite să o mai care încă puțin.

— Voi fi atât de fericită să scap de geamantanul ăsta uriaș, exclamă Kirsten, găfăind în timp ce ridică de un capăt. E ca și cum ai târi după tine un trol mort cu mânere laterale.

Mulțimea de oameni se risipi, peronul se goli și totuși, nimeni nu veni să le întâmpine. Surorile intrară în gara enormă – mai adânc în burta balenei, cum o numise Kirsten – și se așezară pe o bancă ca să aștepte.

— Le-am trimis o telegramă, zise Kirsten. Cu siguranță unchiul Lars știe că ajungem azi.

— Ai răbdare, Kirsten. Nu putem face nimic, decât să așteptăm. Kirsten nu mai avea răbdare, bineînțeles. Și după ce trecu o oră, Elin trebui să recunoască că și ea își pierde răbdarea, iar neliniștea ei începu să crească.

Kirsten se ridică în picioare și își așeză geanta pe bancă.

— Eu m-am săturat să stau jos. Mă duc să mă plimb.

Elin deschise gura ca să o avertizeze, apoi o închise la loc. Kirsten și Sofia dovediseră deja că puteau să se descurce foarte bine fără sfaturile și muștrările ei. Kirsten se plimbă în cerc prin încăpere, căutând prin gara cu tavan foarte înalt, ca și cum rudele lor s-ar fi ascuns și ar fi ieșit la iveală ca niște copii care se joacă de-a v-ați ascunselea.

— Cum ne vor recunoaște? întrebă Kirsten când se întoarse la bancă și se prăbuși din nou cu un oftat.

— Uită-te la noi, zise Sofia, arătând către fusta ei de bumbac și vesta brodată, amândouă uzate. Mai vezi pe cineva în gara asta îmbrăcat în haine din Suedia?

— Sofia are dreptate, fu de acord Elin, încercând să rămână veselă. Ieșim în evidență ca un măgar între oi.

— Aș prefera să cred că suntem ca un crin între mărăcini, o corectă Sofia..

— Nu, eu cred că Elin e mai aproape de adevăr, își dădu Kirsten cu părerea. Arătăm de parcă nu am fi de aici. Sper că unchiul Lars ne va lăsa să ne cumpărăm niște haine de aici din America, spuse ea, sprijinindu-se înapoi de bancă, nerăbdarea citindu-i-se în degetele care băteau ritmul și în picioarele care nu stăteau locului.

Mai trecu încă o oră. Oamenii continuau să vină și să plece din gară, și de câte ori se apropia cineva de ele, Elin își ridica privirea plină de speranță, pentru ca apoi să fie din nou dezamăgită.

— Noi avem adresa unchiului Lars. De ce nu mergem pur și simplu acolo? întrebă Kirsten când aproape că trecuseră trei ore de când așteptau.

— Cum să ajungem acolo? Pe jos? Nu știm cât de departe stă de aici.

— Iar eu nu mai târăsc valiza asta niciun centimetru, adăugă Sofia. Kirsten oftă plină de frustrare.

— Ei bine, suntem într-o situație foarte aiurea!

Elin era și ea necăjită, dar convinsă că în cele din urmă, unchiul Lars va veni, dacă aveau răbdare. Așteptară încă o jumătate de oră, iar sunetul pe care-l făcea Kirsten bătând cu degetele pe cotieră deveni atât de supărător, încât Elin își așază palma peste mâna lui Kirsten ca să o facă să înceteze.

— Vedeți șirul acela de trăsuri acolo, la curbă? le întrebă Kirsten. Pun pariu că își așteaptă clienți. Vreți să mă duc să întreb?

Elin se înfioră.

— Nu cred că ar trebui să ne suim într-o trăsură cu un străin, pentru că nu cunoaștem orașul, și ne-ar putea duce oriunde. Am fi la mila lui.

— De ce trebuie să crezi întotdeauna ce e mai rău despre oameni? o întrebă Kirsten. Sunt sigură că în America există vizitii cinstiți, cu frică de Dumnezeu.

Naivitatea ei o scoase din sărite pe Elin, însă își dădu seama că perfidia unchiului Sven o făcuse să-și piardă încrederea în oameni, și asta o înfurie și mai tare.

— Sunt convinsă că ai dreptate, Kirsten, dar cum vom găsi noi un vizitiu cu frică de Dumnezeu? Nimeni nu vorbește suedeza, iar noi nu știm engleză.

— Trebuie să putem face ceva, în afara faptului că stăm aici.

— Atunci ai face bine să te gândești ce anume, pentru că m-am săturat să rezolv eu orice problemă.

— M-am gândit la o soluție – hai să închiriem o trăsură!

— Voi vă ascultați ce spuneți? exclamă Sofia. În urmă cu câteva zile, am promis că vom lucra împreună de acum înainte, iar voi vă răstiți deja una la alta.

Elin își aminti cât de fericite fuseseră toate trei după ce se reîntâlniseră, și se hotărî să încerce să ajungă la un compromis cu surorile ei. Așteptă până ce îi trecu mânia și fu sigură că putea să vorbească cu calm, apoi spuse:

— Tu ce crezi că ar trebui să facem, Sofia?

— Eu cred că... că unchiul Lars ar fi fost aici, dacă ar fi venit după noi. Poate nu a primit telegrama noastră. Cred că Kirsten are dreptate. Ar trebui să vedem cât costă trăsura și cât de departe locuiește unchiul Lars.

— Și cum să facem asta? întrebă Elin. Niciuna dintre noi nu știe engleză.

— Păi... Cât timp am așteptat pe Insula Ellis, am cam învățat limbajul semnelor și cred că aș putea încerca să vorbesc cu unul dintre vizitii, răspunse Sofia.

Kirsten fu în picioare într-o clipă și ridică de un capăt al valizei, în timp ce Sofia apucă de celălalt capăt. Încă o dată, Elin fu surprinsă de schimbarea pe care o vedea în surorile ei.

Șirul de trăsură era într-adevăr de închiriat și mai mulți vizitii se grăbiră să le ajute, vorbind tare în engleză și arătând către trăsurile lor, de îndată ce surorile ieșiră pe ușă cu bagajul după ele. Sofia se opri și păru să cântărească fiecare bărbat din priviri, alegând în cele din urmă un vizitiu de vârstă mijlocie, care arăta prietenos, care avea cele mai curate haine și, după cum observă Elin, și un zâmbet cald. Acesta fusese singurul care își scosese pălăria în semn de respect. Trăsura lui era de asemenea curată, calul vioi și bine hrănit. Discernământul Sofiei o surprinse plăcut pe Elin.

Sofia făcu o mișcare cu brațul cuprinzându-le pe toate trei și bagajul lor, apoi îi arată vizitiului adresa unchiului Lars pe una dintre scrisorile pe care acesta le trimisese. Omul încuviință și arată în direcția în care îi era orientată trăsura, vorbind pe un ton ferm, ca și cum ar cunoaște într-adevăr drumul.

Vizitiul scoase apoi un pumn de monede din buzunar și le agită în mână.

— Vrea să negociem prețul, spuse Sofia. Noi câți bani avem?

— Unchiul Lars mi-a trimis niște bani americani, dar nu știu câți sunt.

— Dă-mi câțiva mie – dar nu-l lăsa să vadă câți avem.

Surorile se îngrămădiră una într-alta, iar Elin puse câteva monede în palma Sofiei, care se întoarse și ținu palma deschisă către vizitiu. Acesta se crispă și clătină din cap, bolborosind de parcă ele îl puteau înțelege perfect, și gesticulând că locul unde voiau să ajungă era la o distanță destul de mare față de gară. Sofia îi întoarse spatele și mai alese câteva monede, și după două sau trei încercări, vizitiul și surorile se puseră în sfârșit de acord la preț.

— Haideți, ne duce, spuse Sofia. Bărbatul ridică valiza peste umăr și o așeză în spatele trăsurii, apoi le ajută să urce pe locurile din spatele lui și dădu bice calului.

- În sfârșit! exclamă Kirsten, în timp ce trăsura își făcu loc în trafic. N-a fost așa de greu, nu?
- Detest să fiu la mila unui străin, spuse Elin. Ne-ar putea duce oriunde. *Și să facă orice*, voia ea să adauge, dar se abținu.
- Cu cât se îndepărtau mai mult de gară, cu atât orașul devenea din ce în ce mai fascinant și mai captivant. Elin se lăsă pe marginea banchetei, încercând să vadă tot, și observă că inima începu să-i bată tare din nou. De ambele părți ale străzii erau aliniate clădiri înalte de cărămidă, ca și cum trăsura s-ar plimba pe fundul unui canion. Multe dintre clădiri aveau acoperitoare din pânză cu dungi și pancarte în culori vii, iar la ferestre și uși aveau sculpturi elaborate și lucrări elegante în piatră. Era pentru prima oară când Elin vedea atâția cai și atâtea trăsuri laolaltă, iar pietonii erau îmbrăcați în cele mai neobișnuite haine pe care le văzuse vreodată. Tramvaiele alunecau pe șine și transportau zeci de călători odată, fiind conduse exact pe mijlocul străzii. Ritmul vieții părea să fie accelerat în Chicago, ca și cum pământul s-ar învârti mai repede aici decât în Suedia.
- E incredibil, zise Kirsten.
- Elin auzi în vocea ei aceeași admirație pe care o simțea și ea.
- Nu mi-am imaginat niciodată că America va fi așa.
- E foarte diferit de acasă, spuse Sofia. Abia vezi niște copaci, iar cei pe care-i vezi, nu sunt foarte înalți.
- Cred că e din cauză că mare parte din oraș a ars în urmă cu douăzeci și cinci de ani, zise Elin. Unchiul Lars mi-a povestit despre incendiu în scrisorile lui. Copacii din Chicago nu au avut timp să crească la fel de înalți ca cei din Suedia.
- Suntem aproape de ocean? întrebă Sofia.
- Nu, dar unchiul Lars zice că orașul se află lângă un lac mare - atât de mare, încât nu-i poți vedea celălalt mal.
- Sper că are pești în el, și că sunt buni de mâncat, spuse Kirsten. Mi-a fost dor să mănânc pește proaspăt cum mâncam mereu acasă.
- Și mie, fu de acord Sofia. Pe Insula Ellis mâncarea nu a fost foarte bună.
- Măcar a fost gratis, zise Kirsten.

Într-un final, trăsura le purtă departe de centrul aglomerat al oraşului. Surorile începură să vadă tot mai multe case şi din ce în ce mai puţine clădiri. Vizitiul coti de pe artera principală pe o stradă secundară, apoi mai viră de câteva ori până ce ajunseră pe o stradă plină cu case mari, cu câte două etaje. Casele erau aliniate în rând, una lângă alta, abia despărţite de o bucăţică de pământ. Elin se uită la adresa de pe plicul ce-l ţinea în mână şi compară numărul cu cele vopsite pe case. Când vizitiul opri trăsura, cele două numere corespundeau.

— Am ajuns? întrebă Kirsten.

— Cred că asta este, zise Elin arătând către casă. Numărul corespunde.

— Vai! exclamă Sofia. În casa asta ar încăpea lejer patru colibe de-ale noastre din Suedia.

— E mai mare decât şopronul nostru, adăugă Kirsten.

— Deja exageraţi, fu de părere Elin. Însă casa unchiului Lars chiar arăta foarte mare în comparaţie cu ce erau obişnuite ele acasă. Casa avea două etaje, un turn ca de castel, o verandă largă în faţă şi multe ferestre imense. La balustrada de la intrare atârna o pancartă în suedeză: *Pensiune. Camere de închiriat.*

— Eşti sigură că aici e? o întrebă Kirsten.

Elin verifică din nou numărul casei.

— Destul de sigură...

— Hai să mergem să vedem. Kirsten sări din trăsură şi o luă înainte pe scările din faţă, în timp ce vizitiul le descărcă bagajul pe care îl ridică apoi pe umăr.

Elin bătu la uşă. Niciun răspuns. Bătu şi a doua oară. Elin se pregătea să bată din nou, când o femeie deschise în sfârşit uşa. Femeia era transpirată, avea faţa roşie de căldură şi mânecile suflecate, iar părul în dezordine, scăpat din ace. Şi mai era şi foarte iritată pentru că fusese deranjată.

— Sunteţi Hilma Larson? întrebă Elin.

— Da, dar nu acceptăm decât bărbaţi în chirie, răspunse ea în suedeză. Fără femei. Îmi pare rău...

— Nu, așteptați! zise Kirsten înainte ca femeia să apuce să închidă ușa. Suntem nepoatele dumneavoastră – surorile Carlson din Suedia.

Mătușa Hilma se încruntă.

— Dar cum ați ajuns voi aici?

— Am luat o trăsură din gară.

Speranțele lui Elin pentru o primire călduroasă păliră repede, căci mătușa lor continua să le privească încruntată. Pentru un moment îndelung și stânjenitor, mătușa Hilma nu reuși să-și găsească glasul. Elin se întoarse către vizitiu, care ținea încă valiza pe umăr, și îi făcu semn din cap că adresa la care le adusese era corectă. Bărbatul lăsă geamantanul pe verandă, își atinse pălăria cu degetele în semn de salut și se întoarse la trăsura lui.

— Fără îndoială, Lars va fi foarte surprins să vă vadă, zise Hilma. Ea rămase în pragul ușii, privind dușmănos la ele.

— Dar nu a primit telegrama noastră? întrebă Elin. Am trimis o telegramă în urmă cu două zile prin care ne anunțam sosirea.

— Ba sigur c-a primit-o. Numai că nu-și poate lua liber de la lucru ori de câte ori are chef, să știți.

— Da, bineînțeles, înțelegem. Elin se forță să zâmbească, luptându-se să-și ascundă dezamăgirea la această primire lipsită de amabilitate.

— Abia la ora cinei va veni acasă.

Kirsten se așeză pe valiză cu brațele încrucișate.

— Și până atunci ar trebui să așteptăm aici pe terasă?

Din tonul ei, Elin își dădu seama că și ea era deranjată – iar remarca ei făcea aluzie că așteptau să fie invitate înăuntru.

— Trebuia să vă fi lăsat geamantanul la gară până mai târziu, zise Hilma. Și probabil ați scos mult prea mult din buzunar pentru trăsura aia. Oamenii ăștia te înșală de cum își dau seama că nu vorbești engleză. Dar lăsați asta. Haideți înăuntru.

— În sfârșit, mormăi Kirsten, dezlipindu-se de geamantan. Elin o înghionti în coaste în semn de mustrare. Sofia și Kirsten apucară valiza și o urmară pe mătușa lor în casă.

Înăuntru era foarte curat și ordonat, cu podele din lemn lustruit în holul de la intrare și o scară elegantă care ducea la etajul al doilea. În partea dreaptă, Elin zări un salon confortabil cu un șemineu și scaune cu perne moi, iar în partea stângă era o sufragerie cu o masă lungă din lemn. Hilma le zori pe hol în jos spre dosul casei, așa că Elin nu mai apucă să numere câte scaune erau în jurul mesei.

— Nu a venit nimic pentru noi în poștă? întrebă Kirsten când trecură pe lângă o măsuță cu câteva scrisori pe ea. Aștept o scrisoare din Suedia zilele acestea, și le-am dat adresa aceasta.

— Nu am primit scrisori, spuse Hilma. Bănuiesc că vă puteți duce geamantanul sus. Vă voi arăta unde veți dormi. Însă surorile trecură de scările largi din față și Hilma le grăbi pe o ușă batantă, în bucătărie.

— Dar scările celelalte ce au? bombăni Kirsten chinându-se să târască valiza împreună cu Sofia.

— Șșșș... șopti Elin. Hai să nu începem cu stângul.

— Prea târziu, replică Kirsten.

Din clipa în care intrară în bucătărie, Elin înțelese de ce mătușa Hilma fusese atât de asudată și îmbujorată. În bucătărie era la fel de cald ca într-o baie cu aburi, ferestrele erau atât de aburite, că nu puteai vedea nimic afară. O fată transpirată, cam de aceeași vârstă cu Sofia frământa o bucată de aluat pe masa de bucătărie. Fata era atât de sleită de puteri, întocmai ca un bol cu unt în mijlocul lunii august. Pe soba de fontă fierbeau mai multe oale din care ieșeau aburi, iar Elin simți miros de napi gătiți și stomacul ei urlă de foame.

— De acum înainte veți folosi ușa asta din spate, le spuse mătușa Hilma, arătând-o cu mâna. Ușa din față și salonul sunt numai pentru chiriași. Urmați-mă pe scările astea, fetelor.

Treptele erau înguste și abrupte, încadrate de pereți lambrisaji de ambele părți. Mătușa Hilma își strânse buzele punga și un rid adânc îi încreți chipul în timp ce le privi pe cele trei surori cum se luptau să urce geamantanul pe scări.

— Fiți atente, fetelor! Încape oare? Să nu cumva să-mi zgâriați pereții!

Mătușa le duse într-o cameră care era mai mică decât dormitorul lor de acasă, de la mansardă – numai că acum trebuiau s-o împartă cu cele două fete ale mătușii Hilma.

— Știu că e cam înghesuită, recunosc Hilma, dar la urma urmei, e doar pentru o perioadă scurtă de timp.

— O perioadă scurtă? întrebă Kirsten. Și apoi ce se va întâmpla?

— Noi luăm chiriași ca să o scoatem la capăt, dar chiriașii sunt numai bărbați. Și noi avem cinci copii, știți.

— Da, știu, dar...

Elin îi dădu din nou lui Kirsten una în coaste ca s-o facă să tacă.

— Mulțumim că ne primiți, mătușă Hilma, spuse ea. Vă suntem foarte recunoscătoare.

— Este apă caldă în boilerul din bucătărie dacă vreți să vă îmbățați. Dar va trebui să coborâți după ea și să o cărați singure sus. Eu trebuie să pregătesc masa.

— Așa vom face. Mulțumim, zise Elin.

De cum se întoarse și plecă, Kirsten își deschise larg brațele către Sofia și mimă primirea pe care o așteptaseră toate trei, zâmbind și spunând:

— *Välkommen*, dragele mele! Mă bucur să vă văd! Vai, dar probabil sunteți obosite și însetate... N-ați vrea ceva răcoritor de băut? Poate o gustare?

— Kirsten, sssss. Dacă te aude?

— Foarte bine dacă mă aude. Poate își dă seama cât de nepoliticoasă a fost.

— La ce s-a referit când a spus că nu vom sta aici foarte mult?

— Habar nu am – dar bănuiesc că ne va spune când va fi pregătită. Hai să ne spălăm și să vedem dacă putem ajuta la pregătirea cinei.

— A, da! Hai s-o ajutăm! exclamă Kirsten. La urma urmei, ați văzut și voi cât a trudit să taie cel mai gras porc din curte pentru noi.

— Fii cuminte, Kirsten.

— De ce?

— Se numește să întorci celălalt obraz, spuse Sofia. Elin o privi surprinsă. Era ceva ce ar fi spus mama lor.

— Vrei să spui, așa? întrebă Kirsten, mimând că întoarce obrazul. Uite-aici, mătușă Hilma. Ne-ai dat o palmă zdravănă prima dată – acum îți întoarcem și celălalt obraz. Vezi dacă poți să ne plesnești mai tare de data asta. În cele din urmă, însă, Kirsten se alătură Sofiei și lui Elin care se spălară în ligheanul de apă pe care-l transportară sus din bucătărie, apoi se schimbă în haine de lucru, ca să-și ajute mătușă cu masa de seară.

— Cu ce vă putem ajuta, mătușă Hilma? o întrebă Elin.

— Știți să frământați pâine? Ajutați-o pe Inge cu aluatul ăla până nu-l zăpăcește de tot. Trebuie pusă masa și trebuie curățați cartofii. Vă descurcați?

— Da, sunt sigură că ne descurcăm.

— Du-te afară și mai adu lemne pentru foc, îi spuse lui Inge. Fata nu le fusese prezentată, iar Elin presupuse că era o slujnică, și nu fiica Hilmei – cel puțin așa spera.

Mai târziu în după-amiaza aceea, copiii familiei Larson sosiră acasă de la școală: trei băieți, Carl, Gustave și Waldemar, și două fete, Anna și Dagmar. Mătușă Hilma nu-și făcu timp să le spună ce vârste aveau sau să-i prezinte foarte elaborat, dar Elin bănuia că cel mai mare avea vreo paisprezece ani, iar cel mai mic, opt sau nouă.

— Ele sunt verișoarele voastre din Suedia, le spuse Hilma. Copiii dădură timid din cap și se făcură nevăzuți sus, ca să-și schimbe hainele de școală. Când se întoarseră, se apucară imediat de lucru, fiecare cu sarcina lui.

Pe măsură ce se apropia ora cinei, Elin auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se și zgomotul cizmelor bărbaților ce tropăiau în sus și în jos pe scări. Erau chiriașii care soseau acasă de la muncă. Însă ușa de la bucătărie, care despărțea chiriașii de membrii familiei rămase închisă. Tocmai când pregătirile pentru

cină erau în toi, sosi și unchiul Lars de la lucru, unde muncea ca zidar, obosit și plin de praf. Unchiul Lars se opri în loc în momentul în care intră pe ușa din spate și le văzu pe cele trei surori în bucătărie, surprins – dar zămbitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Voi trebuie să fiți fetele surorii mele.

— Da, unchiule Lars. Eu sunt Elin, iar ele sunt Kirsten și Sofia. Elin nu merse în întâmpinarea lui. Era prea transpirat și murdar ca să le îmbrățișeze – iar Elin ar fi ezitat să o facă, chiar dacă el ar fi vrut. Dar măcar unchiul lor le primise cu un zâmbet larg.

— Telegrama de la voi spunea că veți ajunge azi, zise Lars. Aveam de gând să mă duc să vă iau de la gară de cum mă spălam un pic. Ei bine, nu mai contează, sunteți aici. *Välkommen!*

Unchiul Lars semăna cu fratele lor, Nils, doar că avea părul mai negru și o mustață de culoarea nisipului, ca o perie. Spre deosebire de soția lui, el părea foarte bucuros să le vadă – dar, dacă se gândea mai bine, și unchiul Sven fusese prietenos. Elin îndepărtă valul de amintiri care o copleșiră.

— Mulțumim, unchiule Lars. Și mulțumim că ne-ai plătit călătoria și că ne lași să stăm aici și... Elin trebuia să se oprească, altfel risca s-o podidească plânsul.

— În mintea mea erați copilele pe care le știam de-acasă, din Suedia, spuse Lars, dar bineînțeles că știam că veți fi mari deja. Tu semeni cu mama ta, Elin. De fapt, când te-am văzut m-am și speriat. Pentru o clipă, am crezut că este ea.

— Lasă vorbăria pentru mai târziu, îl îndemnă Hilma. Cina-i aproape gata și trebuie să te speli, Lars. Și să nu le lași pe fete să mănânce împreună cu chiriașii. Nu este destul loc, și-apoi, unii dintre ei sunt chiar bădărani.

Elin reuși să arunce o privire în sala de mese în momentul în care Hilma ieși pe ușă cu boluri cu napi și cartofi, și îi văzu pe bărbați așezându-se la masă și auzi frânturi de conversație în suedeză. Elin nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise mâncarea de acasă, până ce nu simți mirosul din bucătărie. Ea și surorile ei

se înghesuiră la masa din bucătărie să mănânce împreună cu verișorii lor mai mici, care erau toți prea rușinați ca să mai vorbească.

— La școală învățați în engleză sau în suedeză? îl întrebă Kirsten pe băiatul cel mare.

— În amândouă limbile.

— Eu vreau să învăț să vorbesc în engleză, îi spuse Sofia uneia dintre fetițele care stătea lângă ea. Vrei să mă ajuți să învăț? Fetița încuviință sfioasă.

Elin încă încerca să se obișnuiască cu noua Sofia. Nu putea pricepe cum se întâmplase, dar era foarte recunoscătoare pentru asta.

După cină, surorile o ajutară pe Inge să strângă masa și să spele toate vasele și oalele în care se gătise, în timp ce mătușa Hilma se ocupa de copii. Bucătăria începea să se răcorească și după cum se părea, bucătăria era locul unde se aduna familia, ca să-i lase pe chiriași să ocupe celelalte camere. Unchiul Lars se așeză oftând pe scaunul de lângă ușa din spate, și își propti picioarele.

— Vă suntem foarte recunoscătoare pentru biletele pe care ni le-ați trimis, unchiule Lars, începu Elin, în timp ce ștergea un morman de farfurii. Elin simțise deja tensiunea care exista între mătușa Hilma și unchiul Lars, și bănuia că ea nu fusese de acord să o ajute pe ea și pe surorile ei să vină în America. Elin voia să le explice situația lor și să-i spună că luase decizia corectă.

— După moartea mamei, nimic nu a mai fost la fel. Noi am încercat din răspuțeri să ne descurcăm, dar ne-a fost foarte greu. În primul rând, tata nu mai era cu noi.

— V-a părăsit? Dar unde a plecat?

— Păi încă trăia în căsuță alături de noi, dar era ca și cum și-ar fi îngropat sufletul în pământ, alături de mama. Pur și simplu a încetat să mai trăiască. Dacă vacile erau hrănite și mulse, era pentru că eu și Kirsten ne ocupam de asta. Dacă aveam cartofi, era pentru că Nils hotărâse că era vremea să are pământul și să planteze cartofi. Dacă Nils nu ar fi adus lemne din pădure și nu

le-ar fi tăiat, nu am fi avut destule lemne pentru foc să ne ajungă toată iarna. Tata vorbea atât de rar cu noi, încât uneori ne întrebam dacă își mai amintea cum să vorbească.

— Mama voastră a fost o femeie minunată, spuse Lars cu un oftat. Fără îndoială, tatălui vostru i-a lipsit mult.

— Ne-am descurcat așa cum am putut mai bine, sperând și rugându-ne că durerea tatei se va risipi odată cu venirea primăverii, dar nu s-a întâmplat așa. Viața noastră s-a destrămat și fiecare bucățică a venit peste noi ca niște bolovani la vale. Pentru fiecare pas în față pe care-l făceam – un sezon ploios bun, niște porci abia fătați – făceam trei pași înapoi. Acoperișul era spart. Vulpile ne-au ucis jumătate din găini. Primăvara, un îngheț târziu ne-a distrus mugurii de măr. Viața a devenit foarte grea și n-am mai putut ține pasul.

Mama se asigura întotdeauna că mergeam la biserică în fiecare duminică, însă tata nu mai venea cu noi, iar Nils nu voia să obosească caii, așa că noi nu puteam să mergem în fiecare săptămână atâta distanță până în sat și înapoi. Iarna ne era prea frig, drumurile erau prea alunecoase primăvara, iar vara picioarele ne erau obosite după atâta muncă. Știu că toate astea par să fie o grămadă de pretexte, unchiule Lars, dar trebuie să înțelegeți cât de greu ne-a fost după ce mama s-a dus. Lui Elin asta i se părea ca și cum Dumnezeu le pedepsea pentru ceva, dar ea nu știa cu ce greșiseră.

Apoi, tata s-a hotărât să i se alăture mamei, continuă Elin. Cred... cred că v-am spus în scrisorile mele ce a făcut.

— Da, da... Tatăl vostru a făcut un lucru îngrozitor. Îngrozitor.

— Tata încetase să trăiască cu mult înainte să se stingă, așa că era inevitabil că va alege să-și curme viața, dar eu nu eram pregătită pentru asta. Într-o dimineață, a ieșit din casă fără să-și ia rămas bun și s-a dus direct la lac, chiar dacă gheața era prea subțire. Toată lumea din oraș știa că nu fusese un accident. Tata știa cum să încerce gheața mai bine decât oricine. Ne-a învățat pe toate trei cum să ascultăm exact sunetul care trebuie. Nu ar fi

putut niciodată să se înșele. Doar că pur și simplu nu a mai vrut să trăiască. Oamenii din oraș au spus că lucrul acesta a fost un păcat și o rușine, iar preotul nu ne-a lăsat să-l înmormântăm în cimitirul bisericii, alături de mama.

— Iar sătenii nu ne voiau de soții pentru fiii lor, adăugă Kirsten. Elin se uită la ea mirată, întrebându-se dacă era ceva ce Kirsten nu îi spunea.

— Ascultați-mă, spuse unchiul Lars. Chiar nu aveți de ce să le spuneți oamenilor de aici din comunitate cum a murit tatăl vostru. Părinții voștri nu mai sunt, și asta-i tot ce trebuie să știe.

— Înțeleg. Erau multe alte lucruri pe care nimeni nu trebuia să le afle niciodată. Elin își drese glasul, pregătindu-se să-și continue povestea, și având în același timp sentimentul că pășea pe un strat de gheață foarte subțire.

Cu toți am sperat că situația se va îmbunătăți odată ce unchiul Sven și mătușa Karin au venit să locuiască cu noi ca să ne ajute cu ferma, dar nu a fost așa. Unchiul Sven și Nils se certau tot timpul, până ce, în cele din urmă, Nils a plecat. El trebuia să moștenească ferma, dar ne-a spus că se săturase deja de ea și nu avea de gând să se mai întoarcă. Nu ne-a scris nicio singură scrisoare să ne spună unde este. Mie îmi plăcea acasă și nu mi-am imaginat niciodată că voi pleca, însă după ce unchiul Sven a preluat ferma, eu nu m-am mai simțit acasă. În primul rând, căsuța noastră era prea neîncăpătoare pentru toată lumea.

— Și în al doilea rând, adăugă Kirsten, mătușa Karin ne puneă să facem toată treaba, iar ea doar stătea și comanda.

— Înainte să moară, i-am promis mamei că voi avea grijă de Kirsten și de Sofia, și intenționez să-mi respect promisiunea. Trebuia să fac ceva... așa că m-am hotărât să vă scriu. Cuvintele nu pot exprima recunoștința pe care v-o purtăm pentru că ne-ați adus aici.

— Da... păi... să vedeți...

— E vremea de culcare, întrerupse mătușa Hilma. Ziua de lucru începe foarte devreme pe aici, iar copiii trebuie să se culce.

Sunt convinsă că și voi sunteți obosite, fetelor, după o călătorie așa de lungă.

Elin simți un fior de teamă, întrebându-se ce fusese pe cale să le spună unchiul Lars și de ce intervenise mătușa Hilma. Începea să devină evident că, dacă nu se făceau câteva schimbări, Elin și surorile ei nu vor avea loc să trăiască aici, ca parte din familie.

— Vom vorbi mai multe duminică, promise unchiul Lars, când e ziua de odihnă. Îmi pare rău că dormitorul este atât de înghesuit...

— Le-am explicat deja că nu ne permitem să refuzăm niciun chirieș ca să facem loc, se amestecă Hilma.

În timp ce-și târa picioarele pe scări, Elin avu din nou sentimentul că era orfană și se simți încă și mai rău când văzu că cele două verișoare, Anna și Dagmar, renunțaseră la paturile lor ca să doarmă pe niște saltele, pe podea.

— Nu e drept, le spuse ea. Poate putem dormi cu rândul în pat.

— Mama spune că e numai pentru o perioadă scurtă de timp, spuse Dagmar.

— Și apoi, ce se întâmplă? întrebă Kirsten. Fata ridică din umeri.

— Am sentimentul că mătușa Hilma nu ne vrea, îi șopti Kirsten lui Elin când se întinseră amândouă, una lângă alta, într-unul din paturi. Și cred că o să-și vrea și banii de bilete înapoi.

— Păi, așa ar fi corect, răspunse Elin, deși nu știa cum vor face să-i înapoieze.

— Ce vom face acum, Elin?

— Habar nu am.

CAPITOLUL 22

— Parcă suntem o familie de rațe în drum spre lac, zise Kirsten în timp ce ea și surorile ei mergeau la biserică în acea duminică, urmându-l pe unchiul Lars și droaia lui de copii. Mersul pe străzile aglomerate ale orașului era foarte diferit de mersul prin pădure, pe lângă fermele învecinate de acasă din Suedia. Orașul era fascinant, însă Kirsten ducea dorul pădurii tăcute, unde liniștea era atât de adâncă, încât aproape că auzea cum respiră copacii. Ea și Tor se opriseră adesea cuprinși de uimire, privind lung la pinii trufași și simțind că erau ființe vii, creațiile lui Dumnezeu.

Ca de obicei, gândul la Tor o făcu să se întristeze. Duminica fusese singura zi în care era sigură că-l va vedea, chiar dacă în timpul săptămânii nu puteau să se întâlnească.

— Nu rămâne în urmă, Kirsten, îi strigă Elin. O să întârziem din cauza ta.

Kirsten își ridică privirea și văzu că toată lumea mergea mai repede decât ea, care era încetinită de valul amintirilor.

Kirsten trecu pe lângă un șir de magazine cu vitrine imense din sticlă ce expuneau articole în toate culorile. Mătușa Hilma și unchiul Lars trecură în grabă pe lângă vitrine, de parcă ar fi fost un păcat chiar și să te gândești să cumperi sau să vinzi în ziua de duminică, și Kirsten rămase din nou în urmă, dorindu-și să intre în magazine. Abia după o clipă își dădu seama că putea să citească toate pancartele, chiar dacă se afla în America acum. Totul era scris în suedeză, de parcă cineva ar fi smuls din rădăcini un întreg oraș din Suedia și l-ar fi transplantat aici. Însă cartierul suedez din Chicago era mult mai vast și mai modern decât satul lor de acasă. Pe strada principală treceau tramvaie și oamenii bogați, îmbrăcați cu cele mai bune haine de duminică, se zoreau să ajungă la biserică, în trăsurile lor elegante.

Elin o luă pe Kirsten de braț, trăgând-o în față din nou.

— Haide. Hai să ținem pasul, altfel o să se supere mătușa Hilma pe noi.

— Și ce dacă? Oricum e iritată tot timpul, așa că ce mai contează?

— Te rog, Kirsten. Nu poți să faci și tu ca Sofia, și să întorci celălalt obraz? Azi e duminică, știi?

— Bine. Kirsten se grăbi, dar nu se abținu să nu se uite la vitrine.

— Magazinele astea sunt cu siguranță altfel decât magazinul lui Magnusson de acasă, nu? o întrebă ea pe Elin. În loc să aibă câte un pic din orice, există magazine numai pentru alimente, unele pentru haine, și tocmai am văzut unul care nu avea decât bijuterii.

Elin încuviință din cap. Părea distrasă și preocupată încă de când ajunseseră în Chicago. Și Kirsten fusese îngrijorată, mai ales când își aminti că purta un copil în pânțece. Ce va gândi Tor când îi va citi scrisoarea? Ce va face? Kirsten își dorea să primească răspuns de la el.

— Cât durează ca o scrisoare să ajungă în Suedia? o întrebă pe Elin.

— Păi cu vaporul am străbătut oceanul în două săptămâni, și asta a fost din Anglia până în New York.

Kirsten oftă greu. Asta însemna că va dura cel puțin o lună până să primească vreun răspuns de la Tor! Era prea mult timp.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Elin.

— Mi-e dor de Nils. Mi-ar plăcea să avem vești de la el, ție nu? Kirsten nu mințise, chiar îi lipsea fratele ei.

După colț era biserica; părea a fi sora mai mare și mai bogată a bisericii din Suedia – mai grandioasă și mai minușios decorată. Înăuntru, oamenii care se adunaseră la slujbă arătau atât de familiar cu părul lor deschis la culoare și pielea albă, încât Kirsten aproape că se aștepta să dea peste cineva cunoscut din sat. Preotul ținu slujba în suedeză. Cânteculele și imnurile erau și ele în

suedează. Faptul că se afla printre atâția oameni care vorbeau cu toții limba ei, o făcu pe Kirsten să se simtă ca și cum nici n-ar fi plecat de acasă.

— Am putea trăi aici și am putea face totul în limba noastră și nici n-ar mai trebui să învățăm engleza, îi șopti ea Sofiei.

— Dar eu chiar vreau s-o învăț, îi răspunse ea.

— Încă mai sperî că bărbatul acela de pe Însula Ellis te va găsi?

— Nu sper, spuse Sofia. Eu știu că mă va găsi.

Sofia va avea inima zdrobită. Kirsten voia să-i spună să fie atentă, să-i explice că ceea ce părea a fi dragoste uneori putea să fie înșelător. Dar dacă cineva ar fi avertizat-o pe ea cu privire la Tor, Kirsten se îndoia că ar fi ascultat.

Pe drumul spre casă, Kirsten îl ajunse din urmă pe unchiul Lars și merse alături de el.

— Ce-i cu mirosul ăsta îngrozitor? Aici în Chicago miroase întotdeauna așa? Kirsten simțise mirosul din clipa în care ajunsese în oraș – și mai observase că sarcina o făcea mult mai sensibilă la mirosuri, dându-i stări de greață.

— Vine de la parcurile cu animale, îi explică Lars. Aici sunt aduse vite și porci din tot Vestul Mijlociu, ca să fie tăiate. Avem și o companie mare care ambalează carnea, iar tăbăcirea pieilor contribuie și ea la duhoare.

— Și atunci mirosul nu dispare niciodată?

— O să te obișnuiești cu el, îi răspunse el, dând din umeri. Eu m-am obișnuit.

Mătușa Hilma începuse pregătirile pentru uriașa masă de duminică încă de sâmbătă seara și o lăsase pe slujnică să supravegheze masa pe durata slujbei. Hilma se năpusti asupra lui Inge din clipa în care păși pe ușă, asaltând-o cu întrebări, ridicând capacele și iscodind cuptorul.

— N-ai lăsat să se ardă cartofii, nu? Te-ai uitat la foc? Nu-i prea fiartă carnea? Dar untul l-ai bătut?

Kirsten și surorile ei se grăbiră să-și schimbe hainele ca să ajute în bucătărie. Mătușa Hilma păru să le fie recunoscătoare, dar nu

le adresă nicio mulțumire. Poate că socotea munca lor ca o plată pentru camera unde dormeau și pentru mâncarea pe care o primeau.

Toată lumea se așază la masă. Kirsten și surorile ei mănărau din nou în bucătărie, împreună cu copiii. Însă mâncarea era atât de bună și îi amintea lui Kirsten atât de mult de acasă, încât nu-i mai păsa unde mâncau – deși curiozitatea o împingea să arunce o privire în sufragerie ori de câte ori avea ocazia, ca să-i vadă pe misterioșii chiriași.

— De unde vă vin chiriașii? își întrebă ea unchiul, când terminară de mâncat. Sunt cu toții suedezi?

— Ja, toți. Unii sunt bărbați care au familii în Suedia și încearcă să adune bani ca să și le aducă aici. Alții sunt necăsătoriți. Pe majoritatea nu-i cunoaștem foarte bine, de aceea Hilma crede că e mai bine să rămâneți în bucătărie. Nu știm cum sunt.

— Și cum și-au găsit de lucru aici? Adică... să zicem că ar veni și Nils aici. Kirsten întrebă despre fratele ei, dar în realitate, se gândea la Tor. Ar putea să-și găsească o slujbă?

— Cred că da...

— Dacă i-ar plăti cineva biletul, adăugă Hilma cu hotărâre.

Kirsten îi va scrie lui Tor îndată și îi va povesti despre pensiune și despre tinerii cu slujbe bune și despre noua lor viață în America, unde toată lumea din cartier vorbea suedeza. Îl va ruga să vină și el, scriindu-i scrisoare după scrisoare, în fiecare zi, până ce se va simți obligat să-i răspundă.

Duminica era zi de odihnă, când nu se lucra nimic. După-amiază, Kirsten se plimbă cu verișorii și cu surorile ei într-un părculeț, ca să petreacă puțin timp în aer liber. Puținii copaci din parc, plantați în șiruri ordonate, îi păreau ca niște câini domesticiți în comparație cu pădurile sălbatice și neîmblânzite de acasă. Însă Kirsten se simți liniștită să știe că măcar Chicago avea copaci.

Apoi se întoarseră acasă la cina ușoară compusă din resturile reci de la prânz. După privirile tensionate pe care și le aruncau unchiul și mătușa ei, și după faptul că trimiseseră copiii sus, în

camerele lor, Kirsten își dădu seama că se întâmpla ceva. Nu știa ce anume, dar era clar că Hilma voia ca Lars să-i vorbească ei și surorilor ei. Kirsten așteptă cu stomacul strâns de emoție, convinsă că nu erau vești bune.

— Fetelor, voiam să petrec câteva zile cu voi, vizitând orașul, le spuse unchiul Lars, dar cred că mai bine aș lua mâine niște bilete pentru voi trei, către Wisconsin.

— Bilete pentru... ce? întrebă Elin, afișând un zâmbet curajos, ca și cum ar fi sperat că biletele erau pentru o piesă de teatru sau un concert sau pentru o distracție. Primul lucru la care se gândi Kirsten era că va trebui să se pună din nou pe drum.

— Bilete de tren, o lămură unchiul Lars, părându-i rău oarecum că trebuia s-o spună. Wisconsin este un stat la nord de aici, unde sunt pământuri și ferme minunate, iar vremea e asemănătoare cu vremea de acasă.

— Nu înțeleg, spuse Elin. De ce să mergem acolo? Nu aici locuiți dumneavoastră?

Obrajii unchiului Lars se înroșiră puțin, iar Kirsten îl văzu aruncându-i mătușii Hilma o privire îngrijorată. Mătușa Hilma stătea și asculta cu brațele încrucișate.

— Trebuie să înțelegeți, spuse el, că nu am avut bani pentru călătoria voastră în America – mai ales pentru trei bilete. Vedeti și cum trăiește familia mea, cât de greu ne este s-o scoatem la capăt. Însă am un prieten care se stabilește în Wisconsin cu un grup mai mare de suedezi. Fermele sunt deja construite, câteva case la fel, și va fi o comunitate foarte drăguță. Prietenul meu mi-a pomenit că sunt mai mulți bărbați tineri decât femei și m-a întrebat dacă nu știu niște fete care ar putea să meargă acolo și să devină soțiile lor.

— Nu... murmură Kirsten. Pentru o clipă, Kirsten crezu că inima încetase să-i mai bată. Se uită la surorile ei și văzu că Elin se făcuse palidă ca varul. Sofia stătea încremenită, cu gura căscată.

— Le-am spus tinerilor aceștia despre voi trei și despre dorința voastră arzătoare de a veni în America, iar ei au pus bani

împreună și v-au cumpărat biletele. Tinerii au plănuit să vină aici să vă cunoască, dar cum ați întârziat, au fost nevoiți să rămână acasă. Sunt în toiul semănării de primăvară și bineînțeles că nu pot să vină. Va trebui să mergeți voi acolo, să-i întâlniți.

Kirsten își regăsi în sfârșit glasul.

— Vreți să spuneți că ei se așteaptă să ne *căsătorim* cu ei – pentru că ne-au cumpărat *biletele*?

— Ați spus că vreți să începeți o viață nouă. Și știu că viața pe care o veți avea acolo va semăna mult cu cea pe care ați avut-o acasă.

— Ce ați făcut, ne-ați *vândut*? întrebă Elin.

— Haideți acum, la ce vă așteptați? întrebă Hilma. Ne-ați implorat să vă ajutăm să ajungeți în America. În caz că ați uitat cum ați stăruit pe lângă noi, am păstrat toate scrisorile voastre. Ați spus că sunteți disperate să plecați, că ați face orice să veniți în America. La ce vă așteptați? După cum vedeți, noi nu avem bani de dat pentru bilete.

— Ne-ați vândut, repetă Elin.

— Ba deloc, o contrazise unchiul Lars. Tinerii aceștia încep o nouă viață. Au pământ – patruzeci, șazeci, o sută de acri sau mai mult. Mai mult pământ decât am putea noi visa vreodată să avem acasă. Și vor aceleași lucruri pe care le vreți și voi – o casă a voastră, o familie. Sunt niște bărbați buni, cuviincioși, cărora nu le e frică de muncă.

Kirsten văzu privirea panicată din ochii Sofiei – ca și cum casa ar fi luat foc și trebuia să fugă cât o țineau picioarele. Kirsten se întrebă dacă avea și ea aceeași privire. Sofia era îndrăgostită de bărbatul pe care-l întâlnise pe insulă, la fel cum Kirsten era îndrăgostită de Tor. Niciuna dintre ele nu voia să se mărite cu un străin.

— Putem să ne gândim o vreme la asta? întrebă Kirsten, știind că va dura un timp până ce scrisorile ei vor ajunge la Tor și până ce el va face aranjamentele ca să vină în America. Trebuia să tragă de timp, până ce primea o veste de la el.

— Nu ne putem permite să vă hrănim pe toate trei, zise Hilma. Avem și noi cinci copii.

— Dar nici măcar nu știm cum sunt bărbații aceștia, spuse Elin. Dacă nu ne plac – sau dacă ei nu ne plac pe noi?

— Oh, păi aveți de unde alege, îi explică Lars. Vedeți, sunt cinci tineri, iar voi sunteți numai trei. Odată ce ajungeți acolo, veți avea timp să vă cunoașteți, iar apoi puteți hotărî cu cine vă potriviți și așa mai departe. Cei trei flăcăi norocoși au fost de acord să le dea banii înapoi celor doi care rămân pe dinafară.

Kirsten încremeni. Surorile ei erau și ele șocate. Niciuna dintre ele nu fu în stare să se revolte cu voce tare. Și-apoi, se părea că nu au de ales decât să accepte aranjamentul.

— Ziua începe înainte de răsăritul soarelui, anunță mătușa Hilma, așa că mai bine ne-am duce cu toți la culcare. Probabil că programase discuția asta astfel încât să nu trebuiască să le răspundă la toate întrebările.

— Da, hai să ne mai gândim la asta, propuse Lars, și mai putem discuta și mâine.

Kirsten se întrebă cum ar putea să adoarmă după toate acestea. Surorile le urară noapte bună și urcară sus în camera lor, însă după ce stinseră lumina, se așezară pe același pat, trăgându-și pătura peste cap și vorbind în șoaptă, ca verișoarele lor să nu le audă.

— Îmi pare rău, spuse Elin, care nu plânsese de față cu unchiul Lars și acum nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Am făcut o greșală imensă că i-am scris. Nu știu ce ne vom face, dar nu v-aș învinui dacă m-ați urî. Doar că am vrut atât de mult să plec de acasă din cauza...

Elin se opri. Kirsten nu-i ceru să-și termine fraza pentru că îi știa secretul, în schimb îi luă mâna într-a ei.

— Nu e vina ta, Elin. Unchiul Lars nu a fost sincer cu noi. Trebuia să ne spună adevărul de la bun început. Eu nu te învinuiesc pentru asta.

— Și nici eu, adăugă Sofia. Trebuia să ne fi spus adevărul și să ne lase pe noi să decidem.

Elin își șterse lacrimile cu marginea cămășii de noapte.

— Nu știu ce am putea să facem. E clar că nu putem sta aici — mătușa Hilma nu ne vrea și nici nu avem loc.

— E adevărat, aici nu suntem binevenite, spuse Sofia, și nici nu aș mai rămâne foarte mult aici.

— V-am promis că vom sta împreună și că vom avea din nou un cămin, și v-am dezamăgit pe amândouă.

Kirsten își îmbrățișă sora.

— Ascultă, noi nu te considerăm pe tine vinovată, nu e vina ta. Împreună ne vom gândi la o soluție pentru încurcătura asta.

— Dar nu știu ce să facem, repetă Elin. Nu putem rămâne aici. Credeți că ar trebui să mergem acolo și să vedem cum sunt bărbații aceia? Cum este satul? Poate că acolo e căminul pe care-l căutăm... Oh, pur și simplu nu știu! Și nu trebuie să decid numai eu, oricum. Eu sunt dispusă să facem cum vreți voi.

Kirsten știa că sarcina ei era un alt factor care influența decizia, și pe care Elin nu-l cunoștea, însă nu se simțea în stare să mărturisească. Ceea ce făcuse cu Tor era rușinos.

Dar dacă Tor nu se va căsători cu ea, chiar și după ce va afla despre copil? Dacă ar ști sigur că el nu va veni, atunci cel mai bine ar fi să meargă în Wisconsin și să se mărite imediat cu unul dintre bărbați, ca să-l facă să creadă că bebelușul era al lui. Însă Kirsten nu-și imagina cum va jura în fața lui Dumnezeu să trăiască cu un străin tot restul vieții ei, când inima ei bătea încă pentru Tor.

Tor merita să știe că va fi tată. Ea trebuia să-i dea șansa să facă ceea ce trebuia și să o ia de soție. Dacă i-ar da de veste odată! Dacă ar ști că putea să-i trimită o telegramă în siguranță! Kirsten se gândea ce răspuns să-i dea lui Elin, când Sofia deschise prima vorba.

— Eu nu vreau să mă căsătoresc acum. Nici măcar nu am împlinit șaptesprezece ani. Iar când va veni vremea să mă mărit, vreau să-mi aleg singură bărbatul. Vreau să mă mărit cu o persoană pe care o iubesc. Vă rog, nu mă obligați să mă duc cine știe pe unde, să mă căsătoresc cu un străin!

— E un dezastru total, zise Elin. Aveam atâtea speranțe când am plecat de acasă. În mintea mea, urma să începem o nouă viață într-o țară mare, unde străzile erau pavate cu aur.

— Iar eu am crezut că vom trăi ca niște doamne, având propriii noștri servitori, spuse și Kirsten, în încercarea de a înveseli atmosfera. Însă nici Elin, nici Sofia nu se amuzară deloc.

— Unchiul Lars nu mi-a spus adevărul, se plânse Elin. Dacă mi-ar fi spus... Îmi pare atât de rău. Vă voi lăsa pe voi două să hotărâți. Dacă voi nu vreți să mergem acolo...

— Eu nu vreau, spuse Sofia.

Kirsten trebuia să rămână în Chicago până ce primea vreo veste de la Tor. Cum aveau să ajungă scrisorile lui la ea, dacă ea se muta atât de departe? Dar oare cât putea să tragă de timp înainte ca cineva să-și dea seama că era însărcinată?

— Nici eu nu vreau să merg, zise ea, în cele din urmă. Dar ce putem face acum? Aici nu avem loc destul. Și le datorăm bani tinerilor acelora pentru biletele către America.

— Poate ar trebui să încercăm să ne găsim niște slujbe aici în oraș, fu de părere Sofia, și să le înapoiem banii în felul acesta. Mătușa Hilma o plătește pe Inge să o ajute; poate găsim și noi ceva asemănător.

— Inge doarme într-un pat în spatele sobei, spuse Kirsten, ca un câine, iar mătușa Hilma o tratează exact ca pe un câine.

— Dar cum să ne găsim de lucru? întrebă Elin. Nu știm engleză. Și-apoi, mie nu-mi place la oraș, aș prefera mai degrabă să lucrez la o fermă, ca acasă.

— Eu cred că Sofia are dreptate, zise Kirsten. Dacă am găsi de lucru aici în Chicago și am câștiga ceva bani, poate că pe când le-am da banii înapoi, ne-am mai obișnui cu America, și am ști ce să facem în continuare.

— Eu știu ce trebuie să facem întâi de toate, spuse Sofia. Trebuie să ne rugăm, și să-l cerem lui Dumnezeu să ne ajute. Atât Kirsten, cât și Elin se holbară la ea. Vă amintiți că mama se ruga ori de câte ori avea nevoie de ajutor cu ceva? continuă Sofia. Cât

am fost singură pe Insula Ellis, mi-era atât de teamă, încât nu am făcut decât să mă rog, și iar să mă rog. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute – și m-a ajutat. Mi-a trimis un prieten care să-mi țină companie și să-mi arate promisiunile Domnului în Biblie. M-am rugat și pentru ca voi două să vă faceți bine, și v-ați însănătoșit.

— Ai dreptate, spuse Elin. Trebuie să ne rugăm.

— Cum? întrebă Kirsten. Cu voce tare... sau cum? Eu nu mă pricep foarte bine la rugăciuni.

— Nu trebuie să fie cu voce tare, zise Sofia. Putem să spunem fiecare rugăciuni, în mintea noastră, dar trebuie să-L întrebăm pe Dumnezeu ce să facem. El ne poate ajuta să ne găsim de lucru.

Kirsten se întoarse la patul ei și se întinse sub pătură, închise ochii și încercă să se roage. Dar cum în biserică preotul spunea toate rugăciunile, singura rugăciune pe care o știa ea era Tatăl nostru. Kirsten se hotărî să o spună pe aceasta.

Kirsten ajunse la *Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi...* și își dădu seama că era o rugămintă cât se poate de sinceră. Aveau nevoie ca Dumnezeu să aibă grijă de ele și să le asigure cele necesare. Mătușii Hilma îi părea rău după fiecare îmbucătură pe care o luau. Însă când ajunse la *Și nu ne duce în ispită*, ochii lui Kirsten se umplură de lacrimi. Ea căzuse în ispită și păcătuisese. În ochii lui Dumnezeu, faptul că purta copilul lui Tor în pântece, era un păcat uriaș.

Kirsten se întoarse pe burtă și își îngropă fața în pernă. Nu putea să se roage, nu avea niciun drept să-I ceară Domnului nimic. Kirsten adormi plângând.

A doua zi dimineată, surorile o ajutară pe mătușa Hilma la gătit și la spălat. Odată ce chiriașii plecară la lucru, Hilma le dădu voie să meargă în fața casei să facă curat și să măture și acolo. Kirsten tocmai ștergea balustrada scării, când un bărbat în uniformă aduse scrisorile chiar la ușa de la intrare și le împinse în deschizătura îngustă. Mătușa Hilma înhăță însă scrisorile, înainte ca Kirsten să apuce să coboare scările.

— Aștept o scrisoare din Suedia, îi spuse ea din nou mătușii sale. Le-am dat adresa aceasta tuturor celor de acasă.

— Foarte bine, dar aici nu-i nimic pentru tine, îi răspunse ea în timp ce analiza fiecare plic în parte.

Când veni vremea prânzului, Kirsten își luă farfuria cu ea afară și se așeză ca să mănânce pe scările din spatele casei. Micuța curte era goală, cu excepția unui coteț pentru găini, câteva tufe noduroase și sârmele pline de cearșafuri și prosoape de bucătărie.

— Nu-mi vine să cred că am renunțat la casa noastră și la pădurile pline de copaci pentru asta, spuse ea, când Sofia veni și se așeză lângă ea.

— Toate suntem dezamăgite, dar acum ne aflăm aici, și trebuie să ne străduim să ne fie bine. Ai primit vreun răspuns la rugăciunile tale?

Kirsten clătină din cap.

O clipă mai târziu, Elin li se alătură.

— Ce-i vom spune unchiului Lars? le întrebă ea. Eu vă las pe voi să hotărâți ce vom face.

— Eu nu vreau să mă mărit cu niciunul din bărbații aceia, spuse Sofia. Cred că ar trebui să-L rugăm pe Domnul să ne ajute să ne găsim de lucru și să le dăm banii înapoi.

— Tu ce crezi, Kirsten? o întrebă Elin.

— Ăă... eu... Poate că scrisoarea pentru ea va ajunge mâine. Poate că Tor o va cere de nevastă. Nici... nici eu nu vreau să merg în Wisconsin, răspunse ea în cele din urmă, sperând că nu se înșela.

Surorile trebuiau să aștepte până după cină ca să-i spună unchiului Lars ce hotărâseră. Kirsten își dori să poată să vorbească cu el fără mătușa Hilma prin preajmă. El părea mult mai înțelegător față de situația în care se aflau ele. Însă Hilma știa cât de bun era la suflet soțul ei, așa că ascultă fiecare cuvânt.

— Ne pare foarte rău, începu Elin, dar am vorbit între noi și ne-am hotărât că nu vrem să mergem în Wisconsin și să ne mărităm cu niște străini.

— Dar Lars le-a dat cuvântul lui acelor oameni, zise Hilma. Au avut încredere în noi cu toți banii ăia. Reputația noastră e în joc.

— Le vom explica totul, spuse Elin, și le vom spune că nu este vina dumneavoastră.

— Și vom munci din greu, adăugă Sofia, apoi le vom înapoia banii pe care vi i-au dat pentru biletele noastre. Poate îi vor putea folosi să-și aducă alte mirese.

— Eu nu vreau să fiu vândută în felul acesta, și nici surorile mele, spuse Elin. Nu cred că mama ar fi de acord. Noi vă mulțumim pentru tot ajutorul pe care ni l-ați dat și îmi pare rău dacă v-am dezamăgit, dar ar fi trebuit să-mi spuneți adevărul.

— Dacă v-aș fi spus cum stau lucrurile, ați mai fi venit? o întrebă Lars încet.

— Cred... cred că am fi încercat să găsim o altă cale.

Kirsten se gândi la motivul care o determinase pe Elin să fugă, și își dădu seama că dacă Lars i-ar fi spus adevărul, Elin ar fi fost pusă în fața unei alegeri imposibile.

— Dacă vă uitați în jur, spuse unchiul Lars, veți vedea că aici în oraș, condițiile de trai sunt foarte limitate, și nu sunt foarte multe slujbe pentru niște femei tinere, nemăritate ca voi, mai ales dacă nu vorbesc engleza. Oamenilor le va fi foarte ușor să profite de voi.

— Oamenii ca noi trebuie să muncească din greu ca să-și ducă traiul, îl completează mătușa Hilma.

— Probabil că aș putea să vă găesc de lucru la o fabrică, continuă unchiul Lars, sau la spălătoria unui hotel, însă sunt convins că aș dezamăgi-o pe mama voastră. Fabricile și atelierele sunt niște locuri de muncă îngrozitoare, ziua de muncă este lungă și se plătește foarte prost.

— Și sunt foarte puține locuri decente unde să poată să locuiască niște tinere nemăritate, adăugă mătușa Hilma.

Soțul ei o aprobă în tăcere.

— Băieții ăștia din Wisconsin sunt niște tineri cumsecade, cu frică de Dumnezeu. Mama voastră ar fi de acord cu ei, sunt convins. Iar ținutul de acolo e ca acasă. Viața voastră la fermele lor

ar fi exact ca cea de acasă. Credeți-mă, ce vă oferă ei, e mult mai bine decât să munciți zece ore pe zi, șase zile pe săptămână, pentru câțiva dolari amărâți.

— Dar noi nu vrem să mergem, spuse Sofia.

Unchiul Lars oftă iritat.

— Nu înțeleg de ce nu vreți măcar să mergeți până acolo și să-i întâlniți pe tinerii aceștia. Să vedeți cum e înainte să vă hotărâți. S-ar putea să vă placă.

— Dacă am merge acolo, ar avea mai multe așteptări de la noi, zise Elin.

— Și le-am datora și mai mulți bani cu biletele noastre de tren, adăugă Kirsten.

Ajunseseră într-un punct mort. În intervalul de timp tensionat care urmă, era evident că niciunul dintre ei nu era mulțumit de situație. În mod surprinzător, mătușa Hilma depăși impasul, venind în apărarea lor.

— Însă ele știu să muncească din greu, spuse ea. Poate că și-ar putea găsi de lucru ca servitoare. L-am putea întreba pe pastorul Johnson dacă nu știe o familie de la biserică care are nevoie de servitoare.

— Ați prefera să lucrați din greu, toată ziua, pentru o doamnă bogată, în loc să aveți un soț și o familie? întrebă Lars. Mai degrabă ați face curățenie în casa altuia, când v-ați putea ocupa de a voastră?

— Dacă suntem nevoite, zise Kirsten, atunci asta vom face.

Kirsten se întrebă cum se simțea Elin cu adevărat. Ea nu le spusese părerea ei, ci le lăsase pe ea și pe Sofia să hotărască. Oare Elin ar vrea să meargă în Wisconsin?

— Vreau să știți, continuă Elin, că îmi pare tare rău pentru tinerii care ne-au plătit biletele. Aș vrea să le scriu și să le spun că ne pare rău.

— Scuzele nu vor ține loc de bani, zise Hilma. Băieții au muncit din greu pentru dolarii ăia. O să vedeți cât s-au spetit când veți încerca să câștigați destul ca să le înapoiati banii.

— Chiar și așa, aș vrea să-mi dați adresele lor, dacă nu vă supărați. Aș vrea să le explic decizia noastră și să le spun că nu este vina dumneavoastră.

— Bănuiesc că n-ar strica, fu de acord Lars.

— Și vrem să vă plătim și dumneavoastră, mătușă Hilma, continuă Elin. Odată ce ne vom găsi de lucru, vă vom plăti cât vă datorăm pentru cameră și pentru mâncare.

Hilma dădu din mână, ca și cum banii nu ar conta, însă Kirsten bănuî că nu ar fi refuzat niciun ban, dacă i-ar fi fost oferit. De îndată ce Lars îi dădu lui Elin adresa din Wisconsin, Elin le îndemnă să urce în cameră.

— De ce ne trimiți în cameră? o întreabă Kirsten, prăbușindu-se pe pat. E prea devreme să ne culcăm.

— Știu, dar cred că unchiul Lars e dezamăgit de noi, și cred că ar trebui să ne ferim din calea lui. Eu voi scrie o scrisoare în care le voi prezenta scuzele noastre așa-zişilor noștri soți. Elin scoase câteva foi de hârtie de scris, iar Sofia deschise Biblia mamei lor și începu să citească în liniște.

Kirsten se hotărî să-i scrie o altă scrisoare lui Tor. Trebuia să vină în America și să o ia de soție, trebuia s-o salveze. Dar de unde va lua banii pentru bilet? Tatăl lui se opusese căsătoriei lor, astfel că se îndoia că-i va plăti lui Tor biletul. Bătrânul ăla zgârcit și ursuz făcea un adevărat scandal dacă cineva fura o bomboană de un bănuț din magazinul lui. Kirsten ar fi trebuit să-și amintească lucrul acesta. Și faptul că Tor alesese deja magazinul tatălui lui, în defavoarea ei.

Poate că se înșelase. Poate că ar fi trebuit să-i lase pe doctori să o depositeze înapoi în Suedia. Însă după ce citise jurnalul lui Elin, gândul întoarcerii la unchiul Sven o îngrozise. Dacă Tor nu venea, va trebui să se mărite foarte curând ca să-i poată da un nume copilului ei. Cine altcineva ar fi avut grijă de ele?

— Dacă mă hotărâam să plec în Wisconsin, o întreabă ea pe Elin, ai fi venit și tu?

Elin nu-și ridică privirea de la scrisoare.

— Nu putem să ne tot răzgândim, Kirsten.

Ea oftă.

— Mă tot gândesc la toți oamenii aceia de pe vapor, și de pe Insula Ellis. Erau atât de încrezători, atât de fericiți că vor începe o viață nouă, și mă întreb dacă sunt la fel de dezamăgiți cum suntem noi.

Când fu timpul să stingă lampa, Sofia le reaminti să se roage. Kirsten și-ar fi dorit să-L întrebe pe Dumnezeu ce să facă, iar El să-i trimită răspunsul într-un plic frumos, însă El părea departe, la fel de departe ca și Tor, iar răspunsurile lor se lăsau amândouă așteptate.

Dacă doctorii s-ar fi înșelat cu privire la sarcină! Kirsten își dori să se întâmple ceva, și copilul să dispară. Oare dorința aceasta era un păcat și mai greu?

Kirsten făcuse un talmeș-balmeș din viața ei. Nu era de mirare că Dumnezeu nu-i asculta rugăciunile.

Sofia se gândi la Ludwig Schneider toată ziua în timp ce ea și surorile ei trebăluiră prin pensiunea mătușii lor. Ori de câte ori dorul de el amenința să o copleșească, Sofia se oprea din măturat sau din ștersul prafului și închidea ochii. Și-l imagina stând pe bancă lângă râu, aplecându-se și legănându-se în ritmul muzicii pe care o cânta la vioară. Sofia auzea melodiile pe care le cântase el și vedea zâmbetul cald cu care o privise la sfârșitul fiecărui cântec.

— Sofia? De ce zâmbești așa? o întrebă Kirsten.

— Mă gândeam doar...

— Păi mai bine ai reveni cu picioarele pe pământ. Mătușa Hilma e afară în curtea din spatele casei tăind pentru cină două găini care nu mai fac ouă și vrea să le jumulim.

— Îmi place să lucrez afară, spuse Sofia în urma lui Kirsten, intrând pe ușa de la bucătărie. Mi-e dor să lucrez în grădină și să am grijă de animale, ție nu? Sora ei nu-i răspunse.

Găinile zăceau pe masa de lucru de afară, lângă oala cu apă fiartă.

— Să nu arunci penele, îi spuse Hilma Sofiei, întinzându-i un sac. Nu ne permitem să aruncăm nimic.

— Ce facem noi nu-i deloc diferit de munca de sclave pe care o făceam toată ziua pentru mătușa Karin, bombăni Kirsten după ce mătușa lor intră în casă, doar că aici nu sunt nici păduri frumoase în care să te plimbi, și nici vaci care să ne dea lapte proaspăt. Ce bun ar fi un pahar cu lapte acum, nu-i așa?

— Da, recunosc Sofia, dar hai să nu mai pomenim de casă în fața lui Elin. Și-așa se învinuiește pentru că ne-a adus în situația asta.

— Știu. Dar Sofia? Îmi pare foarte rău că te-am făcut să pleci din Suedia. Dacă aș fi rămas, ai fi rămas și tu, așa că e vina mea că ești aici.

Sofia își ridică privirea surprinsă spre Kirsten. Ochii surorii ei erau plini de lacrimi. Părea mult mai sensibilă decât de obicei, iar Sofia se întrebă care era motivul. Kirsten fusese mereu cea mai puțin sentimentală dintre ele trei.

— Ți-e dor de Tor, nu?

Kirsten dădu din cap că da.

— Și mie mi-e dor de prietenul meu, Ludwig, spuse Sofia. Mă rog în fiecare noapte să-l revăd. Mă voi ruga și pentru tine și pentru Tor.

— Mulțumesc, zise Kirsten trăgându-și nasul. Apoi, se strâmbă și își acoperi nasul și gura cu mâna. Mi-e rău de la mirosul acestor găini. Poți să le termini tu de jumulit?

— Cred că da. Așa era Kirsten pe care și-o amintea Sofia - aranjând mereu ca altcineva să-i facă treaba. Kirsten îi mulțumi și se grăbi să intre în casă. Câteva minute mai târziu, verișoara lor, Dagmar, se întoarse de la școală și se oferă să o ajute pe Sofia.

— Vrei te rog să mă înveți câteva cuvinte în engleză? o întrebă Sofia în timp ce munceau.

— Nu trebuie să înveți engleză, îi răspunse Dagmar. Nici mama nu vorbește engleză.

— Știu, dar eu aș vrea să învăț. Dacă și ea și Ludwig ar fi vorbit amândoi engleza, s-ar fi putut înțelege unul pe altul. Hai să începem cu câteva cuvinte pe care le folosim în fiecare zi: găină, copac, casă.

Era ca un joc pentru ele, iar Sofia făcu o listă cu toate cuvintele pe care i le spusese Dagmar, scriindu-le alături înțelesul în suedeză. Seara, când adunară ouăle, Dagmar o învăță să numere în engleză. Sofia se hotărî să exerseze vorbitul în engleză în fiecare zi.

După ce spălară și vasele de la cină, unchiul Lars merse cu Sofia și cu surorile ei la casa parohială să vorbească cu pastorul pentru niște slujbe pentru ele.

— Acestea sunt nepoatele mele, îi spuse el pastorului Johnson. Părinții lor au murit în mod tragic, iar ele au ajuns de curând în America să-și caute de lucru. Nu cunoașteți pe cineva care are nevoie de ajutoare?

Pastorul le cântări din privire cu o expresie rece.

— Sunt dispuse să lucreze ca slujnice? Din câte știu, majoritatea servitoarelor din Chicago sunt tinere suedeze nemăritate. Fetele noastre și-au câștigat o reputație pentru că sunt curate, cinstite și muncitoare.

— Suntem dispuse să acceptăm orice slujbă ni se oferă, spuse Elin.

— Nu se dau în lături de la munca grea, asta-i sigur, îi spuse Lars pastorului. Dacă auziți de vreo familie respectabilă care ar vrea să le angajeze, vă rog să-mi spuneți.

— Așa am să fac.

— Sper că nu-și imaginează altceva și ne vinde pentru măritiş, îi șopti Sofia lui Kirsten pe drumul spre casă.

— Iar eu sper că nu vom ajunge să dormim în dosul cuptorului ca biata Inge, îi răspunse Kirsten, tot în șoaptă.

După două zile, mătușa Hilma și unchiul Lars primiră vorbă cum că pastorul și soția acestuia le vor face o vizită după cină. Sofia și surorile ei aveau să primească oaspeții în salonul din față. Mătușa Hilma puse la fierț un ibric cu cafea și chiar pregăti o porție de *pepparkakor**.

— Dar fursecurile sunt pentru Pastor și pentru doamna Johnson, le avertiză Hilma. N-am mai avut de unde să fac și pentru voi trei.

— Oare ne-a găsit de lucru? o întreabă Sofia.

— N-a spus – dar nu fi băgăcioasă și nici nu începe să pui întrebări nepoliticoase. Pastorul ne va spune motivul vizitei sale când va găsi de cuviință.

— Da, doamnă.

Sofia duse tava în salon și o așeză pe măsuta de cafea. Doi chiriași stăteau și citeau ziare în limba suedeză, la lumina

*Fursecuri de Crăciun, tradiționale în Suedia, dar vândute în tot timpul anului, (n.ed.).

lămpilor cu gaz pe care ea le ștersese de praf în după-amiaza aceea. Alți trei erau așezați în jurul unei măsuțe, într-un capăt al salonului, vorbind încet între ei. Sofia nu văzu niciun chiriaș care să se potrivească descrierii mătușii Hilma de „necuviincioși și bădărani”, iar în clipa în care intră în încăpere, fiecare dintre bărbați o privi ca și cum ar fi un cadou de *Yuletide*^{*}, împachetat în hârtie elegantă și prins cu panglici. Nu era de mirare că mătușa Hilma le ținuse pe ea și pe surorile ei închise în bucătărie.

Când ajunseră pastorul și soția sa, toți chiriașii cu excepția unuia, părăsiră salonul în mod discret. Musafirii se așezară pe canapea, ca și cum nu veniseră decât pentru o simplă vizită și nimic mai mult. Sofia observă că Kirsten începea să-și piardă răbdarea văzându-i pe pastorul Johnson și pe unchiul Lars sorbindu-și cafeaua și vorbind despre vreme, în timp ce doamna Johnson și mătușa Hilma gustară din fursecuri. Sofia speră că va rămâne măcar un *pepparkakor* cu ghimbir, ca ea și surorile ei să poată gusta împreună din el, însă doamna Johnson înghitea fursecurile de parcă era la concurs de mâncat tot din farfurie.

În cele din urmă, pastorul Johnson ajunse și la subiectul vizitei sale.

— Am auzit de cineva care caută ajutor provizoriu pentru curățenia de primăvară, zise el.

— Oh? Dar curățenia de primăvară nu începe de obicei în martie? întrebă Hilma.

— *Ja*, dar familia vrea să pună casa în vânzare, și ar vrea o curățenie ca la carte. Au avut probleme cu slujnicele angajate în ultimul timp, astfel că au rămas în urmă cu munca.

— Noi cunoaștem familia aceasta? întrebă unchiul Lars.

— Sunt convins că da. Pastorul ezită o clipă, care Sofiei i se păru nesfârșită. Nepoatele dumneavoastră vor lucra pentru Silvia Anderson - văduva lui Gustav Anderson.

^{*}În suedeză, *Crăciun* sau *sărbătoarea Crăciunului*, (n.ed.).

Sofia așteptă, întrebându-se din nou ce era cu pauza aceea foarte lungă și de ce unchiul și mătușa ei schimbă priviri între ei. Însă Hilma o avertizase să nu pună întrebări.

— Doamna Anderson le va plăti patru dolari pe săptămână plus pat și mâncare. Mi-a spus că nu vrea decât două fete, dar n-ar strica s-o întrebați dacă nu le ia pe toate trei. Curățenia va fi gata mai repede în felul acesta, căci după cum știți, casa dânzei este destul de mare.

— Nu cred că am văzut-o pe Silvia Anderson la biserică în ultimele două luni, zise mătușa Hilma, umplându-i doamnei Johnson ceașca de cafea din nou.

— Nu s-a simțit bine, spuse doamna Johnson și își adăugă frișcă și trei lingurițe de zahăr. După expresia de pe chipul mătușii sale, Sofia își dădu seama că și ea observase cantitatea imensă de zahăr. Doamna Anderson este bolnavă și de aceea, fiul dânzei și soția acestuia vor să vândă casa, iar Silvia să se mute la ei. Deocamdată, doamna Anderson are o bucătăreasă și o asistentă care are grijă de dânsa. Însă am înțeles că nu se prea face curățenie.

— Noi suntem dispuse să mergem s-o cunoaștem, spuse Kirsten.

— E mult mai important să vă cunoască dânsa pe voi, îi spuse mătușa Hilma, încruntându-se la ea ca de obicei. Silvia Anderson va hotărî dacă vă angajează, nu invers.

Înainte de a pleca, pastorul le dădu o scrisoare de recomandare. Sofia duse tava înapoi în bucătărie, dezamăgită să vadă că nu rămăsese nici măcar un *pepparkakor*.

— Silvia Anderson, zise Hilma, mărâind numele. E atât de bogată, încât crede că i se cuvine totul.

— Dar chiar așa și este, Hilma, spuse unchiul Lars, zâmbind obosit.

— Știi bine la ce mă refer. Și nici nu mă miră că are nevoie de servitoare. Din ce-am auzit, le schimbă ca pe ciorapi.

— Nu bârfi, Hilma.

— Dar nu e o bârfă, e adevărul. E foarte greu să te înțelegi cu ea.

— Avem suficientă experiență în domeniul ăsta, îi șopti Kirsten Sofiei, arătând cu capul în direcția mătușii lor.

— Ce-ai spus? întrebă Hilma, fixând-o cu privirea.

— Am spus că avem suficientă experiență în curățenia caselor. Și nici nu vă vom mai împovăra cu camera și cu mâncarea noastră.

— Cât anume le datorăm tinerilor acelora pentru călătoria noastră? întrebă Elin în timp ce spăla ceștile de cafea.

— Păi, să vedem... începu Lars. A fost trenul cu care ați străbătut Suedia, feribotul, apoi alt tren în Anglia, apoi vaporul... În total, cred că a costat mai mult de treizeci și cinci de dolari.

— Pentru *fiecare*? lăsa să-i scape Kirsten.

El încuviință.

— La asta se adaugă călătoria din New York spre Chicago, banii de călătorie și apoi drumul către Wisconsin...

— Dar nu am mers în Wisconsin, zise Elin.

— *Ja*, e adevărat, dar cred că ar trebui să vă gândiți undeva la patruzeci de dolari de persoană.

— Asta înseamnă, spuse Kirsten, că va trebui să muncim cel puțin zece săptămâni cu patru dolari pe săptămână. Până atunci, va fi mijlocul lui august.

— Cel puțin, fu de acord Hilma. Și nu le-aș purta pică băieților din Wisconsin dacă v-ar lua dobândă pe bani, având în vedere că s-a dovedit a fi un împrumut.

Patruzeci de dolari erau o avere. Sofia se gândi că n-aveau să iasă niciodată din datorii. Se gândi la Ludwig, care își cheltuise banii aceia pentru biletul către America, doar ca în final să fie trimis înapoi. Nici nu era de mirare că Ludwig plănuise să intre în America înot. Sofia se îngrijora de fiecare dată când și-l imagina sărind în apa cenușie și rece și încercând să străbată râul incredibil de larg. Însă de fiecare dată când începea să-și facă griji, se hotărî să spună în gând o rugăciune pentru Ludwig, imaginându-și mâinile lui Dumnezeu sub el, ținându-l la suprafață.

— Cred că mâine dimineață devreme, ar trebui să o vizităm pe Silvia Anderson și să o întrebăm de slujbă, le spuse Sofia surorilor ei în dormitor, în acea noapte.

— Așa o să vedem cât de rea este de fapt, adăugă Kirsten.

— Mătușa Hilma zice că doamna Anderson va hotărî dacă ne ia sau nu, zise Elin, dar dacă nu o plăcem, nu avem niciun motiv să rămânem la ea.

— Așa o să mai câștigăm niște timp, fu de acord Sofia, care avea speranța că între timp, Ludwig o va găsi și va veni în ajutorul ei.

Înainte să stingă lampa, Sofia citi în tăcere din Biblie, revenind la câteva din versetele pe care i le arătase Ludwig. Fiecare verset era o nouă promisiune că Dumnezeu era cu ele. El va veghea asupra lor și le va ajuta să iasă din situația aceasta dacă ele aveau încredere în El. Sofia găsi și niște versete noi în Psalmi, care spuneau: *Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor.*

Sofia încheia întotdeauna cu versetele din Cântarea Cântărilor, cele pe care Ludwig i le arătase în ultima lor zi împreună: *Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.*

Citind ultima lui promisiune, Sofia se întinse după geanta ei, să simtă lemnul fin al viorii sale: *M-am sculat, atunci, și am cutreierat cetatea, ulișele și piețele; și am căutat pe iubitul inimii mele.* Ludwig o va regăsi. Sofia îl va aștepta, orice s-ar întâmpla.

A doua zi dimineață, Sofia și surorile ei se treziră devreme și își puseră hainele de duminică, ca să facă o impresie bună.

— Vă voi desena o hartă, ca să știți cum găsiți casa familiei Anderson, le spuse unchiul Lars. E departe ca să mergeți pe jos până acolo...

— Dar nu avem de unde să vă dăm bani pentru trei bilete de tramvai, îl completă Hilma.

Sofia nu mai întâlnise pe nimeni care să-și facă atâtea griji pentru bani ca mătușa lor.

— Acasă, când eram nevoite, obișnuiam să mergem pe jos tot drumul până în sat, îi spuse ea mătușii sale. Suntem obișnuite să mergem pe jos.

— Să nu intrați pe ușa din față, le avertiză Hilma. Slujnicele trebuie să folosească intrarea din spate.

A fost o plimbare lungă, dar numai un sfert din cât făceau de la ferma lor până în sat. Fetele respectară harta unchiului Lars de parcă le-ar duce spre o comoară îngropată și, cu cât se apropiau mai mult de adresa dată, cu atât casele și grădinile din jur erau din ce în ce mai mari. Însă toate trei se opriră brusc când văzură pentru prima oară vila imensă din piatră, cu trei etaje, a Silviei Anderson. Sofia se gândi că era la fel de impunătoare precum clădirea de pe Insula Ellis.

— N-am mai văzut niciodată o casă atât de mare, zise Elin.

— Trebuie să fie la fel de bogată ca regina! exclamă Kirsten.

— Cum vom reuși să facem curat în toate camerele acelea? întrebă Sofia.

— Ascultați, cu cât va dura mai mult, le spuse Elin, cu atât vom câștiga mai mulți bani, și ne vom putea plăti datoria.

Surorile înconjurară până la ușa din spate, așa cum fuseseră instruite, și fură întâmpinate de o femeie care era atât de micuță și deformată de artrită, încât îi aminti Sofiei de un gnom; îi mai lipsea doar pălăria roșie. Femeia părea să aibă vreo șaizeci de ani și își purta părul blond ușor grizonat în şuvițe împletite. Căldura din ochii ei cenușii și zâmbăreți o asigură pe Sofia că le va fi prietenă.

— *God morgon*, spuse Elin. Ne-a trimis pastorul Johnson pentru niște slujbe ca ajutoare în casă. Suntem surorile Carlson, nepoatele lui Lars și Hilma Larson, continuă ea, întinzându-i femeii scrisoarea.

Femeia se prezentă ca fiind doamna Olafson și le spuse că era bucătăreasa, însă o clipă mai târziu, sprâncenele ei albe se uniră îngrijorate:

— Oh, dar păreți niște fete atât de drăguțe. Ascultați-mi sfatul și căutați-vă de lucru în altă parte.

— Este într-adevăr atât de greu să lucrezi pentru doamna Anderson? întrebă Kirsten.

— E imposibilă. Și este foarte multă treabă de făcut pe aici. Casa asta are peste douăzeci de camere. Doamna se joacă de-a războiul cu fiul ei. El vrea să vândă casa, iar ea nu vrea, așa că dă afară pe oricine lucrează prea din greu. M-ar concedia și pe mine dacă nu ar trebui să mănânce. Ea nu vrea să se mute la el, iar... adăugă ea în șoaptă, când o veți întâlni pe nora ei, Bettina, veți înțelege de ce. Ele sunt de același fel, și se înțeleg ca pisica cu șoarecele.

— Noi chiar avem nevoie de bani, doamnă Olafson, zise Elin. Chiar dacă ne-ar lăsa să lucrăm aici o săptămână sau două, tot ar fi mai bine decât nimic.

— Da, da, înțeleg. Vedeți, și eu am nevoie de bani. Și, credeți-mă, ea plătește mai bine decât aș câștiga oriunde altundeva, pentru că nimeni altcineva nu se poate înțelege cu ea. După cum spuneam, trebuie să mai și mănânce. Ei bine, intrați. Vă voi arăta casa.

Doamna Olafson chiar șchiopăta ca un pitic, în timp ce le conducea pe Sofia și pe surorile ei prin casă. Bucătăria era foarte mare, dar la fel de curată ca o bucătărie mică. Sofia simți miros de budincă de pește care fierbea pe sobă și pâine de secară cocându-se în cuptor.

— Doamna Anderson este trează. I-am trimis deja sus tava cu micul dejun...

— Oh, păi atunci ar fi mai bine să n-o deranjăm, zise Elin.

— N-o veți deranja. Și-așa nu are cu ce să-și ocupe timpul. Acum, în cea mai mare parte a timpului veți folosi scările astea din spate de la bucătărie, dar vă duc și la scările de la intrare ca să vedeți cât veți avea de lucru.

Femeia deschise o ușă de serviciu care ducea într-o sufragerie imensă cu pereți lambrisați. Sofia numără paisprezece scaune în jurul mesei, însă praful de pe ea era atât de gros, încât puteai face desene în el. Oglinda care atârna deasupra bufetului cu

ornamente sculptate era atât de neagră de praf și de funingine, încât Sofia abia putu să-și vadă reflexia. Deasupra bufetului erau îngrămădite zeci de tacâmuri și farfurii din argint, și toate piesele din argint, incluzând perechea de sfeșnice de pe masă și o a doua pereche de pe șemineu care era neagră și lipsită de strălucire. Ipsosul sculptat al tavanului era acoperit de pânze de păianjen care se întindeau și atârnavau și de candelabru.

— Vai de mine, șopti Sofia. Nici n-aș ști de unde să încep.

— Aceasta-i doar prima cameră, să știți. Și chiar a fost folosită de curând.

Din sala de mese se intra în salonul mare care avea un șemineu imens și o scară sculptată în lemn de nuc, atât de largă, încât putea să cuprindă o întreagă cavalerie. Tavanul mai adăpostea încă două etaje deasupra capului Sofiei.

— Aici ar putea trăi o familie de uriași, zise Kirsten.

— Acela e salonul oficial, de dincolo de sala de mese, continuă doamna Olafson, arătând către o încăpere întunecoasă, plină de mobilă tapisată și rafturi care gemeau de greutatea nenumăratelor statuete, cești decorate, vase și picturi în miniatură. A rămas închis de ceva vreme. Doamna Anderson preferă odaia mai mică dimineața, pe care vă voi arăta-o mai târziu.

De la fereastra primului palier, Sofia zări ceea ce trebuie să fi fost cândva o seră însoțită, cu plante veștejite demult și atât de multe ferestre acoperite de funingine, încât ar fi durat o lună să le spele pe toate. În capul scărilor, un balcon în formă de U dădea spre salon, și un alt set de trepte duceau la al treilea etaj.

— Vă voi duce într-unul din cele mai curate apartamente cu dormitor, zise doamna Olafson, deschizând o ușă de pe coridor. Fiecare dormitor are propria sufragerie și cameră de toaletă. Și fiecare apartament are una din aceasta... Doamna Olafson arată către o superbă *kakelugnar** – o sobă suedeză din plăci de porțelan. Chiar și cu draperiile trase și cu lămpile stinse, Sofia văzu că eleganta

*În suedeză, *sobă*, (n.ed.).

lucrare din ghips care acoperea tavanul, fusese atent pictată cu flori și viță de vie care se asortau cu plăcile sobei pictate manual.

— E incredibil, murmură Kirsten.

— Gustav Anderson a ridicat și a decorat casa pentru soția lui și pentru familia lui. Am înțeles că lucrările au durat doi ani. Iar acum, văduva lui trăiește aici, singură cuc.

— De ce nu se mută și fiul ei și soția lui aici, în loc să o vândă? întrebă Kirsten.

— Oh, nu o cunoașteți pe Bettina Anderson. Ea vrea ca totul să fie modern și construit după modelul american, iar locul acesta este prea suedez după gusturile ei.

Surorile nu văzuseră nici jumătate din casă, dar micul tur se încheie cu apartamentul doamnei Anderson. Bucătăreasa bătu la ușă și o femeie îmbrăcată într-o uniformă albă și o bonetă de asistentă le deschise. Dacă doamna Olafson semăna cu un gnom, asistenta arăta cu siguranță ca o vrăjitoare. Era slabă și ascuțită, avea părul negru strălucitor și un chip sever.

— Ce este? întrebă ea.

— Pastorul Johnson le-a trimis pe domnișoarele acestea drăguțe să le luăm ca slujnice.

— Poftește-le înăuntru, rosti cu glas tunător o voce din odaie.

— Noroc, le șopti doamna Olafson. Și aveți grijă, pentru că aude tot.

Silvia Anderson stătea sprijinită de perne într-un pat imens cu baldachin. Sofia se așteptase să vadă un căpcăun, dar bătrânica era mult prea fragilă și delicată ca să fie un căpcăun. De fapt, chiar semăna cu o regină din poveste, cu coroana ei de păr alb împletit și cămașa de noapte plisată de un albastru pal. Pe Sofia n-ar fi mirat-o să vadă niște aripi gingașe mijindu-i din umeri. Sofia se simțea ca și cum ar fi rătăcit într-un basm, cu un castel băntuit, un gnom, o vrăjitoare și acum, o regină.

— Nu vă îngrămădiți la ușă, urlă ea. Veniți mai aproape ca să vă văd. Vocea ei era de două ori mai puternică decât trupul ei și la fel de autoritară ca cea a unei împărătese. O pisică cenușie,

enormă, care dormise până atunci în poala ei, își ridică capul ca să le examineze pe Sofia și pe surorile ei, dar și pe stăpâna ei. Pisica era mare cât un raton, cu blana cenușie-albăstrie și o față ciudat de turtită, ca și cum ar fi dat cu capul într-un zid de cărămidă.

— De ce sunteți trei? Am cerut doar două fete.

— Suntem surori, doamnă Anderson, zise Elin, făcând un pas înainte ca să-i explice. Sofia rămase în spatele ei, împreună cu Kirsten. Noi am ajuns în America de curând și avem nevoie de slujbe ca să le putem înapoia banii de bilete persoanelor care ni i-au împrumutat. Pastorul Johnson v-a trimis scrisoarea aceasta. Elin îi întinse scrisoarea, dar doamna Anderson nu o luă, așa că Elin își lăsă din nou brațul în jos. Părinții noștri au murit, și am venit să locuim cu unchiul nostru.

— Cine e unchiul vostru?

— Lars Larson.

— Oh, da. Și nevasta lui, Hilma. Cea mai mare bărfitoare din comunitate și o zgârcită din cale-afară.

Sofia se uită prin cameră în timp ce Elin vorbea, și văzu o altă sobă splendidă, din porțelan, pictată cu flori roz și albastre. Totul din cameră se potrivea cu plăcile de porțelan, de la marginea delicat pictată a tavanului, până la draperii și așternuturi – chiar și vaza cu flori proaspete de pe noptieră. Toată mobila arăta de parcă ar fi fost luată dintr-un castel din Suedia.

— Cum vă numiți?

— Eu sunt Elin Carlson. Ele sunt Kirsten și Sofia...

— Arătați ca niște copii. Nu vreau să angajez niște copii. Câți ani aveți? Și vreau adevărul.

— Eu am nouăsprezece ani, răspunse Elin. Kirsten are optsprezece, iar Sofia...

— Eu am șaisprezece ani, dar ziua mea de naștere este peste câteva săptămâni, și atunci voi împlini șaptesprezece ani. Elin era atât de puternică și de curajoasă, încât Sofia se hotărî brusc să facă un pas înainte și să fie alături de ea.

— Știu ce vine după șaisprezece, domnișoară Carlson, zise doamna Anderson, aruncându-i o privire care îi făcu inima să bată mai tare și cu care voia probabil, s-o reducă la tăcere. Pisica își aținti și ea privirea asupra Sofiei, clipind leneș din ochii ei galbeni.

— Ei bine, eu n-am nevoie decât de două fete, zise doamna Anderson.

Sofia o văzu pe Elin înghițind în sec, însă apoi își ridică bărbia și își ținu capul sus, cu tărie.

— Care sunt cele două pe care vreți să le angajați, doamnă? întrebă Elin.

Sofia așteptă, ținându-și respirația. La început, se întrebă de ce Elin nu o rugase să le ia pe toate trei, însă apoi își dădu seama de înțelepciunea răspunsului surorii ei. În loc să se umilească implorând-o, Elin îi lăsase bătrânei sarcina de a o respinge față în față pe una dintre ele.

— Ei bine, aia de acolo arată în stare să muncească, își dădu cu părerea doamna Anderson, arătând spre Kirsten, dar voi două sunteți niște copilițe sfrijite. Nu prea cred că o să faceți treabă.

Elin nu răspunse. Sofia știa că dacă doamna Anderson nu o lua fiindcă era cea mai mică, va ajunge probabil să lucreze pentru cineva ca mătușa Hilma și să doarmă în spatele sobei din bucătărie. Însă Elin era calmă și hotărâtă, astfel că Sofia se hotărî să fie și ea liniștită.

Te rog, Doamne, Te rog, se rugă ea.

— Păi... cred că o să vă iau pe toate trei – deocamdată. Dar veți fi în probă, să fie clar.

— Da, doamnă, înțelegem.

— Veți avea casă și masă și fiecare câte trei dolari pe săptămână.

— Scuzați-mă, zise Kirsten, dar pastorul Johnson ne-a pomenit de patru dolari.

— Asta a fost înainte să știu că sunteți trei.

— Atunci, nu putem accepta, zise Kirsten după un schimb de priviri cu Elin și cu Sofia. Am munci mai mult în comparație cu cât am fi plătite, iar asta nu-i drept.

Regina din poveste mângâie blana cenușie a pisicii sale și își ridică privirea ca să le cerceteze din cap până în picioare, silindu-le să aștepte. Pe degetele ei micuțe străluceau nenumărate inele. Din urechi îi atârnau cercei cu diamante și smaralde. Sofia nu mai văzuse pe nimeni atât de gătit doar ca să lăncezească în pat.

— Prea bine, răspunse doamna Anderson în cele din urmă. Iată ce aștept de la voi în schimbul acoperișului deasupra capului, a mâncării și a patru dolari pe săptămână pentru fiecare: dimineața vă veți trezi și veți începe lucrul înainte ca eu să mă trezesc și seara nu veți merge la culcare până ce nu voi fi adormit. Veți avea o dimineață, după-amiază sau seară liberă pe săptămână – eu voi decide ce anume, în funcție de programul meu pentru săptămâna aceea. Acest timp liber va fi desigur, organizat, ca să nu dispăreți toate deodată.

Doamna Anderson făcu o pauză, timp în care le cântări din priviri, cu ochii mijiți.

— Veți avea nevoie de niște haine decente. Arătați ca o ceată de fete suedeze de la țară, debarcate de curând de pe vapor.

— Scuzați-mă, doamnă, zise Kirsten, dar chiar asta suntem.

Doamna Anderson dădu drumul la un hohot de râs care semănă mai degrabă cu un lătrat și care trezi pisica din amorțeală. Felina își întinse trupul umflat, își scoase ghearele, apoi se ridică, clipind către ele în semn de dezaprobare. Doamna Anderson nici nu începu bine să râdă, că râsul i se transformă într-o criză de tuse. Asistenta sări să-i dea un pahar cu apă, dar doamna Anderson îi dădu peste mână.

— Agne, nu mă mai trata ca pe o invalidă, și du-te stai jos.

— Dar m-ați angajat să am grijă de dumneavoastră.

— Nu, a fost ideea tontului de fiu-meu să te angajăm, nu a mea.

— El ține la dumneavoastră.

— Hmmm. Adevărul e că, de îndată ce voi muri, harpia aia de nevastă-sa va alerga încoace să pună mâna pe banii mei. De unde știu că nu te plătește să mă otrăvești?

Asistenta păru ofensată.

— Vai, doamnă Anderson, cum puteți...

— Oh, stai jos. De fapt, nici n-ar trebui să fii aici să asculți toate astea. Aranjamentele pe care le fac cu fetele astea nu te privesc. Cât îți dă Bettina în plus ca să-i raportezi tot ce fac?

— Dar eu nu sunt... adică... nu aș... eu...

— Nu te pricepi deloc să minți, Agne. Ascultă-mi sfatul, stai jos și taci din gură.

Asistenta se prăbuși la loc, pe scaunul ei de lângă fereastră. Sofia își dădu seama cât de înțelepte fuseseră Kirsten și Elin să nu cedeze, și să nu-i permită doamnei Anderson să le calce în picioare.

Regina din poveste își întoarse atenția din nou către Elin.

— Vă voi da trei uniforme *folosite* de servitoare – asta dacă nu cumva vreți haine noi, caz în care le voi scădea din ce câștigați.

— Nu, mulțumim, răspunse Elin. Nu ne deranjează să purtăm haine uzate.

— Veți dormi în sectorul servitorilor, la etajul trei. Nu veți avea niciun vizitator și *absolut* niciun admirator. Să nu vă așteptați să fiți libere de sărbători. Să nu luați nimic din cămara cu alimente. Vi se va da de mâncare, desigur, dar veți mânca ce mai rămâne în bucătărie, după ce eu și oaspeții mei servim masa... Doamnă Olafson! strigă ea, deodată. Bucătăreasa intră șchiopătând în odaie. Arată-le surorilor Carlson unde este camera lor. Vor începe de azi, de îndată ce se instalează și își schimbă hainele. Dă-le trei uniforme de la ultimele servitoare. Asta-i tot. Puteți pleca, spuse ea, fluturând din mână ca dintr-o baghetă magică, ca să le facă să dispară.

Sofia și surorile ei o urmară pe doamna Olafson pe coridor, până la camerele din spatele casei.

— Văd că ați trecut de primul test, le spuse doamna Olafson, deschizând o ușă care arăta ca un dulap dar care ducea la niște scări foarte înguste. Sper că nu vă pară rău că ați acceptat să lucrați aici.

Bucătăreasa le făcu semn să o urmeze la etajul trei.

— Dormitorul vostru este aici. Dar mai bine vă arăt și asta dacă tot suntem aici...

Doamna Olafson deschise o altă ușă și le introduse într-o sală imensă de bal.

— Vai! exclamă Sofia fără să respire. Parcă suntem într-un basm!

— Vrei să spui, într-un basm *vechi de când lumea*, o corectă Kirsten. În locul ăsta nu s-a mai făcut curățenie de când stăpâneau vikingii mărire.

Într-un colț al camerei zăceau părăsite mai multe piese de mobilier, acoperite cu cearșafuri îngălbenite, iar din candelabrele aurite și din policandrele de pe pereți atârnau pânze de păianjen. În celălalt capăt al sălii se afla o scenă din lemn, drapată cu niște perdele de catifea castanie, mâncate de molii. Pe podea pluteau ghemuri de praf mânate de curentul ușii deschise și, intrând în cameră, Kirsten lăsă urme de pantofi în praful de pe jos. Sofia își dădu seama de splendoarea care învăluise odată sala de bal și își imagină femeii în rochii de bal ce se învârtteau pe podeaua lustruită împreună cu partenerii lor, pe o muzică magnifică.

— Uitați-vă la centrul tavanului! exclamă Kirsten, oprindu-se în mijlocul sălii de bal. E din sticlă!

Sofia își ridică privirea și văzu nori albi ce se plimbau agale pe albastrul cerului.

— Aici se poate dansa sub stele, murmură ea, imaginându-se în brațele lui Ludwig, valsând la lumina lunii sub domul de sticlă.

— Ei bine, cu siguranță ne așteaptă mult de lucru, zise Elin oftând. Haideți să ne apucăm de curățenie.

Încăperile servitorilor se aflau la capătul coridorului, înainte de sala de bal și deasupra bucătăriei cu două etaje. Ele erau puțin mobilate, aveau podele de lemn goale, paturi înguste și un dulap cu sertare. Aceste încăperi trebuiau să fie și ele curățate temeinic. Sofia trase perdelele ca să arunce o privire pe fereastră, iar norul de praf pe care-l stămise o făcu să strănute.

— E păcat să vezi casa aceasta atât de frumoasă în halul acesta, zise Elin. Cum a putut s-o lase să ajungă așa?

— Adevărul este că doamna Anderson nu vrea să vândă casa și să se mute, îi răspunse doamna Olafson. Vrea ca totul să fie în dezordine, murdar și plin de praf, ca să alunge toți cumpărătorii. Chiar dacă vă străduiți să curățați lună și bec, va găsi ea un motiv să vă concedieze, iar dacă sunteți leneșe și nu munciți, vă va concedia și așa. Sunteți într-o situație dificilă, înțelegeți?

— Dar ne va plăti pentru zilele muncite, nu-i așa?

— Da... dar... Doamna Olafson își lăsă privirea în jos, frângându-și mâinile mici, ca de gnom.

— Vă rog, spuneți-ne, o rugă Elin.

— Păreți niște fete foarte drăguțe... așa că trebuie să vă previn, să fiți precaute. Doamna Anderson a acuzat-o pe ultima slujnică de furt. A făcut un scandal teribil și bineînțeles că biata fată nu va mai putea niciodată să-și găsească de lucru ca servitoare. Cu siguranță o să se întoarcă în fabrică – sau într-un loc și mai teribil. Și la fel veți păți și voi dacă bătrâna reușește să vă distrugă reputația.

— Vă mulțumim că ne-ați avertizat, spuse Elin.

— Dar de ce are nevoie de o asistentă? întrebă Kirsten. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Din ce-am văzut eu – nimic. Este bolnavă când îi convine să fie bolnavă și se simte bine când îi convine să fie bine. La fel, vorbește engleza perfect când situația îi convine și nu știe o boabă când nu-i convine... În fine, vă arăt unde sunt uniformele – deși sunt niște haine atât de sărăcăcioase, încât nu știu pe nimeni care ar vrea să le poarte. Apoi va trebui să mă întorc la bucătărie.

Sofia observă că surorile ei nu scoaseră o vorbă pe drumul spre pensiune, ca să-și recupereze geamantanul. Înainte să intre în casă, Elin se opri.

— Ce credeți, ar trebui să acceptăm slujba? le întrebă ea.

— Nu prea avem de ales, nu-i așa? întrebă Kirsten. Toată lumea ne sfătuiește să nu muncim în fabrică. Tu ce crezi, Sofia?

Sofia nu avea nicio îndoială.

— Cred că slujba asta e răspunsul la rugăciunile noastre. Dumnezeu ne-a găsit-o – și El va fi cu noi.

Elin o mângâie delicat pe obraz.

— Parcă o aud pe mama vorbind.

Sofiei nu-i trebui mult până să-și adune lucrurile, însă mai trebuia să facă ceva foarte important înainte să părăsească pensiunea definitiv. În timp ce surorile ei erau sus, Sofia își duse geanta jos și ieși afară ca să vorbească cu mătușa Hilma, care prindea hainele pe sârmă. Sofia scoase Biblia lui Ludwig și i-o arată mătușii sale.

— Mătușă Hilma, va veni un prieten de-al meu pe aici, să ia Biblia aceasta. Mi-a dat-o mie s-o păstrez. Se numește Ludwig Schneider și...

— Un bărbat din Germania?

— Da. Nu vorbește suedeza, dar va întreba de mine, rostindu-mi numele, așa că dacă vă rog, puteți să-i spuneți unde sunt, ca să-i înapoiez Biblia? Sofia ținu Biblia în mână, apoi o îndesă repede în geantă. Surorile ei puteau să coboare în orice clipă. Este foarte important ca el să mă găsească și să-i dau Biblia înapoi. Vă rog?

— Nu-mi place ideea ca un străin...

— Nu e un străin, este un prieten. Un bărbat cu frică de Dumnezeu. Ușa din spate se deschise larg, iar Elin și Kirsten ieșiră, cărând valiza după ele.

— Vă mulțumim, mătușă Hilma, îi spuse Sofia. Vă mulțumim pentru tot.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă odihnesc puțin din nou.

Elin lăsă jos capătul ei de valiză și se sprijini de ea, istovită. Boala o lăsase slăbită și fără vlagă. Ea și surorile ei hotărâră să care geamantanul cu rândul până la conac și Elin se necăjea că nu putea să le ajute o parte din drum. Mi-aș dori să nu obosesc atât de repede.

— Pe mine nu mă deranjează să mă opresc, zise Sofia, încovoiindu-și degetele. Mâna mi se tot lovește de mânerul de piele.

— Am crezut c-am terminat cu căratul ăstuia, zise Kirsten dând cu piciorul în geamantan. Păcat că n-a căzut peste bord în mijlocul oceanului. Chiar avem nevoie de toate lucrurile dinăuntru?

— Poate că nu, îi răspunse Elin, dar într-o zi vom avea propria noastră casă.

Elin se gândi la toate lucrurile pe care le adusese cu ea atâția kilometri. Ibriul din aramă pentru cafea îi amintea de mama lor, la fel ca și cartea cu imnuri. Așternuturile fuseseră brodate de degetele mamei și fiecare împunsătură era o muncă făcută cu dragoste. Uneltele din lemn sculptat ale tatei îi aduseră în minte imaginea mâinilor lui călite de muncă. Sfeșnicele de argint fuseseră ale bunicii lor, iar Elin se certase cu mătușa Karin care voia și ea să le păstreze. Lucrurile din valiză nu valorau foarte mult, însă valoarea lor era în amintirile pe care le evocau.

Elin se opri să-și tragă sufletul în fața unui magazin de pe una din arterele principale ale cartierului suedez, și o văzu pe Kirsten uitându-se cu ardoare la lucrurile aranjate în vitrină.

— Nu ți-ar plăcea să intri și să arunci o privire? murmură Kirsten.

— Intră tu, o îndemnă Elin. Eu rămân aici cu valiza.

Kirsten o privi mirată.

— Chiar?

— Da. Poți să intri și tu, Sofia.

Toate trei urmau să înceapă o viață de muncă grea, într-o situație dificilă, și Elin voia să le ofere surorilor ei câteva clipe de încântare. Sofia și Kirsten se schimbaseră de la începutul călătoriei, și poate că era timpul să se schimbe și ea. La urma urmei, nu era mama lor. Entuziasmul năucitor pe care-l văzu pe chipul surorilor ei în timp ce deschiseră ușa și dispărură în magazin, o făcu pe Elin să zâmbească.

Elin se așeză pe geamantan în așteptarea lor și privi la traficul nesfârșit. Încă o dată, fu copleșită de energia și vitalitatea orașului, ca și cum ar fi fost o ființă vie. Viața aici în Chicago era atât de diferită de viața pe care o lăsase în urmă – și atât de diferită față de cea pe care și-o imaginase.

— Ar trebui să vezi câte lucruri au de vânzare! exclamă Sofia când ea și Kirsten ieșiră din magazin câteva minute mai târziu. Și cât de diferite sunt! Numai într-o singură vitrină au o duzină de piepteni, toți diferiți.

— Și mai au o teighea întreagă de lucruri care costă numai cinci cenți, zise Kirsten. Fata care servește spune că moneda de cinci cenți se numește bănuț. Și cum un dolar înseamnă o sută de cenți și noi câștigăm patru dolari pe săptămână, m-am gândit că putem cumpăra...

— Nu putem cheltui nimic până ce nu ne plătim datoria, îi spuse Elin.

— Nici măcar câțiva bănuți?

— Nu putem risca, Kirsten. Nu știm cât de mult vom putea păstra slujba asta.

— Dar vom avea nevoie de ceva bani de cheltuială, Elin, zise Sofia. Va trebui să ne cumpărăm săpun de exemplu și...

— Hârtie de scris și timbre, adăugă Kirsten.

— Aveți dreptate. Îmi pare rău. Nu vreau să ajung ca mătușa Hilma, să-mi fac tot timpul griji pentru bani. Elin ridică de un

capăt al valizei și așteaptă ca Sofia să ridice de celălalt, după care porniră din nou la drum.

— Femeile din America se îmbracă atât de frumos, nu-i așa? spuse Sofia în timp ce-și făceau loc prin mulțime. Toate arată ca doamnele acelea bogate de la noi de-acasă.

— Iar rochiile lor sunt care mai de care mai colorate, zise Kirsten. Ar trebui să le vezi pe cele care erau de vânzare în magazinul în care am intrat. Se pot cumpăra gata făcute, nimeni nu trebuie să le coasă pentru tine.

— Dar dacă nu sunt cusute pentru tine, cum știi că-ți vor fi bune? întrebă Elin. Oamenii au diferite măsuri – uite cât de diferite suntem noi trei.

— Mic... mediu... și mare, zise Kirsten zâmbind în timp ce arătă spre Sofia, spre Elin și apoi către sine.

— Tu nu ești mare, spuse Elin răsând. Ești... durdulie. Aș vrea și eu niște rotunjimi ca ale tale.

— Îmi plac pălăriile elegante pe care le poartă femeile, zise Sofia. Mi-aș dori să-mi cumpăr una cu flori.

— Eu detest să port pălărie, zise Kirsten, strâmbându-se. Dar tare-aș vrea să mă pot îmbrăca la fel ca femeile americane. Noi arătăm atât de învechite.

— Doamna Anderson a spus că ne dă haine cu care să ne îmbrăcăm, vă amintiți? le întrebă Sofia.

— Nu-ți face prea mari speranțe. Sunt convinsă că nu vor fi ca astea frumoase din vitrină.

Când ajunseră la vilă, Elin era extenuată, și nu muncise nici măcar o oră, și o îngrozea gândul că trebuia să târască valiza atâta distanță, până la etajul trei. Însă tocmai când ajunseră la ușa din spate, un bărbat plin de noroi care smulgea buruieni dintr-unul din straturile cu flori, veni în grabă la ele.

— Dați-mi voie să vă ajut cu asta. Pare greu. La fel ca aproape toată lumea pe care Elin o întâlnise în Chicago, bărbatul vorbea suedeza. Era dificil să-și dea seama ce vârstă avea, cu hainele zdrențăroase și barba nerasă, însă Elin se gândi că avea vreo cincizeci de ani.

— Am avea nevoie de ajutor, îi răspunse ea, dar poate vă veți răzgândiți când veți afla că valiza aceasta trebuie să ajungă tocmai la etajul trei.

— Oh, asta nu e o problemă, zise el, ducându-și mâna la pălărie și salutându-le astfel pe toate trei. Și nici nu fu. Bărbatul sălta geamantanul cu ușurință pe umăr și urcă scările în urma lui Elin, către camera lor.

— Eu sunt domnul Lund, se prezentă el după ce puse geamantanul jos.

— Iar noi suntem noile servitoare. Eu sunt Kirsten Carlson iar ele sunt surorile mele, Elin și Sofia. Vă suntem foarte recunoscătoare pentru ajutor.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Tânărul Anderson m-a angajat să curăț curtea asta. După cum vedeți, buruienile au invadat totul, dar mi-am putut da seama că era o grădină frumoasă odată. Mă tem că va fi nevoie de mai mult de un om să o facă să arate la fel din nou, dar mă voi strădui. Mă întorc la treabă acum.

— Ar trebui să ne apucăm și noi de lucru, zise Elin în timp ce domnul Lund cobora scările.

Kirsten se prăbuși pe unul din paturile înguste și își scoase pantofii.

— De ce? De ce atâta grabă? Cred că ar trebui s-o luăm mai încet, ca să stăm aici cât mai mult.

— Dar nu ar fi asta o viclenie din partea noastră? întrebă Sofia. Am înșela-o pe doamna Anderson dacă nu am munci cât putem în fiecare zi.

— Dar dacă nu vrea să se mute, atunci cu cât ne ia mai mult timp să terminăm, cu atât poate rămâne aici mai mult. În realitate, chiar am ajuta-o.

— Dar ne plătește ca să muncim, și...

— Ascultați, le spuse Elin, intervenind între ele, casa aceasta e atât de mare și avem atât de mult de lucru la ea, încât ne va lua o veșnicie, indiferent cât efort vom depune la curățenia ei. Haideți să ne schimbăm în uniforme și să începem lucrul.

Dulapul pe care li-l arătase doamna Olafson mirosea puternic a camfor – la fel ca uniformele de femei și de bărbați care atârnau pe umerașe în interiorul lui.

— Cred că familia Anderson a avut foarte mulți servitori cu ceva timp în urmă, zise Sofia. Uitați-vă câte haine sunt aici.

Kirsten scoase una dintre fustele lungi și cenușii din gabardină și o ținu în fața ei ca să vadă cât de lungă îi venea, însă strâmbă din nas.

— Uhhh! Miroase a vechi. Nu vreau să miros așa.

— Cu toată curățenia pe care trebuie să o facem, spuse Elin, vom mirosi mai rău decât hainele acestea odată ce începem să lucrăm. Putem să le spălăm data viitoare, dar acum, hai să le îmbrăcăm, așa cum ne-a spus doamna Anderson.

Le luară câteva minute ca să sorteze prin dulap căutând după fuste și cămăși care să fie pe măsura lor. Șorturile șifonate care erau purtate deasupra probabil că fuseseră odată albe, însă acum erau nescrobite și îngălbenite de vreme. Când Elin și surorile ei își găsiră niște uniforme care să li se potrivească, se întoarseră în camera lor să se schimbe.

Elin își luă geanta să caute o basma cu care să-și strângă părul, însă când o deschise, găsi deasupra o carte pe care nu o mai văzuse niciodată. Elin o luă în mână și sub ea descoperi o altă formă ciudată, înfășurată într-o flanelă cenușie. Elin scoase bucata de lemn și, spre surprinderea ei, văzu că era o vioară cu un arcuș.

— Asta de unde a mai apărut? întrebă ea.

Sofia făcu ochii mari.

— Ai grijă! Sunt lucrurile mele! Acea e geanta mea, spuse Sofia luându-i vioara și arcușul și apoi înhățând cartea.

— *Ale tale?* întrebă Elin, nevenindu-i să creadă. Dar... dar de unde au apărut? Elin știa că Sofia nu adusese cu ea nicio vioară din Suedia.

Kirsten tocmai își încheia nasturii de la cămașă și veni să se uite și ea.

— Sofia! Astea sunt ale bărbatului din Germania. De ce i-ai luat vioara?

— Care bărbat din Germania? întrebă Elin, cuprinsă de teamă.

— Nu i le-am luat, Kirsten. El mi le-a dat. M-a rugat să am grijă de ele pentru el. Felul blând în care Sofia atingea instrumentul o dădu pe Elin peste cap.

— Dar de ce ți le-a dat? o întrebă Kirsten. Nu înțeleg.

Elin se afla chiar lângă surorile ei, dar amândouă o ignorau.

— Sofia! A cui este vioara asta? o întrebă ea, ridicând tonul.

Sofia răspunse șovăitoare.

— E a unui prieten de-al meu care se numește Ludwig Schneider. L-am întâlnit pe Insula Ellis și el... noi... ne-am împrietenit, îi explică Sofia, înfășurând cu foarte mare grijă vioara în pânză, de parcă ar fi fost un bebeluș.

— Dar de ce e la tine?

Sofia ezită o clipă, iar când răspunse, bărbia îi tremura involuntar.

— Autoritățile de la imigrare nu voiau să-l lase să intre în țară pentru că e șchiop de un picior, astfel că el s-a hotărât să înoate...

— Oh, Sofia, murmură Kirsten. Nu se poate să vorbească serios. E prea mare distanța ca să înoate. În plus, sunt atâtea vase pe râul ăla, încât ar fi periculos...

— De asta m-a rugat să am grijă de ea în locul lui. I-am dat adresa unchiului Lars și mă va găsi când va ajunge în Chicago, ca să i-o înapoiez.

— Ai avut încredere să-i dai adresa noastră unui străin?

— El a avut încredere în mine, Elin, doar mi-a lăsat vioara lui. Aș vrea să-l auzi cântând. E foarte talentat, însă America are regula asta stupidă cum că nu poți imigra dacă ești șchiop, iar Ludwig are un picior rănit. Nu e drept, pentru că ar fi o mulțime de slujbe și pentru el dacă i s-ar da o șansă. Eu sunt convinsă că ar câștiga bine cântând la vioară.

Elin se holbă la ea, întrebându-se ce să creadă. Sofia luă cartea ciudată în mână.

— M-a rugat să am grijă și de asta. E Biblia lui. E un bărbat bun, Elin. Și, în primul rând, nu aveai de ce să-mi cauți în geantă.

— A fost din greșeală, am confundat-o cu a mea. Îmi pare rău. Elin fu mirată să vadă lacrimi în ochii Sofiei în timp ce își băga Biblia înapoi în geantă, pe care o așeză pe patul ei.

Și Elin avea un secret față de surorile ei, așa că de ce o mira că și surorile ei aveau secrete față de ea? Dar dacă bărbatul acesta din Germania plănuia să profite de inocența și vulnerabilitatea Sofiei? Poate că, la urma urmei, ea și surorile ei nici nu erau în siguranță aici, în America. Elin speră că întâlnirea neprevăzută a Sofiei să nu fie un eșec.

— Cred că mai bine ne-am apuca de curățenie, zise Elin, adunându-și puterile. Doar n-am vrea să-i dăm doamnei Anderson vreun motiv să ne concedieze.

— Mai ales în prima noastră zi, adăugă Kirsten.

Surorile se îmbrăcară și coborâră în bucătărie, unde doamna Olafson pregătea o tavă de mâncare pentru prânz.

— Nu-i așa fetelor că arătați bine în noile voastre ținute – sau ar trebui să zic vechile ținute? Ar vrea vreuna dintre voi să urce până la doamna Anderson cu tava asta când este gata?

— Mă duc eu, se oferi Kirsten.

— Nici nu mi-am dat seama că e deja ora prânzului, zise Elin. N-am reușit să facem nimic, decât să ne mutăm.

— Cât de mare spuneai că este casa aceasta? întrebă Kirsten.

— Are peste douăzeci de camere – nepunând la socoteală camerele servitorilor de la etajul trei.

— Să vedem... spuse Kirsten, numărând pe degete, dacă ne ia două zile să facem curat în fiecare cameră, în total vor fi doar patruzeci de zile – nu, nu e destul. Trebuie să lucrăm cel puțin zece săptămâni ca să înapoiem banii pe care-i datorăm.

— Și mai mult, dacă ții seama și de banii de cheltuială, adăugă Elin.

— Voi ați văzut toate sculpturile acelea din sala de mese? le întrebă Sofia. Nu vom reuși niciodată să curățăm și să lustruim tot

lemnul ăla în două zile – ca să nu mai vorbim de mobilă și de argintărie și...

— De unde credeți că ar trebui să începem, doamnă Olafson? întrebă Elin.

— Ei bine, în primul rând ar trebui să luați prânzul. Am făcut destul pentru toate trei. După aceea, eu aș începe cu camerele pe care e mai mult ca sigur că le va folosi. Salonașul de sub casa scărilor, unde vine soarele. Îi place să stea acolo. Apoi, sala de mese. Din când în când primește oaspeți, dar acum argintăria e plină de murdărie, iar vasele trebuie spălate, covoarele atârnate afară și bătute și... Femeia se opri să-și tragă răsuflarea, apoi le făcu semn să se așeze la masă. Dar luați loc – mâncați, mâncați.

Budinca de pește a doamnei Olafson era cea mai bună budincă de pește pe care o mâncase Elin vreodată. Pâinea de secară era încă caldă din cuptor. Elin nu se mai simțise atât de plină sau atât de sătulă de când plecase de acasă.

— Eu aș vrea să începem cu sala de mese, zise Sofia după ce terminară de mâncat. Cred că va arăta minunat după ce o vom curăța de tot praful acela. Doamnă Olafson, dacă-mi veți arăta unde găsesc lichidul pentru lustruit argintăria, voi începe cu asta.

După prânz, Elin abia își trase picioarele până în sala de mese, în spatele Sofiei și a lui Kirsten. Deasupra bufetului erau așezate piese din argint veritabil – lămpi de spirt și un set de cafea; recipiente pentru condimente, fructe și unt; solniță și piperniță, vas pentru murături, unul pentru muștar, și chiar și un recipient pentru scobitori – toate negre de funingine. Elin deschise ușile bufetului și descoperi și mai multe piese din argint, farfurii din porțelan și tacâmuri cât pentru douăzeci de oameni. Elin acoperi un colț al mesei cu o cârpă ca să o protejeze, și o ajută pe Sofia să mute toate piesele într-un loc, ca să poată începe.

Kirsten aduse o găleată cu apă caldă și săpun și începu să spele pereții îmbrăcați în lemn de mahon. În urma ei, Elin veni și șterse cu o cârpă după care începu să lustruiească lemnul. În timpul acesta, Elin nu putea să nu se gândească la Sofia și la misteriosul

proprietar al viorii și al Bibliei. Mereu timidă și rușinoasă, Sofiei nu-i stătea în fire să se împrietenească cu un străin. Oare ce o schimbasese atât de mult? Sofia citea în fiecare seară din Biblia mamei lor, și le amintea să se roage înainte să adoarmă. Oare acesta să fie motivul schimbării ei, sau rezultatul?

Deodată, Elin își dădu seama că Sofia fredona în timp ce lucra. Sofiei îi plăcuse foarte mult să cânte și avea o voce foarte frumoasă, însă Elin n-o mai auzise cântând încă de când lucrurile începuseră să meargă prost la ei acasă.

Pe neașteptate, fredonatul deveni cântec. Sofia alesese să cânte imnul preferat al mamei lor: *Tryggare kan ingen vara* [Copiii Tatălui ceresc]. Elin se opri din lustruit și închise ochii ca să asculte.

— *Și dacă ia, și dacă dă / El rămâne același Tată / și jelul Lui este acela de a dori / adevăratul bine pentru copiii Săi.*

Frumusețea vocii Sofiei aduse lacrimi în ochii lui Elin, căreia i se părea o minune faptul că Sofia începuse din nou să cânte. Lui Elin îi fu teamă să vorbească, ca să nu o întrerupă și pe urmă să nu mai cânte, însă voia să audă mai mult.

— A fost minunat, Sofia, o lăudă Kirsten, după ce Sofia ajunsese la finalul cântecului. E așa de bine să te auzim cântând din nou.

Sofia zâmbi timid, toată îmbujorată.

— Când prietenul meu Ludwig cânta la vioară pentru mine, mă umpleam de curaj și de speranță.

Kirsten înmuie cărpa în găleată și o stoarse.

— Nu ne-ar strica s-avem curaj sau speranță, spuse ea încet. Viața noastră de aici din America nu este ceea ce am sperat și așteptat noi să fie, nu-i așa?

— Dar în pofida a tot ce s-a întâmplat, zise Sofia, eu sunt fericită.

— Atunci mai cântă-ne, o convinse Kirsten. Poate cântăm și noi cu tine.

Le luară patru zile ca să termine curățenia în sala de mese. Au trebuit să ceară grădinarului o scară ca să ajungă la pânzele de

păianjen din colțurile tavanului și să curețe candelabrul și policandrele de pe pereți. Domnul Lund le ajută, de asemenea, să mute masa și scaunele deoparte și să ducă covorul afară ca să-l bată, apoi puseră din nou toate la locul lor.

Când au terminat, serviciile, vasele și tacămurile de argint luceau, iar Elin putea să-și vadă chipul în suprafața lustruită a mesei. Cu candelabrul și policandrele aprinse, încăperea strălucea de curățenie. Elin și surorile ei făcură un pas înapoi, ca să admire rezultatul.

— Știam eu că sub toată mizeria aceea se ascundea o încăpere frumoasă, zise Sofia.

— Iar acum nu ne-au mai rămas decât nouăsprezece camere în care să facem curățenie, adăugă Elin.

— Pe când vom ajunge la ultima, prima va fi murdară ca la început, zise Kirsten. Cel puțin vom avea o slujbă permanentă.

— Da, așa e, spuse Sofia. Fiul ei vrea să vândă casa, nu?

Pe hol răsună zgomotul soneriei de la ușa din față. Elin se zori să deschidă ușa, iar în clipa în care o deschise, femeia care aștepta în prag năvăli înăuntru vorbind tare și repede în engleză. Era frumos îmbrăcată și părea să aibă vreo patruzeci de ani, avea părul blond și pielea albă de suedeză, dar hainele colorate și pălăria elegantă erau cele ale unei femei din America.

Elin ridică mâna ca s-o întrerupă din sporovăială.

— Mă scuzați, doamnă, dar numai de curând am ajuns în America și nu am învățat încă engleza.

— Oh, înțeleg, zise femeia în suedeză. Era doar cu câțiva centimetri mai înaltă decât Elin, însă felul în care se uită la ea din cap până în picioare, cu ochii mijiți și nasul cărn, o făcu pe Elin să se simtă minusculă.

— Ei bine, eu sunt Bettina Anderson. După cum spuneam, am auzit că mama Anderson a angajat niște fete noi, foarte tinere – și se pare că am auzit bine.

Elin își dădu seama că bănuielile doamnei Anderson erau adevărate: asistenta, Agne, era o informatoare. Kirsten și Sofia,

care se alăturară lui Elin în hol, fură supuse privirii scrutătoare a Bettinei Anderson.

— Sper că vă veți dovedi a fi mai demne de încredere decât ultima slujnică pe care am avut-o. Ce experiență aveți ca servitoare? Pentru cine ați mai lucrat?

— Pentru nimeni, doamnă. Experiența noastră vine din faptul că am crescut la fermă și ne-am ocupat de toate sarcinile obișnuite dintr-o gospodărie.

— Însă ne pricepem foarte bine la frecat, șters praful și spălat, zise Kirsten făcând un pas în față. Astea nu sunt niște lucruri greu de învățat.

Elin își dădea seama că tonul de superioritate al femeii o scotea din sărite pe Kirsten. Bettina Anderson le vorbea de parcă ar fi înapoiate mintal.

— Dacă doriți să aruncați o privire în sala de mese, veți vedea ce fel de muncă facem, zise Kirsten, arătând cu mâna spre intrare.

— Simt încă de aici mirosul de lichid pentru lustruit – și de amoniac, îi răspunse Bettina, strâmbând din nas. Să nu puneți nici prea mult, că miroase urât în toată casa.

Bettina traversă holul și se opri sub bolta care ducea în sala de mese. Elin se așteptă s-o vadă mulțumită de transformarea pe care o realizaseră. În schimb, Bettina se încruntă, apoi își îndreptă privirea spre salonul îngropat în praf din celălalt capăt al coridorului.

— Sunteți de o săptămână aici și doar atât ați reușit să faceți?

— Muncim doar de trei zile și jumătate, doamnă, zise Kirsten. Și au fost multe de făcut. Toată argintăria aceea a trebuit...

— Lăsați argintăria. Prioritățile voastre sunt greșite. Voi trebuie doar să faceți curățenie pe unde e mai murdar și să ascundeți serviciile de masă și argintăria. De fapt, ar fi trebuit să o împachetați pe toată, pentru că va fi mutată oricum.

— Ni s-a spus că uneori, doamna Anderson primește musafiri și...

— Prostii! Acum urmați-mă, le comandă ea traversând holul, ca să vă dau ordinele pentru restul săptămânii.

Elin nu făcu niciun pas.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, doamnă, dar doamna Anderson este cea care ne-a angajat, și cred că dumneaei ar trebui să ne dea ordine.

Bettina se întoarse cu viteza luminii ca s-o înfrunte.

— Nu ești decât o biată fată de la țară fără experiență. Dacă ar fi după mine, te-aș concedia pe loc.

— Atunci mă bucur că nu e după tine, bubui o voce de la balconul de deasupra lor. Cea care le angajase, doamna Anderson, era acolo sus, îmbrăcată și plutind pe scări în jos, cu pisica și cu bastonul ei. Felina pășea maiestuoasă alături de ea, ca un însoțitor regesc. Era prima oară, din câte știa Elin, când o vedea pe doamna Anderson părăsindu-și dormitorul, de când fuseseră angajate.

Expresia încruntată a Bettinei se schimbă repede într-un zâmbet, și Bettina traversă antreul ca s-o întâmpine.

— Arătați mult mai bine, mamă Anderson.

— Asta pentru că nu am avut absolut nimic. De fapt, când pleci poți să o iei cu tine acasă pe așa-zisa asistentă – și sper să pleci cât mai curând.

— Va trebui să vorbești cu Gustav despre asistentă, nu cu mine. El a angajat-o pentru dumneavoastră, mamă Anderson.

— Aș fi bucuroasă să vorbesc cu prostuțul de fiu-meu dacă s-ar deranja vreodată să vină să mă viziteze, în loc să te trimită pe tine să mă săcăi.

— Gustav este foarte ocupat. Are de condus un ziar.

— După părerea mea, e ocupat ca să-l conducă la faliment.

Doamna Anderson străbătu holul, silind-o pe Bettina să se dea deoparte, apoi se opri să se uite în sala de mese. Elin își ținu respirația, întrebându-se ce reacție va avea și dacă va găsi vreun cusur în munca lor, ca apoi să le concedieze. Pisica cu capul turtit intră în sală, oprindu-se să adulmece picioarele scaunelor, iar Elin se gândi să nu cumva să-și facă nevoile pe munca lor. După ce văzu tot ce voise să vadă, doamna Anderson se întoarse către nora ei.

— Ce credeai că faci criticându-mi servitoarele și dându-le ordine? Eu cred că au făcut o treabă minunată cu sala mea de mese, și mai cred că voi da o petrecere ca să mă laud cu asta.

— Când? întrebă Bettina.

— Nu te privește când. Tu nu vei fi invitată, hotărî doamna Anderson, după care o înghionti pe Kirsten cu bastonul. Du-te spune-i doamnei Olafson să-mi pregătească o cafea. Voi fi în salonaș, spuse ea, după care se întoarse către Elin. Fetelor, acum că ați terminat cu sala de mese, aș vrea să faceți curățenie în salonul principal, ca să fie prezentabil pentru oaspeții mei, zise ea, arătând cu bastonul către vastul salon, după care se îndepărtă șchiopătând.

— Are o voce foarte puternică pentru o femeie atît de delicată și de micuță, șopti Sofia.

— Și eu am observat asta. Elin intră în salon să vadă cât vor avea de muncă aici, și ceea ce văzu o îngrozi. Încăperea era mai mare și mai murdară decât fusese sala de mese. Aici erau de două ori mai multe ferestre de spălat, și deci de două ori mai multe perdele de luat jos, de spălat, de apretat și de pus înapoi. Draperiile erau toate trase, ceea ce făcea ca încăperea întunecoasă să fie și mai sinistră. Peste mobilă erau aruncate cearșafuri îngălbenite. Elin era bucuroasă că aproape își revenea după boala ei și că își recăpăta puterile în sfârșit, pentru că va avea nevoie de ele.

— Uite... un pian mare, zise Sofia, ridicând un colț de cearșaf și dând la iveală minunatul instrument, negru ca abanosul. Sofia încercă două note dintr-o gamă, apoi îl acoperi înapoi cu cearșaful.

— Hai să aducem scara și să dăm jos mai întâi draperiile astea, hotărî Elin. Cel puțin atunci vom putea vedea ce facem.

O oră mai târziu, când luaseră jos și ultima draperie, surorile strănutau de la norii de praf din cameră. Elin văzu particulele de praf plutind în razele de soare care reușiseră cumva să pătrundă prin ferestrele murdare.

— Ajutați-mă să duc astea la spălătorie, le rugă ea, arătând spre munții de perdele, după care eu voi începe să spăl geamurile.

Elin se aplecă să ia primul braț de draperii, când Bettina Anderson se năpusti în cameră. Femeia vorbi cu voce înceată, dar după expresia feței și după ton era foarte furioasă în timp ce își scutură degetul spre Elin.

— Ascultă-mă cu atenție. Sâmbăta viitoare va veni un potențial client să vadă casa, și până atunci, vreau să văd că ați progresat, înțelegeți? Și nu o băgați în seamă pe soacra mea dacă încearcă să vă dea afară. Munciți în continuare! Vă voi plăti același salariu pe care vi-l plătește ea.

— Dar, doamnă, sunt douăzeci de camere în casa aceasta, iar noi nu suntem decât trei...

— Nu vreau să aud nicio scuză. Este vorba de un cumpărător foarte interesat și vreau să văd locul ăsta vândut!

Elin așteptă până ce ușa de la intrare se trânti în urma Bettinei, după care cele trei surori se adunară la un loc, să se sfătuiască.

— Ce credeți că ar trebui să facem? Eu nu mai știu de cine să ascult!

— Eu vreau să stau aici cât se poate de mult, zise Kirsten. Mâncarea e bună și avem un acoperiș foarte drăguț deasupra capului. Eu zic s-o ignorăm pe tânăra doamnă Anderson.

— Nici nu mă mir că doamna Anderson nu vrea să locuiască cu femeia aceea, își dădu Sofia cu părerea. Nu e chiar simpatică.

— Nu, dar nici bătrâna doamnă Anderson nu e foarte amabilă cu ea, spuse Elin. Atunci ne-am înțeles? O ajutăm să stea aici cât mai mult posibil?

Surorile încuviințară în unanimitate. Elin se aplecă a doua oară să ridice una dintre grămezile de perdele, când o auzi pe stăpâna lor urlând la etaj. Elin se grăbi să ajungă în foaier și o văzu pe doamna Anderson la balcon, aruncând grămezi de haine peste balustradă și strigând la asistentă, la Agne.

— Asta e casa mea, nu a Bettinei! Și acum ieși afară, până nu te arunc eu în stradă!

— Nici nu trebuie să mă concediați, îi răspunse Agne, pentru că demisioniez! Agne coborî scările în grabă și își adună lucrurile de pe podeaua din antreu, apoi se strecură pe ușa de la intrare cu grămada în brațe.

— Bine c-am scăpat de tine! îi strigă doamna Anderson în urmă. Și nici să nu te mai văd pe aici!

Elin se uită încremenită la stăpâna ei.

— Era o spioană, zise doamna Anderson, mișcând în sus și în jos degetul spre Elin. Așa că, domnișorică, să ții bine minte pentru cine lucrezi!

CAPITOLUL 25

Kirsten își legă o batistă peste gură și peste nas, și lovi cu putere covorul atânat pe sârma de haine care se lăsase în jos sub greutatea lui. Să bați un covor ca să iasă câțiva ani de praf și mizerie din el, era o sarcină nesuferită, dar Kirsten se oferise să o ducă la îndeplinire, sperând că-și va elibera furia și frustrarea prin muncă grea.

Tor nu-i trimisese nicio scrisoare. *Bum!* Nici măcar una. *Bum!* Kirsten începea să dispere. Trecuse suficient timp pentru ca prima ei scrisoare să ajungă în Suedia și ca răspunsul lui să ajungă înapoi la ea, cu condiția ca el să-i fi scris imediat. Kirsten îl rugase să-i vină în ajutor. De ce nu-i răspunsese? Kirsten era convinsă că Tor primise măcar una dintre numeroasele scrisori pe care i le scrisese de când aflase că era însărcinată.

Ori de câte ori Kirsten și surorile ei aveau o după-amiază sau o seară liberă de la lucru, mergeau la pensiunea mătușii Hilma ca să vadă dacă nu primiseră vreo scrisoare. Sofia încă mai aștepta ca prietenul ei din Germania să vină s-o caute, dar până acum, el o dezamăgise. Kirsten încercase s-o prevină pe Sofia despre pericolele care te pândeau când te îndrăgosteai. Acum va suferi și ea din dragoste.

Cu ochii mijiiți, Kirsten mai dădu o lovitură covorului, dorindu-și să închidă ochii în fața realității că în pântecul ei creștea un copil, ca și cum, dacă nu s-ar gândi la el, copilul ar dispărea de la sine. Kirsten încă arăta la fel, se simțea la fel, și uneori chiar reușea să uite – până în momentul în care îi ajungea la nări un miros groaznic care îi făcea greață.

Câteva picături de ploaie îi atinseră ușor brațele și Kirsten își ridică privirea spre cerul amenințător. Trebuia să bată covorul mai repede, până nu începea să toarne cu găleata. În timp ce muncea,

Kirsten purtă o conversație imaginară cu Tor, dorindu-și să-i trimită prin telepatie, un mesaj peste ocean: *Te rog, Tor. Trebuie să faci ceva! Copilul tău se va naște fără un nume, va fi un paria. Sarcina aceasta este atât din vina ta, cât și din a mea, așa că, te rog, nu lăsa să fu eu singura pedepsită! Nu e drept! Și-apoi, copilul tău – care nu are nicio vină pentru nimic – va suferi cel mai mult. Trebuie să mă ajuti!*

— Vreți să vă ajut?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară. Kirsten se întoarce și îl văzu grădinarul alergând către ea, cu pălăria trasă pe față ca să nu-l plouă.

— Va începe să plouă în orice clipă, spuse el, așa că mai bine am duce covorul înăuntru. Eu am terminat pe ziua de azi și mă duceam acasă. Nu pot să lucrez pe ploaie, știți... Dar domnișoară, sunteți bine?

Kirsten trase de batistă în jos, ca să-și descopere gura.

— Da, sunt bine. Însă grădinarul probabil văzuse că fața ei era udă de lacrimi, și nu erau de la ploaie. Ați venit la timp, domnule Lund, nu m-aș fi descurcat singură.

Domnul Lund cără covorul în salon, unde Elin și Sofia munceau de zor. Elin era în genunchi și acoperea parchetul cu ultimul strat de ceară, iar Sofia lustruia pianul cu coadă care ocupa un colț întreg în imensa încăpere. Domnul Lund o ajută pe Kirsten să rostogolească covorul și să mute mobila la loc, deasupra lui. Curățenia în camera aceasta era aproape terminată.

Bettina Anderson le trimisese un bilet prin care le amintea că, în ziua aceea la ora două, va aduce un posibil cumpărător să vadă casa. Kirsten și surorile ei se treziseră înainte de răsăritul soarelui ca să-și termine treaba în salon. Încăperea strălucea de curățenie, chiar și într-o zi mohorâtă ca aceea. Însă, în afară de a face curățenie în foaiet, în salonaș și în dormitorul doamnei Anderson, surorile nu se ocupară de nicio altă încăpere din casă. Spălatul rufelor durase o zi întreagă și pe lângă munca de zi cu zi, mai avuseseră de spălat și apretat și draperiile din sufragerie.

— Plouă cumva? întrebă Sofia.

Kirsten merse la fereastră. Norii se deschisese brusc și vântul sufla ploaia în rafale asupra casei, biciuind pervazurile.

— Toamnă cu găleata! exclamă ea. Am adus covorul în casă exact la timp. Poate că misterioșii cumpărători se vor răzgândi și vor alege să stea acasă într-o zi ca asta.

Elin se sprijini de canapea și se ridică în picioare.

— Nu, cel mai probabil e că vor veni și vor lăsa urme de noroi pe podelele noastre proaspăt spălate.

În fiecare zi, Kirsten și surorile ei se sfătuiau cum să-și echilibreze munca. Voiau să muncească din greu ca să-și câștige banii, dar și să se asigure că nu vor termina prea curând și astfel să-și piardă slujbele. Kirsten își făcea griji că va fi silită să se mute în Wisconsin dacă nu reușeau să înapoieze banii pe care-i datorau. Dacă s-ar întâmpla să nu mai fie angajate în această casă, nu s-ar mai găsi nimeni care să vrea să le angajeze, și n-ar mai avea niciun loc unde să meargă, decât în Wisconsin.

Kirsten auzi în hol pașii înăbușiți ai doamnei Anderson și merse în întâmpinarea ei, să vadă ce dorea. Dintr-un motiv sau altul, stăpâna lor prefera mai mereu să fie servită de către Kirsten.

— Aveți nevoie de ceva, doamnă? o întreabă ea.

— Ce-i chestia aia dezgustătoare de la gâtul tău?

Kirsten își dezlegă repede batista și o ascunse la spate.

— Îmi cer scuze, doamnă. Băteam covorul și mi-am legat pânza aceasta peste gură.

— Urc în camera mea, zise doamna Anderson. Fii drăguță și anunț-o pe femeia cu care s-a însurat fiul meu că nu doresc să fiu deranjată. Și nici nu apreciez prezența vreunui străin în dormitorul meu. Aș vrea ca Bettinei să-i intre bine în capul ăla sec că nu este binevenită aici. Cu asta, doamna Anderson se întoarse cu spatele și se îndepărtă șchiopătând și bolborosind.

Kirsten o privi urcând scările, îngrijorată că ar putea să cadă. Doamna Anderson părea atât de delicată și de fragilă, încât Kirsten trebuia să se stăpânească să nu o ia în brațe și s-o poarte așa până în camera ei.

Sofia venise și ea în hol și se uită la ea împreună cu Kirsten.

— Înțeleg motivul pentru care familia ei este îngrijorată, șopti Sofia. O căzătură pe scările acelea ar putea-o ucide.

— Știu. Dar ea nu vrea să se mute din casa ei. Câteva clipe mai târziu, Kirsten auzi o muzică de vals venind de undeva de la distanță. Iarăși muzica aceea. De unde crezi că vine?

Ea și Sofia urcară scările pe vârfuri, oprindu-se în fața ușii de la dormitorul doamnei Anderson.

— Vine dinăuntru, șopti Sofia.

— Știu. Dar cum face muzică în dormitorul ei? Întrebă Kirsten. Parcă ar fi o întreagă orchestră. Sofia își duse degetul la gură și coborî scările la fel cum urcase, pe vârfuri.

— Trebuie să facem ceva ca să descurajăm oamenii să-i cumpere casa, îi spuse Kirsten pe scări în jos.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă clienții ar crede că vila e un dezastru, de exemplu, poate ar ezita s-o cumpere și... Stai! Am o idee. Sofia, vino să mă ajuti.

Kirsten alergă în salon și adună toate prosoapele și cârpele de făcut curat pe care le găsi.

— Sofia, du-te cu astea în bucătărie și udă-le leoarcă. Să nu le storci. Le voi pune pe toate pervazurile de la ferestrele din fața casei și vor arăta ca și cum ar curge.

Sofia păru contrariată.

— Dar asta nu-i o înșelăciune?

— Ba da, sigur că da – și ce? Uite, dacă nu vrei să mă ajuti, voi face chestia asta singură.

— Te ajut eu, zise Elin.

În timp ce surorile îndesau cârpele ude pe pervazuri, lui Kirsten îi mai veni o idee.

— Trebuie să-i cer doamnei Olafson niște oale vechi. Elin, ia găleata și umple-o cu apă. Sofia, voi avea nevoie de câteva măști.

Sofia rămase locului, holbându-se la ea.

— Acum ce-o să mai faci?

— Ți-am spus, încerc să-i împiedic pe oamenii aceștia să cumpere casa. Aduceți ce v-am spus la primele două dormitoare, în capul scărilor.

Micuța doamnă Olafson păru foarte îngrijorată pentru soarta oalelor sale de gătit, însă Kirsten adună un braț de oale, puse una peste alta – câte putu duce – și le așeză la întâmplare pe podeaua dormitoarelor.

— Toarnă puțină apă în fiecare, îi spuse ea lui Elin când aceasta aduse găleata. Vom face să pară că acoperișul e spart. Kirsten înmuie o cârpă în apă și o aruncă spre tavan ca să lase o pată umedă, apoi împinse una dintre oale sub locul de unde picura.

— Ai o minte diabolică, Kirsten, zise Elin, zâmbind.

— Și măturile pentru ce sunt? întrebă Sofia.

— Le vom folosi să alungăm șobolanii. Uite așa... Kirsten luă una dintre mături și făcu o demonstrație, urmărind un rozător imaginar prin cameră.

— Dar în casa asta nu sunt șobolani.

— Știu că nu sunt, Sofia, însă oamenii care vin nu știu lucrul acesta.

— Eu nu pot să mint.

— Nici nu trebuie. Doar aleargă prin cameră lovind podeaua cu mătura. Dacă te întreabă ce faci, spune ceva de genul „Urăsc șobolanii”. Asta nu-i o minciună, nu-i așa? Sofia păru nesigură. Te rog, Sofia. Doar nu vrei să pleci din casa asta, nu? Cum te va mai găsi prietenul tău din Germania?

În cele din urmă, Sofia fu de acord, și cum se apropia ora două, Kirsten o trimise în al doilea dormitor să aștepte, în timp ce ea așteptă la ușa primului dormitor, uitându-se și ascultând de la balconul de la etaj, iar Elin primea vizitatorii. Bettina năvăli pe ușă, lovindu-se ușor de Elin în timp ce își conducea oaspeții, care erau tot suedezi, în turul camerelor de la parter.

— Sunt convinsă că veți fi de acord că este un antreu superb, zise Bettina cu o voce falsă și servilă. Bineînțeles că ar mai trebui

făcut una-alta, dar veți vedea ceea ce slujnicele au reușit deja să facă în sala de mese.

Bettina o luă înainte și dispărură toți sub boltă. Kirsten nu mai auzi ce vorbeau decât când ieșiră din sala de mese și o urmară pe Bettina în salonul mare, de-a lungul holului.

— Sub toate astea se ascunde o casă minunată, spuse Bettina. Din păcate, fetele sunt cam încete și fără experiență, nici nu știu de ce le-a angajat mama. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție și mai mult simț practic, potențialul acestei case ar fi fost mult mai evident.

Kirsten pândeă de la balcon în timp ce Bettina le arăta camerele din partea din față a casei. Vizitatorii ieșiră din salonaș, iar Kirsten îl auzi pe bărbat spunând:

— Se pare că toate ferestrele vor trebui înlocuite.

Bettina păru îngrijorată.

— Ciudat, păreau în regulă ultima oară când am fost aici.

— Afară plouă cu găleata, Bettina, zise femeia, și ferestrele curg vizibil.

De îndată ce grupul se apropie de casa scării, Kirsten fugi în dormitor, lăsând ușa deschisă. Ea așteptă până ce auzi voci pe hol, apoi începu să alerge după șobolani imaginari prin încăpere, lovind podeaua cu mătura.

— Ce naiba faci? o întrebă Bettina. Kirsten își ridică privirea. Cei trei intruși stăteau în prag.

— Vai, îmi cer scuze, zise Kirsten. N-am știut că veți urca la etaj atât de curând. V-voiam să mut oalele astea înainte să... dar acum iată-vă aici și... Kirsten făcu o mică plecăciune. Bună ziua, doamnă, salută ea, cu privirea către colțul din spatele patului, ca și cum s-ar teme de ceva.

— Curge acoperișul cumva? întrebă bărbatul, cercetând tavanul și oalele împrăștiate pe podea.

— Oh! Ați vrea să lăsăm deoparte toate oalele astea cu apă, doamnă? Sau chiar să lăsăm podelele să se ude? M-am gândit că nu vreți să se distrugă lemnul sau covoarele, așa că...

— Nu mi s-a spus că avem o problemă cu acoperișul, zise Bettina, zâmbind feroce. Îi voi spune lui Gustav să se ocupe de asta. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci cu mătura aceea?

— Nu vă faceți griji, cred că am găsit mare parte din cuiburi și asta e cel mai important lucru. Dacă distrugi cuiburile șobolanilor și scapi de pui, problema este ca rezolvată.

— A spus șobolani? întrebă femeia, vizibil îngrozită.

— E dificil să-i împiedici să intre într-o casă atât de veche, le explică Kirsten.

— N-o ascultați, îi îndemnă Bettina. Sunt sigură că este o glumă. Haideți înăuntru, să vă arăt minunatul salon și camera de toaletă. Fiecare dormitor are atât un salon cât și o cameră de toaletă. Bettina încercă să-i conducă înăuntru, dar femeia nu se clinti din pragul ușii.

Kirsten se uită din nou în colțul din spatele patului, apoi lovește iar podeaua cu mătura.

— Îmi cer scuze, voi încerca să-i țin departe de dumneavoastră.

Când Kirsten își ridică din nou privirea, Bettina și cumpărătorii dispăruseră. O clipă mai târziu, din cealaltă cameră se auziră lovături înăbușite. Era Sofia, care își juca și ea rolul cu mătura.

— Nu-mi spune că și în dormitorul acesta e o problemă! exclamă Bettina. Sofia mai cotonogi podeaua de vreo două ori.

— Cred că această casă are nevoie de mai multe lucrări decât am putea noi să acceptăm, zise bărbatul. După sunetul vocii lui, bărbatul cobora deja scările. Kirsten își puse mâna la gură ca să-și înăbușească hohotul de râs. Chiar atunci se auzi zgomotul ușii de la intrare, care se trânti în urma celor trei vizitatori.

Elin urcă scările în fugă.

— Au plecat!

Kirsten începu să râdă din toată inima, iar Sofia li se alătură.

— Ai făcut o treabă bună, Sofia. Ai fost foarte convingătoare.

Surorile alergară la fereastra dormitorului privind cum trăsura se îndepărta. Deodată, Kirsten simți că ceva îi atinse piciorul și i se tăie respirația. Dolofana pisică cenușie era la picioarele ei.

Kirsten se întoarce cu fața spre ușă, și o văzu pe stăpâna lor, Silvia Anderson, stând în pragul ușii.

— Aoleu! Ce se întâmplă aici? întrebă ea, cu ochii la oalele cu apă, apoi în sus, la petele ude de pe tavan și, în cele din urmă, la ele trei. Ați fi atât de drăguțe să-mi explicați cum ar putea să fie spart acoperișul la etajul doi, când deasupra lui mai este un etaj întreg?

— Nu poate fi spart, doamnă, îi răspunse Kirsten, însă oamenii aceia n-au mai ajuns și la etajul trei, așa că nu cred că au realizat imposibilitatea.

— Și de ce vorbești de șobolani? În casa mea nu sunt șobolani.

— Nu, doamnă, cu siguranță nu sunt. Însă, așa cum a spus și nora dumneavoastră, eu sunt doar o fată de la țară care nu știe nimic.

Doamna Anderson o aținti pe Kirsten cu privirea ei aspră, făcând-o să aștepte. Cu inima cât un purice, Kirsten se întrebă ce se va întâmpla.

— De ce ați făcut asta? întrebă doamna Anderson în cele din urmă, arătând spre oale.

— Pentru că nu vreau să vă vindeți casa, doamnă. Eu și surorile mele vrem să rămânem aici, pentru că avem nevoie de un acoperiș deasupra capului.

Doamna Anderson nu răspunse, părând să le studieze pe toate trei, în timp ce pisica ei inspecta oalele cu apă, mirosind-o pe fiecare în parte, pe fața ei turtită citindu-se dezaprobarea.

— Trebuie să lucrăm până ce reușim să ne plătim biletele cu care am venit în America, continuă Kirsten. Datorăm cam patruzeci de dolari fiecare. Iar după aceea, vom avea nevoie de niște bănuți din care să trăim până ce ne găsim altceva de lucru și un loc unde să stăm.

— Dar de ce ați plecat din Suedia dacă ați avut atât de slăbuțe perspective aici în America?

— Părinții noștri au murit amândoi, zise Elin.

— Și nu aveți nicio rudă?

— Rudele noastre din Suedia încercau să ne dea afară din casa noastră, zise Kirsten. Pe fratele nostru Nils l-au făcut să plece, și au pus mâna pe ferma noastră. Aici în America, singurele rude pe care le avem sunt unchiul Lars și mătușa Hilma, iar ei nu au loc pentru noi în casa lor.

— Asta-i ridicol. Hilma are loc destul, v-ar putea lua la ea dacă nu ar fi atât de zgârcită.

— Noi am crezut că la ei vom sta, spuse Elin, având în vedere că ei ne-au trimis biletele. Dar când am ajuns, s-a dovedit că biletele noastre au fost plătite de niște bărbați din Wisconsin pe care nu i-am văzut niciodată, iar noi trebuia să mergem acolo și să ne căsătorim cu ei.

— Căsătoriile aranjate nu sunt chiar un lucru neobișnuit.

— Eu vreau să-mi aleg singură bărbatul care-mi va fi soț, zise Sofia.

Kirsten așteaptă, sperând să audă niște cuvinte de compătimire de la regina din poveste, însă acestea nu veniră. Kirsten nu-și dădea seama ce gândea stăpâna lor, astfel că gesticulă spre una dintre oalele cu apă.

— Am făcut asta pentru că știu cum e să trebuiască să pleci din propria casă. Știu cum vă simțiți...

— Tare mă îndoiesc că știi! Această casă a fost un cadou de la soțul meu, care a proiectat-o și a construit-o pentru mine. Împreună am gândit fiecare încăpere, împreună am ales fiecare culoare. A fost casa noastră timp de mai bine de treizeci de ani. Ne-am crescut fiul aici, am dat petreceri somptuoase, am primit aici crema societății din Chicago. Fiecare cameră este plină de amintiri.

Kirsten își lăasă privirea în podea.

— Atunci îmi pare foarte rău pentru că i-am făcut pe oamenii aceia să creadă că în casa dumneavoastră sunt șobolani. Îmi pare rău dacă s-a reflectat greșit asupra dumneavoastră și a soțului dumneavoastră.

— Ha, strâmbă ea din nas și se aplecă să-și mângâie pisica ce-și terminase rondul camerei și se uita la ea ca și cum i-ar fi spus că

inspecția era finalizată. Știu că nu sunt o persoană plăcută, zise doamna Anderson, când se ridică înapoi. Și tu ai fi la fel, dacă ai avea o scorpie ca nora mea, care încearcă să-ți comande viața, face planuri în locul tău, îți spune unde să locuiești și cum să te simți. Oi fi eu bătrână, dar încă n-am murit!

Doamna Anderson lovi podeaua cu bastonul și motanul scoase un mieunat ascuțit, care sună mai degrabă ca mieunatul unui piscoiș, și nu a unui motan obez ca acesta, de mărimea unei perne din dormitor. Vocea nu se potrivea cu corpul, la fel ca în cazul stăpânei lui.

Doamna Anderson și-a scuturat degetul la Kirsten.

— Ceea ce ai făcut a fost foarte înșelător, domnișorică. Cu toate acestea... apreciez gestul. Pe buzele ei se întrezări un zâmbet ușor. Dacă continuați să mă ajutați să rămân în casa mea, mă voi asigura că veți avea de lucru aici până ce vă veți plăti toată datoria pentru călătorie.

Kirsten zâmbi ușurată.

— S-a făcut, doamnă.

În seara aceea, sosi fiul doamnei Anderson, ud learcă și foarte iritat. Kirsten îi deschise ușa și privi necăjită cum își scutură umbrela de ploaie și lăasă urme de noroi pe podeaua curată. Era un bărbat scund, îngrijit, cu părul blond și pielea atât de albă, încât arăta de parcă soarele nu l-ar fi văzut niciodată. Kirsten se gândi că semăna cu un pui de șoricel.

— Aș vrea să vorbesc cu mama. E sus?

— Sunt aici, Gustav.

Kirsten se minună de auzul nemaipomenit al stăpânei ei și de felul în care reușea să se strecoare în liniște într-o cameră, fără să lovească cu bastonul ei când îi convenea. În timpul zilei, singurul semn al prezenței ei era uneori apariția bruscă a pisicii.

— Ce poveste e asta pe care am auzit-o, cu acoperișul care curge, mamă?

— De unde să știu eu ce-ai auzit tu?

— Bettina mi-a spus că erau găleți și oale peste tot, zise el, uitându-se împrejur. Și că apa curgea șuvoi pe lângă ferestre.

Silvia Anderson își privi fiul în ochi, fără ezitare.

— Eu am fost în dormitorul meu, tot timpul.

— Iar eu i-am spus Bettinei că sunt convins că în casa asta nu există șobolani. Tu ai văzut vreun șobolan, mamă?

— Doi încă: femeia cu care te-ai însurat și asistenta aia pe care-ai trimis-o să mă sâcăie.

— Mamă... de ce ai ignorat-o pe Bettina astăzi?

— Mi-a adus străini în casă, Gustav. Nu am niciun motiv să fiu politicoasă cu străinii, de vreme ce, în primul rând, nu eu i-am invitat aici.

Fiul ei își dădu ochii peste cap și se întoarse către Kirsten.

— Și tu? Cum te numești?

— Kirsten Carlson, domnule, se prezentă ea, cu o mică plecăciune.

— Dacă ai văzut vreo urmă de șobolan pe aici, aș vrea să știu unde anume.

— N-am văzut niciun șobolan în casa aceasta, domnule.

El se întoarse către mama lui, din nou.

— Bettina a spus...

— Chiar nu vreau să știu nimic din ce a spus femeia aia. Ascultă, ai venit aici să picuri apă peste tot în casă, sau vrei să îți stăm de vorbă?

— Da, mamă.

— Da ce, Gustav – picuratul sau statul de vorbă?

— Am venit să te văd. Mergem în salonaș?

Kirsten așteptă până ce dispărură pe ușă, apoi merse în hol în vârfurile picioarelor și stătu afară să asculte. Știa că nu era bine să tragă cu urechea, dar viața ei era oricum pecetluită de păcate, așa că unul în plus nu mai conta.

— Mamă, te rog să fii rezonabilă, îl auzi pe Gustav spunând.

— Și de ce aș fi? Ți-am spus de nenumărate ori că nu vreau să vând casa și, cu toate acestea, asta e exact ceea ce încercă să facă soția ta pe la spatele meu.

— Nu ne place ideea ca tu să locuiești aici singură cuc. Casa asta e prea mare pentru tine. Și sunt prea multe scări. Ne facem griji pentru tine.

— Acum am trei fete foarte capabile, care au grijă de mine.

— Țsta este al doilea lucru despre care trebuie să vorbim. De ce ai dat-o afară pe Agne?

— Nu vreau o asistentă care să mă cocoloșească – mai ales una care face pe spioana pentru nevasta ta.

— Nu e o spioană. Iar doctorul a spus...

— Doctorul e un cretin.

— Dacă nu ai nevoie de o asistentă, de ce erai în pat azi când a venit Bettina?

— Pentru că nu pot s-o sufăr pe soția ta, Gustav. Ți-am spus asta *înainte* să te însori cu ea, ți-am spus asta în ziua în care te-ai însurat cu ea, și ți-am repetat-o în fiecare zi *de atunci*. Se pare că nu-ți amintești nimic din ce spun, așa că probabil tu ai nevoie de un medic, nu eu.

Kirsten își înăbuși râsul cu mâna peste gură.

— Aș vrea ca voi două să vă înțelegeți...

— Iar eu aș vrea să mă ascuți și să ții cont de dorințele mele. Nu vreau să-mi vând casa. Punct. Nu vreau să trăiesc cu femeia aceea. Punct. Poate că dorința ți se va îndeplini când mi se va îndeplini și a mea.

— Întreținerea casei costă foarte mult, mamă, iar țara trece printr-o criză economică.

— Atunci de ce nu-i ceri soției tale să-și vândă casa? De ce vinzi casa mamei tale? Dacă tatăl tău ar trăi, care casă crezi că ți-ar spune s-o vinzi?

Kirsten auzi oftatul greu al lui Gustav.

— În felul acesta nu ajungem nicăieri.

— Țsta este primul lucru înțelept pe care l-ai rostit de când ai venit.

— Deci, acum că te simți mai bine, să vin mâine să te duc la biserică? După aceea, poți să vii să iei prânzul cu mine și cu Bettina.

— Nu, mulțumesc. N-am nevoie nici de prânz, nici să fiu dușă la biserică.

— Dar cum o să ajungi la biserică dacă nu venim după tine? Nu mai ai nici vizitiu și nici cai.

— Știu foarte bine că nu mai am vizitiu sau cai. Dar întâmplarea face să nici nu am nevoie de ei. Nu mă interesează să merg la biserică.

— Dar... tu și tata ați făcut parte din congregație atâta timp și...

— De ce continui să-mi spui lucruri pe care le știu deja? „Nu mai ai nici vizitiu”, îl imită ea. „Ai făcut parte din congregație.” Nu sunt senilă, Gustav. Doar că nu vreau să mă duc la slujbă. Dacă vrei să știi de ce, îți voi spune, chiar dacă nu te privește. Preotul Johnson e un imbecil.

— Într-adevăr, mamă?

— Da, într-adevăr.

Mama și fiul rămaseră tăcuți atâta timp, încât Kirsten se îndepărtă de la ușă în vârful picioarelor, temându-se că vor ieși din cameră și o vor surprinde. Auzise destul ca să-și dea seama cum era bărbatul, și era de ajuns deocamdată. Kirsten era foarte ușurată să afle că Gustav Anderson nu o va da afară pentru înșelătoria ei. Și bucuroasă că nu era destul de puternic să-și intimideze mama.

Într-o după-amiază, la două zile după aceea, Kirsten intră în pensiune cu speranța că înăuntru o aștepta o scrisoare de la Tor. Ea ocoli pe la intrarea din spate și o văzu pe mătușa ei afară, agățând rufe la uscat. Din experiență, Kirsten știa că spălatul rufelor la pensiune era o treabă care nu se sfârșea niciodată.

— Hej, mătușă Hilma. A venit vreo scrisoare pentru noi?

— A venit o scrisoare pentru una dintre voi – nu-mi amintesc pentru care. E pe măsuța din hol, îi răspunse ea încruntată, de parcă faptul că dusesese scrisoarea de la căsuța poștală pe măsuța din hol fusese un deranj foarte mare pentru ea.

Kirsten alergă înăuntru și împinse ușa batantă de la bucătărie, ajungând în holul de la intrare. Poate că scrisoarea era pentru ea. Poate că era de la Tor. Kirsten inhăță plicul și văzu că purta numele ei! Și un timbru din Suedia! Însă scrisul de mână nu semăna cu al lui Tor, iar plicul era foarte subțire. Kirsten îl întoarse pe partea cealaltă și citi adresa expeditorului.

Era de la tatăl lui Tor.

Kirsten îl deschise cu mâinile tremurânde. Înăuntru era doar o foaie de hârtie ieftină, împăturită în jumătate. Nicio dată, niciun salut, doar câteva rânduri așternute cu cemeală neagră:

Încetează să-i mai scrii fiului meu. Ești o mincinoasă și o ușuratică. Dacă ești însărcinată, cu siguranță nu este copilul fiului meu. În consecință, nu văd absolut niciun motiv pentru care l-aș lăsa să-ți citească scrisorile. Dacă continui să-i scrii, voi continua să arunc fiecare scrisoare în foc, nedeschisă.

Carl Magnusson

— Nu... Kirsten își simți genunchii moi și se sprijini de măsuță, făcând-o să se balanseze. O scrumieră din metal căzu pe podea cu zgomot.

Tor nici măcar nu-i văzuse scrisorile. Nu știa despre copilul lor. Nu venea s-o salveze. Așteptase tot timpul acesta în zadar. Kirsten își duse mâinile la ochi și începu să plângă.

— S-a întâmplat ceva? Pot să vă ajut?

Vocea bărbatului o sperie. Kirsten își ridică privirea și-l văzu pe unul dintre chiriași stând în pragul ușii salonului cu un ziar în mână. Ea făcu eforturi să-și stăpânească lacrimile.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse ea, aplecându-se să ridice scrumiera. Nu... nu știam că sunteți aici. Îmi pare rău...

El continuă s-o privească, cu o sprânceană ridicată, vizibil îngrijorat.

— Vă simțiți rău?

— Nu... Kirsten ridică plicul și i-l flutură în față. Am primit niște vești îngrozitoare de acasă, și...

Kirsten nu fu în stare să-și termine fraza. Gândul că Carl Magnusson îi ardea scrisorile fără să i le arate lui Tor o făcu să izbucnească din nou în plâns. Copleșită de deznădejde, Kirsten nu se mai putu abține, și chiar uită de chiriaș, până în momentul în care el veni și o luă ușor de braț, ducând-o cu el.

— Poate că aveți nevoie să stați jos, ca să mai treacă din șoc, spuse el, conducând-o la un scaun din salon.

— Așteptați – mătușa mea nu-mi dă voie să stau aici.

— Vă rog, insist. Sunteți destul de palidă.

Bărbatul o făcu să se așeze, după care scoase o batistă din buzunar și i-o vâri în palmă. Bunătatea lui, după cruzimea tatălui lui Tor, nu făcu decât s-o emoționeze și mai tare. Kirsten se aplecă în față, pe genunchi, cu fața îngropată în palme.

— Sunteți sigură că nu vă pot ajuta cu nimic, domnișoară? întrebă el după o vreme. Văd că sunteți foarte afectată. Să o chem pe mătușa dumneavoastră?

— Nu! Nu, vă rog, nu-i spuneți mătușii! Kirsten se forță să-și recapete controlul, îndreptându-se de spate și ștergându-și lacrimile. Sunt... sunt bine... sunt bine. Kirsten se ridică în picioare, sprijinindu-se de brațele scaunului. Bărbatul o întrecea în înălțime, iar stând în picioare era cu câțiva centimetri mai înalt decât ea. Fruntea înaltă și lată, îl făcea să pară chiar și mai înalt.

— Oare n-ar vrea doamna Larson să știe dacă sunt vești proaste de acasă?

— Nu... e...

Kirsten nu putea să permită ca mătușa ei să afle adevărul. Întreaga familie ar fi fost aruncată în dizgrație. Verișoarele ei, Dagmar și Anna nu și-ar mai fi găsit niciodată niște soți decenti – ca să nu mai pomenească de rușinea prin care ar trece Elin și Sofia. Ah, ce harababură îngrozitoare reușise să creeze. Ce putea să mai facă acum?

Tor nu știe de copilul nostru. Kirsten izbucni din nou în lacrimi.

— Vă rog, domnișoară Larson. Insist să vă așezați la loc. Ziarul lui foșni ca niște frunze când îl puse jos. Bărbatul își așeză mâinile pe umerii ei și o sili să se așeze.

— Numele meu este Carlson, nu Larson, îl corectă ea, când fu în stare să vorbească. Mătușa Hilma nu e... adică, scrisoarea asta... nu are nimic de a face cu ea.

— Să vă aduc niște apă?

— Nu! Adică nu, mulțumesc. Mătușa Hilma s-ar plânge probabil de cheltuială.

Bărbatul zâmbi, dar zâmbetul lui dispăru repede.

— Înțeleg.

Kirsten trase adânc aer în piept. Trebuia să-și stăpânească durerea pe care o simțea, înainte ca mătușa ei să intre în casă și să înceapă să pună întrebări. Și-apoi, surorile ei îi vor vedea cu siguranță ochii umflați și chipul înroșit, dacă mergea acasă atât de supărată. Kirsten avusese de gând ca în drum spre casă, să treacă repede pe la toate magazinele și să-și găsească ceva frumos de cumpărat cu moneda ei de cinci cenți, dar acum nu mai avea chef de cumpărături. Nimic nu-i mai putea lua gândul de la îngrozitorul adevăr al sarcinii ei – de care Tor nici măcar nu știa.

— Nu știu ce să fac, murmură ea.

— Poftim?

— Îmi cer scuze. Nu voiam să vorbesc cu voce tare. Ascultați, domnule...

— Lindquist. Knute Lindquist.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, domnule Lindquist, dar e timpul să plec. Trebuia să plece de acolo de îndată. Kirsten se ridică în picioare și ajunse până la ușa de la intrare sprijinindu-se de mobilă și de cadrele ușilor, neavând încredere în genunchii care-i tremurau incontrollabil.

— Domnișoară Carlson, nu cred că ar trebui să...

— Îmi cer scuze pentru deranj, nu vă voi mai răpi din timp, zise Kirsten ieșind clătinându-se pe ușa de la intrare, fără să o închidă, și alergă apoi orbește în josul străzii.

CAPITOLUL 26

— Asta este cu siguranță o mobilă foarte frumoasă, dar cum ar putea cineva să-și dea seama de asta? Sofia se uită descurajată la imensul birou din bibliotecă. Pe suprafața de mahon lustruit zăceau îngrămădite mormane de hârtii, cărți, registre și scrisori, ascunzând ce era dedesubt. Ce să fac cu toate lucrurile astea? le întrebă ea pe surorile ei.

— Nu cred că ar trebui să arunci nimic, zise Elin. Pot fi lucruri importante.

— Ai dreptate. Cred că voi încerca să le sortez pe grămezi... Sănătate, zise ea când Kirsten strănută. Sofia se aștepta la unul dintre comentariile lui Kirsten despre cum adunaseră suficient praf ca să-și facă propriul deșert, însă sora ei fusese foarte serioasă și abătută în ultimele zile. Sofiei chiar i se păru că o auzise plângând în toiul nopții, însă Kirsten insistase că avusese un coșmar.

Biblioteca era următoarea încăpere în care se hotărâseră să facă curat, iar Elin șterse de praf toate cărțile legate în piele, spălă rafturile și aranjă cărțile înapoi. Kirsten se decise să frece și să ceruiască lucrările sculptate în lemn. Un perete întreg avea dulăpioare înzidite cu uși căptușite cu ornamente sculptate. Ceea ce era înăuntrul dulăpioarelor încuiate rămânea un mister.

Sofia se ocupase de biroul imens care probabil fusese odată al domnului Anderson, cântând în timp ce muncea, aranjând frumos toate hârtiile și punând registrele și cărțile pe rafturi, unde se gândi ea că ar trebui să stea. Sofia ar fi ascuns și hârtiile într-unul din sertarele biroului, dar și acestea erau toate încuiate.

— Ți poți da ușor seama că asta a fost camera unui bărbat, zise ea, între versurile unui cântec. Miroase a trabuc. Și uite – o sticlă de coniac. Sofia ținu carafa sus, ca Elin să o poată vedea. Am găsit-o îngropată sub toate astea. Credeți că mai e bun?

— Nu știu. Știe cineva cu cât timp în urmă a murit domnul Anderson? întrebă Elin.

— Doamna Olafson zice că s-a dus acum vreo doi ani. Poate o s-o întreb ce să fac cu ea.

Sofia așează carafa într-o parte și își reluuă cântecul. Deodată, ceva se atinse ușor de piciorul Sofiei, dându-i fiori. Sofia se uită în jos și văzu pisica cenușie, apoi se întoarse și o văzu pe doamna Anderson stând în pragul ușii. Pisica se frecă de celălalt picior al Sofiei, iar Sofia se aplecă și o luă în brațe. Animalul era greu ca un sac de grâne.

— Doamnă, nu cred că v-am întrebat vreodată care este numele pisicii dumneavoastră, zise Sofia.

— Îl cheamă Tomte.

Sofia zâmbi, amintindu-și de basmele tradiționale din copilărie, despre spiritele binevoitoare după care fusese numită pisica.

— N-am mai văzut niciodată o pisică atât de mare.

— Aș vrea să-ți vorbesc în salonaș, te rog.

— Mie? întrebă Sofia cu o voce de șoricel. Doamna Anderson încuviință din cap și se îndepărtă lovind podeaua cu bastonul ei. Pisica sări din brațele Sofiei și o urmă.

— Ce crezi că vrea? șopti Elin.

— Nu știu. Te rog, vino cu mine, Kirsten. Mie mi-e frică de ea. Strigă la oameni, și mie nu-mi place să se strige la mine. Dar pe tine te place.

— Nu trebuie să-ți fie frică, o liniști Kirsten. Cred că ne place pe toate trei, acum că am făcut în așa fel încât să nu-i fie vândută casa.

— Chiar și așa. Hai cu mine, te rog.

Însă când surorile intrară în salonaș, doamna Anderson îi făcu semn lui Kirsten să plece.

— Tu nu, doar cea mică – și încetează cu afurisitele alea de plecaciuni, îi spuse lui Kirsten, că doar nu sunt regină. Hai și stai jos, o îndemnă apoi pe Sofia. Mai spune-mi o dată cum te numești?

— Sofia, rosti ea, așezându-se pe marginea scaunului și frământându-și mâinile.

Sofia înțelegea de ce prefera doamna Anderson camera aceasta însořită și foarte luminoasă. Era cea mai obișnuită cameră din casă, mobilierul era cel mai simplu, iar ferestrele nu aveau perdele sau draperii. Spre deosebire de restul vilei, care avea parchet închis la culoare și mobilier bogat ornamentat, salonașul avea dușumea deschisă la culoare, acoperită cu covorașe țesute și dungate. Mesele și scaunele albe arătau uzate cu tapițeria decolorată în albastru și alb, culoarea cerului de iarnă din Suedia. Totul din camera aceasta îi amintea Sofiei de acasă.

Doamna Anderson stătea lângă fereastră pe un divan pictat în alb, cu gigantica pisică în poală. Sofia auzea torsul felinei încă din celălalt capăt al salonașului.

— Te-am auzit cântând, îi spuse doamna Anderson. Ai o voce minunată.

— Mulțumesc, doamnă.

— Mă înveselește să te aud cântând.

Sofia zâmbi intimidată.

— Și pe mine mă înveselește. Când eram singură pe Însula Ellis, am fost foarte speriată, până ce un domn cumsecade mi-a cântat la vioară. Muzica m-a liniștit.

— De ce cânti întotdeauna numai imnuri?

Sofia ezită, neștiind cum să-și explice motivele. Cântecurile ei erau de fapt rugăciuni, Sofia cerându-i lui Dumnezeu să nu-l lase pe Ludwig să se înece în râu sau să fie trimis înapoi în Germania. Imnurile i se păreau cele mai potrivite.

— Imnurile sunt cântecurile care-mi plac cel mai mult, zise ea în cele din urmă.

— Dar nu știi și alte cântece populare sau folclorice?

— Ba da, știi și niște cântece din folclor.

— Și cu toate acestea, nu le cânti. Ești credincioasă, nu-i așa?

— Nu știu la ce vă referiți. Mama era credincioasă, dar eu nu sunt nici pe departe ca ea. Însă mi-aș dori să fiu.

— Continuă.

— Mama obișnuia să ne citească mereu din Biblie și să vorbească despre promisiunile lui Dumnezeu. Însă după ce a murit, eu nu am reușit să găsesc promisiunile în Biblie. Apoi, bărbatul cu vioara m-a ajutat să-L regăsesc pe Dumnezeu.

Doamna Anderson se încruntă.

— Nu știam că Dumnezeu Se poate pierde.

— Nu S-a pierdut. Cred... cred că eram supărată pe El. Sofia realizează adevărul chiar în timp ce-l rostea. Ați fost vreodată supărată pe Dumnezeu, doamnă Anderson? Eu am fost supărată pe El pentru că ne-a făcut pe mine și pe surorile mele să suferim.

— Tu ești o copilă. Ce știi tu despre suferință?

— Destule, cred. Când a murit mama, aveam doar doisprezece ani. N-am avut niciodată ocazia să o cunosc foarte bine sau să o întreb toate lucrurile pe care trebuie să le știe o femeie. Nu am înțeles de ce a lăsat-o Dumnezeu să moară. Apoi, tata și-a luat viața. Nu și-a iubit propriii copii suficient încât să stea cu noi și să aibă grijă de noi. Ne-a lăsat singuri pe lume. Iar Dumnezeu nu ne-a ajutat nici atunci.

Sofia își aminti, prea târziu însă, că nu trebuia să spună nimănui despre lucrul rușinos pe care-l făcuse tatăl lor, și își dori să-și poată retrage cuvintele. Sofia continuă, sperând că doamna Anderson nu va gândi rău despre ele.

— Eu și surorile mele suntem orfane, doamnă Anderson. Nu avem pe nimeni pe lumea aceasta căruia să-i pese de noi sau care să vrea să aibă grijă de noi – decât una pe alta. Și nu avem un cămin. Dumneavoastră ne-ați spus cât de mult înseamnă casa această pentru dumneavoastră și că nu vreți să vă mutați din ea. Ei bine, și noi am avut o casă, nici pe departe atât de mare sau de elegantă ca și asta, dar era a noastră. Eu nu am vrut să plec și să vin în America, dar nici nu am vrut să mă despart de surorile mele pentru că ele sunt singura familie care mi-a rămas. Așa că am venit cu ele.

— Și de asta erai supărată pe Dumnezeu, așa cum ai spus?

— Da, doamnă. Am crezut că în Biblie ni s-a promis că vom fi mereu fericiți și că nu ni se va întâmpla niciun lucru rău,

niciodată. Iar când Dumnezeu nu Și-a ținut promisiunile, m-am înfuriat pe El. Însă acum înțeleg că promisiunea lui Dumnezeu este de fapt că va fi întotdeauna cu noi, chiar și la rău. El ne promite să ne iubească și să facă întotdeauna ceea ce e mai bine pentru noi, chiar și atunci când nu pare să fie așa. Și de aceea cânt – ca să mă ajute să-mi amintesc că nu sunt singură.

— Și toate astea le găsești citind Biblia?

— Da, doamnă. Nu am mai citit din Biblie de foarte mult timp, dar deja mi-am dat seama că mare parte din personajele din Biblie nu au avut nici ele o viață foarte ușoară. Dar Dumnezeu era întotdeauna cu ele, folosindu-se de situațiile grele din viețile lor ca să le schimbe. Nu cred că în Biblie trebuie să fie doar lucruri frumoase ca să mă liniștească. Biblia trebuie să-mi arate cum să trăiesc. Așa că acum, o citesc ca să aflu cum trebuie să-mi trăiesc viața.

Brusc, doamna Anderson lăasă pisica să-i cadă din poală și se ridică în picioare, începând să patruleze prin fața ferestrei. Lovitura bastonului îi marca fiecare pas.

— Nu te-am chemat aici să-mi ții o predică.

Sofia se simți ca o bucată de ceară care se topea sub privirea mistuitoare a micuței femei.

— Oh, îmi pare atât de rău, doamnă.

— Ți-am cerut să vii aici pentru că vreau să dau o petrecere în Ajunul Solstițiului de vară și vreau să cânti pentru musafirii mei.

— Eu? Întrebă Sofia cu aceeași voce de șoricel.

— Mai vezi pe cineva în camera asta? Întrebă doamna Anderson gesticulând cu o mișcare amplă a brațului. Sofia clătină din cap. Știi să cântați la pian, tu sau surorile tale?

— Nu, doamnă, nu știe niciuna dintre noi.

Doamna Anderson continuă s-o ținuiască cu privirea, în așteptare. Sofia își dădu seama că nu-i răspunsese la întrebare.

— Acasă cântam tot timpul în biserică. Și pentru familia mea, bineînțeles. Însă, până acum nu... nu am mai cântat pentru oameni.

— Dar membrii familiei tale nu sunt oameni? Iar în biserica de acasă de la voi erau pisici, nu oameni?

— Nu, doamnă, sigur că nu. Dar pe oamenii aceia îi cunoșteam. Mie... mi-ar fi mult prea teamă să cânt pentru străini.

— Tocmai mi-ai spus că persoana care a cântat la vioară pentru tine te-a înveselit. N-ai vrea să ne înveselești și pe mine și pe oaspeții mei?

— Eu nu... nu aș ști ce să cânt.

— Deci îmi refuzi rugămintea?

— Eu... eu... Sofia abia putea să-și găsească cuvintele. Cum să cânte?

— Bine. Întoarce-te atunci la curățenie, spuse regina din poveste, arătându-i ușa. Sofia se temu că o înfuriase.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă jignesc.

— Du-te. Și ia și tava aia cu tine.

— Da, doamnă.

Tava pentru micul dejun a doamnei Anderson era așezată pe măsuta de lângă scaunul ei. Sofia se zori să facă ce i se spusese, însă când ridică tava, zări lângă ea titlul dintr-un ziar în limba suedeză: *Scene de groază pe Insula Ellis*. Sofia așeză cu zgomot tava înapoi pe mäsutä.

— Ce Dumnezeu faci?

— Scuzați-mă, doamnă. Nu am vrut să fac zgomot... doar că am văzut titlul acesta despre Insula Ellis, zise Sofia, punând ceașca răsturnată înapoi pe farfurioara ei și ștergând cu un șervețel frișca vărsată. Puteți, vă rog, să-mi spuneți de ce au fost scene de groază pe Insula Ellis?

— Azi-noapte a luat totul foc, toate clădirile de pe insulă au ars în întregime.

— Poftim? Sofia se dădu înapoi și se prăbuși pe un scaun, temându-se că o vor lăsa genunchii. A fost... a fost cineva rănit?

— În ziar nu au spus. Povestea a ajuns în presă înainte să se lămurească toate detaliile. Dar pe tine de ce te interesează? De ce te supără atât?

— În urmă cu puțin timp am stat pe Insula Ellis. Eu și surorile mele am fost nevoite să locuim acolo timp de două săptămâni,

până când Elin s-a însănătoșit. Îmi fac griji pentru toți oamenii care au lucrat acolo și care au fost reținuți acolo...

— Domnul cu vioara?

— Da. Când am plecat, el era încă pe insulă. Nu-mi vine să cred că a luat foc! Ați spus cumva că toate clădirile au ars în întregime?

— Așa se pare. Ascultă, ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, și nu poți să schimbi nimic acum. Cu ce te ajută să-ți faci griji pentru un incendiu care s-a întâmplat azi-noapte?

— Trebuie să aflu dacă au fost victime.

— Vor scrie în ziarul de mâine.

— Mâine?

— S-ar putea ca ziarele în limba engleză să publice ceva în edițiile de seară.

— Dar eu nu știu engleză.

— Atunci, va trebui să aștepti. Te rog să pleci acum. Ia ziarul cu tine și citește singură.

— Vă mulțumesc, zise Sofia, împăturind ziarul pe tavă și grăbindu-se să iasă pe coridor. Sofia era atât de zăpăcită, încât îi luă o clipă să-și dea seama ce trebuia să facă. Sofia duse tava în bucătărie unde o puse pe masă fără s-o salute sau să-i spună ceva doamnei Olafson, după care înhăță ziarul și plecă grăbită cu el. Surorile ei încă făceau curățenie în bibliotecă.

— Elin! Kirsten! Trebuie să veдеși asta! exclamă ea, fluturând ziarul în aer. Azi-noapte a fost un incendiu pe Insula Ellis și a ars totul! Sofia se prăbuși pe scaunul de la birou, iar surorile ei puseră cărpele deoparte și veniră să se uite peste umărul ei.

— Un incendiu? Și ce s-a întâmplat cu toți oamenii aceia? întrebă Kirsten.

— Și spitalul a ars? întrebă Elin. Și pacienții și asistentele?

— Încă nu știu. Lăsați-mă să vă citesc. „Astăzi Insula Ellis este o adunătură de resturi fumegânde, după incendiul de azi-noapte, cu grămezi de lemne ici și acolo, încă necuprinse de flăcări. Pe insula de aproximativ patruzeci și patru de mii de metri pătrați

abia se mai văd niște rămășițe de ziduri și de clădiri care întrerup monotonia dezolantă a întinderii care a fost odată o bază de imigrare plină de oameni.”

— Vă amintiți pasajul acela din Biblie pe care a trebuit să-l citim ca să dovedim că știm carte? le întrebă Kirsten. Ceva despre prăbușirea celor patru colțuri ale casei, și „numai eu am scăpat ca să-ți dau de știre?” În situația de față, pare profetic, nu-i așa?

— Nu spune asta! o imploră Sofia. Încă nu știu dacă a murit cineva. Sofia continuă cu voce tare: „Supraviețuitorii descriu scenele de groază din miezul nopții, când au fost treziți din somn și obligați să fugă din mijlocul flăcărilor mistuitoare și a fumului dens. Imigranții care au avut norocul să se salveze sunt recunoscători că se află în viață, chiar dacă toate lucrurile lor au pierit în incendiu. În această dimineață încă nu se știa care este numărul supraviețuitorilor sau numărul victimelor.”

— Îți faci griji pentru prietenul tău, nu-i așa? întrebă Kirsten.

Sofia nu putu decât să încuviințeze din cap. Era încremenită de frică.

— Asta-i tot ce scrie despre foc? întrebă Elin. Lasă-mă să văd. Elin luă ziarul de la Sofia și își trecu repede privirea peste articol, zicând: Cred că asta e tot.

— Doamna Anderson spune că probabil vor scrie mai multe despre incendiu în ziarul de mâine – sau poate în ziarele în engleză, dacă le-am putea citi.

— E greu să stai să aștepti veștile, nu-i așa? zise Kirsten.

— Haide, cel mai bun leac pentru veștile proaste este să muncești din greu, spuse Elin. Diseară vei fi atât de obosită, încât vei adormi de cum îți vei pune capul pe pernă.

Însă Sofia nu putu să doarmă în noaptea aceea. Când încercă să se roage, realizează adevărul dureros din vorbele doamnei Anderson: ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Era prea târziu ca rugăciunile să dea rezultate. Sofia se dădu jos din pat și ieși din cameră în vârful picioarelor, luând Biblia cu ea.

Casa avea conducte de gaz și lămpi pe gaz în fiecare încăpere, însă Sofia nu era familiarizată cu amplasarea camerelor de la etajul trei, în afară de dormitorul lor. Sofia rătăci pe coridorul întunecos și pipăi o ușă cu mâna, care o duse în sala de bal. Vastul centru al scenei de dans era îmbăiat în lumină, ca și cum ar fi fost aprins un candelabru, și Sofiei îi luă o clipă să-și dea seama că lumina răzbătea prin fereastra din mijlocul tavanului. Sofia se opri sub ea și își ridică privirea către luna plină și către milioanele de stele de pe cer.

— E atât de frumos, murmură ea. Sofia își aminti momentul în care Elin îi arătase cerul plin de stele când erau pe mare, spunându-i că erau aceleași stele care străluceau deasupra căsuței lor din Suedia. Și în clipa aceasta, stelele și luna superbă își aruncau lumina asupra New Yorkului. Poate că și Ludwig se uita la ele și se gândea la ea.

Sofia încercă să se liniștească la gândul acesta, și se așeză pe podea cu picioarele încrucișate, și deschise Biblia. Lumina lunii era suficient de tare ca să-i permită să citească. Însă în momentul în care din Biblie căzu o bucată de hârtie cu scrisul lui Ludwig și desenul care-i reprezenta familia, Sofia începu să plângă.

Dumnezeu îi promisese că nu o va lăsa și nu o va uita niciodată, dar ce avea să se facă dacă lui Ludwig i se întâmpla ceva? Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dacă Ludwig ar muri, și ea ar suferi încă o pierdere, oare ar mai putea să se încreadă în Dumnezeu? Sofia realizează cât de fragilă îi era credința nu demult regăsită, în pofida „predicii” pline de încredere pe care i-o ținuse doamnei Anderson. Sofia se aplecă în față, până ce atinse cu fruntea podeaua prăfuită. *Nu mă lăsa, Doamne, se rugă ea. Te rog, Te rog, nu mă lăsa.*

A doua zi dimineată, Sofia era deja spălată și îmbrăcată, așteptând jos în bucătărie când sosi doamna Olafson. Pe drum spre conac, bucătăreasa cumpăra întotdeauna ziarul de dimineată pentru doamna Anderson. Sofia văzu că îl ținea îndoit sub braț.

— Aș putea vă rog să citesc ziarul înainte să-l duceți sus?

— Nu, draga mea, nu cere să faci asta. Doamna Anderson își va da seama că a fost deschis.

— Dar cum poate să-și dea seama? întrebă Kirsten care tocmai cobora scările și intră în bucătărie.

— Femeii ăsteia nu-i scapă nimic, zise doamna Olafson. Dacă știi ce-i bine pentru tine, vei lăsa ziarul neatins, continuă ea în timp ce îl așează pe masă și începu să zgândărească tăciunii din soba de fontă, adăugând vreascuri.

— Dar trebuie să aflu dacă...

— Nu face asta, Sofia, o sfătui Kirsten, înșfăcând ziarul înaintea Sofiei. Nu vrem s-o înfuriem.

— Atunci mă lăsați măcar să-i duc eu tava cu micul dejun ca s-o întreb dacă pot să citesc ziarul?

— Desigur, îi răspunse doamna Olafson, legându-și șorțul. Mă scutești de un drum pe scările alea. Sofiei i se păru că durează o veșnicie până să se termine pregătirea micului dejun al doamnei Anderson, iar când fu în sfârșit gata, Sofia luă tava și urcă până în dormitorul ei.

— Bănuiesc că vei vrea și tu să vezi ce scrie în ziarul ăla, îi spuse regina din poveste în clipa în care Sofia își făcu apariția în cameră.

— Da, doamnă. Dacă nu aveți ceva împotrivă.

— Îți spun eu cum facem. Dacă accepți să cânti pentru oaspeții mei, te las să-l citești chiar acum.

Sofia fu copleșită de două temeri, dar în cele din urmă, teama pentru Ludwig fu mai puternică decât teama de a cânta în fața unei încăperi plină de străini.

— Foarte bine. Voi cânta pentru oaspeții dumneavoastră.

— Bine. Atunci ia ziarul și ieși, îi spuse ea, gonind-o pe Sofia. Adu-l înapoi când ai terminat.

Sofia începu să răsfoiască paginile în drum spre bucătărie. Farfuria ei cu micul dejun o aștepta pe masă, iar doamna Olafson, Elin și Kirsten începuseră deja să mănânce.

— Nu pot să cred că ți-a dat ziarul, zise doamna Olafson cu surprindere.

Sofia încuviință.

— Ascultați, titlul zice așa: *Insula Ellis – o grămadă de scrum și ruine înnegrite*. Sofia trecu în zbor peste paragrafe, până ce citi: *Toți au scăpat cu viață. Nu s-a înregistrat nicio victimă*. Sofia se așeză pe scaun ușurată. N-a murit nimeni, murmură ea.

— Citește-ne, Sofia, o îndemnă Elin.

Sofia înghiți nodul pe care îl avea în gât și începu:

Singura dovadă a existenței unui centru de imigrare pe Insula Ellis este fumul care se ridică dintre ruine. Imigranții care au fost salvați din incendiu sunt cu toții recunoscători că au scăpat cu viață. „Din câte știu, nimeni nu a suferit răni grave”, a spus doctorul Senner, reprezentantul centrului. „Toți au scăpat cu viață. Nu s-a înregistrat nicio victimă.” Cum toate registrele au fost distruse în incendiu, se va numi o comisie specială pentru a hotări soarta străinilor care erau reținuți. Deocamdată, imigranții care vor sosi vor fi examinați pe vaporul cu care au venit.

— Crezi că prietenul tău mai era încă pe insulă? o întrerupse Kirsten.

— Nu știu, dar când am plecat noi, avea de gând să-l deporteze.

— Păi dacă s-au pierdut toate dosarele, zise Kirsten, poate că acum vor fi nevoiți să-l lase să stea în țară.

— Credeți că cineva a pus focul intenționat? întrebă Elin.

— Nu știu. Citesc și restul articolului.

Autoritățile au ajuns la concluzia că incendiul a fost un accident și nu o acțiune premeditată. Se crede că totul a început de la un fir electric din biroul statisticianului aflat într-un colț al corpului principal al clădirii. „Am fost întotdeauna îngrijorat cu privire la construcția clădirilor”, a spus reprezentantul centrului. „Ar fi trebuit să fie ignifugate.” O estimare modestă a pagubelor se ridică la un milion de dolari.

Doctorul Joseph H. White a fost cel care a direcționat salvarea pacienților care erau tratați în spitalul de pe insulă. Cei douăzeci de bărbați, cele douăzeci de femei și cei șaptesprezece copii au fost duși la Spitalul Bellevue de la țärm. Cel mai grav caz a fost o femeie cu febră tifoidă, care a fost purtată pe umeri de către asistente. Din spital nu a mai rămas decât un zid de mică înălțime. În total, în momentul incendiului, pe Insula Ellis se aflau două sute cincizeci de persoane, inclusiv treizeci și cinci de angajați. Două treimi dintre aceștia erau bărbați și o treime erau femei și copii. Majoritatea așteptau să fie deportați.

Sofia se opri din citit și închise ochii.

— Te gândești la prietenul tău, nu-i așa? o întreabă Kirsten. Sofia dădu din cap că da.

— Mă întreb dacă mai era acolo. Cred că a fost îngrozitor.

— Păi, dacă încă mai voia să înoate până la mal, zise Kirsten, poate a reușit să fugă, cu toată harababura aceea. Cum pot ei să știe câți erau reținuți, dacă toate dosarele au fost distruse.

Presupunerea aceasta nu o consolă deloc pe Sofia, care își drese glasul și continuă să citească.

Focul a fost descoperit în momentul în care un paznic de noapte care își făcea rondul, a simțit fumul. Cercelând mai îndeaproape, a dat peste un fum și mai dens și peste flăcări, și i-a anunțat imediat pe ceilalți paznici, și împreună, s-au grăbit să-i scoată pe cei reținuți afară din clădire. Imigranții dormeau cu toții, iar când bărbații au strigat „Foc”, ce a urmat a fost o confuzie care nu poate fi descrisă în cuvinte.

— Îmi imaginez! exclamă Kirsten. Cu atâtea limbi și nimeni care să traducă, bieții oameni nu aveau cum să știe ce se întâmpla.

Atât de mare a fost deruta și agitația, încât salvatorii au întâmpinat mari dificultăți în a-i scoate afară pe imigranți. Unii au fost dați afară cu forța. Un imigrant anonim a ajutat la salvarea a cinci copii, doi agățați de gâtul lui, unul la fiecare

subraț și unul care s-a ținut de haina lui. Multe dintre femei au fost transportate pe brațe. Unele au devenit isterice. Toți au fost transportați în siguranță la bărcile care erau ancorate în apropiere. În graba lor de a fugi, imigranții și-au lăsat în urmă toate lucrurile și astfel, au fost acaparate de flăcări.

Sofia se opri din nou.

— Dacă Ludwig și-a pierdut toate lucrurile, poate că mi-a pierdut și adresa. Cum o să mă mai găsească, acum? Numele mi-l știu, numai că unchiul Lars are un alt nume de familie decât noi.

— Nu știu, zise Kirsten, dar e bine că ți-a dat ție vioara, altfel ar fi ars și ea în incendiu.

— Ja... e bine... murmură Sofia, și încercă să și-l imagineze pe Ludwig furișându-se în timpul agitației și ajungând la mal, dar nu reuși. Cel mai probabil, Ludwig fusese imigrantul anonim care îi salvase pe cei cinci copii sau cel care o transportase pe una dintre femeile isterice într-un loc sigur. Ludwig era genul de om care se gândea la ceilalți înainte să se preocupe de sine însuși.

— Sofia? Te simți bine? se îngrijoră Elin.

— Sunt bine, răspunse ea, împăturind ziarul într-un dreptunghi perfect. Trebuie să duc ziarul ăsta sus, la doamna Anderson.

— Sofia, așteaptă, zise Elin. Nu ne-ai spus de ce a vrut să te vadă ieri doamna Anderson.

— Ăă... mi-a cerut să cânt pentru invitații ei. Numai gândul acesta o făcea pe Sofia să se cutremure de teamă.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am spus că... că voi cânta.

În acea zi după prânz, Kirsten puse înapoi în mână lui Elin moneda pe care aceasta tocmai i-o dăduse.

— Nu, păstrează-o, nu o vreau.

— Ești sigură? o întrebă Elin. În fiecare zi de salariu, Elin le lăsa surorilor sale douăzeci și cinci de cenți pentru ele însele, înainte să trimită restul de bani către tinerii din Wisconsin. Astăzi, refuzul lui Kirsten o îngrijoră. De mai multe zile deja, Kirsten nu mai era fata energică și bățăioasă care fusese până atunci. Și ea fusese cea care ceruse bani de buzunar, de la bun început.

— Nu am nevoie de nimic săptămâna asta. Trimite toți banii mei în Wisconsin.

— Cred că nici eu nu am nevoie de nimic, zise Sofia, lăsând monedele să cadă în palma lui Elin.

— Atunci niciuna dintre noi nu va avea bani de cheltuielă, hotărî Elin. Îi trimit și pe ai mei.

Unchiul Lars îi arătase lui Elin cum să transfere banii către Wisconsin la biroul Western Union, iar ea mergea la biroul acesta în fiecare săptămână, în după-amiaza ei liberă, ca să-i transfere. Ea și surorile ei datorau 120 de dolari pentru bilete și, după ce trimiseseră 11,25 dolari în prima săptămână și doisprezece dolari în această săptămână, mai aveau de înapoiat 96,75 dolari. În aceste condiții, Elin calculă că vor trebui să mai lucreze pentru încă cel puțin opt săptămâni. Dar mai aveau cel puțin o duzină de camere de curățat în vilă, plus sala de bal de la etajul trei care era imensă, așa că Elin știa că vor fi ocupate pentru cel puțin opt săptămâni.

Era un drum lung, dar Elin nu se grăbi, bucurându-se în schimb de ziua caldă de iunie. Nici nu știa ce să facă cu luxul de a avea o după-amiază liberă, doar pentru ea, însă îi plăcea

să se plimbe în tihnă la aer curat după ce stătuse închisă toată săptămâna în casă, luptându-se cu praful și cu pânzele de păianjen.

Elin transferă banii, apoi se duse la pensiune ca să vadă dacă nu sosise vreo scrisoare pentru ele.

— Să nu uiți s-o întrebi pe mătușa Hilma despre prietenul meu din Germania, îi aminti Sofia înainte să plece. Era ciudat, deoarece Kirsten nu mai cerea deloc să tragă o fugă până la pensiune pentru a verifica corespondența.

— A sosit doar una, o anunță mătușa Hilma pe Elin când aceasta ajunse. Mătușa Hilma îi făcu semn din cap să meargă la măsuța din hol, fără să se oprească din curățatul cartofilor. Și, îți spun de pe acum, n-a venit nimeni din Germania.

Elin împinse ușa batantă și intră în hol, surprinsă să vadă că plicul îi era adresat ei. Timbrul din colț era din America. Pe cine cunoștea ea în America? Elin întoarse plicul să vadă adresa expeditorului și văzu că plicul venea de la un anume Gunnar Pedersen din Wisconsin. Probabil era unul dintre bărbații care plătiseră pentru biletele lor. Elin deschise plicul cu atenție și citi rândurile scrise în suedeză.

Dragă domnișoară Carlson,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră. Am fost cu toții foarte dezamăgiți să aflăm că dumneavoastră și surorile dumneavoastră nu veți mai veni în satul nostru, aici în Wisconsin. Asta înseamnă că vom rămâne singuri în continuare. Ca să fiu sincer, cei patru prieteni ai mei au fost furioși și nu v-au primit scuzele atât de bine. Însă eu le accept, deoarece cred că înțeleg de ce dumneavoastră și surorile dumneavoastră ați ezita să veniți atâta drum, ca să cunoașteți cinci bărbați străini. Astfel că voi împărți banii pe care i-ați trimis săptămâna trecută celor mai supărați prima dată, ca să-și poată căuta alte mirese de îndată.

Însă, ureau să știți că sunteți încă binevenite aici, să vedeți cu ochii dumneavoastră cum este comunitatea noastră. Poate veți fi

incântate și, poate vă va plăcea și unul dintre noi. Dacă nu, ar fi frumos să ne scriem unul altuia din când în când. Nu pentru că aş aştepta ceva în schimb – ci doar pentru că sunt singur, și ar fi foarte plăcut să vă citesc scrisorile.

Dacă nu vă deranjează, vă voi spune câte ceva despre mine, iar data viitoare când îmi scrieți, puteți să-mi spuneți și dumneavoastră câte ceva despre cum sunteți. Eu am douăzeci și unu de ani și două surori, la fel ca dumneavoastră, însă ele sunt mai mari decât mine și sunt deja căsătorite. În America am venit împreună cu familia mea când aveam zece ani, și l-am ajutat pe tata să parceleze pământul. Eu și tatăl meu avem șaiszeci de acri, dar poate că vom mai cumpăra pământ, când vom putea. Vacilor noastre le merge foarte bine în climatul acesta, care seamănă mult cu cel de acasă. Pe o parte din pământul nostru se întinde o vale mică și frumoasă, înconjurată de dealuri acoperite cu copaci. Aici îmi voi construi eu căsuța. Toată lumea din comunitate ajută la construirea caselor din lemn, dar pe măsură ce fermele noastre prosperă, putem să le facem mai mari și să adăugăm alte camere, să le acoperim cu șindrilă și să le vopsim într-o culoare frumoasă. Acesta este visul meu pentru casa mea. Aș vrea să fie mare și călduroasă, și plină de copii.

În timpul liber, îmi place să creez lucruri din lemn. Lumea spune că mă pricep destul de bine – deși știu că sună ca și cum m-aș lăuda, și nu vreau să fac asta. Însă am făcut mobilă pentru familia mea, inclusiv un leagăn pentru primul copilăș al surorii mele. Oamenii m-au întrebat dacă nu pot să mai fac niște leagăne pentru copiii lor. Așa că, deși nu veți veni în satul nostru, voi avea o grămadă de lucruri cu care să-mi ocup timpul în iarna aceasta. Spun asta ca să nu vă simțiți prost că nu ați venit.

Aș vrea să continui să vă scriu, dacă acceptați, pentru că în scrisoarea dumneavoastră ați părut o persoană foarte sufletistă. Aș vrea să știu ce vă place să faceți și cum trăiți și dacă vă place America la fel de mult cum îmi place mie. De asemenea, ce anume vă lipsește de acasă și ce vă place în America până acum.

Voi încheia acum, având în vedere că am și umplut foaia aceasta, însă sper că nu vă va deranja să vă scriu. Și sper că putem să devenim prieteni. Vă rog să credeți că nu mă aștept la nimic altceva. Doar că e foarte plăcut să te mai aștepte o scrisoare în căsuța poștală, din când în când.

*Cu sinceritate,
Gunnar Pedersen*

Dintr-un motiv anume, scrisoarea lui Gunnar Pedersen o făcu pe Elin să zâmbescă. Își închipui casa lui Gunnar cuibărită la poalele dealurilor acoperite cu copaci și își imaginează cât de frumos ar fi să trăiască din nou la o fermă, lângă pădure, într-un loc unde era liniște și pace, departe de zgomotul și mirosul urât al orașului.

Elin se gândi că nu i-ar fi deloc greu să-i scrie niște rânduri în fiecare săptămână, când trimitea banii. Dar oare ce să-i spună despre ea? Nu avea mai nimic de spus. Poate că Sofia sau Kirsten ar trebui să-i scrie. Cine știe? Poate că schimbul de scrisori va lega o poveste de dragoste pentru una dintre ele. Gunnar Pedersen îi ceruse lui Elin să-i scrie, spunându-i că părea o persoană foarte sufletistă, însă el nu știa adevărul despre trecutul ei.

Elin împături scrisoarea la loc și o puse în plic. Ajunse înapoi la vilă cu mult înainte ca după-amiaza să se fi scurs, dar nu avea unde să meargă altundeva. Elin își găsi surorile la etaj, făcând curat într-unul din numeroasele dormitoare. Sofia vâna ghemotoace de praf cu o cârpă de praf fixată pe un băț, în timp ce Kirsten spăla ferestrele cu soluție de oțet și ziare mototolite. Mirosul de tartă îi lăsă gura apă lui Elin.

— Hej, m-am întors, le anunță ea. Îmi pare rău, Sofia, dar prietenul tău german nu a venit nici acum. Și a sosit o singură scrisoare de la unul dintre burlacii din Wisconsin. Vreți să v-o citesc?

— Nu, mulțumesc, zise Kirsten, continuând să lucreze fără ca măcar să se întoarcă. Depresia tot mai adâncă în care intrase Kirsten o îngrijora pe Elin, care o văzuse înlăcrimată de mai multe ori când Kirsten credea că nu o vedea nimeni. În timp ce făceau

curat, Kirsten nu mai scotea niciun cuvânt, și părea la fel de deznădăjduită ca Sofia în timpul călătoriei spre America.

— S-a întâmplat ceva, Kirsten? Ea clătină din cap. Sper că mi-ai spune dacă s-a întâmplat ceva.

— Sunt bine, nu mă mai sâcăi, zise ea, adunându-și grămada de ziare mototolite și ieșind din cameră.

— Sofia, tu știi ce e cu ea?

— Nu, nu chiar...

— Hai, Sofia, dacă știi ceva, te rog să-mi spui. Încă de când am ajuns, Kirsten era atât de nerăbdătoare să primească o scrisoare, iar acum nici măcar nu mai întreabă dacă a primit ceva.

— Poate că a primit vreo scrisoare zilele trecute și nu ne-a spus.

— Dar singura persoană de acasă care s-ar putea să-i scrie este Nils, iar el nu a scris nimănui. Sunt sigură că ne-ar fi spus dacă Nils ar fi dat de veste.

— Nu, Nils nu e singurul.

— Te rog, Sofia. Spune-mi ce se întâmplă. Cum aș putea s-o ajut dacă nu știu ce e în neregulă cu ea?

Sofia rămase cu privirea în podea, cu cărpa în mână. Când se hotărî în sfârșit să vorbească, aproape că șopti.

— În timp ce te așteptam pe Insula Ellis, Kirsten mi-a spus că e îndrăgostită de Tor Magnusson.

— Fiul proprietarului magazinului? Dar el era prietenul lui Nils, nu al ei.

Sofia clătină din cap.

— Nu-ți amintești că Sofia vorbea mereu cu Tor duminica, după biserică? Și el venea pe jos la fermă să o vadă, chiar și după ce Nils a plecat de acasă? Kirsten mă convingea tot timpul să-i fac treaba, ca să poată să se întâlnească cu el.

— Cred că nu am observat niciodată, zise Elin. Fusesse preocupată cu propriile-i probleme.

— Îți amintești când Kirsten te-a lăsat să aștepți în gară, în ultima zi petrecută în sat? continuă Sofia. Kirsten s-a dus la magazinul lui Magnusson să-și ia rămas bun de la Tor.

— De ce nu mi-a spus că era îndrăgostită de el? Nu aş fi convins-o să vină...

— Nu, s-a întâmplat ceva. Nu mi-a spus ce, dar cred că are legătură cu felul în care a murit tata. Tor i-a frânt inima, Elin. De asta s-a hotărât să vină în America. Când şi-a luat rămas bun de la el în ultima zi, era foarte furioasă. I-a spus că pleacă şi că n-o va mai vedea niciodată, însă Tor a continuat să măture şi nu i-a dat nicio atenţie.

— O să vorbesc cu ea.

Sofia o luă de braţ ca s-o împiedice.

— Nu, Elin. Nu vorbi cu ea. Nu vreau să ştie că ți-am povestit despre secretele ei. Şi-apoi, nu e treaba ta să ai grijă de noi.

— Dar i-am promis mamei...

— Ştiu, ştiu, zise Sofia dându-şi ochii peste cap. Ne spui asta tot timpul. Şi ai făcut o treabă bună, Elin, dar nu mai suntem copii. Nici mama, dacă ar trăi, nu ar putea face nimic pentru Kirsten. Mama nu l-ar fi putut face pe Tor s-o iubească sau să fie de acord să se însoare cu ea, şi nici tu nu poţi. Nu ai tu puterea să le rezolvi pe toate.

Cuvintele Sofiei o mirară pe Elin. Oare asta făcea? Încerca să rezolve totul? Dacă da, nu făcea o treabă foarte bună. Elin se aşeză năucă pe marginea patului, copleşită de sentimentul eşecului.

— Dar vreau atât de mult să le rezolv pe toate, zise ea. V-am promis ție şi lui Kirsten o casă nouă. Şi eu vreau o casă nouă. V-am făcut să bateţi tot drumul ăsta şi acum, parcă totul e aiurea.

Elin îşi aminti că scrisese în jurnalul ei despre cât de pustii se simţea, exact ca o oaie proaspăt tunsă, lipsită de tot ceea ce o încălzise şi o alinase vreodată. Elin fusese atât de hotărâtă să nu se mai simtă niciodată aşa, şi avusese atâtea speranţe că ceea ce pierduse îi va fi înapoiat pe o altă cale! Însă ea şi surorile ei nu aveau nici acum o casă care să fie a lor. Elin ştia că merita să fie pedepsită pentru ceea ce făcuse, dar de ce oare le pedepsea Dumnezeu pe Sofia şi pe Kirsten?

Nu depindea de ea să rezolve totul. Cu toate acestea, Elin avusese grijă de surorile ei atâta timp, încât acum nu mai știa cum să se oprească. Ce alt scop mai avea în viață, în afară de acesta? Elin își dădu seama că îi era teamă să-și trăiască propria viață, teamă că deja își distrusese viața fără putință de întoarcere.

— Nu ești Dumnezeu, îi spuse Sofia încet. Nu depinde de tine să controlezi totul, Elin.

— Știu. Însă Dumnezeu nu a făcut o treabă foarte bună în a avea grijă de noi.

— Poate că doar așa pare. Poate...

Ușa de la dormitor se deschise brusc și doamna Olafson își făcu apariția ținând tava cu prânzul în mâini.

— Aici erați. Aruncați o privire la tava asta. Doamna Anderson nici nu s-a atins de mâncarea de prânz, vedeți? Iar de dimineață i-am dus micul dejun și mi l-a trimis înapoi tot neatins.

— Știți ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Elin.

— *Nej*. Mă tem să deschid gura neîntrebată. Și iată, adăugă ea, uitându-se la picioare. Pisica doamnei Anderson mergea în cerc în jurul picioarelor bucătăresei, apoi se uită la Elin și scoase un mieunat sfâșietor. Vedeți? Nu se poartă niciodată așa. Nu pleacă niciodată de lângă ea. Ceva nu e în regulă, vă spun eu.

— Poate ar trebui să merg la dânsa, zise Elin.

Lui Elin îi era groază să dea ochii cu stăpâna lor – regina din poveste, după cum îi spunea Sofia – de teamă că doamna Anderson s-ar putea înfuria și le-ar da afară pe toate trei. Cu toate acestea, Elin traversă holul către dormitorul ei, cu pisica pășind legănat alături de ea. Ușa era întredeschisă și Elin auzi loviturile bastonului doamnei Anderson, care se plimba prin fața ferestrelor. Elin bătu la ușă.

— Cine e?

— Elin Carlson, doamnă.

— Nu am trimis după tine.

— Știu că n-ați trimis după mine, doamnă, dar ne întrebam dacă sunteți bine.

— Și de ce nu aș fi?

— Doamna Olafson a spus că nu v-ați atins de mâncare.

— Obiceiurile mele alimentare nu o privesc – și de altfel, nu te privesc nici pe tine. Te-am angajat ca să faci curat, nu ca să te amesteci în treburile mele. Pleacă.

Doamna Anderson își continuă plimbarea, în timp ce Elin rămase locului, neștiind ce să facă. În cele din urmă, îngrijorarea ei pentru sănătatea micuței femei fu mai puternică decât teama de a fi concediată. Elin deschise ușa și intră.

— Ți-am cerut eu să intri? Doamna Anderson era în capot, iar părul îi atârna liber în două cosițe lungi.

— Nu... dar am vrut să văd dacă sunteți bine.

— Ei bine?

— Cred că și motanul dumneavoastră își face griji pentru dumneavoastră, pentru că a venit la noi și a mieunat, cerând atenție.

— Trădătorule! îi strigă ea pisicii. Tomte intrase în dormitor înaintea lui Elin și stătea la picioarele stăpânei lui, mișcându-și coada nervos.

— Dacă chiar vrei să știi, am avut niște dureri dimineața asta – dar să nu îndrăznești să le spui fiului meu sau soției lui!

— Să trimit după doctor?

— Nu, n-am nevoie de cretinul ăla. Doamna Anderson nu mai spusese nimic un timp, iar când vorbi din nou, vocea îi era împlânzită. Am o inimă cu probleme, știu asta de mulți ani. Tocmai de aceea m-au prevenit că nu ar mai trebui să am copii după nașterea lui Gustav. Am avut scarlatină când am fost mică.

— Nu luați niciun medicament?

— Doctorul mi-a dat niște pastile pe care le-am luat. Durerea va trece peste puțin timp, numai că mi-e prea greață ca să mănânc, asta-i tot.

— Mama mea m-a învățat să fac ceai cu puțină mentă, bun împotriva greții. Nu vrei să vă fac puțin ceai?

— Hmm. Am și gleznele umflate – ai vreun leac și pentru asta?

— Da, doamnă. O baie cu sare Epsom. Vi le pregătesc pe amândouă, dacă doriți. Doamna Anderson nu se împotrivi, așa că Elin se puse pe treabă.

Doamna Olafson avea toate ingredientele pentru ceai, iar Sofia fugi până la cea mai apropiată farmacie să cumpere sare Epsom. Imediat ce doamna Anderson își cufundă picioarele în apa caldă cu sare, durerea îi trecu, și după ce-și sorbi și ceaiul, putu să mănânce puțină pâine prăjită cu gem de merișoare.

— Știi să umbli cu gramofonul? o întrebă ea pe Elin. Aș vrea să ascult niște muzică în timp ce mănânc, zise ea, arătând spre un aparat așezat pe o etajeră, lângă fereastră. Pe o margine avea o manivelă, iar pe cealaltă – o pălnie imensă.

Doamna Anderson îi arătă lui Elin cum să introducă discul lăcuit în mașinărie și să învârtă manivela, și o clipă mai târziu, se auzi valsul „Dunărea Albastră”. Elin abia aștepta să le spună Sofiei și lui Kirsten că descoperise originea muzicii misterioase pe care o auziseră. Dar ce minune era mica mașinărie – o orchestră într-o cutie!

— Așa e mult mai bine, zise doamna Anderson, luând ultima îmbucătură de pâine prăjită. Iar acum aș vrea să mă îmbrac și să cobor în salonaș.

Elin vru s-o sfătuiască să rămână la etaj și să se odihnească, dar se răzgândi. Salonașul care era scăldat de lumina soarelui era mult mai tihnit și vesel decât dormitorul ei imens. Elin o ajută pe doamna Anderson să se îmbrace și să coboare scările. Regina din poveste se așază în spatele unui mic birou și începu să-și deschidă scrisorile primite, după care scoase la iveală o listă cu nume.

— Voi da o petrecere de Ajunul Solstițiului de vară, îi spuse ea lui Elin. Cu ani în urmă, acasă în Suedia, era sărbătoarea mea favorită. Apoi când ne-am mutat în America, soțul meu a insistat să stăm trei în cea mai scurtă noapte din an. Invitațiile sunt trimise deja.

— Credeți că e înțelept să dați o petrecere, dacă nu vă simțiți bine?

Doamna Anderson o țintui cu privirea, și își țuguie buzele nemulțumită, ca și cum s-ar fi abținut de la un comentariu acid.

— Îmi cer scuze, spuse Elin.

— Să nu începi să-mi spui ce ar trebui să fac, Elin. Am și așa destui care încearcă să facă asta.

— Am vrut doar să spun că având în vedere problemele cu inima, poate ar trebui s-o luați mai ușor câteva zile și să dați petrecerea altă dată.

— Nu mă aștept să înțelegi, ești tânără, însă într-o zi vei ajunge la vârsta mea... de fapt, mai devreme decât crezi. Zilele trec în zbor, tot mai repede cu fiecare an, ca niște cai ce galopează spre linia de sosire. Iar într-o zi te vei trezi și vei vedea o femeie bătrână uitându-se la tine în oglindă.

Elin nu îi răspunse. Doamna Anderson continuă, cu un ton neobișnuit de blând.

— Eu vreau să-mi trăiesc viața cât de mult pot, vreau să mă bucur de lucrurile care îmi fac plăcere – de exemplu, petrecerea asta. Dacă însă voi cădea lată și mă va lăsa inima, prefer să fac asta ținând în mână un pahar de vin bun și petrecând cu prietenii mei, mai degrabă decât zăcând într-un pat de suferință așteptând să mor.

Elin încuviință din cap, tăcută.

— Acum spune-mi, zise doamna Anderson cu vocea ei puternică și aspră ca de obicei, voi știți cum să serviți oaspeții la o petrecere formală?

— Nu, doamnă.

— Știți cum se pune masa? Cum să aranjați toate paharele și tacâmurile?

— Nu, îmi pare rău.

— Ei bine, atunci va trebui să vă arăt. Am invitat unsprezece persoane, plus eu. Vom începe seara în salon, cu aperitive și băuturi.

Elin habar nu avea ce erau acelea, dar nu vru s-o întrerupă.

— Felul principal se va servi în sala de mese, desigur, după care vom servi cafea și desert și ceva băuturi ușoare în salon. Mă

aștept să fie o seară foarte plăcută. Am pregătit un meniu pentru doamna Olafson, zise ea, dându-i lui Elin o altă foaie de hârtie. Vreau să pregătească toate bunătățile specifice Solstițiului de vară – heringi marinați, cartofi noi cu mărar și smântână, căpșuni și frișcă. Una dintre voi va trebui s-o ajute la bucătărie, cu toate felurile de mâncare.

— Da, doamnă. O vom ajuta bucuroase.

— S-ar putea să trebuiască să mergeți la piață cu ea, și s-o ajutați cu cumpărăturile. Tu și Kirsten veți servi musafirii, însă Sofia nu trebuie să-și pună uniforma de servitoare. Vreau să fie foarte elegantă. V-a spus că va cânta pentru noi?

— Ne-a spus. Dar cred că e îngrozită de gândul acesta.

— Treaba ei. Mi-a făcut o promisiune. Are ceva drăguț cu care să se îmbrace?

— Hainele ei de duminică sunt foarte... ei bine, foarte suedeze, doamnă. Sunt hainele pe care le-am purtat în ziua în care ne-ați angajat. Atunci ați spus că arătam ca niște țărăncuțe.

— Nu, nu, nu. Hainele alea nu-i vor servi la nimic. Du-te mâine dimineață cu ea la magazinul lui Marshall Field și cumpără-i ceva frumos de îmbrăcat. Îți voi da cartea mea de vizită și o scrisoare de prezentare. Spune-le să treacă totul în contul meu... Și apropo, de ce nu ești îmbrăcată cu uniforma? De ce ești în haine de stradă?

Elin nu-și aminti imediat motivul.

— Pentru că... ei bine, e după-amiaza mea liberă și...

— Și ai făcut toate astea pentru mine în ziua ta liberă?

— Da, doamnă.

— Hmm... atunci cred că ar trebui să-ți dau liber jumătate de zi mâine.

— Nu e nevoie, doamnă. Am terminat azi tot ce aveam de făcut.

Doamna Anderson se forță să se ridice, iar Elin se aplecă s-o ajute, luându-i brațul. Regina din poveste nu se mai împotrivi, cum făcuse până atunci.

— Vom merge în sala de mese acum, și vă voi învăța cum să puneți masa și să serviți felurile de mâncare așa cum se cuvine.

Doamna Anderson traversă holul șchiopătând, oprindu-se să se uite în bibliotecă. Stătu o vreme în pragul ușii, după care se întoarse și intră în salon, uitându-se de jur împrejur. Apoi, traversă holul și intră în sala de mese.

— Ați făcut o treabă minunată, zise ea. Vocea îi era foarte moale și un pic emoționată. Casa mea arată frumos din nou. Vă mulțumesc.

CAPITOLUL 28

Clinchetul soneriei de la ușa de la intrare răsună în tot antreul. Kirsten deschise ușa enormă, iar în prag apărură un cuplu de suedezi de vreo treizeci de ani, îmbrăcați după modelul american.

— *God afton**, salută ea. *Välkommen*. Pot să vă iau hainele?

Doamna Anderson îi dăduse lui Kirsten sarcina de a deschide ușa musafirilor ei la cină și de a le lua hainele și pălăriile. Kirsten conduse tânărul cuplu în salon, unde Elin servea aperitive și puncte. Kirsten o trase deoparte.

— Credeam că toți oaspeții reginei din poveste vor fi în vârstă, ca și ea, îi șopti Kirsten.

— Șșș. Nu uita că doamna Anderson aude foarte bine.

— Și de ce crezi că și-a invitat fiul și pe nevasta lui? Am crezut că nu se înțeleg.

— Așa e, dar cred că vrea să le demonstreze că e sănătoasă și capabilă să trăiască singură.

— Așa și e? Adică e sănătoasă?

Elin dădu din umeri.

— Cine știe?

— Cred că Sofia își roade unghiile de nervi, stând ascunsă în bucătărie și așteptând s-o cheme să cânte. Oare cum e?

— Ultima dată când am fost în bucătărie, era ocupată s-o ajute pe doamna Olafson cu cina. Acum hai să ne întoarcem la treabă.

Elin continuă să le servească noilor oaspeți niște puncte, iar Kirsten se întoarse în grabă în antreu. Afară era încă lumină în ajunul celei mai lungi zi din an, chiar dacă Chicago nu era un oraș atât de nordic ca Suedia. Kirsten se întreabă dacă Tor sărbătorea festivalul acasă, și dacă urmărea dansul fetelor din sat, în jurul

*În suedeză, *Bună ziua*, (n.ed.).

stâlpului decorat cu panglici. Ajunul Solstițiului de vară era o noapte magică pentru dragoste. Conform tradiției, dacă culegeai șapte feluri diferite de flori sălbatice la întoarcerea acasă de la festivități și le puneai sub pernă, îți visai viitorul soț. Kirsten ar fi putut să jure că îl visase pe Tor.

Clinchetul soneriei o trezi din reverie, iar când Kirsten deschise ușa, domnul neînsoțit care stătea în prag îi păru cunoscut. Abia în următoarea clipă realizează că era bărbatul care o auzise plângând la pensiune, cu o săptămână în urmă, și îi împrumutase batista lui.

— Oh, dumneavoastră sunteți! ... Hmm, domnul Lindquist, nu-i așa?

— Da, zise el încruntându-se, ca și cum ar încerca să-și amintească unde o mai văzuse. Sprâncenele deschise la culoare se uniră gânditoare, cu câteva nuanțe mai deschise decât părul și mustața de culoarea nisipului. În ziua în care se întâlniseră, Kirsten nu se uitase cu atenție la el, dar acum, după ridurile fine din jurul ochilor, își dădu seama că bărbatul era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ea.

— Ah, da, zise el într-un sfârșit. Sunteți domnișoara de la... sunteți nepoata doamnei Larson, nu-i așa?

— Da, rosti Kirsten cu privirea în podea, stânjenită la gândul că își pierduse stăpânirea de sine în fața lui. Intrați, vă rog. Vă iau eu pălăria și mantoul. Bărbatul și le scoase, iar Kirsten le luă și așeză haina pe braț. Pe aici, vă rog. Doamna Anderson și musafirii dumneaei sunt în salon.

— Nu vă deranjați să mă conduceți, găsesc eu salonul. Kirsten îl privi îndepărtându-se și observă ce frumos era îmbrăcat. Bărbatul era zvelt și asta îl făcea să pară încă și mai înalt decât își amintea Kirsten. Se gândi că era ciudat că venise singur, apoi realizează că dacă ar fi avut o soție, nu ar fi stat la pensiunea mătușii Hilma.

În timp ce Kirsten ridică mantoul de pe braț ca să-l pună pe umerăș în dulap, din buzunar căzu ceva pe podea. Kirsten se aplecă și ridică un portvizit din piele, de mărimea unei palme.

Înăuntru era o fotografie cu domnul Lindquist împreună cu o femeie și un copilăș. Femeia era foarte frumoasă, avea părul de un blond foarte deschis și niște trăsături delicate. Băiețelul, care avea vreo doi anișori, semăna foarte bine cu mama lui, inclusiv părul lui deschis la culoare. Probabil că domnul Lindquist stătea la pensiune în timp ce își aștepta familia să sosească din Suedia.

Privind fotografia, ochii lui Kirsten se umplură de lacrimi, amintindu-și de Tor și de copilul despre care nu știa că există. Ei trebuiau să fie împreună, să formeze o familie ca cea din fotografie. Dar era imposibil. Visul ei, acela de a-și trăi viața împreună cu Tor nu avea să se realizeze niciodată. Kirsten își șterse lacrimile în grabă și puse fotografia înapoi în buzunarul hainei domnului Lindquist.

Faptul că-l întâlnise din nou, îi reînvia lui Kirsten durerea, o făcu să re trăiască ziua în care citise acea scrisoare îngrozitoare de la tatăl lui Tor. Kirsten închise ochii și trase adânc aer în piept, ca să-și recapete stăpânirea de sine. Trebuia să treacă de seara aceasta fără să cedeze, iar mai târziu, noaptea, singură în patul ei, va putea să-și dea frâu liber lacrimilor. În momentele acelea se chinuia cu întrebarea la care nu avea încă nu răspuns: Ce va face cu copilul?

Mai târziu, petrecerea se mută în sala de mese, iar Kirsten se concentrează să servească masa pentru doamna Anderson și cei unsprezece oaspeți ai ei. Cel mai tare se temea să nu verse ceva pe unul dintre musafiri și astfel să le strice seara. Minuțiosul festin progresa încet, luând câteva ore, iar Kirsten trase cu urechea la conversația de la masă în timp ce servea. Astfel află că domnul Lindquist lucra la ziarul suedez fondat de soțul doamnei Anderson, pe care îl conducea în prezent fiul acesteia. De fapt, majoritatea musafirilor aveau o legătură sau alta cu ziarul.

Când se ajunsese la desert, pe Kirsten o dureau deja picioarele, dar cel puțin munca îi ținea gândul departe de supărarea ei.

— Acestea sunt ultimele farfurii cu desert, anunță ea, intrând în bucătărie pe ușa batantă. Cred că sunt gata să... Kirsten se opri brusc. Sofia îmbrăcase noua fustă și noua cămașă pe care ea și

Elin le cumpăraseră de la magazinul american. Elin o ajutase să-și prindă părul sus. Astăzi, Sofia împlinea șaptesprezece ani.

— Sofia, arăți minunat, îi spuse Kirsten. Petrecerea asta ar fi trebuit să fie pentru tine.

— Am fost atât de prinse cu pregătirile pentru cină, zise Elin, încât nu am apucat să facem nimic ca să sărbătorim. Nici măcar nu ți-am cumpărat un cadou.

— Nu-i nimic, răspunse Sofia.

— I-am promis că-și va putea lua ceva dulce în următoarea zi pe care o va avea liberă, zise Elin.

— Dar n-am nevoie de nimic. Hainele astea noi sunt cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea.

Fusta lungă, neagră, era simplă, dar elegantă, iar bluza din mătase albă avea nenumărate pliuri mici și volănașe delicate care o făceau pe Sofia să arate ca o prințesă. Însă Sofia era la fel de albă precum cămașa pe care o purta.

— Te simți bine? o întreabă Kirsten. Arăți de parcă o să leșini dintr-o clipă în alta. Poate mai bine te-ai întinde câteva minute.

— Nu se poate, zise Elin. Trebuie să mergă să cânte imediat.

— Simt că nu pot să respir. Nici nu știu cum voi reuși să cânt.

— Nu te-am strâns prea tare, nu? o întreabă Elin.

Sofia clătină din cap. Era speriată de moarte.

— Nu-ți face griji, încercă s-o liniștească Elin. Toți musafirii sunt niște oameni foarte cumsecade.

— Cu excepția nurorii Bettina, adăugă Kirsten.

— Ei bine, da. Cu excepția ei. Dar nu-i auziți râzând? Toată lumea se simte foarte bine. Nu cred că ai motive să-ți faci griji. Ai o voce foarte frumoasă, Sofia. Vor fi încântați să te asculte.

— Ce le vei cânta? o întreabă Kirsten.

Sofia ținu sus cartea de cântece a mamei lor.

— Câteva cântece de aici. Am căutat în valiză după cartea mamei. Mâna îi tremura ca o ramură în bătaia unui viscol de iarnă. Kirsten nu știu ce să-i spună ca să-i înlăture teama, așa că o trase spre ea și o îmbrățișă.

Când veni timpul ca Sofia să se alăture oaspeților din salon, Kirsten o luă de braț și o conduse spre ușă.

— Închide ochii și imaginează-ți că-i cânti bărbatului pe care îl iubești, îi șopti ea Sofiei.

Sofia dădu din cap, apoi inspiră adânc și își făcu apariția în cameră.

Kirsten și Elin ascultară la ușă cum doamna Anderson o prezentă pe Sofia, fără să menționeze că era de fapt, servitoarea ei, spunând doar că ajunsese de curând din Suedia și că le va cânta. Una dintre musafiri fu de acord să o acompanieze la pian, și în clipa în care Sofia începu să cânte, în cameră se așternu liniștea. Avea o voce cu adevărat deosebită, și părea să cânte fără cel mai mic efort, astfel că nimeni nu își dădu seama câte emoții avea. Pe Kirsten o trecură fiorii, ascultând-o.

Sofia era atât de tânără, de nevinovată și de frumoasă. Avea toată viața înainte, plină de promisiuni, însă dacă se afla despre copilul lui Kirsten, viitorul îi va fi distrus.

— Kirsten, tu plângi, se îngrijoră Elin. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Kirsten își șterse obrazii și minți. Doar că sunt atât de mândră de mica noastră Sofia. Arată minunat, nu-i așa?

Kirsten se întrebă cât timp va mai reuși să-și ascundă disparea. Zi după zi, se gândea neîncetat la copil și la Tor, precum și la situația fără ieșire în care se afla. Surorile ei începuseră să vadă că era tristă tot timpul și o auziseră plângând în toiul nopții. Deja începeau să pună prea multe întrebări și, în ciuda faptului că adevărul era o povară mult prea grea pentru umerii ei, nu suferea gândul de a se descărca în fața surorilor ei. După ce citise jurnalul lui Elin, Kirsten știa cât de mult suferise și ea, iar acum, odată ce adevărul va deveni evident, Elin și Sofia vor fi disprețuite și mai mult. Măcar dacă ar ști ce să facă.

În clipa în care Sofia termină de cântat, doamna Anderson și musafirii ei începură s-o aplaude. Ceruseră cântec după cântec, toate cântecele din folclor care se cântau în mod tradițional în Ajunul Solstițiului de vară. Kirsten aruncă o privire pe ușă

și văzu că Sofia începuse să se relaxeze, iar după zâmbetul timid de pe chipul ei, Kirsten își dădu seama că se simțea bine cântând.

— Silvia, e disponibilă fata? o întrebă una dintre musafire pe doamna Anderson. Mi-ar plăcea tare mult să cânte și la una din petrecerile mele.

— E o altă Jenny Lind, Privighetoarea suedeză, zise altcineva.

La puțin timp după ce oaspeții începură să se retragă, Kirsten urcă în grabă la etajul trei și luă batista domnului Lindquist, pe care o spălase, apretase și călcase, și i-o înapoie când îi dădu mantoul.

— Vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră din ziua aceea, domnule Lindquist.

— Nu aveți de ce.

După ce își îmbracă haina, bărbatul își duse mâna stângă în buzunar și se încruntă mirat. Căută apoi repede și în celălalt buzunar, iar pe chip îi apăru o expresie de ușurare când scoase din buzunar portvizitul din piele. Kirsten îl pusese în buzunarul greșit. Bărbatul o privi oarecum ciudat și își introduse portvizitul în buzunarul stâng. Kirsten se întoarse să ia din dulap paltonul unui alt musafir, iar domnul Lindquist îi spuse noapte bună.

Când Kirsten și surorile ei terminară de strâns și de spălat toate vasele, era deja miezul nopții. Kirsten era amorțită de oboseală și pe punctul de a ceda supărării. În schimb, sus în dormitorul lor, Sofia strălucea de fericire în timp ce își îmbracă cămașa de noapte.

— Ai fost grozavă, o lăudă Elin. Mi-aș fi dorit ca în seara asta să te fi putut asculta și mama.

— Poate că m-a ascultat de acolo de sus, din rai, zise Sofia.

— Ar fi fost foarte mândră de tine, zise Kirsten. Eu cu siguranță am fost.

— Măine este dimineața mea liberă, zise Elin, dar cred că ar trebui s-o ia Sofia. N-a fost corect să trebuiască să muncești de ziua ta.

— Tu și Kirsten ați muncit mult mai mult decât mine. Și-apoi, mai degrabă mi-aș lua liberă seara pe care mi-a dat-o doamna Anderson, ca să nu lipsesc de la ora de engleză.

Kirsten știa că motivul pentru care Sofia încerca să învețe engleza era ca să poată să comunice cu bărbatul pe care-l întâlnise pe Insula Ellis. Sofia încă mai credea că el va încerca s-o găsească, chiar dacă trecuseră trei săptămâni de atunci. Kirsten încercase să o prevină despre suferința unei inimi frânte, dar Sofia nu o ascultase. Kirsten începu să și-l închipuie pe Tor dansând cu o altă fată în jurul stâlpului decorat, iar gândurile negre o aduseră iar în pragul disperării.

— Kirsten? Elin îi vorbise ei, dar Kirsten era pe altă lume.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

— Ziceam că ar trebui să-ți iei mâine dimineață liber și să mergi la biserică. Ai fost foarte tristă în ultimele zile.

— Nu sunt *tristă*, zise ea iritată. De ce încerci să faci pe toată lumea să meargă la biserică în locul tău? De ce nu mergi *tu*?

— Deoarece cred că doamna Anderson este extenuată după petrecere și ar trebui să rămân acasă ca să am grijă de ea.

Kirsten își bătu perna de câteva ori ca să înlăture ghemotoacele – și ca să-și alunge nervii – apoi se sui în pat.

— Bine. Dacă ești atât de nesăbuită încât să renunți la timpul tău liber, atunci îl iau eu bucuroasă.

A doua zi, Kirsten nu simți imboldul să meargă la biserică, și totuși se îmbracă cu hainele ei de duminică și ieși din casă. Pe drum spre biserică putea să-și lase lacrimile să-i curgă în voie pe obraji, iar după aceea, va merge în părculețul din apropiere și va sta un timp pe o bancă. Trebuia să se gândească ce să facă.

Poate că ar trebui să ia toți banii din următoarea leafă și să fugă undeva până după nașterea copilului. Dar unde? Din ce să trăiască? Kirsten nu avea nicio idee.

Ajunsă la biserică, Kirsten urcă scările preocupată, cufundată în gândurile ei. Cineva îi deschise ușa.

— Bună dimineața, domnișoară Carlson. Kirsten își ridică privirea, surprinsă. Era domnul Lindquist. Mi-a plăcut foarte mult cum a cântat sora dumneavoastră aseară. Are o voce excepțională.

— Da... mulțumesc pentru apreciere, mormăi ea intrând repede în biserică. Kirsten își aminti fotografia domnului Lindquist și îl urî. De ce nu putea și Tor să o iubească cum își iubea el soția, purtându-i poza oriunde mergea? De ce nu putea și Tor să fie un tată iubitor?

Kirsten nu reuși să cânte niciun imn. Abia putu să fie atentă la slujbă. Când însă se concentrează din nou la slujbă, văzu că pastorul se pregătea să boteze un copil. Kirsten văzu cât de fericiți erau părinții și nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Făcuse o greșală că venise aici.

Kirsten se ridică în picioare și ieși în grabă din strană, indiferentă la câți oameni călca pe picioare în timp ce fugea afară din biserică. Kirsten pășea orbește, cu lacrimile scăldându-i obrajii, nefiind atentă și nepăsându-i pe unde mergea. Fără un nume sau un tată, copilul ei nu va fi niciodată botezat în biserică. Când se va afla adevărul, va fi exclusă din comunitatea religioasă. Își distrusese viața – și distrusese și viețile surorilor ei.

Kirsten își târa picioarele înainte, ca și cum ar fi înfruntat nămeți de zăpadă purtați de un viscol hain, fără nicio speranță să ajungă la destinație. Acum înțelegea disperarea tatălui ei, cum se simțise atât de înnebunit de durere, încât nu mai voise să trăiască. Nici ea nu mai voia să trăiască.

Ar trebui să-și curme viața chiar acum, cât surorile ei nu erau acolo s-o oprească. Tot ce trebuia să facă era să pășească în fața unui tramvai și să termine odată cu toate. Ea și copilul ei ar muri împreună. Tor și familia lui nu voiseră să audă de niciunul dintre ei.

Va acționa repede, fără să se gândească. Tatăl ei încercase să facă să pară că fusese un accident, și așa ar trebui să facă și ea. Tramvaiul aluneca pe șine ca un tren, dar trecea chiar prin centrul străzii, pe lângă toate trăsurile acelea trase de cai, deci nu ar putea

să vireze ca s-o evite. Kirsten văzu unul venind și ieși din curbă, închizând ochii în timp ce se îndreptă spre el.

Însă în loc de impactul nimicitor al vehiculului, Kirsten simți niște brațe care o apucară de talie, trăgând-o deoparte. Își pierdu echilibrul și căzu cu fața în jos, aterizând greu pe pavaj. Persoana care o salvase se prăbuși peste ea.

Kirsten se simți uimită și rănită... și foarte dezamăgită să fie în viață. Scurpă praful pe care-l înghițise și simți gustul de sânge de la buza pe care și-o mușcase. Fața și brațele îi erau zgâriate de la caldarâmul din cărămidă și o usturau.

— Sunteți bine? o întrebă salvatorul ei în suedeză. V-am lovit? Kirsten se uită în sus în timp ce el făcea eforturi să se ridice.

Domnul Lindquist.

— Oh, nu, murmură ea.

Bărbatul îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, dar Kirsten își acoperi fața. El se aplecă s-o ridice în picioare, după care o conduse înapoi pe trotuar, asigurând mulțimea de oameni care începuse să se adune, că era în regulă. Le vorbi în engleză.

Kirsten începu să plângă, vrând să rămână acolo jos, în mijlocul trotuarului, însă domnul Lindquist o cuprinse ferm cu brațul și o sprijini, ținând-o în picioare. Kirsten nu vedea încotro se îndreptau din cauza lacrimilor care nu încetau să-i curgă pe obraji. Din fericire, el nu-i adresă niciun cuvânt.

În cele din urmă, se opriră în părculețul din apropierea pensiunii. Domnul Lindquist o conduse la o bancă și o sili să se așeze. Kirsten știa că ar fi trebuit să-i mulțumească pentru că-i salvase viața, dar nu se simțea recunoscătoare. Dacă ar fi murit, ar fi pus capăt și durerii pe care o simțea.

— De ce m-ați urmărit de la biserică? întrebă ea când își recăpătă în sfârșit controlul asupra propriilor emoții.

— Am văzut că erați supărată și am presimțit că veți... ei bine, că veți încerca să vă faceți rău. Se pare că nu m-am înșelat.

— Cum îndrăzniți! exclamă ea furioasă. Nici măcar eu nu știam ce voi face, cum ați putut ști dumneavoastră?

Pentru o clipă, el nu spuse nimic, apoi rosti încet:

— Pentru că și eu am încercat odată să-mi iau viața. Domnul Lindquist își dădu la o parte măneca paltonului și manșeta cămășii, dând la iveală o încheietură crestată, lucioasă. După ce ai trecut prin disperarea prin care am trecut eu, o recunoști când o vezi la alții.

— Trebuia să mă lăsați să mor. Viața mea e distrusă. Surorile mele... Kirsten nu putu să-și termine fraza, și își acoperi din nou chipul cu mâinile.

El băgă mâna în buzunar, iar Kirsten crezu că îi va oferi batista lui, însă el scoase fotografia pe care ea o văzuse cu ocazia petrecerii din seara precedentă, și i-o întinse.

— Aceasta este soția mea, Flora, și fiul nostru, Torkel. El are patru ani acum. Domnul Lindquist se opri, ținându-și pumnul la gură, în încercarea de a-și stăpâni emoțiile. Flora a murit în urmă cu doi ani, în Suedia, la nașterea celui de-al doilea copil al nostru. Bebelușul a murit și el. Din acel moment nu am crezut că pot să trăiesc fără ea, și nici nu am vrut să încerc.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— După ce am încercat să-mi curm viața, prietenii și familia m-au sfătuit să mă mut în America și să încep o viață nouă aici, să mă îndepărtez de toate amintirile. Aici ar trebui să întâlnesc pe altcineva, apoi să-l aduc și pe Torkel să locuiască cu mine, odată ce m-am stabilit undeva. Însă durerea mea e nesfârșită. Am încercat s-o uit pe Flora, dar nu am reușit. Încă o iubesc, zise el, luând fotografia de la Kirsten și punând-o înapoi în buzunar, fără să se uite la ea, dar nescotându-și mâna din buzunar.

Aș vrea să trimit după fiul meu în Suedia, continuă el. El e tot ce mi-a rămas de la Flora. Însă acum nu sunt în stare să am grijă de el așa cum ar trebui – și nu mă refer la mâncare, la haine sau la o casă. El are nevoie de dragoste, domnișoară Carlson, iar mie nu mi-a mai rămas nimic de dăruit. Domnul Lindquist oftă și își plecă capul, ațintindu-și privirea în pământ, așteptând.

Kirsten era conștientă că era rândul ei să-și spună povestea, dar îi era teamă. Un om care își iubea soția și copilul cu dragostea pe care o simțea domnul Lindquist, ar fi fost îngrozit să afle că ea alesese să-i curme viața copilului ei, odată cu a ei. Soția și copilul său ar fi dat orice să fie în viață. Cu toate acestea, Kirsten îi datora o explicație după ce îi salvase viața.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, domnule Lindquist. Când vă voi spune de ce nu am mai vrut să trăiesc, veți regreta că m-ați salvat. El așteaptă în tăcere.

— Am fost îndrăgostită... nu, încă iubesc... un bărbat de acasă, din Suedia. Tor mi-a spus că și el mă iubește, dar m-a mințit... astfel că... Kirsten nu reușea să-și adune curajul să-i spună domnului Lindquist despre copil. Secretul ei era mult prea rușinos. Niciunul dintre ei nu mai spusese nimic. Kirsten auzi păsărele ciripind în copaci și îi păru rău pe ele pentru veselia lor.

Am plecat din Suedia pentru că tatăl lui Tor nu ne lăsa să ne căsătorim. Tatăl lui este un om important în sat, iar tatăl meu... Kirsten se opri, incapabilă să rostească cuvintele cu voce tare, mai cu seamă că tocmai încercase să facă același lucru pe care îl făcuse el. Când Tor a fost silit să aleagă între dorințele mele și voința tatălui lui, i-a părut mai mult de magazinul pe care îl va moșteni într-o zi de la el, decât de căsătoria cu mine.

— Înțeleg, zise el încet. Vă voi scuti de prelegerile conform cărora sunteți foarte tânără și veți găsi cu siguranță dragostea într-o zi. Le-am auzit și eu și nici eu nu cred niciun cuvânt din ele.

Kirsten trase adânc aer în piept, încă suspinând, apoi îl dădu afară.

— În ziua când ne-am întâlnit prima oară la pensiune, tocmai promisem o scrisoare de la tatăl lui Tor. De când am plecat din Suedia, am început să-i scriu lui Tor, însă tatăl lui i-a ars toate scrisorile, fără să-l lase să le citească. Mi-a spus să nu-i mai scriu.

Domnul Lindquist rămase tăcut pentru o clipă, apoi spuse:

— Cred că nu sunt în măsură să vă critic pentru faptul că v-ați aruncat în fața unui tramvai. Și nici nu vă voi amăgi spunându-vă că durerea pierderii omului pe care-l iubiți va trece curând. Însă e adevărat că acum regret faptul că am încercat să-mi iau viața. Fiul meu merită să aibă măcar un părinte. Și cred că și dumneavoastră, domnișoară Carlson, veți fi bucuroasă într-o zi pentru faptul că viața dumneavoastră nu s-a sfârșit azi.

— Nu aveți cum să știți asta sigur, zise ea cu amărăciune. Nu aveți cum să știți dacă viața mea va fi vreodată mai bună.

— E adevărat, nu am de unde să știu asta. Însă aseară v-am văzut pe dumneavoastră și pe surorile dumneavoastră și mi-am dat seama că vă iubiți foarte mult una pe alta. Cred că ele ar fi foarte îndurerate să vă piardă.

Kirsten știu că el avea dreptate. Ea, Elin și Sofia plânseseră la prea multe morminte deja. Ar fi foarte greu pentru ele să îndure încă o pierdere. Însă dacă ea trăia, dezonoarea ei se va răsfrânge și asupra lor.

— Sinuciderea este un păcat împotriva suveranității lui Dumnezeu, continuă domnul Lindquist. Sunt convins de asta acum. Prin faptul că am încercat să-mi curm viața, am dat de înțeles că știu mai multe despre viitor decât Dumnezeu. Mi-am luat viața în propriile mâini când de fapt, suveranitatea asupra vieții și morții mele îi aparțin doar Lui.

— Dar cum poate să vă mai pese de ceea ce crede Dumnezeu, când El v-a luat soția și copilul? îl întreabă ea mâniașă. Și eu mi-am pierdut ambii părinți, și încă nu am putut să-L iert!

Până atunci, Kirsten nu își conștientizase mânia, însă își dădu seama de adevărul cuvintelor ei în momentul în care le rosti. Iat mânia pe care o simțea împotriva lui Dumnezeu era motivul pentru care se afla în acest necaz. Kirsten se simțise atât de nefericită, atât de neiubită după moartea părinților ei și după plecarea fratelui ei de acasă, încât căutase alinare la Tor. Nu voise decât să fie ținută în brațe și iubită, ca să mai simtă și altceva în

afară de durere și pustiire. Toată lumea din jurul ei murea și ea voise să se simtă vie din nou. Dumnezeu o părăsise, dar Tor nu, astfel că ea îi întorsese spatele și se apropiase de Tor.

— Nu spun că mi-a fost ușor să-L înțeleg pe Atotputernicul, zise domnul Lindquist, sau că mi-a venit ușor să-l accept vrerea, însă am știut că trebuie să încerc. Viața cu Dumnezeu e adesea foarte grea, dar viața fără El e de neîndurat.

Minute întregi trecură în timp ce domnul Lindquist privea în gol, în depărtare. Când Kirsten își ridică privirea spre el, văzu că ochii-i erau plini de durere. Erau de un albastru atât de pal, încât s-ar fi părut că lacrimile le-ar fi spălat toată culoarea. Kirsten observă că își ținea mâna în buzunarul de la haină – cel care adăpostea fotografia.

Acum, după ce își mărturisiseră secretele, Kirsten se gândi că va trebui să se evite unul pe altul. Ar fi fost prea stingheritor să se mai întâlnească din nou.

— Ar trebui să plec, zise ea. El își așază mâna pe brațul ei.

— Nu încă, spuse el încet. Mâna lui era caldă și grea.

Oare cât trecuse de când nu mai simțise atingerea lui Tor? O lacrimă căzu la gândul că niciun bărbat nu o va mai ține în brațe și nu o va mai săruta de acum înainte. Kirsten așteptă. Domnul Lindquist își retrase mâna și își scoase în același timp cealaltă mână din buzunar, împreunându-le pe genunchi. Bărbatul trase adânc aer în piept.

— Aș vrea să vă ajut, domnișoară Carlson. Îmi dau seama că aveți nevoie să vorbiți cu cineva și că nu puteți să vă împărtășiți durerea cu surorile dumneavoastră. Nu pot să vă dau răspunsuri, însă pot să vă ascult.

— Dar de ce? Nici măcar nu mă cunoașteți. Lucrez ca servitoare, sunt un nimeni. De ce ați vrea dumneavoastră să-mi ascultați mie durerea?

— Pentru că aș vrea să plec azi de aici fără să-mi fac griji că veți încerca același lucru în zilele care urmează. După ce am încercat să fac și eu asta, Dumnezeu mi-a trimis un prieten care

m-a ascultat, zise el, arătând către încheietura sa, și de atunci nu am mai simțit nevoia să încerc din nou.

— Nu... nu știu ce să spun, domnule Lindquist.

— Poate că ar trebui să începeți să-mi spuneți pe nume – Knute.

— Și dumneavoastră puteți să-mi spuneți Kirsten.

— Ne vom întâlni aici de câte ori ai timp liber, Kirsten. Poți să-L iei pe Dumnezeu la rost și să spui orice, și te asigur că nimic nu mă va șoca. Probabil că am spus și eu aceleași lucruri – sau mai rău. Dar te va ajuta să le rostești cu voce tare. Pe mine m-a ajutat. Măcar nu mai sunt furios, deși durerea a rămas. Când mai ai liber?

— Joi după-amiază.

— Bine, atunci joi, la ora prânzului voi fi aici, dacă vremea îmi va permite.

Kirsten nu știa ce rost are să vorbească cu el, mai ales că nu putea să-i împărtășească care era de fapt problema ei, însă fu de acord, știind că putea oricând să-i trimită un bilet prin care să anuleze întâlnirea, dacă se răzgândea.

— Dacă ești gata, te conduc acasă, zise el.

— Dar dacă mă conduci până la vilă, nu vei mai prinde masa de duminică la pensiune.

El zâmbi abia vizibil.

— Nu-i așa o pierdere. Și sunt încă destul de sătul de la masa de aseară.

Kirsten și Knute mai stătură pe bancă încă un timp, în tăcere. Kirsten așteptă până ce fu convinsă că nu mai avea lacrimi să verse și își putea controla emoțiile, după care îl lăsă pe domnul Lindquist să o conducă acasă. De îndată ce casa se văzu în depărtare, Kirsten se opri locului.

— Nu vreau ca surorile mele să ne vadă împreună. Vor pune prea multe întrebări.

— Înțeleg. Pe joi, atunci. Și între timp, promite-mi că nu vei face nicio nebunie.

— Promit.

Knute o salută ducându-și degetele la pălărie.

— O zi bună, atunci.

În noaptea aceea, în pat, Kirsten se gândi la oferta domnului Lindquist. El îi promisese să-i asculte necazurile, dar ea nu credea că va fi vreodată în stare să-i spună întregul adevăr. Și-apoi, și el recunoscuse că era posibil să nu aibă răspunsuri la toate.

În celălalt capăt al camerei, Sofia citea din Biblie, iar Elin scria în jurnal. Kirsten își întoarse degrabă privirea, rușinată că-i citise jurnalul. Se gândi la curajul și hotărârea de care dăduse dovadă Elin pentru a le salva pe toate trei de unchiul Sven, și știu că domnul Lindquist avea dreptate despre dragostea pe care și-o purtau una alteia. Dragostea nu se dovedea cu vorbe goale, ca acelea pe care i le spusese Tor. Dragostea se demonstra prin sacrificiu, așa cum făcuse Elin.

Kirsten se bucură că domnul Lindquist o împiedicase să-și ia viața. Sinuciderea tatălui ei nu păcălise pe nimeni, și nici a ei nu ar fi făcut-o. Dacă ar fi murit, Kirsten le-ar fi distrus noua viață din America, la fel cum sinuciderea tatălui lor le distrusese viața acasă, în Suedia. Însă trebuia să găsească o soluție pentru sarcină, și asta cât de curând, înainte ca păcatul pe care-l comisese să le distrugă viețile.

CAPITOLUL 29

Joi, Sofia veni în grabă în salonaș, întrebându-se de ce trimisese doamna Anderson după ea, și nu după Elin sau Kirsten.

— M-ați chemat, doamnă? o întrebă ea.

Regina din poveste coborî ziarul pe care începuse să-l citească și sorbi o înghițitură de cafea.

— Aici este un articol care te-ar putea interesa, îi răspunse doamna Anderson, împingându-i peste masă o altă secțiune a ziarului. Sofia se întrebă dacă era vorba despre alte vești cu privire la Insula Ellis, însă ziarul era deschis la pagina socială.

— Dă-i drumul și citește, o îndemnă doamna Anderson, bătând ușor unul dintre articole cu degetul ei împodobit cu inele.

Sofia scană articolul cu privirea. Povestea despre petrecerea pe care o găzduise doamna Anderson și îi pomenea pe toți invitații. Apoi, Sofia citi: *Distracția serii a fost o tânăra privighetoare din Suedia, pe numele său, Sofia Carlson, a cărei voce extraordinară semăna neobișnuit de mult cu vocea legendarei Jenny Lind. Cu siguranță vom auzi mai multe despre acest tânăr talent fenomenal în lunile care vor urma.*

Sofia își ridică privirea, neștiind ce să spună.

— Autoarea acestui articol îmi este prietenă, și s-a numărat printre musafirii din seara aceea. Mi-a trimis și acest bilet de mulțumire, zise doamna Anderson, ținând sus un plic mic, alb. Ar vrea să cânti la petrecerea de logodnă a fiului ei, de marțea viitoare.

— Nu... n-aș putea!

— Oh, nu fi atât de prostuță, zise doamna Anderson, pierzându-și răbdarea. Ea intenționează să te plătească, desigur. Am înțeles că prețul pentru un concert de genul ăsta este de obicei vreo cinci dolari.

— Cinci dolari?

— Da. E mai mult decât câștigi într-o săptămână, doar pentru faptul că accepți să cânți câteva cântece. Asta nu te face să te răzgândești?

— Eu... eu... Sofia nu-și putea imagina să câștige atât de mulți bani, doar din cântat.

— Sper că n-o să-ncepi să-mi îndrugi o grămadă de prostii despre tracul de pe scenă, nu? Mi-am dat seama că te-ai simțit și tu bine cântând, odată ce te-ai pus în mișcare.

— Nu, doamnă... adică, da, doamnă. Mi-a făcut plăcere să cânt pentru musafirii dumneavoastră. Nervozitatea Sofiei dispăruse odată ce văzu că publicul răspundea favorabil, și câștigase treptat încredere în sine. Publicul o apreciasse la fel cum oamenii îl apreciaseră pe Ludwig, pe Insula Ellis, când cântase la vioară. Gândul că trebuia să intre într-o casă străină o speria, dar cum să fi refuzat șansa de a câștiga într-o singură seară, mai mult decât făcea într-o săptămână?

— Desigur, în acea seară îți voi da liber, zise doamna Anderson. De fapt, sunt și eu invitată la petrecere, așa că poți merge cu mine.

— Eu... nu știu ce să spun.

— Un mulțumesc ar fi de ajuns.

— Da, bineînțeles. Vă mulțumesc. Sofiei nu-i plăcea gândul că va lipsi de la ora de engleză de marți seara, însă ocazia de a câștiga atât de mulți bani era prea minunată ca să o rateze. Înainte să mai poată spune ceva, clopoțelul de la ușa de la intrare răsună în tot antreul.

— Trebuie să fie avocatul meu, John Olson, zise doamna Anderson. Fii drăguță și poștește-l înăuntru. Și spune-i doamnei Olafson să ne mai aducă cafea.

Sofia făcu ce i se spuse, apoi se grăbi să ajungă la spălătorie, să le dea surorilor ei vestea cea bună. Kirsten și Elin pregăteau albiile cu apă fierbinte necesare pentru spălatul rufăriei din acea săptămână, inclusiv pentru fețele de masă și șervetele din pânză folosite la petrecere.

— N-o să ghiciți niciodată de ce m-a chemat doamna Anderson! O prietenă de-a ei m-a auzit cântând sâmbăta trecută și vrea să cânt și la petrecerea ei.

Elin răsturnă un braț de rufărie încinsă în albia de lemn. Pe fața ei se citea îngrijorarea.

— Nu sunt convinsă că e o idee bună, Sofia. Trebuie să fim atente dacă mergem singure în casele unor străini.

Sofia încercă să-și ascundă dezamăgirea. De ce oare nu putea Elin să se bucure pentru ea?

— Femeia este prietena doamnei Anderson, nu o străină. Și voi merge acolo împreună cu doamna Anderson. Dar nici nu m-ai lăsat să-ți spun partea cea mai bună.

Kirsten puse coșul cu rufe jos, și o luă pe Sofia pe după umeri.

— Spune-ne care e partea cea mai bună.

— Femeia mă va plăti ca să cânt. Cinci dolari!

— Asta-i o veste minunată, se bucură Kirsten, îmbrățișând-o. Suntem tare fericite pentru tine, nu-i așa, Elin?

Sora ei încuviință, dar Sofia își dădu seama că nu era așa. De ce trebuia Elin să-și facă mereu griji? Sofia luă coșul cu rufe ude și îl duse afară, la sârma pentru haine. Îi plăcea foarte mult să lucreze afară, în soarele cald, în timp ce agăța rufăria la uscat.

— Unde mergi în după-amiaza asta pe care o ai liberă? o întrebă ea pe Kirsten, care venise s-o ajute.

Kirsten șovăi o clipă, apoi dădu din cap.

— Nicăieri. M-am hotărât să stau acasă și să mă odihnesc. Kirsten le ajută pe surorile ei să termine de spălat și agățat rufele la uscat, și după ce luă prânzul împreună, urcă în camera ei.

— Știu că ceva nu e în regulă cu Kirsten, zise Elin în după-amiaza aceea, în timp ce ea și Sofia făceau curat într-unul din nenumăratele dormitoare neocupate. Dacă ai idee despre ce e vorba, te rog să-mi spui.

— Nu știu nimic. Și cu cât o săcâi mai mult cu asta, cu atât mai tare o să se înfurie. Ne va spune ce e cu ea când va fi pregătită.

Sofia auzi pași pe hol și își ridică privirea. În prag stătea doamna Olafson, cu respirația tăiată, după ce urcase scările.

— La ușa din spate așteaptă un domn, care cere s-o vadă pe domnișoara Carlson. El...

— E Ludwig!

Sofia coborî scările aproape în zbor până la ușa de la bucătărie, fără să mai aștepte ca doamna Olafson să termine ce avea de spus. Ludwig ajunsese la ea, în sfârșit! Sofia deschise ușa de perete, cu lacrimi de bucurie în ochi – și își dădu seama din prima clipă că bărbatul din fața ei, care se uita la gazonul nemărginit, nu era Ludwig. Bărbatul era mult prea zvelt, iar părul îi era blond, nu negru și ondulat ca al lui Ludwig. În momentul în care se întoarse cu fața, bărbatul păru la fel de surprins s-o vadă pe Sofia, așa cum era și ea să-l vadă pe el.

— Eu... eu am cerut să vorbesc cu Kirsten. S-a întâmplat ceva? Nu este acasă?

— Nu... adică da, e acasă..., zise Sofia cu vocea înecată, părându-i-se că-l recunoaște pe unul dintre oaspeții la cină ai doamnei Anderson. Dar de ce venise la ușa din spate? Și de ce voia s-o vadă pe Kirsten?

— S-a întâmplat ceva? întrebă el din nou.

Sofia văzu expresia de îngrijorare de pe chipul lui, și își șterse repede lacrimile.

— Îmi pare rău. Cred că nu am înțeles bine. Mă duc să-i spun lui Kirsten că sunteți aici, domnule...?

— Lindquist. Knute Lindquist.

Dar Sofia nu avu mult de mers, căci dădu peste Kirsten de îndată ce făcu stânga-mprejur. Elin și doamna Olafson așteptau în bucătărie.

— Ce se întâmplă? Cine a venit?

— Zice că se numește Knute Lindquist. L-am văzut la petrecerea doamnei Anderson de acum câteva seri.

— Și ce treabă are cu Kirsten?

— N-a spus.

Sofia se prăbuși pe un scaun din bucătărie, copleșită de dezamăgire. Kirsten lăsase ușa din spate deschisă, iar Sofia îi auzi pe cei doi vorbind în șoaptă, pe scări, însă nu înțelese ce ziceau. Câteva momente mai târziu, Kirsten se întoarse înăuntru, iritată să le vadă pe surorile ei așteptând-o în bucătărie.

— Ce făceați? Ați ascultat ce vorbeam?

— Nu am auzit nimic, spuse Elin. Dar cine e bărbatul? De ce a venit?

— Nu te privește. Și nici pe tine, Sofia.

— Îmi pare rău, se scuză Sofia. Dar când doamna Olafson ne-a spus că a venit un bărbat care întreabă de domnișoara Carlson, m-am gândit că e Ludwig. M-am rugat întruna ca el să mă găsească, și nu înțeleg de ce durează atât. Ar fi trebuit să vină până acum, și...

— Trebuie să accepți faptul că nu-l vei mai vedea niciodată, îi spuse Kirsten. Dacă nu, o să te alegi cu inima zdrobită, continuă Kirsten, după care fugi în camera ei, scările răsunând de pașii ei.

Elin oftă din greu.

— Aș vrea să știu ce e cu ea.

Sofia parcă nici nu o auzi.

— Chiar dacă Ludwig nu se întoarce pentru mine, murmură ea, cu siguranță va veni să-și recupereze măcar vioara.

În următoarea seară de marți, în timp ce Sofia se îmbrăca pentru a cânta la petrecerea de logodnă, doamna Anderson intră în dormitorul ei.

— Voiam să văd cum arăți, îi spuse ea Sofiei. Astea-s singurele haine decente pe care le ai?

Sofia se uită descurajată la noile haine în stil american.

— Da, doamnă. Adică... m-aș putea schimba în rochia de duminică de acasă, dacă...

— Nu, nu, nu. Vino aici. Doamna Anderson îi făcu semn Sofiei să o urmeze în camera ei de toaletă, unde deschise o cutie imensă cu bijuterii de pe un raft de lângă masa de toaletă, și începu să

scoată broșe și coliere strălucitoare, unul după altul, ținându-le în fața cămășii Sofiei.

— Uite. Prinde-ți asta pe guler, zise ea, întinzându-i Sofiei o broșă din camee, încadrată de perluțe rotunde. Va trebui să o strângi tu. Eu cu degetele mele bătrâne nu mă mai descurc cu încheietoarea.

— Oh, dar nu... nu pot purta asta! Mi-ar fi frică să n-o pierd.

— „Mi-e frică, mi-e frică”, o imită doamna Anderson. Mereu ți-e frică. Când o să începi să-ți trăiești viața? Pune-ți odată broșa aia stupidă!

Sofia făcu ce i se spusese, și acceptă și un șal foarte frumos brodat, care părea să fi provenit dintr-un ținut exotic, foarte îndepărtat, și care probabil costase o grămadă de bani, iar de data aceasta, știu că era în zadar să protesteze.

Doamna Anderson făcuse cumva și comandase o trăsură cu cal pentru acea seară, iar vizitiul le aștepta afară, la ușa din față. La petrecere, Sofia fu surprinsă să vadă că era tratată ca un oaspete. Gazda ei o invită să se amestece printre ceilalți și să servească din mâncărurile de pe bufet. Mulți dintre invitați discutau în engleză, sau într-un amestec de engleză și suedeză, iar Sofia reuși să înțeleagă câte ceva din ceea ce se spunea, chiar dacă i se părea obositor să traducă totul.

Cuplurile dansau pe muzica unei mici orchestre, care includea câțiva violoniști. În timp ce Sofia stătea privindu-i cum cântă, dorindu-și ca unul dintre ei să fie Ludwig, un domn veni să stea lângă ea.

— Cântă foarte frumos, nu-i așa? comentă el. Sofia nu reuși decât să încuviințeze. Nu cred că am fost prezentați. Eu sunt Eric Wallstrom.

— Sofia Carlson, rosti ea aproape șoptit.

— Pot să vă invit la dans, domnișoară Carlson?

— Nu, mulțumesc. Nu știu să dansez. Kirsten ar fi trebuit să fie aici. I-ar fi plăcut atât de mult la petrecere. Dintre ele trei, ea era cea căreia îi plăcea distracția – sau cel puțin așa fusese până atunci.

— Dar e foarte simplu, îi spuse domnul Wallstrom. Se cântă un vals. V-aș putea arăta.

— Nu, mulțumesc. Vă rog să mă scuzați.

Sofia se îndepărtă în grabă, căutând un loc unde să se ascundă până ce venea vremea să cânte, și aproape că se ciocni de Bettina Anderson. Femeia o apucă pe Sofia de braț ca s-o oprească, apoi o cercetă din cap până în picioare.

— Ce naiba cauți tu aici? Nu ești servitoarea mamei Anderson? Însă înainte ca Sofia să apuce să-i răspundă, ochii Bettinei căzură pe broșa din camee, și se făcură mari de uimire. De unde ai broșa asta? Nu e a ta!

Sofia își duse mâna la gât, acoperind broșa cu degetele.

— E... e... adică... Doamna Anderson mi-a spus s-o port.

— Ești o mincinoasă! Ia-o jos în clipa asta, hoată mică ce ești!

Bettina o strânse și mai tare de braț și o târî afară din mulțime, în hol. Sofia făcea eforturi să-și deschidă broșa cu mâna liberă, îngrozită să nu provoace o scenă. Dar tocmai când fu pe cale să-i dea broșa, cineva o prinse de celălalt braț. Era regina din poveste.

— Prinde-ți broșa aia imediat înapoi, îi ordonă bătrâna doamnă Anderson. Ce ai impresia că faci, Bettina?

— Servitoarea ta ți-a furat cameea.

— Ba sigur că nu a furat-o. I-am împrumutat-o eu. Ai face bine să-ți vezi de treabă de acum înainte. Vino, Sofia. Cred că te așteaptă să cânți.

Sofia nu-și închipuia cum va putea să cânte după confruntarea cu Bettina. Încă tremura din cap până în picioare și abia reuși să-și prindă broșa înapoi la guler. Însă gazda o prezenta deja publicului, iar Sofia traversă încăperea și se opri lângă orchestră, apoi spuse în șoaptă o rugăciune de ajutor, în timp ce muzicienii cântau bucata de deschidere a primului ei cântec, trase aer în piept și începu să cânte.

Primele note îi ieșiră tremurate, însă Sofia își recăpătă repede stăpânirea de sine. Viitoarea mireasă ceruse un cântec de dragoste tradițional, de acasă din Suedia, iar cuvintele o făcură pe Sofia să

se gândească la Ludwig. Sofia închise ochii și cântă versurile pentru el, punând în ele toată dragostea și dorul pe care le simțea. Când ajunse la sfârșit, invitații nu mai conteneau să aplaude.

După alte câteva cântece, Sofia își făcu cu greu drum prin mulțimea de oameni care așteptau s-o felicite, în timp ce se îndreptă spre masa cu puncte ca să-și potolească setea. Un bărbat îmbrăcat cu un costum din trei piese o urmă, sporovăind în engleză, însă Sofia era mult prea istovită ca să înțeleagă ce-i spunea.

— Îmi cer scuze, îl întrerupse ea într-un final, dar încă nu vorbesc foarte bine engleza.

— Oh, îmi pare rău. Mă numesc Carl Lund, zise el, schimbând pe suedeză. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre concertul pe care l-ați dat, domnișoară Carlson. Eu sunt proprietarul Teatrului Viking, care se află la câteva străzi de aici. Noi ne ocupăm de producții mici, spectacole de varietăți, puțină operetă – tot felul de lucruri. Aș vrea să vă ofer un contract ca să cântați într-unul din spectacolele mele de varietăți.

Sofia îl privi, incapabilă să scoată un cuvânt. Omul probabil glumea.

— Spectacolele noastre sunt mai mult pentru comunitatea vorbitoare de limba suedeză, continuă el, când ea nu-i răspunse, și cred că publicul nostru va fi încântat să vă asculte. V-a mai spus cineva că vocea dumneavoastră seamănă cu cea a lui Jenny Lind?

— Eu... eu am ajuns în America de puțin timp, domnule Lund. Astăzi am cântat ca o favoare pentru gazda noastră. Chiar nu m-am gândit niciodată să cânt pe scenă.

— Ei bine, poate ar trebui să vă gândiți. Sunteți o tânără minunată, domnișoară Carlson, și aveți o voce foarte frumoasă. Oamenii ar plăti o grămadă de bani ca să vă audă cântând. Dacă mi-ați permite să vă conduc acasă, probabil am putea discuta despre asta mai în detaliu. Aș putea chiar să vă arăt teatrul, dacă ați dori.

— Nu, mulțumesc. Am venit cu doamna Anderson – Silvia Anderson. Eu și surorile mele suntem servitoarele dumneaei.

— Cred că glumiți. Servitoare? Ați putea face mult mai mulți bani dacă ați cânta într-unul din spectacolele mele, vă asigur.

— Nu... nu cred că mă interesează, domnule Lund. Dar vă mulțumesc.

— Iată cartea mea de vizită, zise el, împingându-i-o în mână. Gândiți-vă la ceea ce v-am spus. Mi-ar plăcea să-mi dați de veste dacă vă răzgândiți.

Sofia îndesă cartea de vizită în buzunar, convinsă că nu se va răzgândi. Și nici nu-i va povesti lui Elin despre oferta domnului Lund. Elin își făcea și așa prea multe griji. Și-apoi, Sofia nu voia să cânte în niciun teatru. Ludwig ar putea sosi în orice zi de-acum înainte.

— Ai făcut o impresie foarte bună în această seară, îi spuse doamna Anderson în trăsură, pe drum spre casă. Ar trebui să te gândești să-ți dezvolți talentul. În urmă cu doi ani, aici în Chicago, s-a deschis un conservator excelent de muzică. Este condus de William Hall Sherwood, un protejat al marelui compozitor Franz Liszt. I-ai auzit compozițiile?

— Nu, doamnă, îmi pare rău.

— Păi, să nu-ți pară rău – fă ceva în privința asta. Eu cred foarte mult în educație, mai ales pentru tineri, cum ești tu și surorile tale. Femeile ar trebui să aibă mereu un mijloc de a se întreține – și nu mă refer la slujba de servitoare. Dacă mi-aș lua viața de la început, aș urma o facultate.

Sofia își pipăi bancnota de cinci dolari din buzunar, încă uluită de suma uriașă pe care o câștigase.

— Eu și surorile mele nu ne permitem să mergem la școală, doamnă Anderson. Eu iau ore de engleză seara, dar sunt gratuite.

— Trebuie să vă gândiți la viitorul vostru, pentru că nu veți lucra pentru mine o veșnicie, înțelegi?

— Știu. Odată ce facem curățenie în toată casa...

— Nu la asta mă refer. Sunt pe moarte, Sofia... Nu, nu fi sentimentală cu mine, îi spuse ea când Sofia începu să protesteze. Asta e realitatea. Am optzeci și șase de ani, nu mai am mult timp

la dispoziție. Moartea e o certitudine pe care nimeni nu o poate evita. Însă am două sfaturi pentru voi, pentru când îmi va veni vremea și nu veți mai lucra pentru mine. În primul rând, folosește-te de talentul pe care îl ai ca să te întreții. Și în al doilea rând, să nu lucrezi pentru Bettina. Vă va otrăvi pe toate trei.

— Ne va *otrăvi*?

— Nu la propriu, prostuțo. Cu amăreala și lăcomia ei. Vă va distruge inocența aceasta fermecătoare a voastră cât ai zice pește. Ai văzut cum a reacționat azi, când mi-a recunoscut broșa. Ce femeie egoistă! De ce crezi că n-a avut niciodată copii? N-a vrut să împartă averea fiului meu cu ei, de aceea.

Încă o dată, Sofia nu știu ce să răspundă.

— Realitatea este că voi muri în curând, continuă doamna Anderson, și Bettina abia așteaptă să pună mâna pe toate proprietățile mele. Să știi că în trecut, am făcut lucruri de care nu sunt foarte mândră, la fel ca ea. Nu sunt convinsă că Sfântul Petru mă va lăsa să intru pe porțile de mărgăritare ale raiului, când îmi va veni vremea.

— La sfârșit nu mai contează ce ai făcut, doamnă Anderson. Contează ce a făcut Isus pentru dumneavoastră. Biblia spune...

— Ia oprește-te! exclamă doamna Anderson ținându-și mâna ridicată. Doar n-ai de gând să-mi ții o altă predică, nu-i așa?

— Numai dacă îmi permiteți.

Doamna Anderson râse din toată inima.

— Prea bine atunci, zise ea, dând din mână. Ține-mi cea mai bună predică de care ești în stare, dar trebuie să te avertizez că o bătrână necioplită ca mine a auzit nenumărate predici la viața ei și nu mi-au făcut niciun bine. Tot atee am rămas.

— Nu cred că sunteți atee, doamnă Anderson. Gânsacul mătușii Karin de acasă mă speria de moarte tot timpul, gâgâind și dând din aripi. Nu doream să fac nici măcar un pas afară din casuță când el era lăsat liber în curte. Însă el nu făcea decât zgomot. Încerca doar să apere ce era a lui – familia, cuibul, casa.

— Hmm. Deci acum sunt o găscă bătrână, nu-i așa?

— Ba deloc. Aveți un suflet bun, doamnă Anderson. Ați fost atât de bună cu mine și cu surorile mele!

— Deci ai văzut dincolo de aripile mele și de gâgăitul meu – asta vrei să spui?

— Omul se uită la aspectul exterior, însă Dumnezeu se uită la inimă.

— Ei, a mea este întunecată, zise ea, sprijinindu-se înapoi pe banchetă și uitându-se drept înainte. Sofia nu știa dacă să continue discuția sau nu, dar după o pauză lungă, doamna Anderson începu să vorbească din nou.

— Înainte să ne căsătorim, soțul meu, Gustav, era logodit cu o altă femeie. Era îndrăgostit nebunește de ea și ea de el. Însă eu îi voiam banii, așa că l-am păcălit pe Gustav să se însoare cu mine – asta pe scurt, fără să-ți dau toate detaliile sordide. Gustav a trebuit să plece din Suedia ca să evite scandalul care l-ar fi distrus pe el și pe familia lui. Am început o viață nouă aici în America, iar ziarul lui mergea foarte bine. Mi-a construit o casă minunată și m-a scăldat în bijuterii. Însă eu m-am folosit de el, când ar fi trebuit de fapt, să-l iubesc. Eram prea plină de lăcomie și de silă față de mine ca să-l pot iubi, pe el sau pe oricine altcineva. Poate că ție asta nu ți se pare o crimă, dar pentru mine asta este. Gustav o iubea pe fata aceea, iar eu am furat ceva foarte prețios de la amândoi – pentru bani, mai presus de orice. Dragostea nu poate fi etichetată cu un preț.

Sofia rămase tăcută, gândindu-se la dragostea ei pentru Ludwig.

— Poate că acesta e motivul pentru care o detest atât de mult pe Bettina, zise doamna Anderson, vorbind parcă cu sine însăși. Și ea s-a căsătorit cu fiul meu pentru bani. În situația dată, nu aș putea s-o condamn, însă ori de câte ori o văd, mă văd pe mine. Va realiza – mă tem că mult prea târziu – că nimeni de pe lumea asta nu o iubește nici pe ea.

Sofia și doamna Anderson priviră casele, magazinele și străduțele lăturalnice, ascultând tropăitul copitelor cailor pe caldarâm.

Sofia își înveli și mai strâns umerii cu șalul împrumutat, însă fiorii pe care îi simțea nu erau de la aerul nopții.

— Hai să-ți auzim predica acum.

Comanda bruscă o luă prin surprindere pe Sofia pentru a doua oară în seara aceea, însă făcu efortul de a se concentra:

— Ăă... Am citit din Biblia mamei și... acolo se spune că toți am făcut lucruri rele. Însă dacă recunoaștem că am greșit și îi cerem iertare lui Isus pentru asta și începem să-I respectăm cuvântul, atunci moartea Sa ne va mântui. El ne va lua toate păcatele, iar atunci când vom ajunge în rai, porțile de mărgăritare se vor deschide larg în fața noastră.

— Chiar dacă am făcut rău toată viața?

— Dacă ne încredem în Domnul – da.

O vreme, doamna Anderson rămase din nou tăcută.

— Cred că asta-i cea mai scurtă predică pe care am auzit-o vreodată, zise ea în cele din urmă. De ce le trebuie pastorilor atât de mult timp ca să spună același lucru?

— Cred că vor să aibă sentimentul că-și câștigă cu adevărat salariul.

Doamna Anderson râse din nou, iar râsul ei semăna cu un lătrat.

— Vezi? Totul se reduce întotdeauna la bani, nu-i așa? Spune-mi, cum e să mori, după părerea ta?

— Păi, mama mea a fost bolnavă mult timp, dar nu-i era teamă. Avea credința că Isus o va chema acasă când va avea un loc pregătit...

— Te-am întrebat ce crezi tu, nu mama ta.

— Oh. Păi eu cred că va semăna foarte mult cu călătoria noastră spre America.

— Cum așa?

— La început nu am vrut să plec din Suedia, pentru că mi se părea că lăsam foarte multe lucruri bune în urmă – și majoritatea dintre noi nu vrem să lăsam viața asta în urmă. Însă în America e atât de bine, din atâtea puncte de vedere, așa cum va fi și în rai.

Așa că acum, mă bucur că am venit. Am învățat atât de multe și am crescut atât de mult, și m-am îndrăgostit și... și acum nu aş mai vrea să mă întorc niciodată.

— Chiar dacă lucrezi ca servitoare?

— Și acasă am muncit din greu, zise Sofia, dând din umeri. Dar acolo Dumnezeu era departe și rece. Aici însă, Îl simt lângă mine în fiecare zi. Cred că ne dă necazuri ca să ne întoarcem spre El pentru ajutor. Așa, învățăm să fim mai buni.

— Te invidiez, îi spuse încet, doamna Anderson.

Sofia mai avea atâtea lucruri să-i spună, însă ajunseră acasă, și conversația lor se opri odată cu trăsura. Sofia o ajută pe doamna Anderson să coboare și nu o lăsă de braț până ce nu urcară scările către dormitorul ei.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați împrumutat broșa, zise Sofia, așezându-i-o în palmă. Iar dacă vreți vreodată să vorbiți...

— Noapte bună, Sofia, i-o tăie scurt doamna Anderson. Și ia-ți liber mâine după-amiază. E un ordin.

— Da, doamnă. Vă mulțumesc... *God natt.*

Sofia nu știa ce să facă în după-amiaza liberă pe care o avea, mai ales că în ziua aceea nu se ținea nici ora de engleză. Însă ziua se dovedi a fi însorită și caldă, așa că se hotărî să facă o plimbare. Sofia exploră cartierul suedez și se uită în câteva magazine, după care se opri pe la pensiune în drum spre casă.

— Hej, mătușă Hilma, salută ea, după ce bătu la ușa din spate. Am venit să văd dacă nu am primit vreo scrisoare.

— Pe măsuta din hol, îi răspunse mătușă ei, neridicându-și privirea de la năpîi pe care îi zdrobea.

— A venit cumva domnul german după Biblie?

Hilma scutură din cap. Sofia oftă și intră pe ușa batantă. Pe măsuta din hol era o scrisoare pentru Elin, de la unul dintre fermierii din Wisconsin. Sofia spera că Elin nu le va face pe toate trei să se mute acolo, însă atunci, de ce continua să-i scrie acestui bărbat?

Sofia băgă scrisoarea în buzunar și traversă din nou bucătăria.

— La revedere, mătușă Hilma. Și mulțumesc. Sofia nici nu apucă să iasă bine afară, că servitoarea mătușii sale apăru de nicăieri, blocându-i calea.

— Oh, Inge! M-ai speriat! exclamă Sofia. Nu te-am văzut...

— Șșș! Nu vreau să mă audă doamna. Inge se uită în toate părțile, după care o trase pe Sofia în toaletă după ea, șoptindu-i precipitat: Te rog, nu-i spune că ți-am spus, dar cred că te minte. V-am auzit pe tine și pe surorile tale întrebând de un bărbat străin de fiecare dată când ați venit și...

— A fost Ludwig pe aici? A venit? întrebă Sofia cu inima bătându-i să-i iasă din piept.

— Nu știu cum îl chema sau dacă era cel pe care îl aștepti, dar săptămâna trecută a fost pe aici un bărbat. Nu vorbea suedeză, așa că nu am înțeles ce spunea. Iar doamna Larson nu a înțeles nici ea nicio boabă, așa că i-a închis ușa în nas.

— Dar a întrebato de mine?

— De unde să știu? Cum spuneam, niciuna dintre noi nu a înțeles ce tot zicea acolo.

— Vorbea în germană?

— Suna ca o vorbire păsărească.

— Cum arăta?

— Dar nu l-am văzut! Inge părea să fie tot mai iritată de toate întrebările Sofiei. Eu ștergeam praful în salonul din față, și știu bine că doamna ține perdelele trase tot timpul. Știam că s-ar fi înfuriat dacă mi-aș fi vârat capul să mă uit la el. Nu permite să mă vadă nimeni. Însă oricine ar fi fost, doamna nu i-a dat nicio șansă și i-a închis ușa în nas.

— Oh, nu! Dacă a fost Ludwig? Cum o să mă mai găsească acum? Mai bine m-aș duce să vorbesc cu mătușa și să mă asigur...

— Nu, domnișoară! Inge se așeză în fața ușii de la toaletă, cu o privire de panică pe chip. Te rog, nu-i spune că am vorbit cu tine. Dacă mă prinde făcând așa ceva pe la spatele ei, mă dă afară - asta după ce mă învinețește în bătaie.

Sofia nu ştiu ce să facă. Dorea tare mult s-o confrunte pe mătuşa ei şi să afle mai multe despre străinul care venise, însă nu voia să-i creeze probleme lui Inge. În plus, dacă se dovedea să fie o altă alarmă falsă, aşa cum i se întâmplase cu bărbatul care venise s-o vadă pe Kirsten, ar fi pricinuit o muşime de probleme degeaba.

— Ascultă, Inge, dacă bărbatul se întoarce, ai putea te rog să-i spui unde sunt? Îţi voi scrie adresa...

— Nu pot să-ţi promit asta, domnişoară. În ziua aceea, s-a întâmplat să-i aud fiindcă făceam curat în salon. Dar, de obicei, doamna Larson mă obligă să stau în spate şi niciodată nu apuc să văd cine vine la uşă.

Sofia era disperată, dar avea şi speranţe. Dacă bărbatul fusese Ludwig, însemna că ajunsese teafăr în Chicago, însă dacă mătuşa Hilma îi închisese uşa în nas, cum avea s-o mai găsească?

— Trebuie să plec, şopti Inge, înainte să mă descopere doamna.

— Înţeleg. Mulţumesc că mi-ai spus.

Dacă fusese Ludwig? Unde s-ar duce de aici? Poate că-şi imagina că Sofia îi furase vioara şi că nu-şi va mai vedea nici instrumentul, nici pe Sofia. Dar el trebuia să ştie care erau sentimentele ei pentru el. Oare nu-i spusese el că simţea la fel?

De n-ar fi Chicago un oraş atât de mare! Cum se vor mai găsi unul pe altul?

Elin stătea pe vârfuri pe o scară într-unul din dormitoarele de la etaj, și se întindea să scoată perdelele grele de pe vergea. Kirsten era jos, lângă ea, ținând în brațe grămada de draperii prăfoase. Sofia intră în cameră ca o furtună, speriiindu-le pe amândouă.

— Mătușa Hilma mă minte!

Elin scăpă draperia din mâini și se ținu de scară ca să nu cadă. Îi luă o clipă ca să-și recapete echilibrul, după care coborî ca s-o asculte pe Sofia. Însă Sofia abia putea vorbi printre hohotele de plâns.

— Inge mi-a spus că a venit un bărbat la pensiune într-una din zilele trecute... și că vorbea într-o altă limbă și... și eu știu că a fost Ludwig – dar mătușa Hilma l-a izgonit!

— Inge ți-a spus cum arăta?

— Inge nu l-a văzut. Dar cine altcineva putea să fie?

— Ai întrebat-o pe mătușa Hilma despre el?

— Inge n-a vrut s-o întreb. Nu voia să-i fac probleme, fiindcă mi-a spus fără ca mătușa Hilma să știe. Dar cu cât m-am gândit mai mult la asta după ce am plecat, cu atât m-am enfuriat mai mult. Te rog, vino cu mine, Elin. Trebuie să mergem la pensiune s-o confruntăm pe mătușa Hilma chiar acum!

— Nu putem face asta, îi spuse Elin. Nu știm sigur dacă l-a respins pe prietenul tău. Nu putem s-o acuzăm pe Hilma dacă nu știm adevărul.

— Și-apoi, chiar tu ai spus că i-am crea probleme lui Inge, adăugă Kirsten.

— Poate că bărbatul căuta o cameră de închiriat și nu vorbea suedeza.

Surorile reușiră s-o facă pe Sofia să se liniștească și să-și usuce lacrimile. Însă cum Kirsten începu să adune perdelele ca să le ducă la spălătorie, se opri în pragul ușii și îi spuse:

— Să nu crezi tot ce ți-a spus prietenul tău de pe Insula Ellis, Sofia. Nu-l lăsa să-ți frângă inima. Mai sunt o grămadă de alți bărbați în America.

— Dar eu nu vreau pe altcineva! Sofia izbucni din nou în plâns.

Elin o mângâie pe spate ca s-o aline.

— Kirsten încearcă doar să te protejeze pentru că ea are inima frântă.

— Ludwig nu-mi va frânge inima. Ludwig mă va găsi. Sunt convinsă de asta!

Într-un sfârșit, Sofia își suflă nasul și își șterse lacrimile.

— Ești bine acum? o întreabă Elin. Sofia dădu din cap și scoase scrisoarea din buzunar.

— Am uitat. Ai primit scrisoarea asta. De la bărbatul acela din Wisconsin.

— Așteaptă, zise Elin. Unde mergi?

— În sala de bal.

Elin se hotărî s-o lase pe Sofia să plece. Nu era treaba ei să rezolve totul. Elin se așeză pe podea să citească scrisoarea, pe acordurile slabe ale muzicii care venea de la gramofonul doamnei Anderson.

Dragă Elin,

În ultima scrisoare mi-ai cerut să-ți spun pe nume, așa că îți voi respecta dorința. Sper că îmi vei spune și tu Gunnar, de acum înainte. Voiam să îți spun că banii pe care i-ai trimis în fiecare săptămână au ajuns la noi. Prietenii mei nu mai sunt atât de supărați acum că știu că intenționați să ne înapoiati banii. Au de gând să-și caute din nou soții și s-ar putea să meargă până în Chicago sau Minneapolis când vor avea timp liber. Mica noastră comunitate a sărbătorit Ajunul Solstițiului de vară și a fost clar pentru toată lumea că era nevoie de mai multe fete care să facă cununile și să decoreze stâlpul, dar cu toate acestea, ne-am simțit bine.

A venit vara acum, iar aceasta este una dintre cele mai ocupate perioade ale anului la ferma noastră. Mi-ai spus că ai crescut la

o fermă în Suedia, așa că sunt convins că știi cât de multă muncă avem de făcut. Aici, în America, ferma mea este mult mai mare și mai prosperă decât fermele din Suedia. Recoltele mele se pare că cresc singure, iar pământul este foarte bogat și nu atât de bolovănos ca acasă. Totuși, mi-e dor să mănânc pește proaspăt, pentru că ferma noastră din Suedia era aproape de mare. Însă, lângă ferma mea se află un lac mic unde pot să pescuiesc de câte ori am timp. Dar așa avea nevoie de cineva care să gătească peștele. Eu nu sunt un bucătar foarte bun și mi se întâmplă adesea să ard mâncarea.

Recoltele de ovăz și cartofi se dezvoltă destul de bine, iar porumbul este înalt de un braț deja. Noi sperăm că vremea va fi frumoasă în continuare ca să terminăm strânsul fânului. Cred că anul acesta vom avea și o recoltă bună de mere. Una dintre vacile noastre, pe care o cheamă Maisie, îmi face probleme. Cumva, reușește să iasă de pe pajiște și se duce mereu la ferma vecinului meu. Poate că îl place mai mult pe el decât pe mine, nu știu, dar să știi că irolesc o grămadă de timp urmărind-o. Niciunul dintre noi n-a reușit să-și dea seama cum scapă.

Mie îmi place foarte mult ceea ce fac. Îmi place să fiu afară toată ziua, să simt căldura soarelui pe obraji. Munca la fermă este grea, dar răsplata este mare. Beau lapte proaspăt și mănânc brânză de la vacile mele, și am legume din propria grădină. Dumnezeu ne dă destulă ploaie și suficient soare, așa că viața este frumoasă. Cu atâtea de făcut, zilele trec foarte repede vara, iar serile nu sunt atât de singuratice ca pe timpul iernii. Ți-am spus că am ridicat o bisericuță în sat? În curând vom avea și un preot.

Când am ajuns în America prima oară, am locuit câteva luni în Chicago, așa că știu că străzile sunt aglomerate și zgomotul e asurzitor. Mie nu mi-a plăcut deloc viața la oraș. Îmi amintesc și mirosul, care era îngrozitor. Însă m-am bucurat atât de mult să-ți citesc scrisoarea și să aflu despre vila imensă unde tu și surorile tale faceți curățenie. Nici nu-mi pot imagina o casă cu atâtea camere. Nu te-ai rătăcit niciodată în ea?

Îmi pare rău să aflu că doamna pentru care lucrați nu se simte bine. Nu spun asta pentru că îmi fac griji că nu vă va plăti dacă moare, ci pentru că mi se pare că ai prins drag de ea. Ai mai spus și că după ce va muri, nu veți avea unde să stați. În următoarea scrisoare, aș urea să-mi povestești despre marea petrecere pe care a dat-o de Ajunul Solstițiului de vară. Vreau să știu în mod special, ce feluri de mâncare s-au servit.

Mă opresc aici. Am ajuns din nou la capătul foii. Poate că data viitoare când voi merge în oraș, voi cumpăra niște foi mai mari, ca să-ți scriu mai mult. Sper că vei avea timp să-mi scrii curând.

*Prietenul tău,
Gunnar*

Pe măsură ce îi citea scrisoarea, Elin își dădu seama cu surprindere, că îi era dor de ferma pe care o lăsase în urmă, în Suedia. Îi lipsea apropierea de pământ, îi era dor să urmărească cum creștea totul și înțelegea foarte bine motivul pentru care Gunnar își iubea munca atât de mult. Dacă ar fi avut de ales, Elin ar fi preferat să trăiască la o fermă, și nu aici, în oraș. Dar, la fel ca și cu multe alte lucruri din viața ei, Elin nu avea de ales.

Când Elin termină de citit scrisoarea, Kirsten se întorsese deja de la spălătorie.

— Am primit o scrisoare din Wisconsin azi, îi spuse Elin. Vrei s-o citești?

— Nu, mulțumesc. E prietenul tău, ție îți scrie. Kirsten adusese o găleată cu soluție de oțet și o grămadă de ziare ca să spele ferestrele.

— Singurul motiv pentru care îi scriu e pentru că tu și Sofia nu ați vrut, zise Elin. Mi-a părut rău pentru el și pentru ceilalți tineri, ție nu?

— Nu chiar, doar le dăm banii înapoi.

— Chiar și așa, ei se bazau că noi vom merge acolo, așa că știu că au fost dezamăgiți. Putem măcar să le scriem, dacă nu altceva. Elin luă o găleată goală în care puneau cenușa și îngenunche să

adună resturile de pe soba din plăci de ceramică. Funinginea o făcu să strănute.

— Crezi că Sofia s-a supărat pe mine pentru ce am spus despre inima frântă? o întrebă Kirsten după un moment.

— Ai făcut-o să se simtă prost. De ce trebuie să-i spui lucruri din astea? Până acum nu ai fost niciodată atât de rea, Kirsten. Acasă erai mereu veselă. Ce s-a întâmplat?

— Situația e diferită aici în America. De ce nu aș fi și eu altfel? Elin se ridică în picioare și se apropie de ea.

— Te rog spune-mi ce s-a întâmplat. Știu că ai ceva pe suflet și...

— Da, am ceva pe suflet – pe tine! De ce nu mă poți lăsa în pace?

— Pentru că sunt îngrijorată pentru tine. Erai atât de plină de viață, totul era o aventură pentru tine. Să știi că te invidiam când fugeai în pădure fără nicio grijă, văzând spiriduși, zâne și pitici în spatele fiecărui copac. Râdeai mereu, Kirsten. Chiar și pe drum spre America, tu erai cea aventuroasă, împrietenindu-te cu băieții aceia – și certându-te cu mine! Acum abia ieși din cameră în zilele tale libere.

— Asta pentru că nu am unde să mă duc.

— De ce nu vrei să mergi la orele de engleză, ca Sofia?

— Dar tu de ce nu mergi? o întrebă Kirsten, continuând să șteargă fereastra cu ziarul mototolit. Elin i-l luă din mână și o sili să se uite la ea.

— Ascultă-mă. Suntem surori. Nu ne avem decât una pe cealaltă. De ce nu vrei să vorbești cu mine? Înainte vorbeam despre orice.

— Ah, da? Sunt sigură că există lucruri pe care nu mi le-ai spus. Privirea acuzatoare a lui Kirsten o făcu pe Elin să-i treacă fiori pe șira spinării. Kirsten nu avea de unde să știe despre unchiul Sven, nu?

— Te rog, hai să nu ne certăm.

— Atunci nu mă mai săcăi!

— Şşş... nu vreau să ne audă doamna Anderson.

— Eu am terminat aici. Kirsten adună ziarele mototolite şi ieşi din încăpere. În liniştea care urmă, Elin auzi zgomotul bastonului doamnei Anderson care se plimba prin dormitorul ei, în celălalt capăt al holului. Muzica de la gramofon nu se mai auzea. Elin aşteptă câteva momente să se calmeze după cearta cu Kirsten, apoi traversează coridorul şi bătă la uşa doamnei Anderson.

— Cine e? întrebă ea răstită.

— Elin, doamnă. Pot să intru?

— Dacă chiar trebuie, da.

În clipa în care o văzu, Elin ştiu că doamna Anderson nu se simţea bine. Deşi făcea eforturi să nu lase să se vadă, Elin îşi dădu seama din felul în care îşi strângea buzele, că avea dureri. Respiraţia îi era greoaie, de parcă în loc să se fi plimbat în sus şi în jos prin cameră, ar fi coborât şi urcat scările în fugă.

— Să chem doctorul?

— Nu. Şi nu mă mai bate la cap cu asta. Când o să vreau un doctor voi trimite după el. Pisica doamnei Anderson se odihnea pe un scaun sub fereastră, privindu-şi stăpâna mărşăluind de colo-colo.

— Pot să vă ajut cu ceva, atunci?

— Stai jos şi vorbeşte cu mine. Conversaţia îmi distrage atenţia.

— Foarte bine. Elin se aşeză, dar nu ştia despre ce să vorbească. Era greu să conversezi la comandă.

— Poţi începe prin a-mi spune ce se întâmplă cu tine şi cu surorile tale. Să ştii că am auzit cum vă certaţi, zise ea dând apoi din mână iritată. Nu, nu începe cu scuzele. Nu asta-i ideea. Numai că în prima zi ai venit aici de parcă eraţi triplete, iar acum văd că nu vă mai înţelegeţi una cu alta.

— E vorba despre Kirsten. În ultimul timp e foarte tristă şi nu vrea să ne spună de ce. Ea zice că n-are nimic...

— Şi tu nu o crezi?

— Nu. Iar într-una din zilele trecute a venit un bărbat să o vadă, şi nu ne-a spus de ce. Nu ne-a spus nimic despre el. Îl

cunoașteți, a fost invitat la petrecerea dumneavoastră. Cred că se numește Lindgren sau Lindblad...

— Vrei să spui Knute Lindquist?

— Cred că el a fost. Lucrează la ziarul dumneavoastră.

— Nu e ziarul meu, e al fiului meu. Însă nu trebuie să-ți faci griji pentru caracterul lui Knute. Este un tânăr extraordinar.

— Îmi fac griji din cauza surorii mele. Acasă, Kirsten era îndrăgostită de un tânăr din sat. Ea nu vrea să vorbească despre el, dar Sofia zice că i-a frânt inima. Iar acum se întâlnește cu bărbatul acesta pe care abia îl cunoaște și... și nu mi-ar plăcea să sufere din nou.

— Soția lui Knute Lindquist a murit în urmă cu doi ani, și de atunci, e deznădăjduit. Poate că așa s-au apropiat, de vreme ce sora ta pare să fie la fel, suferind pentru tânărul acela din Suedia.

— Dar e o idee bună? Dacă amândoi suferă și iubesc pe altcineva — credeți că acesta e un mod de a începe o relație?

— Ce contează părerea mea? De ce m-ar privi pe mine sau pe tine ce fac ei?

Cuvintele ei o treziră pe Elin la realitate, amintindu-i încă o dată că ea nu putea să rezolve totul.

— Dar e sora mea. Îmi pasă ce se întâmplă cu ea. Mă tem să nu sufere și mai mult decât până acum.

— Tu ești foarte bănuitoare cu oamenii, nu-i așa? Care e motivul?

Elin tăcu.

— Vezi? Ai secrete, hotărî doamna Anderson, îndreptându-și bastonul către ea. Atunci sora ta de ce n-ar avea? O fixă pe Elin cu privirea pentru un moment, înainte de a-și relua plimbarea. Knute este un om bun, dar mă îndoiesc că intenționează altceva decât să se împrietenească cu sora ta. Probabil că nu va trece niciodată peste moartea soției sale. Însă profunzimea suferinței lui ar trebui să-ți spună multe despre firea lui bună și capacitatea lui de a iubi.

— Dar ce vrea de la Kirsten dacă nu își caută o nevastă?

— Ce treabă ai tu? Dacă te cerți pe tema asta crezi că o ajuți pe Kirsten? Las-o în pace. Ea trebuie să trăiască cu deciziile ei, nu tu.

— Dar mă simt responsabilă pentru ea. Eu...

— Ascultă-mă, Elin, o îndemnă doamna Anderson, oprindu-se pe loc. După o anumită vârstă nici măcar părinți nu mai sunt responsabili pentru deciziile copiilor lor, cu atât mai puțin surorile. Crede-mă, eu l-am implorat pe cretinul de fiu-meu să nu se însoare cu femeia aia. Dar m-a ascultat? Nu. Acum trăiește cu greșeala lui. Și ce pot eu face în privința asta? Nimic. Asta înseamnă să fii adult – să trăiești cu greșelile pe care le faci.

— Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi ca surorile mele să-și distrugă viețile. Sunt îngrijorată și pentru Sofia. Ea se agată de un străin pe care l-a întâlnit pe Insula Ellis, un bărbat pe care abia îl cunoaște. Am început o viață nouă aici, în America. Am lăsat trecutul în urmă...

— Ești convinsă de asta? Doamna Anderson se oprise în fața ferestrei, privind afară, cu spatele la Elin. Și eu am crezut că las trecutul în urmă când am venit în America. Însă ce s-a schimbat a fost doar peisajul. În interior, eram aceeași persoană. Am secrete din trecut, așa că știu cât de tare pot să te apese, cum îți corup judecata și îți macină caracterul.

Doamna Anderson se întoarse încet către Elin.

— Sofia mi-a vorbit despre iertare aseară. Cred că ar trebui să vorbești și cu ea, Elin. Și Kirsten ar trebui să vorbească cu ea. Nu face prostia pe care am făcut-o eu: nu ține secretele în tine toată viața. Știu mai bine ca oricine cum te pot distruge. Nu aștepta până la bătrânețe, ca mine, ca să ceri iertare.

Elin privea țintă în podea. Nu înțelegea la ce le va ajuta pe surorile ei să știe adevărul despre unchiul Sven. O clipă mai târziu, doamna Anderson își începu din nou rondul. Loială, felina sări de pe scaun și i se alătură. Doamna Anderson se aplecă s-o mângâie pe cap.

— Promite-mi că veți avea grijă de Tomte când nu voi mai fi, zise ea încet.

— Dacă nu vă simțiți bine, aș vrea să mă lăsați să trimit după doctor.

Doamna Anderson o săgetă cu privirea.

— Ai fost aici în ziua când am dat-o afară pe asistentă, nu-i așa?

— Da, doamnă. Dar...

— Atunci ia-o ca pe o lecție. Acum, fii drăguță și coboară să-mi aduci scrisorile. Cred că tocmai a sosit poștașul.

Elin se întoarse cu o singură scrisoare, cu respirația tăiată după ce coborâse și urcase înapoi scările abrupte.

— Pot să mă întorc la curățenie acum? o întrebă ea, întinzându-i plicul doamnei Anderson.

— Nu. Stai jos și așteaptă să citesc asta. E de la Bettina. Doamna Anderson se așează și ea, încruntată și cu buzele strânse, în timp ce citea bilețelul. Ei bine, se pare că e hotărâtă să mă scoată afară din casa mea. Mă anunță că va aduce un alt cumpărător să vadă locul, zise ea, îndesând foaia de hârtie înapoi în plic.

— Când?

— Măine. Și nu pot să fac nimic în privința asta. Casa e a fiului meu, așa cum mi-a amintit, plină de bunăvoință, Bettina. Are tot dreptul să o vândă.

— Dar încă nu am terminat curățenia în toate camerele. Iar sala de bal este încă...

— Nu are importanță. Apreciez ce ați încercat să faceți ultima dată, dar cred că a venit timpul să plec. Nu mai pot să urc și să cobor scările astea mult timp de acum încolo.

— Putem muta un pat în salonaș, dacă doriți.

— Vom vedea. Acum poți să te întorci la treaba ta, Elin.

A doua zi după-amiază, Bettina Anderson sosi cu o oră înaintea cumpărătorului ei, luând-o pe Elin cu ea prin toată casa și inspectând fiecare cameră ca să se asigure că totul era în ordine.

— De data asta nu mai vreau nicio prostie din partea voastră, le spuse celor trei surori. Tu stai în dormitor cu mama, îi ordonă lui Elin, iar voi două rămâneți în bucătărie. Dacă încercați să

puneți cumva bețe în roate, voi avea grijă să fiți aspru pedepsiți. Ca să nu mai vorbim că nu veți mai lucra niciodată ca servitoare în această comunitate.

Elin puse cântec după cântec la gramofon pentru doamna Anderson, în timp ce străinii făceau turul casei. După aceea, Bettina bătu la ușa dormitorului.

— Oamenilor le-a plăcut, anunță ea, cu un rânjel mare pe chip. Au fost de acord să o cumpere.

— Când? întrebă doamna Anderson.

— Pregătirea și semnarea documentelor va dura câteva săptămâni, însă voi trimite oameni care să vă mute lucrurile de îndată.

— Oh, nu. Voi sta aici până la semnarea actelor. Nu plec cu nicio zi mai curând decât sunt nevoită. Iar fetele astea vor rămâne și ele aici.

— Bine. Așa vor termina toată curățenia care trebuie făcută. Mai este o jumătate de duzină de camere de curățat, ca să nu mai pomenim de întreg etajul trei.

— Mi-ar fi plăcut să mai dansez un ultim vals în sala mea de bal, zise doamna Anderson cu nostalgie.

Bettina se strâmbă.

— Nu fiți absurdă. Ați fost să vedeți ce-i acolo? O întreagă harababură.

— Ce se va întâmpla cu toate lucrurile mele? Mobila, vasele...?

— Nu veți avea nevoie de ele odată ce vă mutați la noi.

— Dar dacă vreau să le duc cu mine?

— Fiți rezonabilă, mamă Anderson. În casa noastră nu este loc pentru toate lucrurile astea. Majoritatea sunt de modă veche... Nu înțeleg de ce le-ați vrea când puteți avea un mobilier nou-nouț.

— Dar ce se va întâmpla cu lucrurile mele?

— Chiar nu știu. Depinde de Gustav. Probabil le va scoate la licitație.

— Și Tomte?

— V-am mai spus deja, mamă Anderson, eu nu vreau animalul ăla în casa mea.

— Și eu ți-am mai spus că nu mă duc acolo unde Tomte nu este binevenit.

— Păi atunci... Nu știu ce să mai spun. Trebuie să plec acum. *God dag*^{*}.

După plecarea Bettinei, care sculase foc și pară, ca de obicei, doamna Anderson păru demoralizată. Se plimbă din cameră în cameră sprijinită de brațul lui Elin, ajutată și de bastonul ei, și cercetă cu privirea toate lucrurile, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama ce să facă cu ele.

— A fost o vreme când îmi doream casa asta și toate lucrurile acestea elegante mai mult decât orice pe lume, zise ea. Mi se păreau atât de importante. Dar acum am mai multă minte. Nu contează casa, ci dragostea din ea. Dacă iubești pe cineva, și o colibă în pădure e un cămin, continuă doamna Anderson, întorcându-se s-o privească pe Elin. De aceea, voi fetelor nu veți fi niciodată fără un cămin. Vă veți avea mereu una pe alta. Vă invidiez pentru asta.

Mai târziu, în acea seară, sosi și Gustav, fiul doamnei Anderson. Elin îi citea doamnei Anderson cu voce tare, când Kirsten îl conduse până la ușa dormitorului. Ea și Elin porniră să iasă din încăpere, însă doamna Anderson le opri.

— Nu, fetelor, așteptați un moment. Ce te aduce aici, Gustav? Nu vii să mă vezi decât când ai nevoie de ceva.

Gustav le privi pe surori, evident iritat că erau prezente la discuție.

— Nu vreau nimic, mamă. Am venit să te întreb de ce îi faci probleme Bettinei cu vânzarea casei și mutatul la noi. Ea nu vrea decât ce e mai bine pentru tine.

^{*}In suedeză, *Bună ziua*, dar în acest context, mai degrabă *La revedere!*, (n.ed.).

— Prostii, ea îmi vrea doar banii.

— Amândoi vrem să fii mai aproape de noi. Aș crede că te vei bucura să ai puțină companie, după ce ai trăit atâta timp singură.

— Dar nu sunt singură. Am pisica – care, din câte am înțeles, nu e binevenită în casa voastră. Tomte mieună ascuțit, a revoltă.

— Știi foarte bine că o face pe Bettina să strănute, mamă.

Elin se simți stingherită în timp ce Gustav continuă să vorbească, explicându-i toate aranjamentele pe care le făcuse pentru ea. Doamna Anderson ascultă fără să-l întrerupă, până ce Gustav se opri, în sfârșit.

— Înainte să pleci, Gustav, aș vrea să urci în sala de bal cu mine.

— Pentru ce?

— Și să aduci și gramofonul cu tine, te rog. Vreau să veniți și voi, fetelor. Kirsten, ia și cutia aia cu discuri.

Doamna Anderson nu putu să urce scările decât cu ajutorul lui Elin. Respira greu, și se opri de câteva ori. Fiul ei o luase înainte cu gramofonul și nu observase cât de delicată devenise mama sa.

— Scările acestea sunt prea mult pentru dumneavoastră, zise Elin pe la jumătatea lor. Ar trebui să vă așezați și...

— Lasă-mă în pace! Doamna Anderson găfâi și se încordă, însă ajunse în capul scărilor și intră în sala de bal, uitându-se de jur împrejur.

Pe podeaua sălii de bal, ghemotoace de praf pluteau ca niște balerine. Din colțurile tavanului și din candelabre atârnavau fâșii rupte de pânze de păianjen, însă în centrul scenei de dans, luna aruncase o lumină argintie superbă. Sofia coborî din dormitorul lor să vadă ce se întâmpla și o ajută pe Kirsten să aprindă policandrele de pe pereți. Gustav stătea cu mâinile în șolduri și supraveghea camera, strâmbând din nas în silă.

— Ce ai vrut să-mi arăți, mamă?

— Nu vreau să-ți arăt nimic, vreau să dansezi cu mine. Un ultim vals în minunata mea sală de bal. Te rog!

— Serios, mamă! Locul ăsta e murdar.

Regina din poveste se îndreaptă spre fiul ei, îi luă mâna și își așează celălalt braț pe talia lui.

— Tatăl tău dansa minunat – știai asta? Pune valsul „Dunărea Albastră”, Kirsten, dacă îl găsești.

Elin știa că era una dintre melodiile preferate ale doamnei Anderson. Muzica hârșăită care răsuna în sală suna de parcă muzicienii o înregistraseră într-un cuptor cu flăcări mistuitoare, însă mărunțica doamnă Anderson se învârtea pe scenă ca și cum orchestra ar fi cântat chiar lângă ea. Plutea atât de ușor ca în anii tinereții. Doamna Anderson își ridică privirea spre cerul înstelat, apoi închise ochii și se lăsă condusă în ultimul ei vals de către fiul ei.

— Îți mulțumesc, îi zise ea când melodia ajunsese la final. Ești un bărbat cumsecade, Gustav. Păcat că te-ai căsătorit cu o imbecilă.

— Ai putea să încerci să te înțelegi cu ea, mamă.

— Poți să te întorci acasă acum, îi spuse ea, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe obraz. Îți mulțumesc că mi-ai făcut hatârul.

După ce Gustav plecă, doamna Anderson mai rămase o vreme în sala de bal, ascultând cântec după cântec, așezată pe un scaun, aproape de mica scenă unde urcau de obicei muzicienii. Chipul ei ridat oglindea o tristețe profundă. Apoi, lui Elin îi trebui ceva timp ca s-o ajute să coboare scările până la dormitorul ei.

A doua zi dimineată, Elin nu se miră că doamna Anderson fu prea slăbită ca să coboare din pat, și o trimise pe Sofia să-i dea de veste fiului ei să vină de îndată. În schimb, veni Bettina Anderson.

— Se comportă așa ori de câte ori ne pregătim să o mutăm, se plânse Bettina în timp ce intra pe ușa din față. S-a prefăcut de atâtea ori că e bolnavă, încât nimeni nu o mai crede acum.

— Nu cred că se preface, zise Elin.

Bettina o țintui cu privirea.

— Atunci ar fi trebuit să trimiți după doctor, nu după Gustav.

— Nu vrea s-o vadă niciun doctor.

— Nu-mi pasă ce spune ea. Trimit vizitiul după el.

Când sosi doctorul, doamna Anderson ceru ca toată lumea să părăsească încăperea în timpul consultului. Bettina așteptă la parter, în salonaș, bând cafea și uitându-se din clipă în clipă la ceas. Elin tocmai intrase să-i reumple ceașca Bettinei, când intră și doctorul.

— Inima ei cedează, zise acesta grav.

— Cu cât te-a plătit ca să spui asta?

— Fii drăguță cu ea, Bettina. Nu mai are mult de trăit.

Elin spera că doctorul se înșela. În următoarele câteva nopți, Elin dormi pe un fotoliu în dormitorul doamnei Anderson, ca să-i fie aproape dacă ar fi avut nevoie de ceva. Când doamna Anderson intră în comă, cei care stătură la căpătâiul ei fură Elin și Tomte, nu familia ei.

La o săptămână după ultimul ei vals în sala de bal, Silvia Anderson se stinse din viață.

În ziua înmormântării doamnei Anderson, ploua. Kirsten nu-și amintea nicio înmormântare la care fusese – și fusese la prea multe – la care să nu fi plouat. Majoritatea celor care veniseră s-o plângă aveau umbrele, însă Kirsten și surorile ei stăteau în ploaia mărunță, întrebându-se dacă obrajii le erau uzi de burniță sau de lacrimi. Probabil de amândouă.

Lui Kirsten i se părea că singurul lucru constant din viața ei fusese pierderea, căci unul câte unul, oamenii pe care îi iubea, erau luați de lângă ea. Kirsten se apropie și mai mult de Elin și o luă de braț.

Rămăseseră iarăși fără casă. Însă tristețea care o coplesii pe Kirsten în timp ce-l asculta pe preot rostind *căci fărănd ești, și în fărănd te vei întoarce*, nu se datora numai acestui fapt. Kirsten ajunsese să se atașeze de regina din poveste.

După aceea, cei prezenți la înmormântare veniră la vilă. Kirsten îl zări pe domnul Lindquist vorbind cu Gustav Anderson, dar nu merse să vorbească cu el, ci își ajută surorile să servească prânzul generos, pregătit de doamna Olafson, iar munca o ajută să-și ia gândul de la durerea pe care o simțea. Era foarte ușor să-și imagineze vremea când soțul Silviei Anderson era în viață și această casă uriașă, în care răsuna totul, era plină de oameni, la fel cum era acum. Kirsten nu înțelegea de ce Bettina Anderson nu voia să trăiască aici – doar dacă nu era vorba de invidie, sau poate voia o casă și mai mare, și mai elegantă.

Când plecă și ultimul invitat, Bettina se făcu nevăzută la etaj. Kirsten își ajută surorile să strângă masa din sala de mese și să adune farfuriile și paharele împrăștiate care pe unde. După aceea, umplu chiuveta din bucătărie cu apă și săpun și începu să spele vasele, iar surorile ei le șterseră cu prosopul.

— Credeți că nouă ni se va da vreodată voie să fim fericite? le întrebă Kirsten.

— Bineînțeles că vom fi fericite, zise Sofia. Vorbești de parcă am fi pedepsite pentru ceva.

— Mie așa mi se pare, că suntem pedepsite, spuse Elin.

Sofia se întoarse către ea, surprinsă.

— Dar noi nu am făcut nimic rău.

Kirsten își lăsă privirea în jos, la apa în care spăla vasele, știind că ea făcuse ceva îngrozitor. Era doar o chestiune de timp până ce păcatul îi va fi descoperit. Elin nu spuse nici ea nimic, și Kirsten își aminti momentul în care îi citise jurnalul din care răzbătea puternic sentimentul de vină pe care îl simțea. Poate că ea și Elin meritau să fie pedepsite, dar oare de ce era și Sofia pedepsită împreună cu ele?

— Trebuie să ne gândim ce vom face, acum că doamna Anderson nu mai este, zise Elin. În primul rând, trebuie să ne găsim de lucru. Încă mai avem de plătit din datoria pentru bilete. Și avem nevoie de un loc unde să stăm.

— De ce nu îl întrebăm pe fiul ei dacă nu putem să mai stăm aici o vreme și să ajutăm la împachetatul lucrurilor doamnei Anderson? propuse Kirsten. Încă nu am terminat curățenia în toate camerele.

— E o idee bună, zise Sofia, dar hai să n-o întrebăm pe Bettina. Nu cred că ne are la suflet.

— Unde e Gustav? A plecat deja? întrebă Elin.

— Nu, e în biroul tatălui său, îi răspunse Kirsten. Am intrat acolo să văd dacă nu sunt farfurii sau pahare murdare și l-am văzut căutând în sertarele de la birou. Cred că tu ar trebui să vorbești cu el, Sofia. Nu ai spus că i-a plăcut cum ai cântat?

— Nu vreau să mă duc singură. Hai să mergem toate trei.

Surorile fură de acord, iar Kirsten apucă un prosop ca să se șteargă pe mâini. Însă înainte ca ele să apuce să iasă din bucătărie, Bettina Anderson păși mândră pe ușă. După expresia chipului ei, era furioasă.

— Stați jos toate trei și nu faceți nicio mișcare!

Surorile se priviră una pe alta, apoi își traseră niște scaune de sub masa de bucătărie și se așezară. Inima lui Kirsten începu să bată ca nebuna când, o clipă mai târziu, îl văzu și pe Gustav Anderson intrând pe ușă, negru de mânie. Pisica uriașă era chiar în spatele lui, ca și cum ar fi știut că Gustav era fiul iubitei sale stăpâne. Tomte se plimbase din încăpere în încăpere, urlând sinistru încă din noaptea în care murise stăpâna lui.

— Nu poți să faci animalul ăla să tacă? întrebă Bettina, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit. Kirsten dădu să se ridice, aplecându-se la pisică. Stai jos! îi ordonă Bettina.

— Nu pot să fac două lucruri deodată, doamnă.

— Atunci fă ce ți se spune și stai jos!

Gustav își dresе glasul.

— Am descoperit că lipsesc câteva din bijuteriile mamei.

Kirsten își simți stomacul întors pe dos. Până acum crezuse că viața ei nu putea să se înrăutățească mai mult de atât, însă iată că se întâmplase. Doamna Olafson le avertizase din prima zi, că servitoarea care lucrase în casă înaintea lor fusese acuzată pe nedrept de furt, iar acum era rândul lor. Lui Kirsten îi fu teamă să-și întoarcă privirea către surorile ei, știind că ar fi izbucnit pe loc în lacrimi.

Gustav o arată cu degetul pe Elin.

— Tu ești cea care a început s-o îngrijească și a petrecut atâta timp în dormitorul ei?

— Da, domnule. Dar nu am luat nimic. Nu aș fura de la ea. Niciuna dintre noi nu ar fura.

— Se întâmplă să știu cât de mare nevoie aveți de bani, zise Bettina. Ați fost chiar idioate să credeți că nu vom observa lipsa bijuteriilor.

— Ne-ați face să ne fie mult mai ușor, continuă Gustav, dacă ați înmâna pur și simplu toate bijuteriile înainte de venirea poliției.

— Am chemat poliția, și trebuie să ajungă din clipă în clipă, zise Bettina.

Inima lui Kirsten bătu și mai tare la pomenirea poliției, astfel că îndrăzni să arunce o privire la Sofia și văzu cât era de îngrozită.

— Nu-mi pasă dacă chemați poliția, spuse Kirsten. Vor descoperi că suntem nevinovate.

Elin își așază palma pe brațul ei.

— Taci, Kirsten. Nu ne cred oricum.

— Ai dreptate, confirmă Bettina. Nu uitați, că am avut eu însămi de-a face cu șiretlicurile voastre.

Deci despre asta era vorba, se gândi Kirsten imediat. Bettina le mai purta încă pică pentru că îi speriaseră primii cumpărători.

— Mama vă aprecia foarte mult pe toate trei, zise Gustav cu gravitate. Încă o dată, de dragul ei, vă cer să înapoiati ceea ce ați furat.

— Noi nu am furat nimic, zise Kirsten.

— Bine. Să nu spunei că nu v-am avertizat. Gustav se întoarse cu spatele și ieși din bucătărie urmat îndeaproape de felina care plângea. Bettina rămase cu ele, ca și cum le-ar fi păzit, stând în picioare lângă sobă, cu brațele încrucișate.

Multă vreme mai târziu, Kirsten auzi soneria de la ușa de la intrare, și apoi voci în antreu. Gustav intră în bucătărie urmat de doi polițiști. Unul dintre ei vorbea suedeză, dar celălalt nu, așa că discuția care urmă fu un amestec confuz de limbi. Bettina era din ce în ce mai furioasă.

— Mama Anderson purta întotdeauna un inel mare cu diamant și smarald combinat cu o pereche de cercei, zise ea în suedeză, iar acum nu sunt nicăieri. Mai purta inele cu diamant și pe alte degete, însă când a murit, nu le avea nici pe degete și nu sunt nici în cutia ei cu bijuterii.

Kirsten își aminti cât de tare strălucise regina din poveste încărcată cu bijuterii în prima zi când ajunseseră la ea, cerându-i de lucru. Atunci i se păruse ciudat să vadă pe cineva purtând bijuterii extravagante chiar și când stătea în pat. Însă acum că se gândea la asta, Kirsten nu-și aminti s-o fi văzut pe doamna Anderson purtând vreo bijuterie în săptămânile de dinainte de moarte.

— Ce ai făcut cu smaraldele ei? ceru Bettina să știe.

— Noi nu ne-am atins de bijuteriile doamnei, zise Elin calmă.

— Minți! Am văzut-o pe fata aia cu una dintre broșele ei în urmă cu câteva săptămâni, zise ea, arătând-o pe Sofia. A fost foarte obraznică. Și am și martori. Toată lumea de la petrecere a văzut-o purtând broșa din camee a mamei în seara aceea.

— Doamna mi-a împrumutat-o, zise Sofia. I-am înapoiat-o...

— Ai putea, vă rog, s-o descrieți? ceru polițistul.

Bettina se înroși.

— Păi... cameea nu lipsește, însă celelalte piese pe care le-am descris nu mai sunt. Nu le puteți lăsa pe aceste hoațe să scape nevinovate!

— Vă rog să-mi permiteți să vorbesc cu ele singur, ceru polițistul suedez. Kirsten aruncă o privire către surorile ei în timp ce Bettina ieșea din bucătărie, și se întrebă dacă și ea era la fel de palidă și de speriată cum erau ele. Însă, în ciuda frigii, mânia lui Kirsten fierbea la suprafață, așteptând să dea pe de lături. Elin își așeză mâna peste a ei, ca și cum ar fi simțit starea în care se afla.

Polițistul își puse mâinile în șolduri, din ce în ce mai iritat.

— Cred că erați conștiente că veți fi prinse, fetelor. Cel mai bine pentru voi ar fi să înapoiati piesele imediat. Dacă colaborați, judecătorul va ține seama de asta când vă va hotărî sentința.

— Elin nu ar fura niciodată nimic, zise Kirsten. Sofia nici atât. Iar eu știu foarte bine că nu am luat nimic.

Însă Kirsten știa că dacă s-ar apăra împotriva cuvântului Bettinei, nu ar avea nicio șansă. Din nou, Kirsten își puse aceeași întrebare: oare Bettina se răzbuna pe ele pentru farsa aceea? Dacă da, harababura asta era din vina ei. Ea trebuia să fie pedepsită, nu surorile ei.

— Iată datele pe care le avem, le spuse polițistul. Nu sunt semne că s-ar fi intrat cu forța în casă. Bijuteriile lipsesc, iar voi trei aveți acces în dormitorul doamnei Anderson în fiecare zi de când era bolnavă, corect? Acest lucru vă dă ocazia.

— Noi nu i-am luat bijuteriile, zise Elin cu o voce tremurândă.

— Și mai știu și că aveți o datorie destul de mare. Asta ar fi motivul.

— Dar noi nu am fura, zise Sofia. Furatul este un păcat.

— Ridicați-vă în picioare. Toate trei.

Kirsten se ridică cu genunchii tremurânzi.

— Unde este camera voastră? Trebuie s-o percheziționăm.

În dormitorul lor, cei doi polițiști le spuseră să stea deoparte și se apucară să răstoarne totul cu susul în jos. Sofia lăcrimă când puseră mâna pe vioara prietenului ei, pe care începură să o scuturare. Furia lui Kirsten creștea cu fiecare minut, dar se stăpâni, fiindcă știa că poliția nu va găsi nicio piesă de bijuterie. Bettina păru dezamăgită când polițiștii se întoarseră la parter cu mâinile goale.

— V-am spus că nu i-am luat lucrurile, spuse Kirsten.

Bettina pufni de furie.

— Casa asta are două duzini de camere. Sunt mii de locuri în care ar fi putut ascunde o mână de inele. Vă spun eu, fetele astea sunt niște prefăcute.

— Aceasta este ultima voastră șansă, le avertiză polițistul. Dacă nu ne spuneți unde ați ascuns bijuteriile, mergeți la închisoare.

— Nu, vă rugăm, imploră Elin. Trebuie să ne credeți. Noi nu ne-am atins de bijuteriile doamnei.

— Poate că o noapte la închisoare vă va face să vă răzgândiți. Haideți să mergem. Unul dintre bărbați o apucă pe Kirsten de braț, mai strâns decât ar fi fost nevoie, și o împinse către ușă. Celălalt polițist le înșfăcă pe Sofia și pe Elin. Kirsten se întoarse către Bettina.

— Vă rog, lăsați-mi surorile în pace, zise ea. Știți că nu am furat nimic de la dumneavoastră. Dacă încă sunteți supărată pe noi pentru farsa aceea, eu sunt de vină, nu ele. Vă rog, nu vă răzbunați pe surorile mele. Vă rog, nu le pedepsiți.

— Asta a fost o mărturisire? o întrebă polițistul. Sunteți pregătite să înapoiati ceea ce ați furat?

— Nu am furat nimic. Doamna Anderson este supărată pe mine pentru că am păcălit-o că acoperișul este spart și...

Polițistul o trase după el pe ușă.

— Spuneți-i asta judecătorului, domnișoară.

Trăsura poliției care aștepta la curbă avea gratii la geamuri și la ușa din spate. Polițiștii le împinseră în spatele trăsuri și trăsura se îndepărtă de conac.

— E vina mea, plânse Kirsten uitându-se la străzile întunecate. N-ar fi trebuit s-o înfurii pe Bettina.

— Nu e vina ta, zise Elin, care stătea pe bancheta din fața lui Kirsten, legănând-o pe Sofia în brațe. Nimeni nu e atât de rău încât să facă asta din cauza unei farse – nici măcar Bettina Anderson. Probabil că e cu adevărat convinsă că am furat de la ea.

— Dar cine ar fi putut să-i fure inelele? întrebă Sofia.

Kirsten se sprijini încet cu spatele de peretele compartimentului, ținându-se de banchetă, în timp ce trăsura sălta și se lovea de hărtoape prin oraș. Kirsten închise ochii.

— Vreau doar să mă trezesc în patul meu de-acasă din Suedia și să-mi dau seama că totul nu a fost decât un coșmar.

Prea târziu însă, Kirsten își aminti motivul pentru care Elin făcuse atâtea eforturi ca să le scoată din casa lor din Suedia – și că viața ei acolo fusese un coșmar. Kirsten deschise ochii și o privi.

— Îmi pare rău. Nu... nu am vrut să spun asta.

Nimeni nu mai scoase un cuvânt pe tot parcursul drumului. Când ajunseră la sediul poliției, polițistul care vorbea suedeză îi dădu căpitanului raportul și plecă. Kirsten așteptă împreună cu surorile ei în secția agitată, ascultând strigătele, râsetele și fluierăturile, neînțelegând niciun cuvânt din ce se întâmpla. Puținele cunoștințe de engleză ale Sofiei nu le erau de folos, iar când toate eforturile lor de a-și proclama nevinovăția se dovediră zadarnice, Kirsten și surorile ei fură conduse pe un coridor murdar, în spatele secției. Acolo, gardianul le închise într-o celulă.

— De ce ni se întâmplă asta? plânse Sofia, prăbușindu-se pe un pat. Elin se așeză lângă ea și încercă să o liniștească, însă Kirsten era prea supărată ca să stea jos. Celula îi amintea de camera de detenție de pe Insula Ellis – doar că aceasta avea gratii, iar ușa era

încuiată. Paturile, care erau atârnate de perete cu lanțuri, nu aveau saltele sau perne, doar o pătură amărâtă și soioasă pentru fiecare dintre ele. În colț le aștepta o găleată dacă aveau nevoie la toaletă. Măcar erau singure în celulă.

Cum ajunseseră oare aici, neavând nimic decât una pe alta și hainele de pe ele? Kirsten încercă să rememoreze totul, familia lor care fusese fericită odată, ferma, viața lor din Suedia de care fuseseră mulțumiți. Dar apoi, când părinți lor muriră unul după altul și începură înmormântările, viețile lor deveniră din ce în ce mai grele, cu fiecare schimbare. De câte ori i se întâmplase ceva bun – iubirea pentru Tor, slujba de la vilă – trebuia să urmeze o lovitură devastatoare. Acum era însărcinată, doamna Anderson murise, și ele erau la închisoare. Lui Kirsten îi venea să urle.

— Nu înțeleg de ce ni se întâmplă asta, repetă Sofia.

— Eu sunt de acord cu ce a spus Kirsten în trăsură, zise Elin. Îmi pare rău că am plecat de acasă. Am crezut că America va fi un tărâm de vise frumoase și noi începuturi, dar nu e așa. Totul e din vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să venim în țara asta.

— Nu vorbi așa, îi spuse Kirsten. Nu e vina ta. Și eu am vrut să vin în America, nu-ți amintești?

— Da, dar Sofia nu a vrut să vină. Îmi pare rău că te-am adus aici, Sofia. Îmi pare atât de rău.

— Încetează, Elin, zise Kirsten. Nu am făcut nimic greșit. Vor descoperi că s-au înșelat și ne vor elibera. Vei vedea.

Kirsten se duse la ușa celulei și apucă gratiile cu mâinile, uitându-se pe coridorul întunecos și dorindu-și să-și creadă propriile cuvinte.

CAPITOLUL 32

— Mama ne-ar spune să ne rugăm, zise Sofia, care încetase să-și mai plângă de milă și își amintise: Dumnezeu a promis că nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată. Dacă ne rugăm, ne va trimite ajutoare.

— Rugăciunile vor fi în zadar, zise Kirsten, care stătea cu spatele la Sofia și la Elin, cu mâinile încheștate pe gratiile de la ușa celulei. Rugăciunea nu-i ca și când mergi la magazin și alegi ce vrei să cumperi. Dumnezeu n-o să fluture o baghetă magică și puf, trăim cu toții fericiți, până la adânci bătrâneți.

— Dumnezeu mi-a răspuns la toate celelalte rugăciuni, spuse Sofia. L-am rugat să vă facă bine pe tine și pe Kirsten și v-ați însănătoșit. I-am cerut ajutorul când eram singură pe Însula Ellis, și El mi l-a trimis pe Ludwig.

— Înseamnă că n-am făcut eu ceva bine, zise Elin. Cred că Dumnezeu nu mi-a răspuns la niciuna dintre rugăciuni.

— Oh, Elin. Nu cred asta.

— M-am rugat ca mama să se facă bine, și a murit. M-am rugat ca tata să nu mai fie trist și s-a sinucis. M-am rugat ca unchiul Sven să nu mai... Elin se opri, împiedicându-se în propriile cuvinte. Să... să nu se mai certe cu Nils, dar nici asta nu s-a întâmplat.

— Știu că Biblia spune să ceri și ți se va da, zise Kirsten, dar sunt de acord cu Elin. Am cerut, dar nu mi s-a dat.

— Poate că ceea ce ceri tu, nu e cel mai bun lucru pentru tine. Poate...

— Poate că suntem pedepsite, spuse Kirsten.

Sofia clătină din cap.

— Pentru ce?

Kirsten nu răspunse. Nici Elin.

— Ei bine, eu cred că Dumnezeu ne răspunde la rugăciuni, insistă Sofia, numai că noi nu ne dăm seama încă.

— Să trimiți niște oameni nevinovați la închisoare mi se pare un mod stupid de a le răspunde la rugăciuni, mormăi Kirsten.

— Mă îngrijorați, amândouă, le spuse Sofia. Vă îndepărtați de Dumnezeu și nu vreți să-mi spuneți de ce. Dumnezeu e aici, cu noi, să știți. El ne iubește și...

— Și ușa asta a celulei e încă încuiată, zise Kirsten, smucind-o cu zgomot.

Sofia se întrebă cum ar putea să le redea încrederea, mai ales că Dumnezeu nu părea să-i răspundă la rugăciunile ei de a-l găsi pe Ludwig. Sofia nu voia să-și piardă din nou credința, însă celula asta de închisoare era cel mai îngrozitor loc în care fusese vreodată. Sofia făcu efortul de a-și aminti alte promisiuni pe care le citise în Biblie, în încercarea de a-și alina surorile, numai că nu avea Biblia cu ea.

— Și Isus a fost acuzat pe nedrept, zise ea în cele din urmă. El înțelege ce simțim.

Kirsten răsă scurt.

— Nu mă faci să mă simt mai bine, Sofia. Cei care l-au acuzat pe Isus l-au și ucis, știi?

— Da, dar El și-a dat viața pentru toate lucrurile rele pe care le-am făcut noi. El nu trebuia să moară. Amândouă spuneți că suntem pedepsite pentru ceva, dar chiar dacă ar fi adevărat, Dumnezeu nu ar vrea să ne pedepsească. El vrea să ne ierte.

Sofia așteptă ca surorile ei să-i răspundă, dar amândouă păstrară tăcerea. Kirsten încă stătea cu spatele, iar Elin își ștergea pe furiș o lacrimă.

— Dar dacă nu merităm să fim iertate? întrebă Elin.

— Nimeni nu merită iertarea. Dumnezeu ne-o dă doar așa, ca pe un dar, chiar și când nu e ziua noastră.

Ușa care ducea spre secția de poliție se deschise și gardianul își făcu apariția. Sofia spuse repede o rugăciune în șoaptă. *Te rog, Doamne. Te rog, dă să vină să ne deschidă ușa și să ne elibereze. Însă*

gardianul le strigă ceva în engleză, ceva ce ea nu înțelege, și după un minut, lumina se stinse. Sofia se chinui să ajungă la unul dintre paturi și își trase pătura subțire peste umeri, însă nu adormi decât după foarte multă vreme.

A doua zi dimineață, niciuna dintre ele nu avu poftă de micul dejun. Terciul era prea lichid, pâinea prăjită era uscată, iar prunele fierte tari și ațoase.

— Ce ne vom face? întrebă din nou Kirsten. Niciuna dintre ele nu avea un răspuns. Sofia vru să le sfătuiască din nou să se roage, dar în seara anterioară propunerea ei fusese întâmpinată cu neîncredere.

— Într-un final, vor fi nevoiți să ne lase să plecăm, spuse ea. Nu au cum să dovedească că am furat de la doamna Anderson.

— Păi nu putem dovedi că nu am furat, zise Elin. Cine a mai intrat în dormitorul ei, în afară de noi?

— Doamna Olafson i-a dus tava cu micul dejun în fiecare dimineață, spuse Kirsten.

— Crezi că doamna Olafson e hoțul? o întrebă Sofia. Cred că glumești.

— Acuzarea ei nu e cu nimic mai nedreaptă decât acuzarea noastră.

Dimineața parcă nu mai trecea. Sofia încercă să se roage în loc să-și facă griji – o sarcină imposibilă. Se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată pe Ludwig Schneider.

Cu puțin înainte de prânz, gardianul se opri în fața celulei lor și introduse cheia în ușa, apoi le făcu semn să iasă, în timp ce el ținea ușa deschisă. Sofia se strecură afară din pat și fu pe cale să le spună surorilor ei că poate acesta era răspunsul la rugăciunile ei, dar se hotărî să aștepte și să vadă ce se va întâmpla.

Te rog, Isuse...

Gardianul le conduse în zona principală a secției, unde le aștepta un bărbat cu părul cenușiu, care purta un costum din trei piese. Sofiei i se păru că-l recunoaște de undeva – oare venise în

vizită la doamna Anderson? Sau îl văzuse la biserică sau la petrecerea de logodnă unde cântase? Apoi, își aminti.

— Sunteți avocatul doamnei Anderson, nu-i așa? Îmi amintesc că ați venit s-o vizitați acasă.

— Aveți dreptate. Numele meu este John Olson.

— Domnule Olson, noi nu am furat nimic. Vă rugăm, trebuie să ne credeți.

Avocatul ridică mâna.

— Lăsați-mă un moment vă rog, zise el, după care se adresă căpitanului în engleză, vorbind prea repede ca Sofia să poată înțelege. Sofia își strecură mâna în mâna lui Elin, încercând să nu-și facă griji în timp ce așteptau. Domnul Olson îi dădu o hârtie căpitanului, apoi se aplecă să semneze o alta, pe care i-o întinsese acesta. Când se îndreptă din nou, le zâmbi ușor celor trei surori.

— Veniți cu mine, vă rog.

În mod miraculos, li se permitea să părăsească secția. Sofia fu surprinsă să vadă că afară era însorit și cald, după celula mohorâtă și ploaia deasă din ziua înmormântării. Sofia sări peste câteva băltoace în drum spre trăsura domnului Olson, iar acesta le deschise ușa.

— După dumneavoastră, domnișoarelor, le spuse el, făcându-le semn să urce.

În mod surprinzător, Elin nu protestă, ea care era de obicei atât de bănuitoare cu străinii. Însă acum părea prea amorțită ca să comenteze, și urcă în trăsura acoperită ca prin somn.

— Chiar suntem libere să plecăm? întrebă Kirsten. Nu ne eliberează pe cauțiune, sau așa ceva, nu-i așa?

— S-a renunțat la toate acuzațiile, le anunță domnul Olson. Îmi pare foarte rău pentru încurcătură – și pentru faptul că a trebuit să îndurați o noapte în închisoare.

— Au găsit bijuteriile care lipseau?

— Într-un fel. Domnul Olson urcă în trăsură ultimul și îi făcu semn vizitiului. Trăsura săltă înainte și se amestecă în trafic.

— Înainte de a muri, Silvia Anderson mi-a încredințat câteva din bijuteriile dânzei, le spuse domnul Olson, pe care mi-a cerut să le vând. I-am arătat fiului dânzei și poliției o copie a chitanțelor. Fiecare dintre piese a fost evaluată, iar banii sunt în contul bancar al dânzei.

— Slavă Domnului, răsuflă ușurată Sofia.

— De asemenea, doamna Anderson mi-a dictat clauzele testamentului dânzei, și mi-a precizat câteva cerințe în legătură cu fondurile. În dimineața aceasta voi citi testamentul în fața familiei – și așa am aflat că ați fost acuzate de furt.

— Ne datorează scuze, zise Kirsten. Elin îi făcu semn să tacă.

— Nora doamnei Anderson intenționează, totuși, să conteste testamentul. Ea consideră că bijuteriile îi aparțineau de drept și în consecință și banii, însă toate astea le va hotărî un judecător.

— Deci suntem libere să plecăm? întrebă Elin.

— Da. Repet, îmi pare foarte rău pentru neînțelegere.

— Unde ne duceți acum? îl întrebă Kirsten.

— Înapoi la vilă. Mi s-a cerut să vă supraveghez cât timp vă strângeți lucrurile.

— Sper ca Bettina Anderson să fie acolo, zise Kirsten. Ne datorează cel puțin scuze după ce ne-a acuzat de hoție și ne-a făcut să ne petrecem noaptea în închisoare.

— E improbabil să se întâmple asta. Domnul Olson zâmbi ușor, din nou. Însă domnul Anderson m-a rugat să vă dau salariul pe ultima săptămână, zise el, întinzându-i lui Elin un plic cu doisprezece dolari în el.

Când ajunseră la vilă, domnul Olson descuie ușa de la intrare cu cheia și urcă scările în urma lor, până la etajul trei. Sofia uitase ce dezordine făcuse poliția în camera lor după ce o scotociră toată. Valiza fusese golită și toate lucrurile din ea percheziționate și lăsate grămadă unele peste altele. Sofia se uită repede la vioara lui Ludwig, recunoscătoare să descopere că nu avea nimic, apoi își ajută surorile să-și strângă așternuturile de pat. Când totul fu strâns și împachetat, Sofia apucă unul dintre

mânerele geamantanului, ca s-o ajute pe Kirsten să-l târască până la parter.

— Nu, hai să folosim scările principale, zise Kirsten, când Sofia o porni spre scările servitorilor. Ne va fi mai ușor. Și merităm și noi un pic de respect.

Când trecură prin fața sălii de bal, Sofia se opri să schimbe mâna și își aminti de noaptea în care doamna Anderson dansase cu fiul ei. Chiar arătase ca o regină din poveste în seara aceea, plutind pe ringul de dans, în lumina lunii. Sofia își aminti cu câtă bunăvoință îi împrumutase broșa din camee, și apoi ultima conversație pe care o avuseseră în trăsură. *Deci ai văzut dincolo de aripile mele și de gâgăitul meu – asta vrei să spui?* Sofia își șterse o lacrimă.

— Îmi va fi dor de ea, oftă Sofia.

— De ce trebuie să fie viața atât de grea? întrebă Kirsten.

Vizitiul le ajută să ridice geamantanul și să-l pună în spatele trăsorii.

— Unde ați vrea să mergeți? le întrebă domnul Olson.

— La pensiunea mătușii noastre, bănuiesc, zise Elin.

— Așteptați! strigă deodată Sofia, când trăsura începu să se urmească. Ce s-a întâmplat cu pisica doamnei Anderson? Nu am văzut-o cât am fost sus, voi? Am promis să avem grijă de ea.

— Nu știu, răspunse domnul Olson. Tot ce e în casa aceea îi aparține fiului dănzei acum.

Sofia era distrusă la gândul că nu-și ținuseră promisiunea, și făcu eforturi să-și stăpânească lacrimile.

— Ea chiar îl iubea pe motanul acela...

— Poate că știe doamna Olafson ce s-a întâmplat cu el, zise Elin. Ne vom duce la ea acasă mâine și o vom întreba. Știu eu unde locuiește.

— De ce-ți faci atâtea griji pentru o pisică? o întrebă Kirsten. Nici noi nu avem unde să stăm.

Mătușa Hilma fu chiar și mai nemulțumită să le vadă de data aceasta, decât prima oară când bătuseră la ușa ei.

— Ce faceți aici? le întrebă ea. Toată comunitatea știe că ați fost la închisoare.

— Au aflat ce s-a întâmplat cu bijuteriile, îi răspunse Elin. Se știe că nu noi le-am furat, așa că ne-au lăsat să plecăm.

— Dezgustător, bombăni Hilma.

— Am fost achitate de orice vină, zise Kirsten furioasă. Nu am furat nimic!

— Ei bine, îmi pare rău, dar nu puteți să stați aici.

— Și unde să mergem? întrebă Elin.

— Ar fi trebuit să acceptați oferta tinerilor din Wisconsin de la bun început și să mergeți acolo. Acum ați fi avut propriile case. Cred că puteți sta aici noaptea asta, dar vreau să vă găsiți o altă locuință cât mai repede posibil și să plecați.

Sofia târî valiza la etaj împreună cu Kirsten și fu copleșită de oboseală. Surorile se așezară și se uitară una la alta.

— Și acum? întrebă Kirsten.

Elin clătină din cap.

— Îmi pare atât de rău, zise ea încet. N-ar fi trebuit să plecăm de acasă niciodată.

PARTEA A TREIA

Acasă

IULIE 1897

Drept răspuns, Isus i-a zis:

*„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu,
și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el,
și vom locui împreună cu el”.*

IOAN 14:23

CAPITOLUL 33

Pastorul Johnson fu de acord să le primească pe Elin și pe surorile ei în biroul lui, a doua zi dimineață. Stând din nou în fața pastorului și cerându-i un loc muncă, Elin avea impresia că era o credincioasă penitentă în Ziua Judecării. Preotul stătea la biroul său cu mâinile împreunate, și își ridică privirea către ele. Cum în încăpere nu existau decât două scaune pentru vizitatori, Elin și surorile rămaseră în picioare. Elin își dorea ca unchiul Lars să fie cu ele și de data aceasta, însă el părea să le evite, de parcă ar fi la fel de nerăbdător să scape de ele, cum era și mătușa Hilma.

— Ne-ați mai ajutat să ne găsim de lucru și înainte, pastore Johnson, și vă suntem recunoscătoare, începui Elin. Însă acum, că doamna Anderson nu mai este, ne întrebam dacă știți pe altcineva care are nevoie de servitoare.

— Nu știu să aibă nimeni nevoie. Pastorul păru surprins că-l întrebau pe el, ca și cum nu și-ar fi amintit că le ajutase înainte.

— Nu trebuie să muncim toate trei în același loc, zise ea repede, deși am prefera asta.

— Iar eu știu puțină engleză acum, adăugă Sofia. Nu ar trebui să fie neapărat o familie suedeză.

— Și ar fi bine dacă ne-ar oferi și masă și casă, zise Kirsten. Mătușa Hilma nu ne vrea, deși suntem rudele ei de sânge.

Elin își așeză mâna pe brațul lui Kirsten ca s-o facă să tacă, temându-se că preotul le va desconsidera dacă le vedea că se plâng de mătușa lor. Pastorul le privi cu milă. Ochii săi aveau aceeași nuanță cenușie ca părul său ciufulit.

— Aș vrea să vă ajut... credeți-mă că aș vrea, dar mă tem că va fi foarte greu, dacă nu imposibil, să vă gălesc de lucru. Servitorii se angajează de obicei prin recomandarea oamenilor, la fel cum se răspândește și bârfa. Din nefericire, toată lumea din comunitatea

religioasă a auzit zvonul despre bijuteriile Silviei Anderson, iar stigmatul furtului vă va urmări cu siguranță.

— Dar suntem nevinovate! zise Kirsten. Noi nu am furat nimic!

— Știu. Însă Bettina Anderson nu este de aceeași părere. Soacra ei v-a numit pe toate trei beneficiare ale testamentului ei...

— Într-adevăr? se miră Elin. Chiar ne-a numit pe noi? Avocatul ei nu ne-a spus asta.

— Ei bine, se pare că așa a făcut, iar Bettina crede că, într-un fel, ați furat de la ea. Mă tem că vă va face viața foarte dificilă.

— Țsta nu este un comportament foarte creștinesc, zise Sofia. Cum poate să vină la biserică în fiecare duminică, și apoi să amenințe oamenii în felul acesta?

— Puțini dintre noi se comportă așa cum ar vrea Domnul să ne purtăm, domnișoară Carlson. Eu pot doar să predic adevărul, nu și să-l impun. Dumnezeu ne-a înzestrat pe toți cu liberul arbitru.

— Spuneți-i că poate lua toți banii, îi zise Elin. Noi nu-i vrem, dacă așa crede. Noi avem nevoie doar de niște slujbe și un loc unde să stăm.

— Nu știu ce-aș mai putea face pentru voi, spuse el, ridicând din mâini. Chicago e plin de imigranți care-și caută de lucru. Și unui bărbat îi e greu să-și găsească o slujbă bine plătită și un acoperiș deasupra capului, însă unor femei tinere, necăsătorite, le e cu atât mai greu să-și găsească o casă și mijloacele de a se întreține.

Ceva din felul în care rostise *nemăritate* o făcu pe Elin să se întrebe dacă nu cumva știa de refuzul lor de a se căsători cu tinerii din Wisconsin. Elin și-o putea imagina foarte bine pe mătușa Hilma spunându-i soției pastorului și oricui altcuiva cum ea și Lars făcuseră tot posibilul pentru nepoatele lor nerecunoscătoare, iar ele le disprețuiseră ajutorul.

— S-ar putea să fiți nevoite să căutați de lucru în afara comunității suedeze, continuă pastorul Johnson. Chicago e un oraș mare, și cu siguranță vă va ajuta dacă știți puțină engleză.

— Nu ştiu cum să ne căutăm de lucru, zise Kirsten. De aceea am venit la dumneavoastră.

— Îmi pare rău, dar eu nu mă ocup să-i ajut pe oameni să-şi găsească de lucru. Îmi ajunge păstoritul turmei mele, zise preotul ridicându-se în picioare şi începând să meargă spre uşă în timp ce vorbea, parcă nerăbdător să le vadă ieşite din biroul său. Însă voi încerca să mă gândesc la altcineva care să vă poată sfătui.

— Nu cred nicio clipă ce spune, zise Kirsten afară, în lumina soarelui. Nu are de gând să găsească pe nimeni care să ne ajute. Cu siguranţă îi e loial Bettinei Anderson, care probabil donează bani pentru biserică.

— Propria noastră familie nu ne ajută, spuse Elin, ei de ce ne-ar ajuta?

— Şi acum ce facem? întrebă Sofia.

În dimineaţa aceea, Elin se trezise cu mult înainte de răsăritul soarelui, şi stătuse în întuneric, cu aceeaşi întrebare în minte. Elin nu se putea gândi decât la o singură persoană care le-ar putea ajuta.

— Haideţi să vorbim cu doamna Olafson. Şi ea trebuie să-şi găsească de lucru. Poate că ne va putea ajuta.

— Ha! Nu m-aş mira dacă ne-ar întoarce şi ea spatele, bombăni Kirsten, în timp ce se îndepărtau de biserică. Comunitatea de aici e exact ca satul nostru – ia partea unuia sau altuia, împrăştie bârfe şi minciuni...

— Atunci hai să nu facem şi noi acelaşi lucru, propuse Sofia. Hai să încercăm de acum înainte să vedem oamenii aşa cum sunt, nu influenţate de ceea ce spun alţii despre ei. Vă amintiţi toate lucrurile rele pe care le spunea lumea despre doamna Anderson? Însă odată ce am apucat s-o cunoaştem, n-a mai fost atât de îngrozitoare.

Cele trei surori se opriră la colţul străzii, aşteptând să treacă strada.

— Chiar credeţi că ne-a lăsat nişte bani în testament? întrebă Kirsten. Mă întreb de ce avocatul nu ne-a spus lucrul ăsta.

— Poate pentru că n-a vrut să ne entuziasmăm prea tare, zise Elin, și uite că s-a dovedit că a avut dreptate să nu ne pomenească de asta.

— Și câți bani credeți că ne-a lăsat? întrebă Kirsten. Surorile tocmai treceau prin fața unui magazin care avea rochii și pălării în vitrină, iar Elin observă că Kirsten încetinise pasul, admirând hainele.

Sofia o trase de braț, făcând-o să înainteze.

— Nici nu contează, pentru că n-o să vedem niciun bănuț, zise ea.

Surorile mai merseră încă o stradă în soarele fierbinte încălzindu-le ca un cuptor într-o zi de iarnă.

— Unde stă doamna Olafson? întrebă Kirsten în timp ce-și ștergea fruntea cu o batistă.

— Are un apartament deasupra brutăriei suedeze.

Elin găsi cu ușurință brutăria, însă îi luă câteva minute să găsească intrarea în apartament prin spatele clădirii. Pe scară se simțea mireasma pâinii abia coapte și lui Elin i se umplură ochii de lacrimi. Nu de pâinea de casă îi era dor, ci de un cămin al ei.

— Eu n-aș putea să locuiesc aici, zise Kirsten, trăgând adânc aer în piept. De la mirosul ăsta mi-ar fi foame încontinuu.

— Poate că te-ai obișnui cu el, zise Sofia.

Elin bătui la ușa apartamentului, și când se deschise, motanul doamnei Anderson se învârtea în jurul picioarelor doamnei Olafson, frecându-și capul turtit de gamba ei.

— Tomte! strigă Sofia.

— Ne-am făcut atâtea griji pentru tine, zise Elin, aplecându-se să-l mângâie. Felina uriașă începu să toarcă, înconjurată de atâta atenție, hâruind ca o avalanșă. Nu am știut ce s-a întâmplat cu el.

— Ja, bietul de el a plâns îngrozitor după ce ea a murit, zise doamna Olafson. Cealaltă doamnă Anderson a dat ordin grădinarului să-l bage într-un sac de pânză și să-l arunce în râu. Eu n-am putut să las să i se întâmple asta, așa că iată-l aici.

— I-am promis doamnei Anderson că voi avea grijă de el, zise Elin, și m-am simțit teribil pentru că mi-am încălcat promisiunea.

— Luați-l cu voi, dacă îl vreți. Dar haideți, intrați, le invită ea, făcându-le semn cu mâna.

— Îl voi lua de îndată ce ne vom găsi un loc unde să stăm, spuse Elin, căci acum nu avem nici de lucru, nici casă. Dumneavoastră ați reușit să vă găsiți o altă slujbă?

— Oh, am primit o ofertă imediat. Câștig mai puțin decât câștigam la doamna Anderson și e mai departe de casă, dar sunt mulțumită, la vârsta mea. Încep chiar de mâine.

Apartamentul micuț și curat al doamnei Olafson era la fel de mic ca sufrageria lor de acasă, din Suedia, și înăuntru era foarte cald, chiar și cu toate ferestrele deschise. Ibricul de aramă de pe soba din fontă, albiturile și fețele de pernă brodate de pe mobila vopsită în alb, toate îi aminteau lui Elin de Suedia. Cea mai mare dorință a ei era să le găsească surorilor ei o casă, chiar și așa simplă precum apartamentul doamnei Olafson.

Micuța femeie le făcu semn să se așeze la masă și aduse cafea și o farfurie cu *lefsé*^{*}, presărate cu scorțișoară și zahăr. În timp ce vorbea, trebăluia prin casă.

— Am auzit despre necazul cu bijuteriile care lipseau. I-am spus soțului meu că nu cred că voi le-ați furat, că nu ați putea să faceți niciodată așa ceva.

— Așa e. Însă Bettina Anderson are multă influență în comunitate și acum nimeni nu va vrea să ne angajeze, chiar dacă s-a aflat adevărul despre bijuterii.

— Bietele de voi. Dacă aud că cineva are nevoie de servitoare vă anunț – deși va fi greu să găsiți o familie care să vă ia pe toate trei.

— Nu trebuie neapărat să lucrăm în același loc, zise Sofia.

— Și între timp, voi avea eu grijă de biata pisică.

— Mulțumim, doamnă Olafson. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

^{*}Lipie tradițională norvegiană, făcută din cartofi, lapte sau smântână și dină, coaptă pe o tavă specială. Se servește adesea la cafea, ca prăjitură. (n.ed.).

Surorile își continuară drumul pe jos până la pensiune, zăpăcite de căldură.

— Cred că va trebui să ne căutăm de lucru într-o fabrică, zise Elin. Trebuie să facem ceva ca să plătim și restul din datorie.

— Care fabrică? Unde? întrebă Kirsten, dând din mâini, neputincioasă. Cum procedăm?

— Și unde vom locui? adăugă Sofia.

Elin nu avea răspunsurile la întrebările acestea. Era și așa destul de grav că situația ei era una foarte dificilă, însă faptul că era responsabilă și pentru surorile ei – și pentru că le adusese în America în primul rând – nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Elin nu putea să le lase de izbeliște, fără un acoperiș deasupra capului.

— O să găsec eu o soluție, murmură ea.

În acea după-amiază, surorile făcură una-alta în pensiune, ca să-și câștige măcar casa și masa, iar noaptea dormiră pe podea, în dormitorul înghesuit al verișoarelor lor. Camera se afla deasupra bucătăriei, și aerul era la fel de sufocant ca într-o baie cu aburi.

Poștașul aduse încă o scrisoare de la Gunnar Pedersen, însă Elin așteptă să termine ce aveau de făcut, cu gândul să-i savureze cuvintele și imaginile pe care i le descria mereu despre viața lui la fermă. Gunnar zugrăvea totul în culori atât de frumoase – bineînțeles că muncea foarte mult – dar măcar nu era silit să trăiască în orașul acesta teribil, în care nimeni nu le voia pe ea și pe surorile ei. Scrisoarea lui Gunnar îi trezi încă o dată dorul de ferma lor din Suedia.

Poate că mutatul în Wisconsin era într-adevăr, cea mai bună soluție pentru ele. Elin nu vedea nicio altă soluție. În timpul călătoriei spre America, Sofia spusese că voia să trăiască din nou la o fermă, iar Kirsten – că îi era dor de copaci și de liniștea pădurii. Elin nu voise decât să fie departe de unchiul Sven. Poate că dacă accepta să se mărite cu unul dintre burlaci, aceasta era cea mai bună modalitate de a le oferi surorilor ei un cămin.

Elin luă o foaie de hârtie și începu să scrie:

Dragă Gunnar,

S-au întâmplat atâtea de când ți-am scris ultima scrisoare! Cu părere de rău îți spun că angajatoarea noastră, doamna Anderson s-a stins din viață. De atunci, zilele au fost foarte triste pentru mine, pentru că mă atașasem foarte mult de ea. Însă sunt cu atât mai tristă, cu cât eu și surorile mele suntem fără loc de muncă și fără un acoperiș deasupra capului. Azi am petrecut mai toată ziua încercând să ne găsim de lucru ca să vă înapoiem fie și prietenilor tăi restul de bani. Din nefericire, fără succes.

Seara asta sunt foarte dezamăgită de viața în America. Nu reușim nicicum să o luăm de la început, așa cum ne-am hotărât să facem când am plecat din Suedia. Așa că, dacă nu e prea târziu, aș vrea să fac ceea ce trebuia să fac la sfârșitul lunii mai. Aș vrea să-ți accept oferta și să vin să locuiesc în Wisconsin. Voi fi de acord să mă mărit cu oricare dintre voi, dacă mă veți vrea.

Totuși, te rog spune-le prietenilor tăi că eu sunt singura care vă acceptă oferta. Am speranța că îmi veți considera anulată datoria dacă într-adevăr devin soția unuia dintre voi, și că veți socoti banii pe care vi i-am plătit deja în contul biletelor surorilor mele. De asemenea, voi găsi o cale de a plăti și restul de bani pentru biletele lor, ca să nu trebuiască să se mărite. Surorile mele au nevoie de o casă acum. Când am plecat din Suedia, le-am promis că într-o zi vor avea din nou un cămin, iar tu vorbești așa de frumos de viața ta în Wisconsin. Sper că viitorul meu soț le va primi pe surorile mele în casa noastră atât cât vor avea nevoie să stea. Nu pot să promit că vor sta în casa voastră și că se vor căsători cu unul dintre voi, însă eu da. Promit să mă mărit cu oricare dintre voi mă va vrea de soție. Și voi rămâne în Wisconsin.

Îmi pare foarte rău că nu v-am acceptat oferta de la început, însă surorile mele au fost obosite după lunga călătorie la Chicago și nu au mai vrut să pornească din nou la drum, iar eu nu am vrut să le oblig să meargă. Sper că îmi vei răspunde cât mai repede și îmi vei da de știre dacă sunt încă binevenită, și dacă oferta de

căsătorie mai este valabilă. Dacă da, voi cumpăra bilete de tren pentru toate trei din salariul pe ultima săptămână de la vilă, și vom veni de îndată.

Cu considerație,

Elin Carlson

Elin reciti scrisoarea, apoi împături foaia în jumătate și o puse într-un plic. Când își ridică privirea și o văzu pe Sofia citind din Biblie, Elin își aminti un verset în care Isus spunea: *Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.* Asta făcea și ea: le pregătea surorilor ei un loc, o casă în care putea să aibă grijă de ele. Elin se îndoia că ele vor crede că aceasta era cea mai bună soluție pentru ele trei, însă după ce citise scrisorile lui Gunnar, Elin știa că așa era. În timp, Kirsten și Sofia își vor găsi soți și se vor instala fericiți în propriile case.

Elin închise plicul și scrisese adresa lui Gunnar Pedersen pe partea din față. Speră că somnul îi va veni mai ușor în noaptea aceea, după ce luase această decizie, dar nu se întâmplă așa.

— Les să pun o scrisoare la poștă, anunță ea a doua zi, după ce o ajutase pe mătușa Hilma cu pregătirile pentru micul dejun. Însă înainte să pună scrisoarea în cutia poștală de la colț, Elin trecu pe la biroul Western Union, unde făcuse până atunci transferul banilor către Wisconsin. Funcționarul o cunoștea deja, și vorbea suedeză.

— Dacă într-o zi aș vrea să iau trenul până în locul acesta din Wisconsin, ați putea să-mi spuneți cum să fac? Nu cunosc atât de bine orașul, și nu vorbesc engleza.

— Ar trebui să mergeți în oraș, la gara Union. Vă lasă să cumpărați biletul în avans și puteți să-l folosiți oricând doriți să mergeți.

Elin ajunse cu ușurință la gară, urmând instrucțiunile funcționarului și, cum era prea departe ca să meargă pe jos, luă pentru prima oară tramvaiul. Odată ajunsă, stătu la coadă la ghișeul de bilete, iar când îi veni rândul, Elin îi arătă vânzătorului adresa din Wisconsin a lui Gunnar.

— Cât costă să iau biletul până aici? întrebă ea în suedeză, arătând către adresă și ținând palma cu mărunțiș întinsă.

Vânzătorul de bilete spuse ceva în engleză. Elin dădu din umeri și clătină din cap, dorindu-și să fi fost la fel de înțeleaptă ca Sofia și să fi învățat puțină engleză. Vânzătorul căută ceva într-un registru gros, apoi mai spuse ceva.

— Îmi pare rău, nu înțeleg. Ați putea să-mi scrieți suma pe ceva? întrebă ea, imitând gestul de a ține un creion în mână și a scrie. Vânzătorul păru să înțeleagă în sfârșit, și rupse o bucată de hârtie, pe care scrise 1,50\$.

Elin făcu repede calculul în minte. Trei bilete ar fi ajuns la suma de 4,50\$ – tot salariul ei pe ultima săptămână lucrată la vilă, plus alți cincizeci de cenți din puținii ei bani de cheltuială. Vânzătorul de bilete o mai întrebă ceva – probabil dacă voia să cumpere biletul. Elin încuviință și îi arătă trei degete.

Trebuia să-și convingă surorile să meargă cu ea. Le va face să înțeleagă că asta trebuiau să facă. Ea trebuia să-și fi dat seama de asta când ajunseseră în Chicago și astfel ar fi scutit pe toată lumea de multe probleme. Dacă nu ar fi fost atât de bănuitoare cu toată lumea, așa cum îi spusese doamna Anderson, probabil așa ar fi făcut.

Elin se cutremură la gândul de a se căsători cu un străin, însă avea de gând să facă acest sacrificiu pentru surorile ei. Măcar așa, vor avea o casă unde să locuiască de acum înainte, până ce vor fi destul de mari ca să hotărască singure pentru ele. Poate că într-o zi, vor vrea să plece din Wisconsin, dar Elin va rămâne. Își va ține promisiunea și se va mărita cu cine o va lua.

CAPITOLUL 34

Kirsten trebăluia în pensiunea mătușii toată ziua, cu un ochi pe ceas, așteptând ora cinei. Veni și timpul când chiriașii se întorceau acasă, și atunci Kirsten își scoase șorțul și îl agăță într-un cui.

— Mă întorc imediat, îi spuse ea lui Elin.

Kirsten se strecură pe ușa din spate dând impresia că dă o fugă la latrină, însă o luă în schimb spre colțul străzii. Kirsten știa unde oprea tramvaiul în apropiere de pensiune, însă nu știa la ce oră după-amiază venea Knute Lindquist acasă. Ultima dată când îl văzuse fusese în casa doamnei Anderson, după înmormântarea acesteia, dar Kirsten nu îndrăznise să vorbească cu el. Kirsten detesta faptul că era neputincioasă, că profita de firea lui binevoitoare cerându-i ajutorul, însă el era singurul prieten pe care îl avea în Chicago, pe lângă surorile ei. Dacă Dumnezeu le pedepsea trimițându-le tot ghinionul ăsta, Kirsten bănuia că era din cauza ei, nu a lui Elin sau a Sofiei. Ea își iubea surorile și trebuia să găsească o cale de a le ajuta.

Lui Kirsten i se păru că trecu multă vreme de când îl aștepta pe domnul Lindquist, timp în care privise la oamenii care urcau și coborau din tramvaie. Oamenii aceștia trebuiau să ajungă undeva, trebuiau să facă ceva. Ei cunoșteau orașul și știau engleza. Kirsten le invidia libertatea.

Într-un sfârșit, tocmai când Kirsten se pregătea să renunțe, domnul Lindquist se dădu jos dintr-un tramvai, cu același chip lipsit de expresie ca a celorlalți călători, cu privirea în pământ, neobservând pe nimeni și nimic în jurul lui. Dacă nu l-ar fi strigat pe nume, ar fi trecut exact pe lângă ea.

— Domnule Lindquist!

— Domnișoară Carlson? Ce faci aici?

— Te-am așteptat. Sper că nu te superi, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Vrei să o luăm spre parc?

— Nu aș vrea să pierzi cina la pensiune. Știu că mătușa mea nu pune niciodată mâncare deoparte pentru nimeni.

— Nu are importanță. Hai să mergem. El avea pasul mai mare decât ea și Kirsten trebui să se grăbească ca să țină pasul cu el.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? Că am fost acuzate de furt? îl întrebă ea, în timp ce se plimbau.

— Bineînțeles. Toată lumea din birou, de la ziar, vorbea de asta, dar eu nu am vrut să cred că e adevărat.

— Nici nu e! Ai auzit și că au aflat că suntem nevinovate?

— Da, am auzit.

— Ei bine, am tot căutat un alt loc de muncă și nu am reușit să găsim nimic. Nimeni nu vrea să ne angajeze, chiar dacă acum știu că nu suntem hoațe. Pastorul Johnson ne-a spus că Bettina Anderson ne poartă pică. Nu mai știu ce să fac, așa că voiam să te întreb dacă... nu vrei să mă angajezi.

— Să te angajez? Ca să ce?

— Ai spus că vrei să-l aduci și pe fiul tău aici, și m-am gândit că dacă faci asta, aș putea să am eu grijă de el. Aș putea să mă ocup de casă și să vă gătesc și...

— Sunt sigur că ai putea găsi o slujbă mai bună decât asta. Eu nu aș putea să te plătesc cu foarte mulți bani. Cu siguranță există slujbe mai bune.

— Dar eu nu am nevoie de foarte mulți bani. Doar cât să-mi permit o cameră în care să stau cu surorile mele.

— Nu ai vrea să întreb de vreo slujbă la alte familii suedeze?

Kirsten nu răspunse. Văzu o bancă goală în parc și ajunsă în dreptul ei, se prăbuși pe ea, hotărâtă să nu izbucnească în plâns. Chiar dacă domnul Lindquist i-ar găsi de lucru altundeva, Kirsten ar fi concediată imediat ce sarcina va începe să se vadă, iar surorile sale la fel. Kirsten își dori ca el să nu-i fi salvat viața.

O clipă mai târziu, domnul Lindquist se așeză lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, Kirsten?

Trebuia să-i spună adevărul. Nu avea de ales.

— Nu pot să lucrez pentru altcineva pentru că... pentru că atunci când adevărul va ieși la iveală...

— Care adevăr?

— Sunt însărcinată, zise ea, privindu-l, deloc surprinsă de șocul care se citea pe fața lui. Kirsten îl lăasă un timp să absoarbă vestea. Acum știi de ce am încercat să-mi iau viața. Când oamenii vor afla, surorile mele vor fi dezonorate și ele. Nu știu ce altceva aș putea să fac, decât să lucrez pentru cineva ca tine, cineva care știe adevărul. Zi și noapte am încercat să gădesc o soluție, dar în zadar.

— Unde este tatăl copilului?

— În Suedia. Tor nici măcar nu știe. Îți amintești că ți-am spus că tatăl lui îi aruncă toate scrisorile mele? Mi-e imposibil să iau legătura cu el și să-i spun.

Domnul Lindquist nu răspunse. Rămase tăcut atâta vreme, încât Kirsten nu mai putu suporta.

— Eu știu să fac diferența între bine și rău, domnule Lindquist. Nu sunt o persoană imorală, doar una foarte nesăbuită și singură, care a făcut o greșală îngrozitoare. După moartea părinților mei, aveam atâta nevoie să fiu consolată – iar Tor mi-a spus că mă iubește. Mi-a promis că se va căsători cu mine.

Domnul Lindquist nu spuse nimic, nici de această dată. Kirsten nu mai văzuse pe nimeni care să poată să stea nemișcat, abia respirând, ca și cum ar fi fost cioplit în piatră.

— Probabil că îți amintești cât de pustiu era totul în jurul tău când sufereai, continuă ea, cât de mult ai fi vrut să vorbești cu cineva care să te înțeleagă, care să te țină la piept și să te lase să plângi în voie.

Când Knute tot nu-i răspunse, Kirsten adăugă:

— Te-am șocat. Înțeleg dacă nu vei mai vrea să ai nimic de-a face cu mine. Kirsten dădu să se ridice.

— Așteaptă. Knute îi puse mâna pe braț ca s-o oprească, întocmai cum făcuse ultima oară. Greutatea atingerii lui îi aminti

lui Kirsten încă o dată, că Tor nu o va mai ține la piept niciodată. De fapt, probabil că niciun bărbat nu va mai face asta.

— Îmi amintesc cum este, recunosc eu el, în cele din urmă, iar dacă ceva mă șochează, e faptul că tânărul acela a profitat de suferința ta într-un mod atât de josnic. Ce vârstă ai?

— Peste câteva zile împlinesc nouăsprezece ani.

— Și în Suedia nu ai un membru de familie sau un pastor care să te ajute? Eu aș fi dispus să te ajut să scrieți o scrisoare în care să îți explici situația. Tânărul acela trebuie să-și asume responsabilitatea.

Kirsten înghuți greu, știind că va trebui să dea la iveală și mai multă rușine.

— În Suedia nu am pe nimeni care să mă ajute. Tatăl lui Tor este un om important în sat, iar el se îndoiește că e copilul lui Tor. Nu mă va crede nimeni din oraș, nici măcar pastorul, pentru că tatăl meu s-a sinucis. Eu și surorile mele am părăsit Suedia dezonorate.

— Înțeleg.

— Nu te-aș fi deranjat niciodată, domnule Lindquist, doar că sunt disperată. M-am gândit că m-ai putea angaja să am grijă de fiul tău și să vă gătesc. Nu am nevoie decât de atât cât este nevoie să închiriez undeva o cameră, împreună cu surorile mele. Și ele își caută de lucru, și nu mai știu unde să mergem sau ce să facem.

— Când se va naște copilul?

— Cred că în preajma Ajunului Anului Nou.

— Surorile dumneata știu?

Kirsten își lăsă privirea în pământ.

— Mi-e prea rușine să le spun. Însă începe să mi se vadă burta și... Vocea îi tremură la gândul că va fi făcută de rușine ieșind în public în acea stare. Dacă aș avea un loc unde să mă ascund, zise ea în șoaptă.

— Înțeleg.

Din nou, Kirsten observă tăcerea lui cumplită. Niciun mușchi nu-i tresărea, iar pieptul abia i se ridica cu fiecare respirație. Într-un sfârșit, domnul Lindquist vorbi din nou.

— Trebuie să mă gândesc serios la problema aceasta, zise el în cele din urmă. Poate voi întreba cu discreție dacă cineva de la ziar nu știe un loc de muncă pentru tine și pentru surorile tale. Poate se găsește chiar o familie dispusă să adopte copilul.

— Vă mulțumesc, zise ea încet. Însă Kirsten știa că își dezvăluise rușinea degeaba. Nici domnul Lindquist nu va putea s-o ajute. Kirsten oftă. Ne putem întoarce acum.

El se ridică în picioare și o ajută și pe ea să se ridice, după care porni cu pasul lui vioi, pe cel mai scurt drum spre pensiune. Kirsten trebui din nou să se grăbească ca să țină pasul cu el.

— Nu-i așa că nu vrei pe cineva ca mine să aibă grijă de fiul tău? îl întreabă ea.

— Nu, sunt sigur că te-ai purta foarte frumos cu Torkel. Însă eu sunt văduv și nu ar fi cuviincios pentru o tânără nemăritată să lucreze pentru mine. Îmi pare rău.

— Înțeleg, zise ea. Dar Kirsten nu înțelegea. Abia se putea stăpâni să nu plângă. Parcă numai asta făcea când era cu el. Cu siguranță el o vedea ca pe o femeie isterică, care juca teatru ca să-i câștige compasiunea, și ea detesta asta mai mult decât orice.

— Voi găsi o cale să te ajut, Kirsten, doar că trebuie să mă mai gândesc. După cină ne întâlnim din nou aici.

În seara aceea, Kirsten nu prea avu poftă de mâncare. Surorile ei erau la fel de serioase ca și ea. Pe chipurile lor se citea frica și disperarea — la fel ca pe chipul ei. Mătușa Hilma le va da afară dacă nu găseau ceva de lucru curând.

— Ies să mă plimb, zise Kirsten după ce terminară de spălat și uscat farfuriile de la cină.

— Vrei să vin cu tine? se oferi Sofia.

— Nu, mulțumesc. Kirsten se făcu nevăzută înainte să poată s-o oprească cineva.

Serile de vară erau calde încă, și plimbarea fu plăcută, chiar dacă lui Kirsten îi era groază de rezultat. Knute Lindquist nu va găsi o soluție, pentru că pur și simplu nu exista una. Kirsten își încetini mersul și închise ochii ca să-și împiedice

lăcrimile să-i curgă pe obraji, pășind așa în neștire, cu o rugăciune pe buze.

Doamne, îmi pare atât de rău pentru ceea ce am făcut cu Tor. Te rog, iartă-mă. Te rog, ajută-mă să găsesc o soluție.

Kirsten îl văzu pe domnul Lindquist înainte ca el s-o vadă pe ea, stând lângă bancă cu mâinile în buzunare și cu spatele la ea. Lumina slabă a asfințitului strălucea în părul lui bălai. Lui Kirsten îi era teamă să spere că găsise un răspuns la dilema ei, teamă că el nu va mai vrea să aibă de-a face cu ea. Kirsten păși pe iarbă ca să ajungă lângă el, temându-se să se uite la el, să-i vorbească.

— Ne vom căsători, zise el pur și simplu. Adică, dacă vrei.

Kirsten se holbă la el, surprinsă să-i audă cuvintele.

— Să ne căsătorim? întrebă ea, cu respirația tăiată. Chiar și faptul că el lua asta în considerare, era de neconceput.

— Eu voi fi tată pentru copilul tău, iar tu vei fi mamă pentru copilul meu.

— Dar... nu m-aș fi așteptat niciodată... De ce ai face asta?

— Ajutorul pe care îl dau unei persoane care are nevoie de el poate fi singura bucurie la care pot spera după tot ce mi s-a întâmplat.

Kirsten nu avea cuvinte. Nu-l cunoștea pe bărbatul acesta. Cum s-ar putea căsători cu el? Apoi îi trecu prin minte că lucrul acesta nu ar fi mai neobișnuit decât căsătoria cu unul dintre străinii din Wisconsin, și măcar nu l-ar înșela pe domnul Lindquist făcându-l să creadă că bebelușul era al lui. Așa, va putea să-și ajute surorile, iar ele nu ar trebui să știe niciodată adevărul despre copilul ei.

— Îmi oferi mai mult decât primești, îi zise ea în cele din urmă. Eu eram dispusă să muncesc pentru mâncarea și acoperișul deasupra capului... Nu mă așteptam la căsătorie. De ce mi-ai face o ofertă atât de extravagantă?

— Știu că sună ciudat, dar timp îndelungat, am fost singur cu durerea mea, iar faptul că și tu ai suferit o pierdere mă face să mă

simt ca și cum am avea ceva în comun. Dacă atunci când sufeream m-ar fi putut ajuta cineva, i-aș fi fost recunoscător. Acum am eu ocazia de a te ajuta pe tine și cred că e vremea să încep să mă gândesc și la alții, nu numai la mine.

Kirsten se prăbuși înapoi pe bancă, încercând să cuprindă cu mintea oferta pe care el i-o făcuse. Domnul Lindquist se așează lângă ea.

— Căsătoria e pentru o viață, domnule Lindquist, și...

— Te înșeli. Nimic în viața aceasta nu e pentru totdeauna, așa cum am vrea noi să credem.

— Îmi cer scuze, nu am vrut...

— Nu aștept un răspuns de îndată, Kirsten. Trebuie să te gândești cu atenție la oferta mea. Nu pot să-ți promit că va fi ușor să trăiești cu mine, și trebuie să înțelegi că nu mă aștept să-mi fii soție în toate sensurile cuvântului. Nu aș putea iubi pe nimeni așa cum am iubit-o pe Flora. Mi-ar fi prea teamă să risc să mă îndrăgostesc din nou. De aceea nu m-am mai căsătorit.

— Înțeleg. Iar tu trebuie să știi că eu nu aș face acest pas numai pentru copil și pentru mine. Trebuie să le ajut și pe surorile mele. Încă datorăm bani pentru călătoria noastră spre America și de aceea lucram pentru doamna Anderson. Însă nu aștept să ne plătești tu datoria.

— Putem găsi o soluție pentru asta. Dacă l-aș aduce pe fiul meu aici, ar trebui să plătesc o bonă care să aibă grijă de el, și deci dacă v-aș plăti călătoria ar fi același lucru.

— Ești foarte generos.

— Iar surorile dumitale vor locui cu noi atât cât vor avea nevoie.

Kirsten trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să sară într-o apă rece.

— În cazul acesta, nu mai trebuie să mă gândesc. Îți accept oferta. Elin și Sofia vor avea un cămin. Și un viitor.

— Cu puțin noroc, surorile dumitale vor crede că bebelușul e al meu, zise el, ridicându-se de pe bancă. Toată lumea va crede asta. Iar copilul îmi va purta numele.

Pe drum spre pensiune, Kirsten se chinuia să înțeleagă enormitatea propunerii domnului Lindquist. Voia să-l întrebe din nou de ce ar face atât de mult pentru ea, mai ales știind adevărul despre trecutul ei. Îi dăruia un cadou pe care nu avea niciun drept să-l aștepte, oferindu-i mult mai mult decât îi dădea ea. Kirsten își aminti cuvintele Sofiei despre iertarea lui Dumnezeu, pe care o asemănase cu un dar neașteptat, primit chiar fără a fi ziua ei. Oare Dumnezeu îi răspunsese la rugăciunile de iertare atât de repede? Kirsten nu voi să plângă, dar îi fu foarte greu să-și stăpânească lacrimile.

— Nu știu cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc, îi spuse ea, cu vocea tremurătoare.

— Știu că vei fi o mamă bună pentru fiul meu. Din compasiunea și grija pe care le arăți față de surorile dumitale, mi-am dat seama că ești o persoană foarte iubitoare.

— Îți sunt foarte recunoscătoare. Mai mult decât vei ști vreodată.

Când ajunseră aproape de pensiune, el se opri din nou.

— Nu vreau să te grăbesc, Kirsten, însă oamenii pot foarte ușor să numere lunile până se va naște copilul. Odată ce ești sigură că vrei să-mi accepți oferta, nu ar mai trebui să pierdem timpul.

— Sunt sigură. Voi face cum spui tu.

— Putem să ne întâlnim aici mâine, la ora prânzului? După noaptea aceasta, în care vei putea să te mai gândești, dacă încă vei fi convinsă că ai luat o decizie bună, putem merge la primărie, să cerem un permis de căsătorie. Apoi vom vorbi cu pastorul Johnson să organizeze o ceremonie secretă în biroul său – asta dacă nu vrei să o facem așa cum se cade și să anunțăm public în biserică. În acest caz, căsătoria va avea loc peste trei săptămâni.

— Nu vreau să aștept. Mătușa Hilma nu ne va lăsa să rămânem în pensiune atâta timp. Ne-ar da afară chiar mâine, dacă am avea unde să mergem. Dar tu ești convins că vrei să faci asta? Eu tot nu înțeleg de ce ai fi de acord să te căsătorești cu

cineva ca mine. Dacă se află adevărul despre sarcina mea, ți-ar putea distruge reputația – și viața.

El își lasă privirea în pământ.

— Ceea ce trăiesc acum nu se poate numi „viață”. Nu vreau să continui așa la nesfârșit, dar nici nu mă pot căsători cu o femeie care ar avea tot dreptul să se aștepte s-o iubesc și eu, la rândul meu. Și chiar vreau să-mi văd fiul, zise el, ridicându-și în sfârșit privirea. Eu sunt sigur, Kirsten. Tu ești?

— Da.

— Atunci mâine mergem la primărie.

CAPITOLUL 35

Unul dintre puținele lucruri bune din viața Sofiei erau orele de engleză, iar acum că nu lucra nicăieri, putea să meargă la școală trei seri pe săptămână, în loc de una. În seara aceea, după ce ajutase la spălatul vaselor, Sofia se grăbea să ajungă la școală, când observă un afiș colorat lipit pe un gard, în apropierea clădirii. Afișul anunța un spectacol de varietăți la Teatrul Viking. Oare unde mai auzise de teatrul acesta înainte?

Sofia mai avea puțin și intra în clasă, când deodată își aminti. Bărbatul pe care îl întâlnise la petrecerea de logodnă era proprietarul Teatrului Viking. În seara aceea o auzise cântând – și îi oferise o slujbă. Dar bineînțeles! Acesta era răspunsul la rugăciunile ei.

Sofia se foi pe tot parcursul orei, și abia auzi un cuvânt din ce le spunea profesorul, cu gândul la teatru. Oare proprietarul teatrului mai voia s-o angajeze? Oare unde-i pusese cartea de vizită? De îndată ce se întoarse acasă de la școală, Sofia căută în buzunarele fustei pe care o purtase în seara petrecerii și o găsi. Pe cartea de vizită apăreau numele lui – Dl. Carl Lund – și adresa teatrului.

Sofia răsuflă ușurată, dar nicio clipă mai târziu, o cuprinse panica. Dacă avusese stomacul strâns de emoție când cântase în fața celor cincizeci de oameni de la petrecere, cum ar putea oare să urce pe scenă în lumina unui reflector și să cânte pentru sute de persoane? Frica o urmărise pe Sofia toată viața ei, iar acum bestia urla atât de aproape în spatele ei, încât abia reușea să gândească limpede. Apoi, de nicăieri, îi veni în minte versetul pe care Dumnezeu i-l dăruise în prima ei zi pe Insula Ellis: *Cântați slavă Numelui Său...*

Sofia scoase Biblia și reciti toate versetele pe care i le arătase Ludwig. Când ajunse la cel care promitea *De altă parte, știin*

că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său, Sofia fu convinsă că Dumnezeu aranjase ca ea să-l întâlnească pe proprietarul teatrului, așa că trebuia să lase frica deoparte și să meargă să vorbească cu el a doua zi.

Sofia continuă să citească din Biblie și, încetul cu încetul, găsi puterea de a se încrede în Dumnezeu, că El o va ajuta să cânte pe scenă. El îi va înlătura teama, la fel cum făcuse în ultimele două rânduri când cântase în fața unui public. Cu ajutorul Lui putea să facă asta, și o va face. Destul o lăsase pe Elin să se preocupe de toate trei; acum era vremea să-și ajute și ea surorile, în loc să se lase ajutată de ele. Sofia stinse lumina și se rugă până ce adormi.

A doua zi dimineată, Sofia se întrebă cum va reuși să se furișeze de-acasă ca să ajungă la teatru. Nu voia să mintă, dar știa că dacă îi spunea unde avea de gând să meargă, Elin va încerca s-o oprească. Însă atât Elin cât și Kirsten avură fiecare de mers undeva, căci plecară de acasă înaintea ei. Sofia începu să se îmbrace cu hainele ei noi, rugându-se în același timp lui Dumnezeu, pentru ajutor.

Sofia merse pe jos la adresa imprimată pe cartea de vizită. Era prea devreme ca să se fi ținut un spectacol, însă în hol, Sofia vorbi cu un bărbat care ștergea dușumeaua și care o direcționează către biroul domnului Lund aflat în spatele scenei. Ușa biroului era deschisă.

— Îmi cer scuze... domnul Lund?

— Domnișoară Carlson! exclamă el când o văzu.

— Vă amintiți de mine?

— Da, bineînțeles, spuse el, ridicându-se de pe scaunul dinapoia mesei de birou și grăbindu-se s-o poștească înăuntru. Sunt încântat să vă văd – și surprins totodată. Vă rog, intrați... luați loc. Pot să vă servesc cu ceva?

Sofia clătină din cap simțindu-se amuțită și slăbită în timp ce se așeză pe scaunul pe care i-l oferă el. Domnul Lund își trecu

degetele prin păr și se întoarse la locul lui din spatele biroului, ca și cum el era cel care trebuia să facă o impresie bună.

— Ce vă aduce aici, domnișoară Carlson? V-ați mai gândit la oferta mea?

— Da. Sunt sigură că ați auzit de moartea doamnei Anderson, cea pentru care lucram.

— Da. Mi-a părut foarte rău când am auzit vestea. Dânsa și soțul dânsiei au fost foarte activi în comunitatea suedeză. Eu colaborez foarte mult cu ziarul pe care l-a fondat soțul dânsiei.

— Ei bine, acum că doamna nu mai este, am nevoie de o altă slujbă, așa că m-am hotărât să vorbesc cu dumneavoastră despre oferta de a cânta aici în teatru – asta dacă mai e valabilă.

— Da! Absolut! Aș fi încântat. De unde să începem?

— Voi fi sinceră cu dumneavoastră; nu știu nimic despre cum funcționează un teatru. Nu am fost în niciunul, nici măcar în Suedia. Așa că aș vrea să-mi spuneți exact ce ar trebui să fac – înainte să fiu de acord cu orice altceva.

— Înțeleg. Ascultați, nu ați vrea să vedeți teatrul? o întrebă el, ridicându-se în picioare și ocolind din nou biroul. Sofia se ridică și ea, iar genunchii nu-i mai tremurau la fel de tare ca la început. Pe aici, vă rog.

Domnul Lund o conduse afară din biroul lui, prin spatele scenei, printr-un labirint de coridoare prăfoase și pline de lucruri în neorânduială, vorbind în timp ce mergea.

— Publicului nostru pare să-i placă cel mai mult spectacolele de varietăți. Acestea sunt o combinație din mai multe acte, inclusiv numere muzicale, un actor de comedie, poate un jongler sau un magician. Ceea ce aș vrea de la dumneavoastră ar fi să cântați singură într-un act, probabil în deschiderea unui interpret mult mai cunoscut.

Domnul Lund se opri în spatele scenei, lângă un cuier încărcat de haine.

— Ați purta un costum – ca unul dintre acestea. Probabil ceva specific suedez. Și ați sta în picioare, având în spate un decor cu o scenă suedeză pictată, zise el, arătând spre un morman

de picturi imense, sprijinite de peretele de cărămidă. Cea de deasupra reprezenta o scenă de la o fermă.

— Și ce anume aș cânta?

Domnul Lund o studie o clipă, după care spuse:

— Cred că aș vrea să începeți cu cântecul de dragoste suedez pe care l-ați cântat primul la petrecere. Țin minte că toată lumea avea lacrimi în ochi. În timp, va trebui să vă măriți repertoriul, odată ce publicul se satură de el. Însă vă voi anunța ca pe propria noastră Privighetoare din Suedia – făcând aluzie desigur la Jenny Lind, Privighetoarea Suedează.

— N-aș putea niciodată să cânt ca și ea.

— Eu cred că aveți potențial pentru asta, zise el încet.

Domnul Lund dădu la o parte o perdea maro din catifea și îi făcu semn să înainteze. Dintr-odată, Sofia era pe scenă. În sală era întuneric, însă ușile de la holul din spate erau deschise, permițând luminii zilei să răzbată înăuntru. Sofia se uită la fiecare rând de scaune îmbrăcate în catifea roșie. Mai erau locuri și în balcoanele aurite, aflate deasupra lor. Sofia înțepeni locului, copleșită de panică. Era ca și cum pe pieptul ei ar fi stat un uriaș, făcând-o incapabilă să respire și să vorbească. Sofia se legănă și aproape că-și pierdu echilibrul. Domnul Lund nu păru să observe niciuna dintre emoțiile ei.

— În viitorul apropiat plănuiesc să-mi extind producțiile, continuă el, adăugând recenzii muzicale și piese de teatru. Dacă ați învăța rolurile și ați lucra cu ceilalți cântăreți și actori, ați putea să câștigați și mai mulți bani. Depinde de dumneavoastră cât de mult și de des ați vrea să cântați. Însă deocamdată, pot să vă ofer șapte dolari pe săptămână pentru cinci spectacole de seară și două matinee sâmbăta – un dolar pe reprezentație.

— Vai de mine! Era cu trei dolari pe săptămână mai mult decât câștigase ca servitoare – și asta doar pentru cântat. Sofia se întrebă dacă existau niște condiții, dacă era ceva ce domnul Lund nu-i spunea. Părea atât de amabil și de sincer... și foarte nerăbdător s-o angajeze.

— Cred că ai putea să ajungeți foarte cunoscută odată ce câștigați experiență și vă lărgiți repertoriul. Numele dumneavoastră va apărea în capul afișelor.

Sofia își aminti de posterul pe care îl văzuse pe gardul din apropierea școlii.

— Vreți să spuneți că... vor fi postere peste tot? Cu numele meu pe ele?

— Exact. La început, mă tem că numele dumneavoastră va apărea în josul afișului, cu litere mici, însă nu văd de ce n-ar apărea într-o zi, în capul afișului, domnișoară Carlson.

Sofia știa că slujba aceasta era răspunsul la rugăciunile ei. Nu numai că va câștiga șapte dolari pe săptămână și că își va ajuta astfel surorile, dar numele ei va apărea pe afișe în tot orașul. Ludwig ar putea vedea unul dintre afișe și ar veni în sfârșit s-o caute.

— Aveți cumva și violoniști în spectacolele dumneavoastră? întrebă ea.

— Sigur că da. Locul orchestrei e chiar acolo, zise el, arătând spre o învâlmășeală de scaune și suporturi pentru partituri, într-un loc întunecos sub scenă. În timp ce se întorceau la biroul domnului Lund, Sofia se gândi că și Ludwig ar putea lucra acolo.

— Nu vreau să vă grăbesc, zise el când se așezară din nou față în față, însă de îndată ce semnați contractul, puteți începe să lucrați – iar eu pot să încep să vă plătesc.

— Eu... trebuie să găsesc și un loc unde să stăm, înainte să accept să lucrez pentru dumneavoastră. Eu și surorile mele am ajuns în America în urmă cu doar două luni, iar acum, că doamna Anderson nu mai este, nu avem unde să stăm.

— Surorile dumneavoastră cântă și ele?

— Ele nu au arătat niciodată interes pentru asta, așa că nu pot să vorbesc în numele lor. Însă dacă vă accept oferta, vreau să știu dacă șapte dolari ajung pentru chiria unei locuințe. Altfel, ar trebui să găsesc un loc de muncă în care să fie incluse și camera și masa.

— Ei bine... dacă nu vă deranjează ideea unei pensiuni, știu un loc pe care vi l-ați permite. De câte ori contractez trupe care nu locuiesc în oraș, le recomand să stea la o pensiune de aici din apropiere. E o combinație între un hotel și o pensiune. Nu e luxoasă, dar chiria e decentă, v-o puteți permite din salariul pe care vi-l ofer. Sunt sigur că vă va plăcea. Dacă doriți, pot să vă spun cum ajungeți acolo.

— Da, mulțumesc. Totul părea să se aranjeze cum nu se putea mai bine. Slujba asta era răspunsul la rugăciunile ei. Sofia inspiră adânc și spuse: Aș fi foarte bucuroasă să semnez un contract cu dumneavoastră, domnule Lund.

— Minunat! exclamă el, după care luă un formular imprimat și începu să completeze spațiile goale cu datele și numele Sofiei și salariul pe care avea să i-l plătească. Sofia citi contractul cuvânt cu cuvânt și numai după aceea semnă, în josul paginii.

— Mulțumesc, zise ea, întinzându-i-l.

— Nu, eu vă mulțumesc, domnișoară Carlson, spuse el. Vă aștept mâine la ora zece la repetiții.

În timp ce o conducea afară din clădire, domnul Lund îl strigă pe unul dintre angajați care lucra în spatele teatrului.

— Tura, te rog să o însoțești pe domnișoara Carlson la hotelul unde stau de obicei colaboratorii noștri, îl știi? Domnișoara vrea să întrebe de o cameră.

— Bineînțeles, domnule Lund.

Tura era un bărbat cu o reputație proastă, cu părul vâlvoi și neîngrijit și o barbă la fel de zburlită. Purta o cămașă descheiată, văzându-i-se pieptul gol. Elin ar fi fost îngrozită să o vadă pe Sofia alături de bărbatul ăsta, însă ea îl urmă pe Tura pe ușa din spate, printr-un labirint de alei și străduțe lăturalnice, rugându-se ca lsus s-o aibă în paza Lui. Sofiei nu-i venea să creadă că era și ea, o dată, atât de curajoasă. Dumnezeu îi ascultase rugăciunile.

— Vă duc pe o scurtătură pe care o știu, îi spuse Tura. Dar vedeți? Încolo e strada principală, la o stradă distanță. Acum știți unde sunteți?

— Da, știu. Nu era foarte departe de pensiunea mătușii Hilma dar totuși, la adăpostul cartierului suedez. Însă hotelul improvizat se dovedi a fi foarte sărăcăcios și amărât. Înăuntru semăna cu un hotel, cu un birou foarte mare la recepție, cu câteva fotolii alături, cu holuri și scări lungi și misterioase care te duceau în întuneric. Mirosea a mucegai și a picioare nespălate. O pancartă mare, în suedză, anunța că hotelul închiria camere cu ziua sau cu săptămâna.

— Cât costă chiria pe o săptămână? îl întreabă Sofia pe bărbatul pitit dincolo de tejghea.

— Cu mâncare sau fără?

— Ăă... cu mâncare.

— Trei dolari camera, douăzeci și cinci de cenți pe zi pentru trei mese. Adică 4,75 dolari pe săptămână cu trei mese.

— Oh. E mult. Sofia adună în minte cât ar mai trebui să plătească și pentru mâncarea surorilor ei și îi dădu 8,25 dolari în total – mai mult decât avea să câștige ea. Dar măcar puteau să rămână împreună, chiar dacă erau silite să-și cumpere mâncarea. Puteți vă rog, să-mi arătați una dintre camerele libere? Aș vrea una cu pat mare, pentru că voi împărți camera cu surorile mele, dacă ne este permis.

Bărbatul se ridică greoi în picioare.

— Din partea mea, poate să doarmă și un circ întreg în cameră.

Sofia îl urmă pe niște scări care scârțâiră sub pasul lor, apoi pe un coridor, până la camera 23. Bărbatul descuie ușa cu cheia și se dădu deoparte, așteptând pe hol, și lăsând-o să intre înăuntru. Nimeni nu ar fi putut să numească asta o casă. Încăperea avea un pat mare cu tăblie din fier, un scaun simplu de lemn și un dulap cu oglindă și trei sertare. Dușumeaua era goală, fără niciun covor, iar singura fereastră dădea spre grajdul de cai de dincolo de aleea de pământ. Cu toate acestea, se gândi Sofia, camera va fi mai puțin înghesuită decât cea pe care o împărțea acum cu surorile și cele două verișoare ale ei.

— Toaletele sunt pe coridor, zise bărbatul când Sofia termină de cercetat camera. Sunt comune.

— Patul nu are așternuturi, observă Sofia.

— Mai plătiți douăzeci și cinci de cenți și aveți așternuturi spălate.

— Oh. Păi noi avem propria lenjerie de pat.

Coborând scările în urma bărbatului, Sofia se gândi că va munci din greu și va câștiga niște bani peste salariu, și în cele din urmă, ea și surorile ei vor putea să se mute de aici și să găsească altceva mai convenabil. Însă deocamdată, Sofia îi lua lui Elin grijile de pe umeri și poate că Kirsten nu va mai fi atât de tristă tot timpul.

Sofia îi plăti omului trei dolari, chiria pe o săptămână, din salariul ei pe care i-l dăduse Gustav Anderson, pentru ultima săptămână muncită la vilă, apoi se grăbi să ajungă înapoi la pensiune, să le dea surorilor ei vestea cea bună.

CAPTOLUL 36

Așteptarea răspunsului lui Gunnar Pederson și a celorlalți tineri din Wisconsin era agonizantă. Elin ardea de nerăbdare să le spună surorilor ei că găsise o soluție salvatoare, să le arate biletele de tren pe care le cumpăraseră și să le redea speranța de a-și găsi un cămin al lor. Și era la fel de nerăbdătoare s-o anunțe pe urâcioasa mătușă Hilma că nu vor mai sta pe capul ei prea mult timp și că nu vor mai fi o povară pentru ea. Cu toate acestea, Elin se hotărî să aștepte până ce avea un răspuns de la Gunnar și știa că totul era așa cum plănuiise, întocmai cum așteptase răspunsul unchiului Lars, acasă, în Suedia. Între timp, o va ajuta pe mătușă Hilma cu treburile casei cât îi va sta în putință și va merge cu ea la piață în dimineața aceea.

— Uitați-vă ce frumoase sunt fructele astea, zise Elin. N-ați vrea să vă ajutăm, eu și Kirsten, să faceți niște gem din ele?

— Sigur știți să faceți gem? o întrebă Hilma. Elin dădu din cap că da, stăpânindu-și o remarcă iritată. Da, păi bănuiesc că le-ar plăcea chiriașilor mei, zise Hilma.

În loc să aleagă cele mai frumoase piersici și fructe de pădure, Hilma își umplu coșul cu fructe lovite sau prea coapte, după care se târgui pentru un preț mai bun.

— Va trebui să faceți gemul azi după-amiază, îi comandă ea lui Elin.

După ce terminară cu cumpărăturile și se întoarseră la pensiune, nici Kirsten și nici Sofia nu mai erau acasă. Primul imbold al lui Elin fu să se îngrijoreze pentru ele, însă apoi își aminti că surorile ei cunoșteau cartierul și vor fi în siguranță fără ea.

Când Sofia se întoarse acasă, Elin era în toiul pregătirii gemului, asudând de la aburii ce veneau de la soba clocotitoare și cu ochii pe oala cu fructe care fierbeau.

— Unde ai fost? Și de ce ești îmbrăcată cu hainele bune? Unde e Kirsten? Trebuie să mă ajutați.

— Kirsten nu a fost cu mine. Lasă-mă să-mi schimb hainele și te ajut eu. Sofia se puse serios pe treabă imediat ce se schimbă în hainele de lucru, mai puse lemne pe foc și începu să dizolve parafina care se punea deasupra în borcane.

— Unde ai fost? o întrebă Elin, când putu să-și ia un răgaz.

Sofia aruncă o privire spre mătușa lor, și apoi șopti:

— Îți spun mai târziu.

Când terminară în sfârșit gemul, Elin și Sofia ieșiră afară și se așezară pe scările din spate, să se răcorească.

— Îți amintești când o ajutam pe mama să facă gemul? o întrebă Elin, făcându-și vânt cu batista.

— Îmi amintesc cum mergeam împreună la cules de fructe de pădure și îmi amintesc cum mă uitam la voi două făcând gem. Dar cel mai bine îmi amintesc cât de bolnavă era mama. Și cum a suferit atâta timp.

— Mi-e atât de dor de ea, oftă Elin.

Sofia se întoarse cu fața la ea.

— Ascultă, Elin, am niște vești foarte bune. În dimineața asta am... Înainte să-și termine fraza însă, Kirsten își făcu apariția în curte.

— Ce puneți voi două la cale aici? le întrebă ea. Kirsten era îmbujorată, fericită, cu zâmbetul pe buze. Era vechea Kirsten, cea pe care Elin și-o amintea din Suedia, cea care se întorcea cu pași mărunți din pădure, cu coșul plin cu fructe de pădure.

— Tocmai am terminat de făcut gem pentru mătușa Hilma, zise Sofia. De asta suntem transpirate. Am ieșit să ne răcorim.

— Iar Sofia era pe cale să-mi dea o veste bună.

Kirsten zâmbi și mai larg.

— Și eu am să vă dau o veste bună. Dar o las pe Sofia întâi.

Sofia semăna cu una dintre piersicile prea coapte ale mătușii Hilma, pe cale să explodeze.

— Ei bine, vestea mea este că ne putem muta de aici, zise ea cu un entuziasm reținut. Mi-am găsit o slujbă! Și am găsit și un loc

unde să stăm, iar eu voi câștiga suficienți bani din care să trăim, dacă suntem cumpătate.

Elin se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Cum? Unde? Cunosce familia respectivă?

— Nu voi lucra pentru o familie. Voi cânta într-un spectacol de varietăți la Teatrul Viking și voi fi plătită cu șapte dolari pe săptămână.

Elin se simți de parcă Sofia i-ar fi dat un pumn în stomac.

— *La teatru?* Sofia, cum ai putut să iei în considerare o idee atât de scandaloasă? Să cânți la un teatru? Se va alege praful de reputația noastră!

— Care reputație? Tata ne-a făcut de rușine în Suedia, oamenii de aici ne cred hoaște, nici măcar unchiul și mătușa noastră nu ne vor. Și-apoi, ar trebui să vezi teatrul, Elin. E respectabil. Îți amintești că am cântat la petrecerea de logodnă pentru prietena doamnei Anderson? Ei bine, proprietarul teatrului m-a auzit cântând în seara aceea. Îl cheamă Carl Lund, iar spectacolele sale de varietăți sunt pentru familiile de aici, din comunitatea suedeză. Tot el mi-a spus despre pensiunea unde putem să stăm toate trei pentru trei dolari pe săptămână, și nu-i atât de diferită de asta, numai că...

— Sofia, oprește-te! Vorbești întruna și... și nici măcar nu pricep ce zici! Nu cred că vorbești serios. Noi suntem doar niște fete de la fermă, din Suedia. Nu poți să cânți într-un teatru!

— Elin are dreptate, zise Kirsten. Și-apoi, nici nu va trebui să lucrezi acolo, Sofia. Asta-i vestea mea cea bună – și eu am găsit o casă pentru toate trei. În câteva zile totul va fi pregătit. Kirsten tăcu o clipă, și zâmbi cu gura până la urechi. Elin era ușurată s-o vadă din nou fericită, și era convinsă că vestea ei era minunată.

— Prietenul meu, domnul Lindquist, m-a cerut de soție – și am acceptat. Zice că puteți să stați amândouă cu noi, și...

— *Poftim?* Elin se simți ca și cum ar fi primit încă o lovitură, și era incapabilă să respire. Nici nu-l cunoști pe bărbatul ăsta. Nu te poți căsători cu un străin, pe care abia l-ai întâlnit!

— Îmi pare tare rău că nu l-ați întâlnit încă, dar pentru mine nu este un străin.

— Kirsten, nu. Te rog, nu face asta. În urmă cu câteva luni aproape că erai gata să fugi cu unul din băieții de pe vapor. Nu fi prostuță. Ai răbdare să-l cunoști cât de cât pe omul ăsta înainte să vorbești de căsătorie. Nu suntem atât de desperate să ne găsim o casă.

— Eu am ales deja. Eu și Knute am înaintat azi o cerere pentru un permis de căsătorie.

— Iar eu am semnat contractul cu domnul Lund.

Elin se aplecă înainte, ținându-se de stomac și gemând de durere.

— Ce se întâmplă aici? întrebă mătușa Hilma din pragul ușii. Vreți să v-audă tot cartierul cum vă certați?

— Ne pare rău, se scuză Sofia. Vom merge altundeva, zise ea, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna lui Elin ca s-o ajute să se ridice și ea. Hai se ne plimbăm puțin prin zonă și să discutăm cu calm.

Elin mergea pe drum împreună cu surorile ei, de o parte și de alta, ținând-o de braț, dar simțea că nu mai are nicio putere. Elin își căuta cuvintele potrivite, vrând cu disperare să le țină aproape de ea și să le împiedice să facă asemenea alegeri dezastruoase.

— Vă rog pe amândouă să vă gândiți foarte bine la ceea ce vreți să faceți. Știu că încercați să mă ajutați și să faceți ce e mai bine, dar nu pot să vă las să mergeți până la capăt cu planurile voastre revoltătoare! Vă veți distruge viețile – în zadar.

— Eu nu-mi distrug...

— Lasă-mă să termin, Kirsten. M-am gândit deja la ceva ca să am grijă de voi, și am și făcut ceva în privința asta. Dacă-mi reușește, vom sta toate trei într-o casă, la fel ca cea din Suedia. Niciuna dintre voi nu va trebui să se măritze, decât dacă dorește, și nici nu va trebui să muncim ca să vă întreținem.

— Imposibil, zise Kirsten. Și care-i minunatul tău plan?

Elin așteaptă până ce luare colțul și o apucare pe stradă.

— I-am scris lui Gunnar Pedersen în Wisconsin și i-am spus că sunt de acord să mă mut acolo și să mă mărit cu cel care mă va lua, dacă veți putea să veniți și voi cu mine, să locuim împreună.

— Nu! exclamă Kirsten, oprindu-se pe loc.

Elin o trase de braț și continuă să meargă.

— Ascultă-mă, i-am spus lui Gunnar că le vom plăti și restul de bani pentru biletele voastre și că astfel, voi nu veți fi obligate să vă căsătoriți sau să rămâneți acolo.

— Țsta-i un plan și mai nesăbuit decât ale noastre, zise Sofia. Nici eu nu vreau să mă mut în Wisconsin și să mă mărit cu un străin.

— Gunnar nu e tocmai un străin. Ne-am scris unul altuia și pare foarte de treabă. Iar după felul în care și-a descris ferma, va fi exact ca la ferma noastră de acasă.

— Mi se pare cea mai mare prostie, zise Kirsten. Mie îmi spui că fac o greșală măritându-mă cu Knute ca să avem toate un cămin și, cu toate acestea, tu vrei să faci același lucru! Și pe deasupra într-un loc străin. Mi se pare mult mai rezonabil să rămânem aici toate trei.

— Mi-am dat cuvântul deja în fața lui Gunnar. I-am scris o scrisoare și am cumpărat bilete de tren pentru toate trei.

— Iar eu am semnat deja contractul la teatru, și am plătit chiria pe o săptămână.

— Eu și Knute am obținut permisul de căsătorie, iar Knute va găsi o casă unde să stăm. Nu trebuie să pleci, Elin. Poți să stai cu mine și cu Knute.

— Sau cu mine, la pensiune, spuse Sofia.

Elin se opri, prea obosită ca să mai facă un pas, și clătină încet din cap.

— I-am făcut o promisiune lui Gunnar. Nu aș putea să-l dezamăgesc a doua oară. Nu ar fi corect.

Surorile se uitară una la alta.

— E îngrozitor, murmură Sofia. Acum ce ne facem?

— De ce v-ați făcut planuri fără să vorbiți întâi cu mine? întrebă Elin.

— Tu ai făcut același lucru, spuse Kirsten. Nu ne-ai consultat pentru plecarea în Wisconsin.

— E îngrozitor! repetă Sofia.

— Nu vă faceți griji, zise Elin. Însă inima îi bătea atât de tare, încât îi fu teamă că îi va ceda. Toată încurcătura asta e din vina mea, și voi găsi o soluție. Sofia, voi vorbi cu bărbatul de la teatru și îi voi spune că ai doar șaptesprezece ani, că nu știai ce făceai când ai semnat contractul acela. Iar prietenului lui Kirsten îi voi explica că ea are nevoie de mai mult timp ca să ajungă să-l cunoască. Sunt sigură că mătușa Hilma nu ne va arunca în stradă dacă nu avem unde să mergem. Vă rog, harababura asta e din vina mea, dar o voi descâlci cumva.

— Cum adică e din vina ta? o întreabă Sofia.

— E vina mea că am plecat din Suedia, e vina mea că v-am făcut să veniți aici. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit...

Kirsten o apucă de umeri.

— Nu te mai pedepsi atât, Elin. Nu trebuie să te simți vinovată că ne-ai salvat. Faptul că ne-ai scăpat de unchiul Sven a fost cel mai curajos lucru pe care l-ai făcut vreodată!

Elin paraliză de groază și i se tăie respirația.

— De unde știi asta? reuși ea să șoptească.

Kirsten își feri privirea.

— Ți-am... ți-am citit jurnalul... când erai în spital.

Elin le întoarse spatele și începu să fugă orbește pe stradă în jos. Durerea cumplită pe care o simțea în stomac îi făcu greață. Elin se simțea rănită, umilită. Nu voia decât să moară.

— Elin, oprește-te! îi strigă Kirsten în urmă. Ascultă-mă! Kirsten o ajunse din urmă și o opri locului. Tu nu ești vinovată pentru ceea ce ți-a făcut unchiul Sven. Elin se smuci din mâinile ei.

— Ce se întâmplă? întreabă Sofia. Elin, ce s-a întâmplat? Sofia încercă să o îmbrățișeze, dar Elin o îndepărtă și pe ea.

Elin era copleșită de rușine și de vinovăție. Crezuse că își lăsase trecutul în urmă când plecase din Suedia, însă așa cum o avertizase doamna Anderson, numai peisajul se schimbaseră. Elin

voia să fugă cât vedea cu ochii și să nu se mai oprească niciodată, însă surorile ei o țineau pe lângă ele, blocându-i scăparea.

— Ascultă-mă, zise Kirsten. Știu că am greșit citindu-ți jurnalul, și îmi pare rău, Elin. Dar în momentul acela, am avut de luat o decizie imposibilă, și nu am știut cui să cer ajutorul. Tu erai în spital atunci și nu puteam să mă rog pentru tine, așa că m-am gândit că dacă îți citesc jurnalul, voi ști de ce ai hotărât să venim în America, și dacă să-i las sau nu să mă deporteze.

— De ce să te deporteze? o întrebă Sofia.

Kirsten închise ochii și începu să plângă, copleșită de durere.

— Pentru că sunt însărcinată, șopti ea.

— Nu... Oh, nu, gemu Elin. Nu putea fi adevărat. Elin se îngrozi la gândul că copilul era al unchiului Sven, că el dusese lucrurile mult mai departe cu Kirsten, decât reușise cu ea. Dacă era copilul lui, atunci era vina ei pentru că o atacase pe Kirsten. În ultimele luni petrecute în Suedia, Elin îl evitase pe Sven.

Ar fi trebuit să-l ucidă.

— Îmi pare rău, zise Kirsten cu lacrimile curgându-i pe obraji. Și mi-e atât de rușine de ce am făcut. De sarcină am aflat când eram în spital, pe Insula Ellis, și nu am știut ce să fac. Aveau de gând să mă deporteze – și poate că i-aș fi lăsat dacă nu ți-aș fi citit jurnalul și nu aș fi aflat despre unchiul Sven. Așa că am mințit și le-am spus că eu și Tor eram căsătoriți în secret, și că urma să vină și el în America.

— Tor? Adică Tor Magnusson e tatăl?

— Mi-e atât de rușine, plânse Kirsten. Știu că am greșit, dar Tor mi-a spus că mă iubește. Și după ce ne-am pierdut familia, nu voiam decât ca cineva să mă țină în brațe și să-mi aline durerea. Nu încerc să mă scuz, dar... s-a întâmplat pur și simplu. Și nu am știut că sunt însărcinată decât după ce am ajuns în America.

— Tor este cel căruia ar trebui să-i fie rușine, zise Elin. Ușura-re pe care o simțise când auzise că tatăl copilului nu era unchiul Sven, se transformă în mânie asupra lui Tor Magnusson. Dacă știam asta înainte să plecăm, l-aș fi silit să te ia de soție.

— Tatăl lui Tor nu ne-ar fi lăsat să ne căsătorim din cauza tatei. I-am scris lui Tor și i-am spus despre copil, însă domnul Magnusson mi-a ars toate scrisorile. Tor nici măcar nu știe.

— Ce încurcătură, murmură Elin.

— Era o încurcătură, Elin, dar Knute Lindquist este răspunsul la rugăciunile mele. El m-a văzut plângând și am fost atât de disperată, încât în cele din urmă, i-am spus totul. El e văduv, are un copil mic și s-a oferit să mă ia de soție și să mă salveze pe mine și pe copilul meu, din dezonoare. Vă salvează și pe voi. Nu era nevoie să facă asta, dar e un om bun și mă voi căsători cu el.

Nimeni nu spuse nimic. Lui Elin i se păru că aerul ce le înconjura era prea dens ca să-l poată respira. O durea sufletul pentru Kirsten.

Sofia își așază mâna pe umărul lui Elin.

— Îmi spune și mie ceva despre ce vorbiți, vă rog? Ce a făcut unchiul Sven?

Elin simți din nou un val de ușurare. Dacă Sofia nu știa, asta însemna că el nu se atinsese de ea. Însă ușurarea ei fu repede urmată de un ocean de rușine.

— A fost un om rău, zise Kirsten.

— Dar eu sunt vinovată, spuse Elin. După moartea tatei am căutat alinare la el...

— Nu a fost vina ta, zise Kirsten. Ai avut încredere în el, iar el a profitat de tine.

— Așa cum Tor a profitat de tine, continuă Elin. Din aceleași motive. Am fost atât de năucită după moartea mamei și a tatei, încât am avut încredere în el. Îmi pare atât de rău.

Surorile se agățară una de alta, cu lacrimile în ochi, se îmbrățișară pe trotuar, uitând de ceea ce le înconjura. Când, în cele din urmă, se uitară una la alta și își uscară lacrimile, Elin fu mirată să descopere că în jurul lor, viața continua ca înainte.

— Deci, zise Sofia cu un oftat. De azi vom începe o nouă viață. Trecutul ne este iertat dacă i-l încredințăm lui Dumnezeu, iar de acum înainte, nu ne vom mai rușina de nimic. Crezi asta, Kirsten?

— Da.

— Tu crezi asta, Elin?

— Da... dar tot nu știu ce vom face...

— Ne vom pune credința în Dumnezeu, cum a făcut mama.

Chiar și când era pe moarte, ea a avut încredere în Dumnezeu și nu s-a îndoit niciodată de dragostea Sa, vă amintiți? Poate că acum totul pare fără ieșire, dar Dumnezeu va descurca totul. Deja a început să descurce totul. Am crezut că toată lumea din familia noastră ne-a părăsit și că am rămas doar noi trei, dar familia noastră începe să crească acum. Bebelușul lui Kirsten face parte din noua noastră familie. La fel și domnul Lindquist. Ne va fi bine, veți vedea.

Elin nu se putu abține să nu zâmbescă când o văzu pe Sofia și când îi auzi optimismul care o însuflețea. Sofia se schimbase cu adevărat de când plecaseră de acasă.

— Dar tu nu trebuie să lucrezi în teatrul acela, Sofia. Vei veni în Wisconsin cu mine, nu-i așa? Acolo vei avea o casă întocmai ca cea pe care am lăsat-o în urmă. Când eram pe vapor, asta ai spus că-ți dorești.

— M-am răzgândit de atunci. L-am întâlnit pe Ludwig și...

— Oh, Sofia. Te rog, nu-ți mai face speranțe că va veni, o sfătui Kirsten. Nu crezi că ar fi ajuns deja, dacă ar fi avut de gând să vină?

— Eu nu renunț. Ludwig mă va găsi. Știu asta. Și între timp, slujba de la teatru este răspunsul la rugăciunile mele. Am semnat un contract și am de gând să-mi respect angajamentul. Vă iubesc pe amândouă, dar cred că e timpul să mă maturizez.

Elin nu era încă convinsă că Sofia și Kirsten luaseră deciziile potrivite, însă amândouă păreau hotărâte să-și ducă planurile la îndeplinire, cu sau fără aprobarea ei. Surorile o pomiră din nou pe stradă, cu pași molcomi. Elin nu voia încă să se întoarcă la pensiune, după șocul emoțional prin care trecuse azi, iar surorile ei păreau la fel de vulnerabile ca și ea, dar continuară să meargă.

Kirsten era însărcinată. Elin încă nu putea concepe asta, și nici nu putea scăpa de sentimentul că era oarecum din vina ei. Îi

promisese mamei ei că va avea grijă de surorile ei... însă Sofia îi spusese că nu trebuia să fie ea cea care rezolva totul. Iar doamna Anderson îi spusese că nici măcar părinții nu erau responsabili pentru deciziile luate de copiii lor, cu atât mai puțin surorile. A fi adult însemna să trăiești cu greșelile pe care le faci.

Kirsten și Sofia trebuiau să-și trăiască propriile vieți – iar Elin pe a ei. Gândul acesta o îngrozea. Ce alt scop ar avea ea oare fără surorile ei de care să aibă grijă? Surorile ajunseră la colțul străzii și la parc.

— Nu te duce în Wisconsin, Elin, o rugă Kirsten. Hai să locuiești cu mine.

— Sau cu mine, zise Sofia. Chiria e plătită deja. De fapt, ne putem muta de îndată.

— Nu, haideți să mai obținem o masă gratuită de la mătușa Hilma, zise Kirsten zâmbind.

— Azi am făcut atâta gem pentru ea, adăugă Sofia. Credeți că ne va da și nouă un borcan?

— Ha! râse ironic Kirsten.

Era așa de bine să-și vadă surorile râzând după toate lacrimile pe care le vărsaseră. Însă Elin își dădu seama că nu le răspunsese la întrebarea despre mutatul în Wisconsin.

— Nu știu dacă pot să rămân cu voi sau nu, zise ea în cele din urmă. I-am spus lui Gunnar să-mi scrie și să-mi spună dacă oferta de căsătorie mai este valabilă – și dacă sunt încă binevenită acolo. Dacă el și ceilalți vor vrea să mă duc la ei, nu pot să-i refuz a doua oară.

În seara aceea, după cină, surorile se mutară din pensiune în camera închiriată de Sofia, târând din nou geamantanul după ele pe stradă. Kirsten avea să locuiască acolo până ce Knute va găsi o casă și va stabili ceremonia de nuntă cu pastorul Johnson, iar Elin avea să rămână până ce primea de veste de la Gunnar.

— Poate că fermierii ăia s-au săturat deja de noi până peste cap, zise Kirsten. Poate că nu vor decât să-și recupereze banii, nu și pe tine.

— Poate, răspunse Elin. Însă ea știa din tonul prietenos din scrisorile lui Gunnar că era foarte probabil ca el să-i accepte oferta, chiar dacă ceilalți fermieri ar fi refuzat. Elin nu putea să-l refuze și să-i spulbere din nou speranțele, chiar dacă asta însemna să-și lase surorile în urmă.

Pe drum, Kirsten se opri să-și tragă sufletul, și lăsă jos capătul ei de geamantan.

— Voi fi tare fericită când vom avea în sfârșit o casă a noastră, ca să nu mai fim nevoite să cărăm valiza asta după noi. Ne-ar fi fost mult mai ușor să târâm un trol mort tot drumul din Suedia până aici, decât prostia asta. Măcar un trol ar fi fost destul de moale ca să ne așezăm pe el.

Surorile se opriseră să se odihnească în fața unui magazin cu rochii, iar Sofia se uită la ele în vitrină.

— Știți ce? zise ea. Eu cred că Kirsten ar trebui să-și cumpere o rochie americană pentru nuntă. Măine e ziua ei, iar mie mi-a rămas un dolar după ce am plătit chiria. Ție ți-a mai rămas ceva, Elin?

— I-am cheltuit pe toți pe biletele de tren către Wisconsin. S-ar putea să-mi dea banii înapoi pe ele, dar nu știu sigur.

— Tu mai ai bani, Kirsten?

— Da, dar cum rămâne cu mâncarea? Nu trebuie să și mâncăm?

— Nu, cred că e mult mai important să ai o rochie nouă, zise Sofia. Tu ce zici, Elin?

Elin se uită la surorile ei, la chipurile lor pline de speranță, și nu vru să fie zgârcită ca mătușa Hilma. În plus, se săturase să-și mai facă griji.

— Da, așa e, spuse ea. Cred că mâine dimineată, de cum se deschid magazinele, ar trebui să mergem toate la cumpărături.

CAPITOLUL 37

— La mulți ani, Kirsten! îi ură Elin în clipa în care Kirsten deschise ochii.

Ea se ridică în capul oaselor și se uită somnoroasă în jur, și recunoscuse camera de hotel pe care o închiriasse Sofia. Pereții îi erau goi, iar mirosul vechi de mucegai devenise mai stăruiitor peste noapte. Patul pe care îl împărțeau era prea mic pentru toate trei, așa că fură nevoite să doarmă de-a curmezișul, cu picioarele atârnându-le pe margine. Nu era confortabil să doarmă așa multe nopți, dar Kirsten știa că va pleca curând. Ea și Knute se căsătoreau peste trei zile, iar ea voia să profite cât mai mult de ultimele zile împreună cu surorile ei.

— Da, la mulți ani! zise și Sofia. Te așteaptă un an minunat, sunt convinsă de asta.

Astăzi, Kirsten împlinea nouăsprezece ani. Când ea și Knute ceruseră permisul de căsătorie, Kirsten aflase că el avea douăzeci și nouă, însă tristețea care îl însoțea pretutindeni îl făcea să pară mult mai bătrân.

— Mi-e foame, zise ea încheindu-și nasturii fustei și simțind mirosul de pâine prăjită ce se ridica din sala de mese de la parter până la camera lor. Nu-mi vine să cred că mătușa Hilma nu ne-a dat nici măcar niște coji de pâine seara trecută când am plecat de la ea.

— Eu speram la un borcan din gemul pe care l-am făcut împreună cu Sofia, zise Elin.

— Ne vom cumpăra de mâncare când ieșim, hotărî Sofia. În dimineața asta mergem la cumpărături ca să-i luăm lui Kirsten câteva haine noi, așa cum am stabilit.

Surorile erau îmbrăcate și încercau să se hotărască la care magazin să meargă prima dată, când cineva bătu la ușă. Kirsten, care era cea mai aproape de ușă, o deschise și o întredeschise.

— Knute! Ce faci aici?

— Mă duc la lucru, dar voiam să-ți spun că ieri am găsit o căsuță de închiriat. Proprietarul va fi acolo dimineața asta la ora unsprezece dacă vrei să mergi s-o vezi. Dacă crezi că e potrivită pentru noi, poți să-i dai banii ăștia pentru chirie și el îți va da cheile, zise el dându-i un plic.

— Bineînțeles că va fi potrivită, zise ea râzând. Orice e mai bun decât locul ăsta care-ți dă fiori – sau celula de închisoare unde am petrecut o noapte. Knute nu zâmbi la încercările ei de a fi veselă și fără griji, iar ea încercă să-și amintească dacă îl văzuse vreodată zâmbind. Ascultă, Knute, chiar nu-mi permit să fiu pretențioasă, așa că...

— Eu nu mă prea pricep la dotările din bucătărie, și îmi făceam griji că poate nu sunt cum ar trebui să fie.

Knute era atât de serios și profund, încât o întristă și pe Kirsten.

— Înțeleg. În cazul ăsta voi merge bucuroasă până acolo să văd casa.

— Am notat adresa pe plic. Casa e aproape de linia de tramvai cu care mă duc la lucru și doar la câteva case distanță de piață. Uite niște bani pentru tramvai. E departe de aici.

Knute îi puse câțiva bănuți în palmă, iar Kirsten se gândi că va merge pe jos până la casă și, cu banii primiți, le va cumpăra surorilor ei ceva de mâncare pentru micul-dejun. Și-apoi, nu voia ca el să știe că ea nu mai fusese niciodată cu tramvaiul. Kirsten închise ușa în urma lui și se întoarse către surorile ei, să le spună vestea cea bună.

— Uitați-vă! exclamă ea, fluturând plicul. Knute a găsit...

— Am auzit totul, zise Elin. Îmi pare rău, era imposibil să nu auzim.

— Nu-i nimic. Vreți să mergeți cu mine la unsprezece, să vedem casa?

— Eu nu pot, spuse Sofia. Am repetiție la teatru la zece.

— Mă duc eu cu tine, se oferă Elin. Unde trebuie să ajungem?

Kirsten se uită pe plic.

— Knute a zis că e mult de mers pe jos. A zis să luăm tramvaiul, dar mișcarea îmi va prinde bine. Nu vreau să mă fac prea grasă. Vă amintiți ce imensă se făcea doamna Jansson de acasă, de câte ori aștepta un copil?

— Tu n-o să te faci așa de mare, o asigură Elin, cu gura până la urechi. Doamna Jansson era imensă chiar și când nu era însărcinată.

— Cum îți dădeai seama că nu era însărcinată? întrebă Sofia. Întotdeauna era însărcinată! N-a avut cam două duzini de copii?

— Cu siguranță așa a părut, zise Elin. Doar că niciunul dintre ei nu stătea locului, ca să poată să-i numere cineva.

Kirsten avu lacrimi în ochi ascultându-le pe surorile ei glumind și râzând.

— O să-mi lipsiți foarte mult, zise ea încet.

— Nu vorbi așa încă, o certă Elin. Mai sunt trei zile până la nuntă, și nu vreau să rămân fără lacrimi până atunci.

— Hai să mergem la cumpărături. Sofia se ridică în picioare și le împinse pe Kirsten și pe Elin către ușă. Să vedeți ce frumos e să ai ceva nou. Odată ce sunteți îmbrăcate ca niște americance adevărate, vă veți și simți ca niște americance. În clipa în care mi-am pus hainele noi, am simțit că am lăsat cu adevărat Suedia în urmă.

Surorile nu-și permiteau să cumpere de la Marshall Field, de unde își luase Sofia hainele, însă intrară într-un magazin din cartierul suedez care avea de toate, de la rochii pentru femei și pălării pentru bărbați, la vase și articole pentru gospodărie. Kirsten alese o fustă neagră, simplă, făcută din briliantină cu model, pentru suma de 1,35 dolari și o cămașă albă din tafta pentru 1,65 dolari, rămânându-i doar un dolar din salariu.

— Ne putem descurca cu un dolar până la salariul Sofiei, zise Elin. Putem cumpăra pâine veche de la brutărie și ne putem târgui în piață pentru fructe și legume lovite, așa cum face mătușa Hilma.

Vănzătoarea împături noile haine ale lui Kirsten și le împachetă într-o hârtie maro, legată cu ață.

— O să le păstrez până la nuntă, zise Kirsten.

Elin și Kirsten merseară pe jos o jumătate de oră până ajunseră la casa pe care o închiriasse Knute. Pe drum, Sofia le arată Teatrul Viking unde și rămase pentru repetiții.

— Eu tot nu pot să mi-o închipui pe mica noastră Sofia cântând pe o scenă, în fața a sute de oameni, îi zise Kirsten lui Elin pe drum. Cine s-ar fi gândit?

— Eu încă nu sunt convinsă că-mi place ideea, îi răspunse Elin. Sper că e în siguranță acolo și că nu i se va întâmpla...

— Sofia va fi bine. S-a maturizat foarte mult de când am plecat de acasă, nu-i așa? Obişnuia să fie atât de liniștită, de timidă și de pedantă; acum citește din Biblie tot timpul și ne spune să ne rugăm pentru orice.

— Îmi amintește de mama.

— Da... Mama ar fi foarte mândră de ea.

Casa cu șindrilă albă era pe o străduță liniștită, la câteva minute de mers de intersecția principală. Era mică și pătrată, cu acoperiș ascuțit și o verandă micuță, cocoțată pe un petic de iarbă ca un bolovan în mijlocul unui râu. Proprietarul le aștepta pe scările verandei, cu cheile în mână. Kirsten recunoscă primul cuvânt pe care li-l adresă – salutul american *hello*, dar doar atât din toată sporovăiala lui prietenoasă.

— Nu vorbesc engleza, zise ea, clătinând din cap. Îmi pare rău. Putem intra? Întrebă Kirsten, arătând spre ușa. Înăuntru...? Proprietarul păru să înțeleagă într-un final, și le descuie ușa, apoi se dădu la o parte, lăsându-le pe Kirsten și pe Elin să vadă casa.

Cele trei camere de la parter – sufrageria, sala de mese și bucătăria – erau aliniate una lângă alta de la ușa de la intrare, la ușa din spate. Casa avea podele din lemn și multe ferestre prin care își făcea loc soarele și aerul proaspăt. O scară ducea la dormitoarele mici de la etaj.

— Ce bucătărie drăguță, zise Elin uitându-se în jur. Bucătăria avea o chiuvetă cu toate cele trebuincioase instalate, o sobă micuță din fontă și un dulap pentru vase agățat pe perete. E numai bună pentru voi doi.

— Vom fi trei în curând, spuse Kirsten. Knute îl va aduce pe fiul lui din Suedia. Și cu bebelușul vom fi patru, desigur. Lui Kirsten încă îi venea greu să creadă că în burta ei creștea un bebeluș adevărat, iar când se gândea la asta, ideea de a da naștere și a avea grijă de un nou-născut o înspăimânta.

— E o căsuță foarte drăguță, zise Elin. Sper că o vei lua, nu?

Kirsten se trezi din reverie. Proprietarul stătea în picioare cu cheile în mână, așteptându-i răspunsul.

— Yes, îi spuse ea, rostind unul din puținele cuvinte pe care le știa în engleză. Yes... yes.

Kirsten îi dădu banii pe care îi primise de la Knute și păstră plicul pe care era notată adresa. Proprietarul îi întinse cheia, și mai scoase o cheie din buzunar, întinzându-i-o și pe aceea, și continuând să vorbească în engleză. Kirsten speră că nu-i dădea instrucțiuni importante despre cum să aibă grijă de casă, pentru că nu înțelegea o boabă din ce-i spunea.

— Vă mulțumesc, îi răspunse ea în suedeză. Vă mulțumesc foarte mult. După ce proprietarul plecă, Kirsten se întoarse către Elin și îi spuse: Ar trebui să fim deștepte ca Sofia, și să ne apucăm să învățăm engleza.

— Cred că tu ar trebui să te apuci, zise Elin. Cel mai probabil, eu nu voi avea nevoie, acolo în Wisconsin.

Kirsten oftă.

— Mi-aș dori să te răzgândești, și să nu te mai duci acolo. Am nevoie de tine, Elin. Mai ales cu bebelușul care e pe drum și...

— Știu, știu. Dar hai să nu ne mai gândim la asta până ce nu primesc un răspuns de la Gunnar Pedersen. Nu vrei să aruncăm o privire și în curte?

Mica întindere de iarbă avea într-un colț un stejar pricăjit, iar în celălalt colț un pătrat de buruieni care probabil fusese cândva

o grădină de legume. De la marginea din spate a verandei se întindea o sârmă pentru uscat hainele până la stâlpul din cealaltă parte a curții. Kirsten își imaginează un șir de scutece fluturând în vânt și se simți brusc singură. Și speriată.

— Åsta va fi un loc frumos de joacă pentru băiețelul lui Knute, zise Elin.

Kirsten încuviință, dar adevărul era că ei i se părea o curte pustie și tristă. Își aminti cum obișnuia să hoinărească în pădurile de lângă ferma lor, împreună cu surorile ei, căutând zâne de munte și imaginându-și că o grămadă de bolovani era de fapt castelul unui uriaș. Kirsten își lăsă gândurile deoparte și se întoarse în casă.

— De unde vă luați mobilă? întrebă Elin în timp ce făceau un alt tur al camerelor care erau nemobilate.

— Knute se va uita pe anunțurile de la ziarul lui. Zice că oamenii cumpără mereu mobilă nouă și își vând lucrurile vechi.

— Chiar? Americanii nu-și lasă lucrurile copiilor și nepoților cum facem noi acasă? E așa de frumos când știi că scaunele și mesele sunt în familia ta de ani întregi, nu-i așa?

— Da, dar mulți dintre americani au imigrat aici din alte părți, știi? Așa că au fost nevoiți să-și lase mobila în urmă, la fel ca noi.

— Cred că ai dreptate. Lucrurile se schimbă... și viața merge înainte.

Kirsten nu voia să se gândească la schimbare – deja trecuse printr-o grămadă de schimbări în viața ei – însă era conștientă că trebuia să facă asta. Elin avea dreptate. Viața mergea înainte.

— E o căsuță foarte drăguță, zise Elin din nou. Va fi căminul vostru.

În seara dinaintea nunții, Elin despachetă lucrurile din valiză și puse deoparte lucrurile pe care le aduseseră cu ele din Suedia, lăsând-o pe Kirsten să-și aleagă prima cadoul de nuntă. Kirsten se hotărî să ia sfeșnicele de argint lăsate de bunica lor, Elin își alese ibricul din aramă pentru cafea, iar Sofia – cartea cu cântece a

mamei lor și vaza pictată cu *rosemaling*. Apoi, surorile împărțiră între ele prosoapele și șorturile din pânză și fețele de masă brodate de mama lor, și uneltele din lemn sculptate de tatăl lor.

— Gândiți-vă că mama a pus suflet în fiecare împunsătură, zise Elin, mângâind firul colorat.

Sofia își șterse o lacrimă.

— Sunt convinsă că nu și-a imaginat vreodată că lucrurile noastre vor călători atâția kilometri departe de casă.

— Ce s-a întâmplat, Sofia? o întrebă Elin.

— Faptul că facem împărțeala asta... Cred că realizez în sfârșit că nu vom fi împreună întotdeauna.

Kirsten își stăpânea și ea cu greu lacrimile.

— Ar trebui să vă mutați amândouă cu mine și cu Knute. Hotelul ăsta nu-i un loc foarte drăguț.

Sofia clătină din cap.

— Pentru mine ar fi prea departe de teatru. O să-mi caut ceva mai frumos când o să am niște bani puși deoparte.

— Și-apoi, zise Elin, casa ta nu e foarte mare, Kirsten. Iar tu trebuie să fii singură cu soțul tău.

Kirsten nu se mai putu stăpâni.

— Urăsc să fim despărțite! Până acum nu am mai fost despărțite. Toată viața mea, de când mă știu, v-am avut pe amândouă lângă mine.

— Știu, spuse Elin, îmbrățișând-o. Știu. Iar eu, de când mă știu, am avut grijă de voi două. Însă chiar dacă am fi rămas în Suedia, într-o bună zi ne-am fi căsătorit fiecare dintre noi și ne-am fi mutat fiecare la casa ei. Doar că îmi pare rău că se întâmplă așa curând.

Kirsten nu dormi deloc bine în noaptea aceea. Iar după felul în care surorile ei se suciră și se întoarseră, nici ele nu dormiră bine. Kirsten nu putea să nu se gândească la Tor, și-ar fi dorit atât de mult să se mărite cu el, în biserica lor, de acasă. Kirsten se gândi că trebuia să fie foarte diferit să te căsătorești cu cineva pe care îl iubești și cu care să aștepti plin de speranță să-ți petreci toată

viața. O speria gândul la toți anii care o așteptau în calitate de a doua soție a lui Knute Lindquist. Kirsten și-ar fi dorit să se ridice și să fugă departe, departe.

Însă, apoi se gândi la copilul care îi creștea în pântec și știu că trebuia să meargă înainte cu nunta. Kirsten închise ochii și îi mulțumi Domnului pentru că i-l adusese în cale pe Knute Lindquist.

— N-ar fi trebuit să irosesc bani pe hainele astea, zise ea cu regret a doua zi în timp ce se îmbrăca pentru propria nuntă. Oricum, nu-mi vor mai fi bune prea mult timp. Kirsten topăi încoace și încolo în fața măsutei de toaletă, încercând să se vadă în oglindă.

— Ce tot faci? o întrebă Elin.

— Vreau să văd cum arăt.

— Arăți minunat, îi spuse Sofia. Nu-i așa, Elin?

— Așa e. Acum stai jos și lasă-mă să-ți prind părul sus. Și nu mai sări, altfel o să-ți cadă înapoi pe umeri.

— Nu i-l întinde prea tare, zise Sofia zâmbind. Dacă i-l întinzi prea tare, n-o să mai semene cu Kirsten pe care o știm noi, cu părul zburlit în toate părțile.

Când fu timpul să plece, Elin și Sofia puseră toate lucrurile lui Kirsten în cele trei geți ale lor și le cărară pentru ea. Pe drum spre biserică, lui Kirsten îi tremurau genunchii. Knute era deja acolo, o aștepta. Kirsten se întrebă dacă era la fel de emoționat ca și ea, și dacă se gândea la Flora, dacă rememora ziua căsătoriei lor, dar se hotărî să nu-l întrebe. Kirsten nu voia să-i învârtă cuțitul în rană.

Lui Kirsten i se păru că pastorul Johnson ezita să officieze simpla ceremonie, deși Knute discutase cu el despre nuntă cu câteva zile înainte.

— Eu v-aș sfătui totuși să nu vă căsătoriți, zise el, poftind pe toată lumea în biroul său. Cuvintele lui erau pentru Knute, nu pentru Kirsten. De ce nu mai așteptați, să faceți asta cum se cuvine? Măcar să anunțați pe toată lumea în biserică.

— Fiul meu va ajunge din Suedia în curând, și vrem să fie totul pregătit pe când ajunge el.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Knute? îl întreabă din nou pastorul. Abia o cunoști pe domnișoara Carlson. Și între voi sunt niște ani buni.

— Eu și domnișoara Carlson suntem amândoi foarte siguri, zise Knute, întorcându-se către ea, ca și cum ar fi vrut să se asigure de asta. Kirsten încuviință și zâmbi, cu toate că era copleșită de teamă.

Sofia pastorului îi întinse lui Kirsten un buchetel de flori culese din grădina ei. Elin, Sofia și un prieten de-al lui Knute de la serviciu se adunară în jur, ca să le fie martori. Lui Kirsten îi bătea inima atât de tare în timp ce pastorul citea jurămintele, încât abia pricepu un cuvânt din ele. Kirsten rosti „Da” când i se ceru, închise ochii în timp ce pastorul se ruga pentru ei și, înainte să-și dea seama, ea și Knute erau soț și soție. Părea ridicol într-un fel, cum câteva cuvinte și o foaie de hârtie aveau puterea de a o lega pentru tot restul vieții, de bărbatul acesta pe care abia îl cunoștea. Dar era un fapt împlinit. Kirsten era acum doamna Knute Lindquist.

Sofia pastorului bătu din palme în clipa în care Knute o sărută din vârful buzelor. Nu avea să fie nicio recepție. Niciunul dintre ei nu avea prea mulți prieteni sau membri de familie în Chicago.

Knute dădu mâna cu pastorul și cu prietenul său, după care toată lumea îi urmă afară, la trăsura pe care o închiriasse să-i ducă la noua lor casă. Kirsten și surorile ei se îmbrățișară cu lacrimi în ochi, de rămas bun, iar Knute puse gențile lui Kirsten în trăsură.

— Ah, tocmai mi-am amintit, zise el, întorcându-se spre ea. Când i-am cerut domnului Anderson să-mi dea liber după-amiaza aceasta, mi-a spus că vrea să vorbească cu tine și cu surorile tale mâine, în biroul său.

— De ce? Ce dorește? întreabă Kirsten.

— Nu mi-a spus. Dar vrea să vă întâlniți cu el, în biroul lui, la ora două.

— Aș vrea să-ți fi spus despre ce e vorba, zise Elin.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, zise Sofia, oftând. Vom merge la lănsul cu conștiința curată.

Kirsten zâmbi, încercând să fie curajoasă în timp ce urca în răsură cu Knute.

— La revedere! Ne vedem mâine la sediul ziarului, zise ea, făcându-le cu mâna până ce nu le mai văzu.

De la vizita lui Kirsten, Knute cumpărase câteva lucruri pentru casă – o masă și două scaune pentru sufragerie, un birou și o canapea mică din păr de cal pentru salon, câteva oale și ustensile pentru bucătărie, însă casa arăta pustie încă. Kirsten se uită în jur, încercând să scape de sentimentul că făcuse o greșală imensă, însă își aminti singură că greșeala ei fusese aceea de a se încrede în Tor. Knute era un om bun.

— Îți mulțumesc că m-ai luat de soție, îi spuse ea. Nu trebuia...

— Ascultă, Kirsten. E un fapt împlinit acum, așa că te rog să nu mai pomenești de asta.

El duse gențile la etaj și le puse pe unul dintre paturile pe care le cumpărase. Kirsten îl urmă, și văzu că patul era prea îngust pentru două persoane.

— M-am gândit să te las pe tine și pe Torkel să dormiți în dormitorul ăsta mai mare, zise el. Vreau să mai aduc un pat aici pentru el – și un leagăn pentru copil. Eu voi dormi în camera mai mică.

Kirsten îl privi surprinsă. Înainte să se căsătorească, Knute îi spusese că nu se aștepta ca ea să-i fie soție în toate sensurile cuvântului, însă realitatea o surprinse.

— Dar... adică... nu mi-am dat seama că vom dormi separat.

— Nu cred că ar fi bine dacă... începu el, fără să mai termine. Te las să despachetezi.

Kirsten se prăbuși pe pat, ascultându-i pașii grăbiți pe scări în jos. Nu putea să nege că se simțea rănită și respinsă. Dar oare la ce se așteptase? La urma urmei, era o căsătorie de conveniență, pentru amândoi. Kirsten acceptase știind că el nu o iubea, știind că soția lui va fi întotdeauna pe primul loc în sufletul lui. Iar dacă

era și ea sinceră cu ea însăși, Kirsten știa că nici ea nu îl iubea. Însă, chiar și așa, Kirsten nu-și putu stăpâni dezamăgirea că el nu voia să fie cu ea, că nu vor fi niciodată soț și soție cu adevărat.

Gândește-te la copil, își zise ea. Făcuse asta pentru copilul și pentru surorile ei. Kirsten își șterse lacrimile și se ridică în picioare să-și facă patul, folosind așternuturile pe care le adusese cu ea din Suedia. După ce termină de despachetat și își puse hainele în sertarele din dulap și lenjeria de corp deasupra, Kirsten coborî. Knute lucra la biroul lui, în salon, birou pe care îl umpluse deja cu hârtiile și cărțile lui. Pe podea, lângă birou, Kirsten observă o cutie cu alte cărți.

— Am făcut toate aranjamentele pentru venirea lui Torkel, zise el, neridicându-și privirea.

Kirsten se așază pe canapeaua rigidă, chiar pe margine.

— Și cum va ajunge aici? Nu poate să călătorească singur atâta drum.

— Familia Florei, cu care a stat până acum, îl va însoți până în Gothenburg. Întâmplarea face că prietenul meu care a fost azi la nuntă, vrea să-și aducă mama în America, și ea va avea grijă de el restul drumului.

— Nu le va fi greu când vor ajunge pe Insula Ellis? Eu și surorile mele am fost ținute acolo aproape două săptămâni, și a fost atât de aglomerat și derutant și... Kirsten se opri, amintindu-și brusc că stația de imigrare arsesese din temelii.

— Vor călători la clasa întâi, nu la clasa a treia, zise Knute. Nu vor avea nicio problemă.

Kirsten își trecu degetele peste o porțiune mai uzată de pe brațul canapelei, gândindu-se că ar trebui să croșeteze o bucăciță de material ca s-o acopere. Kirsten simțea tensiunea care plutea în aer, în timp ce încercau să vorbească unul cu altul, și se gândi că probabil le va fi mai ușor odată ce vor începe să se cunoască unul pe altul.

— Cred că ești foarte bucuros că-ți vei revedea fiul, îi spuse ea. Când va ajunge?

— Dacă totul merge conform planului, în aproximativ trei săptămâni.

Kirsten nu știu ce să mai spună. După cum se părea, nici Knute.

— Ei bine, zise ea, ridicându-se. Cred că ar trebui să mă apuc de treabă dacă vrem să cinăm la timp. Sunt ceva alimente în dulap? Kirsten se simți ca un copil care se joacă de-a gospodăria, pregătindu-se să gătească plăcinte din noroi. Până acum nu mai avusese o bucătărie a ei.

— N-am știut ce să cumpăr, dar pot să-ți dau niște bani, zise el, ridicându-se în picioare și scoțându-și portofelul. Știi unde sunt magazinele?

— Da. Cred că am trecut pe lângă câteva pe drum înapoi. Ce ai vrea să mănânci?

— Orice. Nu sunt pretențios.

— Bine, atunci... mă întorc imediat.

Kirsten luă o sacoșă goală în care să-și pună cumpărăturile și merse pe jos vreo două străzi până la băcănie, abia abținându-se să nu plângă. Afară era soare. Kirsten avea tot ce îi trebuia pentru o viață fericită: un acoperiș deasupra capului, mâncare și un om bun care avea grijă de ea. Dumnezeu îi răspunsese la rugăciuni. Copilul ei va avea un tată și un nume. Și ce era și mai important, Kirsten avea din nou un cămin. Da, pentru prima oară de când plecase din Suedia, avea în sfârșit, un cămin adevărat.

Și atunci de ce se simțea atât de pustiită? De ce simțea că voia mai mult?

CAPITOLUL 38

Zgomotul asurzitor pe care îl făceau preșele cutremura podeaua. Sofia simțea vibrațiile până în suflet în timp ce aștepta împreună cu surorile ei, să vorbească cu domnul Gustav Anderson. Sediul ziarului era plin de birouri înșesate cu hârtii, în spatele cărora reporterii băteau neobosiți la mașinile de scris. Preșele ocupau încăperea imensă de sub zona birourilor, și aici ziarele se cemeau cu zgomot neobosit.

— Cât credeți că durează până să te obișnuiești cu tâmbălăul ăsta? întrebă Sofia. Elin dădu din umeri.

— Eu n-aș putea suporta să lucrez aici, îi răspunse Kirsten.

— Dar... dar Knute nu lucrează aici? întrebă Sofia, lungindu-și gâtul și căutându-l cu privirea în jur. Nu-l văd nicăieri.

— Nu știu unde e sau ce anume face aici. Kirsten și Elin păreau foarte agitate, nerăbdătoare să afle ce voia să le spună domnul Anderson. Sofia se aplecă spre surorile ei ca să nu fie nevoită să strige.

— Nu trebuie să ne fie frică de el, să știți. Nu am făcut nimic rău.

— Nici ultima dată când am vorbit nu eram vinovate de nimic, zise Kirsten, și cu toate acestea, am sfârșit în închisoare, vă amintiți?

— Poate că vrea să ne ceară scuze.

— Ha! exclamă Kirsten. Atunci și zânele există cu adevărat.

Sofia renunță să mai încerce să le liniștească și se așeză înapoi ca să aștepte, privind la haosul din redacție. În cele din urmă, ușa de la biroul domnului Anderson se deschise și Sofia îl auzi cum își drese glasul.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnișoarelor. Intrați, vă rog.

— În cușca leului, murmură Kirsten, ridicându-se în picioare. Elin îi făcu semn să tacă.

Dar Gustav Anderson nu semăna absolut deloc cu un leu. De fapt, era atât de scund și de îngrijit și avea niște trăsături atât de ascuțite, încât îi amintea Sofiei de o cârțiță. Biroul lui nu avea ferestre și probabil de aceea avea tenul atât de palid. Interiorul întunecos îl făcea să semene și mai mult cu o cârțiță.

— Vă rog, ocupați loc, le zise el.

Surorile îl ascultară, și se așezară pe cele trei scaune pregătite în fața biroului său. Domnul Anderson se așază și el la birou. Elin și Kirsten erau la fel de țepele ca niște vreascuri, așteptând ca el să spună ce avea de spus. Domnul Anderson se uită în gol, parcă evitându-le privirea.

— Vă datorez niște scuze pentru acuzația de furt, zise el încet.

Sofia rămase cu gura căscată și abia se stăpâni să n-o înghiontească pe Kirsten.

— Dată fiind situația, sper că veți înțelege cât de ușor a fost să ajungem la concluzia că ați luat bijuteriile mamei. Nimeni altcineva nu mai avea acces la dormitorul ei, și era evident că bijuteriile nu erau acolo. Cu toate acestea, îmi cer scuze pentru greșeala făcută.

Niciuna dintre ele nu spuse nimic, prea șocate ca să răspundă. În cele din urmă, Sofia vorbi pentru toate trei:

— Aveți iertarea noastră, domnule Anderson.

— Vă mulțumesc, spuse el în timp ce își drese glasul din nou. Odată cu testamentul, mama i-a încredințat avocatului ei și o scrisoare adresată mie. Conținutul scrisorii mă privește în mare parte, dar mama mi-a scris și despre voi trei. Știu că mama părea dură și că probabil nu ar fi recunoscut asta niciodată, dar în scurta perioadă de timp în care ați lucrat pentru ea, s-a atașat foarte mult de voi trei.

— Și noi am îndrăgit-o, zise Elin încet. Ne lipsește foarte mult.

Gustav căută printre niște hârtii aflate pe biroul său. Se încrunță ca și cum ar încerca să-și ascundă emoția, uitându-se la orice în afară de ele trei. Sofiei i se păru că purtarea lui era surprinzătoare pentru un om de afaceri bogat, aflat în intimitatea propriului birou. Domnul Anderson își drese din nou glasul.

— În scrisoarea ei, mama mi-a spus că v-a invidiat. Mi-a spus că voi avea două lucruri pe care nu le-ar fi putut cumpăra nicio dată, nici cu toată averea ei: dragoste una pentru alta și credință în iertarea lui Dumnezeu. A mai spus că a învățat multe de la voi, astfel că voia să facă și ea ceva pentru voi, motiv pentru care și-a vândut bijuteriile și v-a lăsat banii prin testament.

Inima Sofiei începu să bată din ce în ce mai tare și Sofia se mută pe marginea scaunului, curioasă ce vor fi gândit surorile ei.

— După cum probabil ați auzit, soția mea intenționează să conteste testamentul mamei. Gustav se uită la ele, privindu-le în ochi pentru prima oară. I-am cerut să oprească procesul. Vă veți primi banii pe care mama mea a dorit să vi-i dea.

Sofia se rezemă înapoi de scaun. Nu știa ce o mira mai mult: faptul că va primi banii sau faptul că Gustav o înfruntase pe Bettina. Nici ea, nici surorile ei nu-și găseau cuvintele, așa că rămaseră tăcute, în așteptare. Gustav luă o foaie de hârtie și se uită pe ea.

— Care dintre voi este Elin?

— Eu... eu sunt.

— Mama mi-a spus că dintre toate asistentele care au îngrijit-o de-a lungul anilor, dumneata ai fost cea mai bună. Spunea că ai un dar intuitiv pentru vindecare. Înainte de a muri, a vorbit cu cineva de la Spitalul Augustana. Această instituție există de mai bine de zece ani, și în urmă cu trei ani, au înființat o școală pentru asistente. Mama te-a înscris la cursul de doi ani pentru asistente, care începe în toamna aceasta. Toate costurile implicate sunt asigurate prin testament.

Sofia îi luă mâna lui Elin, și ochii i se umplură de lacrimi.

— Dacă aș fi știut... murmură Elin.

— Nu te mai muți în Wisconsin, îi șopti Kirsten. Vei rămâne aici și vei fi asistentă. Elin clătină ușor din cap.

— Dumneata trebuie să fii Kirsten, continuă Gustav, arătând cu capul în direcția ei.

— Da, domnule.

— Mama te-a descris ca fiind inteligentă și spirituală. Ea a crezut mereu cu tărie în educația femeilor, chiar dacă ea nu a fost educată. Așa că s-a ocupat să te înscrie la Colegiul North Park de pe bulevardul Foster. Școala este înființată doar de șase ani, dar oferă o varietate de cursuri pentru tinerii din comunitatea suedeză, inclusiv cursuri de limba engleză.

Pe obrazul lui Kirsten se prelinse o lacrimă. Domnul Anderson trebuia să știe că era prea târziu, că se măritase deja cu Knute Lindquist.

— Mi-aș dori să pot să-i mulțumesc, zise Kirsten.

— Bursa este valabilă oricând te hotărăști să profiți de ea. Gustav se întoarse brusc spre Sofia. Dumneata ești Sofia, cea care a cântat la petrecerea ei.

— Da, șopti Sofia.

— Mama avea o admirație profundă pentru talentul muzical al dumitale și a aranjat să fii înscrisă la Conservatorul de Muzică Sherwood de pe bulevardul Michigan. V-a lăsat bani pentru toate cheltuielile, inclusiv cele de întreținere.

— Oh! Sofia voia să spună atât de multe, dar nu putu să scoată niciun alt cuvânt.

— De asemenea, mama și-a exprimat dorința ca datoria pentru biletele de călătorie să fie plătită integral.

Sofia nu știa dacă să râdă sau să plângă. Datoria odată plătită, Elin putea să rămână fără griji în Chicago.

Kirsten fu prima care reuși să-și revină din uimire.

— Cred... cred că vorbesc și în numele surorilor mele când spun că... că nu știm ce să spunem!

— Dar nu trebuie să spunei nimic. Aceasta a fost dorința mamei, nu a mea, zise el, ridicându-se în picioare, ca și cum ar fi vrut să le vadă plecate, acum că-și liniștise conștiința. Surorile se ridicară și ele. Avocatul mamei mele, pe care cred că l-ai cunoscut deja, se va ocupa de toate detaliile testamentului ei de acum înainte. Va trebui să vă consultați cu dânsul, pentru tot ce va urma, nu cu mine.

— Vă mulțumim, domnule Anderson, zise Elin. Vă suntem foarte recunoscătoare dumneavoastră și mamei dumneavoastră. Surorile ieșiră din birou, iar el închise ușa în urma lor. Surorile ieșiră în stradă fără un cuvânt și se opriră în fața clădirii, prea uimite ca să mai facă vreun pas, prea surprinse ca să știe încotro s-o apuce.

— Dacă am fi știut toate astea mai devreme, zise Kirsten în cele din urmă. Ar fi schimbat totul.

— Măcar tu poți să renunți la slujba aia de la teatru, îi spuse Elin Sofiei.

Ea clătină din cap.

— Dar nu vreau să renunț. În primul rând, am semnat deja un contract. Și în al doilea rând... Sofia se opri, hotărând să nu le spună surorilor ei că voia ca numele să-i apară pe afișe, ca Ludwig să poată s-o găsească. Kirsten ar fi spus că era nesăbuită să-l tot aștepte, că ar fi ajuns deja la ea dacă ar fi vrut. Însă Sofia știa că Ludwig avea s-o găsească. *Și am căutat pe iubitul inimii mele*, îi promisese el. Și în al doilea rând, continuă ea, dacă vorbesc cu domnul Lund, poate va fi de acord să studiez la conservatorul de muzică și să cânt în spectacolele sale în același timp.

Elin oftă.

— Dar promite-mi că vei căuta un alt loc unde să stai. Trebuie să existe vreo pensiune respectabilă pentru femei, ca cea a mătușii Hilma, pentru bărbați. Domnul Anderson a spus că toate cheltuielile îți vor fi plătite.

— Asta înseamnă că Sofia va avea și de mâncare, zise Kirsten cu un zâmbet. Și nu vor fi fructe putrezite.

— Promit să găsesc un loc mai bun, zise Sofia, iar eu și cu tine vom sta acolo împreună, Elin, cât timp vei merge la școala de asistente. Doamna Anderson are dreptate – vei fi o asistentă minunată. Sunt atât de ușurată că poți să rămâi aici cu noi, acum că biletele ne vor fi plătite.

Însă Elin se întristă și se întoarse cu spatele la Sofia, și începu să meargă pe stradă, îndepărtându-se de ele.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sofia când o ajunse din urmă.

— E prea târziu. I-am promis lui Gunnar și celorlalți că voi merge în Wisconsin dacă încă mai vor să merg acolo. Mi-am dat cuvântul, întocmai cum ai semnat tu contractul acela, iar Kirsten și-a rostit jurămintele la nuntă. Voi trebuie să vă respectați angajamentele, iar dacă primesc și eu de veste de la Gunnar, va trebui să mi-l respect și eu pe al meu.

— Dar tu voiai să te muți acolo numai ca să ne plătești datoria, zise Kirsten. Ei nu vor decât să-și recupereze banii, nu-i așa?

— Nu, asta nu e tot. Gunnar și ceilalți se simt singuri. Vor să se căsătorească și să-și întemeieze propriile familii, vor niște cămine adevărate, la fel ca noi.

— Dar noi avem nevoie de tine, aici, spuse Sofia.

Elin se opri și își așeză mâinile pe umerii Sofiei.

— Nu. Adevărul este că tu și Kirsten sunteți niște femei în toată firea acum. Nu mai aveți nevoie de mine, să vă cocoloșesc toată ziua, să-mi fac griji pentru voi și să vă spun să fiți prudente. Uite câte lucruri ați reușit tu și Kirsten să faceți singure.

— Dar asta nu înseamnă că vrem să plecăm!

— Știu. Dar hai să nu ne grăbim, Sofia. Vom aștepta răspunsul tinerilor din Wisconsin și nu ne vom gândi la rămas bun până atunci, bine?

— Cred că ar trebui să ne oprim pe la pensiune în drum spre hotel, să vedem dacă nu a venit vreo scrisoare, propuse Kirsten.

— E prea curând să fi primit vreun răspuns, zise Elin. Va dura o vreme până să ajungă scrisoarea mea acolo și până să-mi răspundă Gunnar.

— Hai totuși să ne oprim, insistă Kirsten. Vreau s-o anunț pe mătușa Hilma că suntem bogate acum, și să-i facem în ciudă.

— Fii cuminte, Kirsten.

— De ce? râse ea. Acum nu mai avem nevoie de ea.

Mătușa Hilma era în bucătărie, ca de obicei, pregătind o oală de budincă de pește pentru cina chiriașilor.

— Oh, ce bine, zise ea când le văzu pe toate trei. Iată-vă. Mă temeam că după cină va trebui să-i trimit pe Carl și pe Waldemar la hotelul în care stați, dar m-ați scutit de drum.

— De ce voiai să ne vezi? întrebă Elin.

— Nu voiam să vă văd, dar azi a venit o telegramă pentru voi și m-am gândit că trebuie să fie ceva important. E pe măsuta din hol.

Sofia și Kirsten așteptară în bucătărie, iar Elin merse să ia telegrama, dar nu o deschise până ce nu rămaseră singure, departe de bârfa mătușii Hilma.

— De la cine e? întrebă Kirsten. Ce zice?

Elin deschise plicul și se făcu palidă.

— E de la Gunnar Pedersen. „Oferta este valabilă. Abia așteptăm să te întâlnim. Te rog, vino degrabă.”

— Oh, nu, oftă Kirsten.

Sofiei îi veni să se așeze în mijlocul trotuarului și să plângă. Știa foarte bine că Elin se va ține de cuvânt și în consecință, își vor pierde sora.

— E numai vina noastră, suspină Sofia. Am luat situația în propriile mâini, când trebuia să așteptăm ca Dumnezeu să ne răspundă la rugăciuni.

— Da, păi Dumnezeu a cam întârziat cu asta, zise Kirsten.

— Nu poți să-i scrii lui Gunnar și să-i explici despre școala de asistente? o întrebă Sofia.

— Nu, nu ar fi corect din partea mea. Elin își ridică bărbia în aer, iar Sofia știa că încerca să fie curajoasă. Mă voi duce să-i întâlnesc - și cu puțin noroc, niciunul dintre ei nu va vrea să se însoare cu o fată comună și pricăjită ca mine.

CAPITOLUL 39

Surorile așteptau în gară, pe peron, iar Elin încerca să-și stăpânească lacrimile – dar în zadar. Locomotiva pufăi aburi și fum negru, nerăbdătoare s-o ia din loc. Elin în schimb, nu era deloc dornică să plece.

— E așa de greu să te vedem plecând! suspină Sofia.

— Știu, îi spuse Elin. Știu. Și mi-ar fi imposibil să vă las, dacă nu ați fi femei în toată firea, capabile să decideți pentru voi însevă.

— Noi avem încredere în Dumnezeu, zise Sofia.

Elin încuviință, mușcându-și buza.

— Asta-i cea mai înțeleaptă decizie dintre toate.

Kirsten îi dădu o lovitură geamantanului lor deteriorat. Soțul ei plătise o trăsură cu care să-l aducă la gară.

— Nu mai e atât de greu ca de obicei, dar tot te-ai pricopsit cu el. Promite-mi că-l vei tăia bucăți și-l vei folosi ca lemne pentru foc în iarna asta – și din cenușa lui să faci săpun.

— N-o să-l fac bucăți, zise Elin zâmbind printre lacrimi. Îl voi păstra să-mi amintească de voi...

— Promiți să ne scrii în fiecare zi? o întreabă Sofia.

— Poate nu în fiecare zi. Altfel, cum o să mai reușesc să-mi termin treaba?

— Uite, vreau să iei tu asta. Sofia scoase din buzunarul fustei Biblia mamei lor și i-o întinse lui Elin.

— Dar tu ai nevoie de ea, tu citești din ea tot timpul.

— Vreau să-mi cumpăr una în engleză. Mă va ajuta să învăț limba mai repede.

Elin îi întinse Biblia lui Kirsten.

— Nu o vrei tu? Nu m-aș simți bine s-o iau eu. A fost a mamei.

Kirsten îi împinse mâna.

— Nu, păstrează-o tu. Knute are o Biblie din care pot să citesc. Am văzut-o între celelalte cărți ale lui.

Sofia îi întinse lui Elin o bucată mică de hârtie, împăturită în jumătate.

— Și mai vreau să-ți dau asta. E ultimul verset din Biblie pe care mi l-a dat Ludwig înainte să ne despărțim.

Elin despături foaia și ochii i se umplură de lacrimi când citi: *Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta, când ne vom pierde din vedere unul pe altul. Geneza 31:49.*

În clipa aceea, se auzi fluierul trenului.

Dintre toate despărțirile prin care trecuse Elin, aceasta era cea mai grea. Nu-și putea aminti nicio perioadă de timp în care Kirsten și Sofia să nu fi fost alături de ea. Elin se urcă în tren cu sufletul îndurerat, și privi de la fereastră până ce nu-și mai văzu surorile. Avea sentimentul că se îndrepta spre capătul pământului.

Lacrimile o însoțiră pe Elin pe tot parcursul drumului prin oraș, pe lângă fabrici cu coșuri fumegânde, blocuri mici și depozite, și curând, trenul ajunse la marginea orașului, iar peisajul de la fereastra ei se schimbă, descoperindu-i vederi încețoșate case cu hambare risipite ici-acolo și acri întregi de prerie și pământ de fermă. Era pentru prima oară când ieșea din Chicago de când ajunsesese în primăvară, și Elin aproape că uitase cum arătau copacii și cerul albastru.

Orele treceau, iar trenul se oprea din când în când într-un orașel fără nume, cu o gară mică, din lemn. Elin își aminti cum privise peisajul din tren, acasă în Suedia, și încercase să-și întipărească în minte ținuturile natale, temându-se că va uita cum arătau. Și pentru o vreme, cât timp locuise în Chicago, chiar uitase. Dar acum, pe măsură ce se apropia de sătucul lui Gunnar Pedersen, Elin vedea dealuri blânde îmbrăcate în verde, pătrate perfecte de pământ cultivat, hambare ordonate și vaci păscând, și își aminti cum era acasă.

Acasă era exact ca aici.

Într-un sfârșit, conductorul își făcu apariția pe culoar și îi luă biletul. Elin nu înțelese ce îi spunea în engleză, dar, după ce îi observase pe călători de-a lungul drumului, știa că atunci când conductorul le lua călătorilor biletele, aceștia coborau întotdeauna la următoarea stație. Elin încercă să-și aranjeze șuvițele de păr și să-și netezească cutele fustei, neliniștită la gândul întâlnirii cu Gunnar Pedersen și cu ceilalți tineri pentru prima oară. Elin se întrebă cum arătau – și ce părere își vor face despre ea.

Când trenul opri în stație, pe peron aștepta o singură persoană. Elin știu că era Gunnar. Era mult mai tânăr decât se așteptase ea, dar mult mai mare, un uriaș de bărbat cu umeri zdraveni și brațe ca niște bușteni. La vederea lui Elin care coborî din tren, pe chipul delicat și rotund al lui Gunnar își făcu loc un zâmbet, iar Gunnar își scoase pălăria ca s-o salute, dând la iveală urme de pieptene prin părul jilav de culoarea nisipului. Gunnar avea ochii ca albastrul cerului.

— *Hej*, eu sunt Elin Carlson. Tu trebuie să fii Gunnar, zise Elin întinzându-i mâna, care se pierdu în palma lui.

— Nu mi-ai spus că ești atât de frumoasă. Și micuță ca o vrăbiuță.

Elin avu sentimentul că Gunnar ar fi stat acolo toată ziua, cu mâna ei într-a lui, cu ochii în ochii ei, însă în același timp, observă că omul de la bagaje îi scosese deja geamantanul din vagonul de bagaje și i-l așează pe peron.

— *Åsta* e bagajul meu, zise ea. Sper că va încăpea în trăsura ta.

Gunnar nici nu-și luă privirea de la ea, și zâmbi și mai larg.

— Va încăpea. Am venit cu căruța de la fermă, sper că nu te deranjează.

Elin se gândi că drumul spre America începuse la fel, tot într-o căruță, și clătină din cap.

— Nu mă deranjează. Va fi întocmai ca acasă, spuse ea, retrăgându-și încet mâna din mâna lui, rupând astfel vraja.

Gunnar ridică valiza de parcă ar fi fost umplută cu pene, iar Elin zâmbi, închipuindu-și ce ar fi zis Kirsten dacă l-ar fi văzut.

Gunnar așează geamantanul în spatele căruței și o ajută pe Elin să urce, după care își luă locul lângă ea. Bănuța era mică, iar el era foarte mare, așa că tot drumul merseară foarte aproape unul de altul, atingându-se din când în când. Elin fu surprinsă să descopere că nu îi era deloc teamă de el și nici nu îi trezea suspiciuni. Gunnar mirosea bine, a soare, a aer curat și a pământ proaspăt lucrat.

— Am hotărât că deocamdată vei sta cu părinții mei, la ferma lor, zise Gunnar. Eu stau cu alți trei tineri, așa că nu ar fi potrivit să locuiești cu noi. Mama mea abia așteaptă să te cunoască și să aibă pe cineva cu care să vorbească prin bucătărie. Cred că ți-am spus că amândouă surorile mele sunt căsătorite și stau la casa lor. Mama s-a dat peste cap să gătească o grămadă de feluri de mâncare pentru tine. Așteaptă și-ai să vezi! Cu toate că nu arăți foarte muncăcioasă, sper că ți-e foame. Când vom avea un pic de timp liber, te voi duce la pământul meu și-ți voi arăta unde vreau să-mi construiesc casa. Într-o bună zi, vreau să ridic un conac mare de țară, ca acela de acolo. Per Wallstrom locuiește în el împreună cu familia sa. Ei au fost printre primii imigranți care au ajuns aici și... îmi cer scuze, vorbesc prea mult, nu-i așa?

Elin își ridică privirea spre el și îi zâmbi.

— E în regulă. Surorile mele îmi spun că eu sunt prea tăcută. Dintre noi, Kirsten e cea mai vorbăreată și... Elin se opri și îi veni să plângă, amintindu-și de Sofia și de Kirsten. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Ți-e dor de surorile tale, și e de înțeles.

— Am avut grijă de ele toată viața mea.

— Poate că atunci când le vei spune cât de frumos e aici, se vor hotărî să vină și ele.

— E minunat aici, seamănă atât de mult cu ce aveam acasă... Dar nu cred că Sofia și Kirsten vor veni, pentru că au viețile lor în Chicago. Dar continuă, te rog. Mi-ar plăcea să-mi povestești despre tot ce vedem pe drum.

— Ești sigură? Îmi spui dacă te plictisesc, nu?

Elin râse.

— Scrisorile tale au fost mereu foarte interesante, așa că sunt sigură că nu mă vei plictisi.

Căruța trecu pe lângă câteva ferme și întinderi de pământ împădurit până ce se opri în fața mai multor căsuțe din bușteni cuibărite într-o vale mică. Dealurile acoperite de copaci care străjuiau ferma erau atât de bogate, de verzi și de frumoase, încât pe Elin o duru sufletul. Doamna Pedersen apăru în pragul ușii cu șorțul pus, să-i întâmpine, și pentru o clipă, Elin parcă o văzu pe mama ei.

— *Välkommen!* Suntem foarte bucuroși să te primim în casa noastră, Elin Carlson. Gunnar a umblat ca pe spini azi, în așteptarea ta. Pun pariu că nu și-a imaginat niciodată că vei fi atât de frumoasă, nu-i așa, Gunnar? zise ea făcându-i cu ochiul fiului ei.

Deși nu fusese deloc o decizie ușoară, Elin știa că venirea ei în Wisconsin era cel mai bun lucru pe care-l făcuse. Cei din familia Pedersen erau niște oameni veseli, plini de viață, mâncarea era din belșug și atât de bună, încât Elin își dădu repede seama cum crescuse Gunnar așa de înalt și de puternic. Lui Elin îi făcea plăcere să trebăluiască prin bucătărie alături de mama lui, zi de zi. Încăperea era spațioasă și bine organizată, cu o covată de spălat vase și o sobă din fier și o masă de bucătărie care era potrivit de înaltă pentru frământatul pâinii. Lângă dulăpiorul din colț, atârna o broderie cu textul *Dumnezeu să ne binecuvânteze casa*.

Când venea seara, Elin stătea pe verandă împreună cu Gunnar, ascultându-l vorbind despre una-alta, sau scriindu-le scrisori surorilor ei. După numai câteva zile, Elin se simțea ca și cum ar fi fost acasă în Suedia – în afara faptului că le ducea lipsa Sofiei și lui Kirsten. Elin și-ar fi dorit să fi mers toate trei în Wisconsin de la bun început, de când sosiseră în America. Acesta era noul început pe care-l căutaseră neîncetat, noul cămin pe care ea li-l promisese.

Și oricât ar fi părut de improbabil, Gunnar Pedersen își făcu loc, încetul cu încetul, în inima lui Elin. Ea începu să-și dea seama că inima începea să-i bată mai tare ori de câte ori Gunnar ajungea

acasă, pentru cină. Elin se pomenea aranjându-și repede părul în oglindă, când îi auzea pașii grei pe treptele verandei, iar când își vedea reflexia în oglindă, era surprinsă să vadă că era toată un zâmbet.

La trei săptămâni după sosirea lui Elin, Gunnar și tatăl lui se întoarseră acasă după un drum în oraș și aduseră cu ei un plic de la Western Union, pentru Elin. Ea îl deschise și înăuntru era o scrisoare de la avocatul doamnei Anderson.

— Totul e în regulă, Elin? o întrebă Gunnar. Sper că nu sunt prea curios, dar mi-am făcut griji pe tot drumul către casă, că ar putea fi vești proaste.

— Nu, sunt vești bune, zise ea, întinzându-i plicul. E restul de bani pe care vi-l datoram eu și surorile mele, pentru călătoria spre America. Tu și prietenii tăi puteți să-i împărțiți între voi. Ne-am achitat de datorie acum.

Gunnar se uită la plic și îi evită privirea, și nici măcar nu zâmbi.

— Da... Așa voi face.

În timpul cinei, Gunnar fu foarte tăcut. Când Elin termină s-o ajute pe mama lui cu vasele, ieși afară să-l caute și îl găsi în cămara pentru alimente, stând pe marginea puțului.

— E bine și răcoare aici, zise ea.

— /a, întotdeauna e.

Elin se așeză lângă el, cu spatele la perete.

— Credeam că te vei bucura să-ți primești banii înapoi.

— Nu și dacă asta înseamnă că vei pleca.

— Dar nu vreau să plec, Gunnar. Aici mă simt ca acasă, zise Elin la fel de surprinsă ca și el să-și dea seama că ceea ce spusese era adevărat.

Pentru prima oară, el își ridică privirea către ea.

— Dar... dacă totul este plătit... și de unde au venit banii ăștia?

Elin îi povesti despre testamentul doamnei Anderson și cum le lăsase bani pentru facultatea lui Kirsten, și pentru Sofia pentru conservatorul de muzică, precum și pentru bilete.

— Și ție ce ți-a lăsat? o întrebă Gunnar. Elin își feri privirea. Nu voia să-i spună. Haide, sigur ți-a lăsat și ție ceva. Tu ai fost cea care a avut grijă de ea, nu?

— Da.

Elin își netezi tivul șorțului. În ultimele câteva săptămâni descoperise ce bărbat răbdător era Gunnar. Elin știa că ar fi în stare să stea cu ea în cămară până în zori dacă trebuia, așteptând ca ea să-i spună să plece.

— Mie mi-a plătit bursa la o școală de asistente. Cursurile durează doi ani.

— Asta îți dorești tu să faci?

— Nu știu... Acasă, mama era moașă și, înainte de a muri, obișnuia să mă ia uneori cu ea, s-o ajut cu bebelușii nou-născuți. Mi-a plăcut tare mult să lucrez cu ea și mi-a promis că mă va învăța și să moșesc copii. Însă apoi s-a stins. Elin tăcu, ascultând țârâitul greierilor din iarba de afară. Când eram în spital, pe Insula Ellis, continuă ea, asistentele mă fascinau pur și simplu. Mi se părea că pot să aline durerea oamenilor și să le liniștească temerile numai prin faptul că vegheau la căpătâiul lor. Și apoi am avut grijă de doamna Anderson... Vocea i se pierdu din nou, amintindu-și cu tristețe de regina din poveste și nu reuși să-și termine fraza.

— Atunci de ce nu ai rămas în Chicago, să devii asistentă? întrebă Gunnar. De ce ai mai venit aici, dacă biletele erau deja plătite?

— Pentru că ți-am promis că voi veni și abia după aceea am aflat despre testament. Nu am vrut să-mi calc cuvântul a doua oară. M-am gândit că nu ar fi corect față de tine.

— Elin, zise el, clătinând din cap. Mi se pare că te gândești mereu la ceilalți – la surorile tale, la prietenii mei, la mine. Cum rămâne cu sentimentele tale, cu visele tale? Elin dădu din umeri. Ai tot dreptul să ți le îndeplinești.

— Nu... zise ea cu voce tare, după care se opri. Elin nu credea că avea dreptul la propriile vise. Încă de când venise unchiul Sven

să locuiască cu ea și cu surorile ei, Elin fusese încredințată că își pierduse dreptul de a fi fericită prin alegerile proaste pe care le făcuse.

Dar dacă Sofia avea dreptate și Dumnezeu voia într-adevăr s-o ierte? Dacă viața ei nu se sfârșise – ci abia acum începea?

— În adâncul sufletului meu, eu sunt fermier, zise Gunnar. Așa a vrut Dumnezeu pentru sufletul și pentru mâinile mele. Dacă ție ți-a dat har ca să fii asistentă, atunci asta ar trebui să faci.

— Dar ți-am promis. Erai atât de drăguț în scrisorile tale și ai fost atât de amabil să mă ierți și să ne aștepți să-ți dăm banii... Și sunt fericită aici, crede-mă. Mă simt ca acasă.

Gunnar îi luă mâna, iar Elin nu se feri. Se simțea bine, cu mâna adăpostită în mâinile lui aspre și mari.

— Cred că avem sentimente unul pentru altul, Elin. Eu am simțit lucrul ăsta încă de când ne scriam scrisori, tu nu?

— Ba da. Iar când m-ai așteptat la gară, m-am simțit de parcă te cunoșteam deja.

— Atunci așa vom face, zise el, strângându-i ușor mâna. Tu te vei întoarce în Chicago și vei merge la școala de asistente, iar eu te voi aștepta. E vorba de doar doi ani. Și chiar am avea nevoie de o asistentă bună aici, să știi. Cred că într-o bună zi se vor naște o grămadă de bebeluși.

— Dar nu e corect față de tine.

— Tu meriți așteptarea, Elin.

Elin nu-și găsi cuvintele. Pentru prima oară după mulți ani, Elin îndrăzni să creadă că merita să fie prețuită și iubită. Elin se uită în jos, la mâinile lui aspre și pline de cicatrice și simți imboldul de a-i săruta degetele bătătorite. Elin își ridică colțul șorțului și își șterse lacrimile.

— Mulțumesc, îi șopti ea.

— Și când începe școala? o întreabă el.

— În septembrie.

— Și cursurile durează numai doi ani? Ea încuviință. Nu e așa de mult. Două sezoane întregi. Până în septembrie ești binevenită

să stai aici cu familia mea, dar apoi cred că ar trebui să te întorci în Chicago. Când vei termina școala, vei avea un cămin aici împreună cu mine – dacă vrei asta, bineînțeles.

— Ești un om atât de bun, Gunnar Pedersen. Îmi vei scrie cât timp voi fi plecată?

— *Ja*, sigur că da. De fapt, dacă avem o recoltă bună anul ăsta, poate voi veni să te vizitez în Chicago, după cules.

Elin zâmbi.

— Așa, le vei putea cunoaște și pe surorile mele. Îmi sunt foarte dragi... Și tu la fel.

CAPITOLUL 40

Lui Kirsten îi era dor de surorile ei. Zilele i se păreau lungi, nesfârșite, iar casa prea liniștită. Kirsten nu făcea decât să meargă la cumpărături, să gătească și să spele rufe – și toate acestea singură, fără nimeni cu care să vorbească. Ori de câte ori se uita la sfeșnicele de argint ale bunicii ei, Kirsten își amintea de Sofia și de Elin. Și de casa lor.

În fiecare zi, Kirsten îl aștepta nerăbdătoare pe Knute să se întoarcă acasă, cu ochii la ușa de la intrare în timp ce pregătea cina. Dar apoi, când el sosea, lui Kirsten îi era greu să înceapă o conversație cu el. Stăteau amândoi așezați la masă, ca niște manechini, neștiind ce să-și spună unul altuia. De cum terminau de mâncat, Knute se așeza la biroul lui sau își îngropa nasul într-una din cărțile lui.

Într-o seară, Kirsten stătea în sufragerie împreună cu el, încercând să croșeteze și încurcându-se în ochiuri – dorindu-și ca Elin să fie acolo și să i le descurce – când deodată întrebă:

— Te-ar deranja dacă ne-am lua o pisică?

Knute își ridică privirea din cartea pe care o citea.

— Ce ai spus?... O pisică?

— Păi, nu orice pisică. A fost a doamnei Anderson, iar eu și surorile mele i-am promis că vom avea grijă de motan după moartea ei, însă niciuna dintre noi nu a putut, fiindcă nu am avut unde să stăm, dar acum că eu am...

— Nu mă deranjează, Kirsten. Poți să aduci pisica la noi, zise el, și se întoarse la cartea lui.

În următoarea seară, după cină, Kirsten se duse la doamna Olafson ca să-l ia pe Tomte.

— Da, ia-l, îi spuse doamna Olafson. Bietul animal stă aici singur toată ziua, cât timp eu și soțul meu suntem la muncă. Vecinii spun că plânge tot timpul.

— Dar cum l-ați adus aici de la conac?

— L-am îndesat într-un coș de picnic și am pus capacul. Și când zic „îndesat” vreau să spun că într-adevăr l-am îndesat. E așa de grăsan că abia a încăput înăuntru – și nu i-a plăcut deloc, fii sigură de asta!

Kirsten își acoperi gura cu mâna ca să-și ascundă zâmbetul la imaginea slăbuței doamne Olafson șchiopătând pe stradă cu gigantul motan înghesuit în coș. Probabil că Tomte protestase mieunând tot drumul.

— Însă să știi că a slăbit de când a murit doamna, continuă doamna Olafson. Acum o să încapă în coș – dar tot nu-i va plăcea și tot va fi greu de cărat.

Tomte era la fel de greu ca un coș plin cu pepeni verzi. Kirsten fu nevoită să se oprească și să-și tragă sufletul de mai multe ori, însă reuși să-l care până acasă. Ea și Tomte deveniră o alinare unul pentru altul. Motanul o urma prin casă toată ziua în timp ce ea trebăluia, și dormea toată noaptea lângă ea, în patul îngust și singuratic.

La trei săptămâni după nunta lui Kirsten, Torkel, băiețelul lui Knute, sosi din Suedia. Knute merse singur la gară să-l aștepte. Torkel era mic pentru vârsta de patru ani, și la fel de slăbuț ca tatăl lui. Nu păru să-și amintească deloc de Knute și plânse tot drumul spre casă după bunica lui.

— Hej, Torkel, îl întâmpină Kirsten, aplecându-se în fața lui. Mă bucur tare mult să te cunosc, în sfârșit. Copilul se dădu în spate, speriat. Kirsten se ridică în picioare. Cum să-i spun să mă strige? îl întreabă ea în șoaptă, pe Knute.

— Nu știu. Hai să-l lăsăm pe el să hotărască.

Deodată, motanul sări de pe canapeaua pe care lenevise până atunci și mieună în semn de salut. Torkel țipă și se agăță de pantalonii tatălui său, continuând să țipe – ceea ce îl făcu pe motan să miaune și mai tare. Knute își ridică băiețelul în brațe, iar Kirsten luă pisica.

— Torkel, încetează, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— Are dinți și o să mă muște!

— Tomte nu te-ar mușca niciodată.

— Va trebui să scapi de pisică, îi spuse Knute.

— Nu fi prostuț. Tomte nu i-ar face rău. Uite, Torkel, și lui îi este frică de tine. Vezi cum și-a pleoștit urechiușele? Nu înțelege ce-i cu tot tărăboiul ăsta.

— Lui Torkel nu ar trebui să-i fie teamă de nimic în propria lui casă, zise Knute.

— Păi asta e și casa lui Tomte. Torkel trebuie să-și învingă frica. Pisica nu i-ar face rău niciodată. Te rog, Knute, lasă-i să se acomodeze unul cu altul.

— Le dau două zile și apoi vedem. Acum te rog să duci pisica afară până ce se liniștește Torkel.

Însă Torkel era un copil atât de agitat, încât Kirsten se gândi că nu se va liniști niciodată, chiar și fără motan. Și cum pisica voia să fie aproape de Kirsten, când ea o închise afară, mieună neconsolată. Knute îi ceru lui Kirsten niște vată să-și pună în urechi.

— Nu putem continua așa, zise el.

— Nu va fi așa tot timpul, ai să vezi.

A doua zi, de cum plecă Knute la lucru, Kirsten închise toate ferestrele ca vecinii să nu audă țipetele lui Torkel, și îl lăsă pe Tomte să intre în casă. Torkel mânca la masă, însă în clipa în care zări pisica, se adăpostii în brațele lui Kirsten, pentru prima oară.

— \$\$\$... \$\$\$... îl liniști ea. E în regulă, Torkel, n-o să-ți facă rău.

Pentru Kirsten fu minunat să-i țină în brațe trupușorul cald și să-l sărute pe obrazii uzi de lacrimi. Și cum el nu avea la cine să fugă să-l liniștească, se obișnuia repede cu Kirsten. La rândul ei, până la ora prânzului, Kirsten ajunse să-l îndrăgească ca pe copilul ei.

Iar până ce Knute ajunse acasă în seara aceea, băiețelul și motanul ajunseseră la un fel de compromis: Torkel nu mai țipa când Tomte era în cameră atâta timp cât Kirsten îl ținea în brațe. Kirsten îl închise pe motan din nou afară, ca să pregătească cina.

însă apoi, după ce spală și vasele, îl luă pe Torkel în brațe și lăsa pisica înăuntru.

— Vezi cât am progresat? îl întrebă ea pe Knute. El se încruntă și își întoarse nasul în carte. Kirsten se așează pe canapea cu Torkel. Stai acolo, îi spuse apoi lui Tomte, ținând mâna întinsă. Motanul se ghemui la picioarele ei, uitându-se la ea și mieunând de ți se rupea sufletul.

— Știi de ce plânge așa? îl întrebă ea pe Torkel. Pentru că și el a pierdut pe cineva foarte, foarte drag lui, la fel ca tine.

Knute lăsa cartea și își ridică privirea spre ea, neliniștit.

— Așteaptă, Kirsten. Crezi că e înțelept să...

— Tomte a fost foarte trist, continuă ea, la fel cum ai fost și tu. De asta plânge. El știe foarte bine cum te simți.

— Și mămica lui a murit? întrebă Torkel.

— Ja, zise ea îmbrățișându-l strâns. Doamna Anderson a fost mămica lui. Nu-i așa că e bine când te strâng așa la piept? Ei bine, și Tomte vrea să-l țin în brațe. Crezi că l-am putea lăsa să vină aici sus și să stea cu noi?

— N-o să mă muște?

— N-o să te muște, promit.

Kirsten îl lăsa pe motan să sară pe canapea și încetul cu încetul, îi convinse pe amândoi să se împrietenească. Knute îi privea îngrijorat. Torkel se temea încă să mângâie pisica, dar când Kirsten îi scărpină bărbia, Tomte începu să toarcă.

— De ce face așa? o întrebă Torkel.

— Pentru că așa face el când e fericit.

— De ce e fericit?

— Pentru că te-ai împrietenit cu el. Și mai știi ceva? De acum înainte, ori de câte ori tu și Tomte vreți să țineți în brațe pe cineva, iar eu sunt ocupată cu gătitul, puteți să vă țineți în brațe unul pe altul.

Chiar dacă se împrietenise cu motanul, Torkel era încă un copil plângăcios și fricos, urmărind-o pe Kirsten oriunde mergea.

Kirsten duse albiile pentru rufe în curtea din spate ca să spele hainele, dar Torkel nu se despărți nicio clipă de ea în timp ce freca rufele și le puna pe sârmă la uscat. Lui Torkel îi era teamă să stea jos pe iarbă și să-și murdărească hainele și se părea că nici nu știa să se joace.

— E clar că bunica ta te-a cocoloșit până peste cap, zise ea oftând exasperată. Probabil că se purta cu tine ca și cum ai fi făcut din sticlă.

Mai târziu în acea după-amiază, după ce-și termină treaba, Kirsten luă din bucătărie cea mai mare lingură pe care o găsi și săpă o groapă în grădina plină de buruieni, apoi goli albia de apa de la rufe.

— Hai să facem niște plăcinte de noroi, îi spuse ea cufundându-și mâinile în nămolul lipicios, și lăsându-l să i se prelingă printre degete. Încearcă și tu, Torkel. Noroiul e moale și fin.

— Nu, îi răspunse el, făcând câțiva pași în spate. O să mă murdăresc.

— Ești doar un băiețel, e normal să te murdărești, îi spuse ea întinzându-se spre el, însă Torkel se dădu în lături. Hai aici! Kirsten se ridică în picioare și îl urmări prin grădină, prinzându-l într-un final cu mâinile pline de noroi și ducându-l la groapa cu nămol. Torkel dădea din mâini și din picioare și plângea. Hei, eu ar trebui să plâng, nu tu. Eu va trebui să spăl toate hainele astea pline de noroi. Kirsten îi cufundă mâinile în nămol, împotriva voinței lui, ținându-l strâns, până ce Torkel se liniști. Într-un final, Torkel se opri din plâns și se jucă atent cu degetele în noroi. Așa. Nu-i așa că-i bine? Și uite ce am găsit, zise Kirsten trăgând afară o rămă durdulie, care se zbătea agitată, și o ținu în sus. Torkel se uită la ea și scoase un țipăt ascuțit.

— Un șarpe!

Torkel se ridică în picioare cu efort și fugi până în casă, pe ușa din spate, înainte ca ea să apuce să se ridice. Kirsten alergă după el cu răma în mână, răzând și strigându-l pe nume.

— Torkel, întoarce-te. Nu-i un șarpe, e doar o rămă.

Kirsten intră pe ușa din spate și, în același timp, Knute intră pe ușa din față. Torkel fugi țipând la Knute și se ținu de picioarele lui cu mâinile pline de noroi.

— Ce... ce naiba...? reuși să îngaiame Knute.

Kirsten se uită la tată și la fiu plini de noroi și nu se putu abține să nu râdă.

— Kirsten, mă murdărește tot! Amândoi sunteți murdari și... De ce râzi?

— E doar noroi, iese la spălat. Când reuși în sfârșit să se oprească din râs, Kirsten îl luă pe Torkel de la tatăl lui și îl ținu strâns. Ascultă-mă, Torkel. Chiar crezi că ți-aș face vreun rău? Așa crezi?

Torkel își trase nasul și clătină din cap.

— Bine, atunci. O să deschid palma și o să-ți arăt ceva. Nu e un șarpe, e o rămă mică, care nu-ți face nimic. Rămele trăiesc în pământ și ajută plantele să crească.

— Dar mușcă?

— Nu, nu mușcă. Nici măcar nu au dinți. Torkel se agăță de ea speriat, în timp ce Kirsten își deschise încet palma.

— Dar cum mănâncă dacă nu au dinți?

— Păi... nu știu. Poate știe tăticul tău, îi răspunse ea, uitându-se în sus, la Knute, care nu știa nici acum cum să reacționeze. Torkel îi căută și el privirea.

— Bănuiesc că mănâncă lucruri pentru care nu au nevoie de dinți, zise Knute într-un sfârșit. Spre deosebire de oameni, care au nevoie de dinți ca să mănânce. Apropo, când e gata cina? Sau mănâcăm plăcinte de noroi în seara asta?

Lui Kirsten i se păru că vede o sclipire de râs în ochii lui fără culoare. Knute aproape că zâmbea.

— Fără plăcinte de noroi, zise ea râzând. Eu și Torkel vom pune râma la locul ei și ne vom spăla pe mâini, iar cina va fi gata cât ai zice pește.

Kirsten se întoarse fredonând la groapa cu noroi, împreună cu Torkel, ca să pună râma înapoi în pământ. Fusese o zi foarte frumoasă.

— Acum că Torkel nu mai e așa de fricos, îi spuse ea lui Knute, câteva zile mai târziu, aş vrea să-l duc la grădina zoologică din Parcul Lincoln. Poate că va veni şi Sofia cu noi.

— Crezi că e pregătit pentru asta?

— Bineînţeles că este pregătit. Ne vom distra amândoi.

— Atunci nu ai nevoie de permisiunea mea ca să mergeţi.

— Dar, Knute... Mă simt ridicol că te întreb asta, dar... Nu ştiu cum să ajung la zoo. Adică, ştiu unde e şi ştiu că va trebui să luăm tramvaiul, dar nu ştiu să merg cu tramvaiul. Acasă, în sat, nu aveam tramvaie. Şi nu ştiu destulă engleză ca să întreb oamenii.

— Dar e chiar simplu.

Knute îi explică tot ce trebuia să ştie, şi chiar îi desenă o hartă cu numele străzilor, după care îi dădu bani de bilete, chiar şi pentru Sofia.

La început, Torkel fu circumspect, agăţându-se de Kirsten de parcă erau una şi aceeaşi persoană.

— Are dinţi? întrebă el când de apropiau de cuşca fiecărui animal.

— Da, unele dintre animalele astea au dinţi, dar toate sunt închise în cuşti, aşa că nu pot să iasă afară. Şi uite – ursul ăsta doarme buştean.

— De ce doarme?

— Pentru că afară e cald şi nu are altceva mai bun de făcut.

Când Torkel se aventură într-un final la câţiva paşi de Kirsten, Sofia îi şopti la ureche.

— Crezi că va înceta vreodată să-i mai fie frică?

— Sigur că da. Deja e mult mai bine decât când a venit la noi. Dar ştii ce, Sofia? Tu erai exact ca el.

— Ba nu!

— Ba da, zise ea, râzând. Căsuţa noastră putea foarte bine să ia foc şi tu tot n-ai fi ieşit din ea câtă vreme gânsacul mătuşii Karin era liber prin curte. Şi uită-te acum la tine – cânti pe scenă în faţa a sute de oameni.

— Am fost tare speriată când am cântat pentru prima oară, dar îmi este tot mai uşor de fiecare dată. Când se întoarce Elin în

septembrie, vreau să vă iau bilete la unul dintre spectacole, ca să mă auziți cântând.

— Mi-ar plăcea să te aud. Un porumbel zbură aterizând în fața lui Torkel, însă el alergă înapoi în brațele lui Kirsten. Mai bine ai lua un bilet și pentru Torkel, zise ea, râzând.

Sofia zâmbi.

— Ați putea să vă angajați la circ în rolul omului cu două capete.

Torkel îl așteptă în acea seară pe Knute la ușă și îi povesti ce frumos fusese la grădina zoologică.

— Data viitoare, trebuie să vii cu noi, tată. Animalele aveau dinți, dar nu ne-au mușcat.

— Nu pot să vin, fiule. Trebuie să merg la lucru.

— Grădina zoologică e deschisă și la sfârșit de săptămână, zise Kirsten.

Knute nu-i răspunse. Îl desprinsese pe Torkel de piciorul lui și urcă sus să-și schimbe hainele. Kirsten se întreabă cât timp va mai trece până ce se va apropia de fiul lui.

În acea seară, Kirsten stătu pe canapea împreună cu Torkel și cu Tomte, spunându-le povestea pe care o inventase și care devenise repede preferata lui Torkel. Era despre o regină din poveste care trăia într-un castel uriaș cu un pitic care îi gătea, doi spiriduși care aveau grijă de ea și unul care îi cânta. Regina avea o pisică fermecată pe care o chema Tomte și care putea să vorbească.

— Mai spune-mi despre regina din poveste, o rugă Torkel când termină povestea. Te rog!

— Păi... hai să vedem... ți-am spus că reginei îi plăcea foarte mult să danseze?

— Chiar?

— Da. Avea o cutie vrăjită cu o orchestră mică înăuntrul ei, pe care o ducea cu ea în sala fermecată de bal și dansa pe muzică în fiecare seară. Tavanul sălii de bal era făcut din sticlă, iar reginei îi plăcea să admire luna și stelele în timp ce dansa.

— Dar cu cine dansa?

— Regina se folosea de darul ei de zână și transforma un șoricel maro într-un prinț frumos, și dansa cu el până ce răsărea soarele și îl transforma din nou în șoricel. Gata. Acum ești fericit?

— *Ja*. Dar eu de ce nu pot să fac așa cum face Tomte când e fericit?

— Pentru că tu ești un băiețel, nu o pisică. Tu scoți alte sunete când ești fericit.

— Ce sunete scot băieții?

— Sunete din astea! exclamă Kirsten, ridicându-i cămașa de pijama și gâdilindu-l până când Torkel nu mai putu de râs. Lui Kirsten însă, i se umeziră ochii de lacrimi.

După ce îl înveli și îl culcă pe Torkel, Kirsten coborî din nou în sufragerie, iar Knute își ridică privirea din cartea lui și îi spuse:

— Mulțumesc, Kirsten. Îi faci bine, îi dai dragostea pe care eu nu pot să i-o ofer.

— Dar el are nevoie și de dragostea ta, Knute.

Și eu la fel, ar fi vrut ea să-i spună. Însă el se întoarse la cartea lui, fără să-i răspundă.

Kirsten își privi soțul din celălalt capăt al camerei, dorindu-și ca el s-o țină în brațe și să vorbească cu ea. Kirsten nu credea că putea să suporte să nu fie iubită tot restul vieții ei. Însă el îi spusese înainte să se căsătorească, că așa va fi. Dar dacă micuțul Torkel începea în sfârșit să se vindece, cu siguranță Dumnezeu putea să-i vindece și sufletul lui Knute – nu-i așa?

Acum că Torkel începea să se obișnuiască cu jocul în noroi, Kirsten își dorea să aibă și o pădure în apropiere în care să poată să se aventureze, ca cea pe care o avusese acasă. Într-o după-amiază, Kirsten stătea pe terasa din spatele casei, uitându-se frustrată la curtea de dimensiunea unei cămăruțe. Nu avea o pădure, dar măcar avea un stejar.

— Haide, Torkel, zise ea. Hai să ne urcăm în copac.

— Dar aş putea să cad!

— Da, s-ar putea să cazi, dar asta face parte din distracție. Kirsten îl cără pe Torkel, dând din picioare și protestând, la copacul sfrijit. Acum uită-te la mine. Și eu pot să mă urc în el, iar eu sunt fată. Băiețelii ca tine ar trebui să fie în vârf cât ai zice pește.

Kirsten își suflecă mânecile și începu să urce în copac, cu toate că purta fustă, arătându-i cum să facă. Bătrânul și grăsunul Tomte se urcă și el în copac în urma ei, urlând de parcă ar fi implorat-o să se dea jos. Când Kirsten ajunsese până unde îndrăzni să urce fără să rupă ramurile lungi și subțiri, îi strigă lui Torkel:

— Vezi? Uită-te la mine! Asta da distracție! Nici lui Tomte nu-i e frică. Hai și tu sus, Torkel! Însă Torkel întoarse spatele și fugi spre casă. Kirsten se dădu jos și fugi după el.

Încetul cu încetul, Kirsten îl convinse să urce.

— Imaginează-ți că ești un explorator, îl înduplecă ea. Acesta este catargul vasului tău și de la înălțimea lui poți să vezi la kilometri și kilometri depărtare și să te uiți după pirați. Cu fiecare zi, Torkel căpăta și mai mult curaj și urca un pic și mai sus. În cele din urmă, Torkel își învinse teama și putea să urce aproape la fel de repede ca și Kirsten.

— Hai să-i facem o surpriză tatălui tău pe când ajunge acasă, și să-i arătăm cât de sus poți să urci, îi spuse ea, când consideră că era pregătit. Kirsten îl lăsă în vârful copacului și merse la ușă, să-l aștepte pe Knute.

— Hai în curte cu mine, îi spuse ea, când Knute ajunsese acasă. Torkel vrea să-ți arate ceva.

Knute abia apucă să-l zărească pe Torkel, care se legăna printre ramurile din vârful copacului, că se făcu palid, și alergă către copac, îngrozit.

— Torkel! Coboară de acolo în clipa asta! Knute îl luă în brațe de îndată ce ajunsese la el. Kirsten, cum ai putut să-l lași? Ar fi putut să cadă!

— Dar n-a căzut, îi răspunse Kirsten. Poate că tu vrei să-ți trăiești toată viața temându-te, dar ar fi greșit să facem același lucru cu Torkel! zise ea, întorcându-se cu spatele și intrând mândră, în casă.

Mai târziu, după ce Torkel adormi și Kirsten se calmă, intră în sufragerie ca să vorbească cu Knute.

— Ai putea, te rog, să lași cartea o clipă? îl rugă ea. El o închise și o așeză pe birou. Îmi pare rău dacă eu și Torkel te-am speriat azi, dar nu-mi pare rău că l-am învățat cum să urce într-un copac.

— Ar fi putut să cadă. Ar fi putut să se lovească.

— Dar nu a căzut și nici nu s-a lovit. S-a distrat.

Knute se ridică de pe scaun, iar Kirsten se gândi că probabil pleca de lângă ea. În schimb, el începu să se plimbe în dreptul ferestrei.

— Oricând iubim pe cineva, zise Kirsten, ne asumăm un risc. Există întotdeauna posibilitatea că vom fi răniți sau că îi vom pierde pe cei dragi. Dar oare ai fi refuzat să te îndrăgostești de Flora dacă ai fi știut că vei suferi?

— Bineînțeles că nu, răspunse el, neluându-și privirea de la fereastră. Au fost niște ani minunați.

— Atunci de unde știi că nu ratezi multe bucurii pe care le-ai putea trăi împreună cu Torkel? Sau cu mine? Când Knute nu spuse nimic, Kirsten făcu câțiva pași către el.

— Knute... mă vei ține vreodată strâns în brațele tale?

— Nu aș putea, murmură el.

— Asta nu ar însemna că-i ești infidel Florei. Nu crezi că ea ar vrea să fii din nou fericit, la fel ca Torkel? Jurământul pe care i l-ai făcut a fost până ce moartea vă va despărți.

În cele din urmă, Knute se întoarse și o privi.

— Asta mă îngrozește, Kirsten. Ești însărcinată. Dacă mori la naștere, la fel ca Flora? Nu pot să risc să te iubesc dacă ți se întâmplă același lucru și te pierd.

— Viața înseamnă și pierderi. Și eu am pierdut oameni pe care i-am iubit. Însă Dumnezeu ne va înapoia dragostea dacă ne deschidem inimile către El. Pe Torkel îl iubesc ca pe propriul meu fiu. Și vreau să te iubesc și pe tine. Eu nu pot trăi fără dragoste, Knute.

— Eu nici nu mai știu ce e dragostea, tu știi? întrebă el, întorcându-se din nou cu spatele.

— Păi, știu că dragostea nu înseamnă o grămadă de vorbe frumoase pe care oamenii și le spun unii altora. Și nici nu e un sentiment întotdeauna. Eu am sorbit cuvintele lui Tor și am avut sentimente foarte puternice pentru el, dar s-a dovedit a nu fi dragoste. Eu cred că dragostea este o acțiune. Dragostea e ceea ce facem pentru ceilalți. Tu m-ai ajutat când mi-ai descoperit necazul și m-ai salvat din fața tramvaiului. Mi-ai demonstrat dragostea ta și când m-ai luat de soție. Cred că acest fel de dragoste este o fundație mult mai puternică pe care să începi să construiești, decât vorbele goale și sentimentele înșelătoare. Tu mi-ai demonstrat dragostea ta, iar eu nu pot să nu te iubesc pentru asta.

Knute oftă și își mută privirea în podea.

— Nu mă aștept să mă iubești la fel cum ai iubit-o pe Flora. Însă tu mi-ai arătat deja dragostea ta, iar eu vreau să te răsplătesc și să-ți fiu soție, în toate sensurile. Vreau să-ți alin suferința cu brațele mele și cu sufletul meu, la fel cum l-am alinat pe Torkel. Nu greșești dacă lași să fii vindecat, Knute. Nu înseamnă că ai iubit-o mai puțin pe Flora.

Kirsten merse la el și îl sili să o privească, apoi îl îmbrățișă ușor. La început, el rămase cu brațele pe lângă corp, ca și cum ar fi fost de piatră. Însă când ea își sprijini capul de pieptul lui, Knute îi răspunse și o îmbrățișă și el. Nu o ținea strâns, dar măcar o ținea cumva. Era un început.

Ea se ridică pe vârfuri, și îl sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc, Knute.

Prima oară când Sofia păși pe scenă să cante în fața unui public, picioarele îi tremurară atât de tare, încât era convinsă că avea să se prăbușească. Cel care o acompania, fu nevoit să cante de trei ori introducerea la cântecul ei, înainte ca ea să reușească să-și deschidă gura și să tragă destul aer în piept ca să poată să cante. Când reuși în sfârșit, vocea ei tremurândă suna de parcă ar fi cântat în spatele unei căruțe, pe un drum plin de hârtoape.

— Știu că a fost groaznic, îi spuse ea după aceea, domnului Lund. Îmi pare foarte rău, dar am fost îngrozită.

— Nu-i nimic, Sofia. Asta a fost prima dată. Te vei obișnui.

— Cum o să reușesc asta? Când m-am uitat în sală și am văzut toți oamenii aceia...

— Data viitoare să închizi ochii și să uiți de ei. Prefă-te că îi cânti persoanei iubite.

A doua oară pe scenă fusese la fel de înfricoșătoare ca prima. Costumul îi era transpirat de la lumina fierbinte a reflectoarelor, iar genunchii amenințau să o lase, dar Sofia închise ochii și se gândi la Ludwig. Își aminti cum o alinase și cum o liniștise muzica lui la vioară, și își închipui că el era singurul om din public. Sofia cântă doar pentru el.

— Încă mi se face rău de emoție de câte ori pășesc pe scenă, îi spuse Sofia lui Kirsten, în sufrageria acesteia. Torkel se juca cu motanul la picioarele lor. Însă cântatul e mult mai ușor decât curățenia zilnică în casa doamnei Anderson – iar salariul e mai bun.

Sofia și Kirsten se întâlneau cel puțin o dată pe săptămână ca să povestească despre scrisorile lui Elin.

— Se pare că a început să-i placă acolo în Wisconsin, zise Sofia. Kirsten păru sceptică.

— Poate că doar ne spune lucruri drăguțe despre locul ăla ca să nu ne facem griji pentru ea.

— Nu cred... Și ai observat că îl pomenește pe Gunnar Pedersen aproape în fiecare aliniat?

— Doar nu crezi că se îndrăgostește, nu?

Sofia începu să râdă.

— De ce nu, la urma urmei?

Când surorile aflară că Elin se va întoarce în Chicago ca să meargă la cursurile de la școala de asistente, se îmbrățișară de bucurie.

— Te voi ajuta să găsești un loc unde să stai împreună cu Elin, îi spuse Kirsten. Acum că știi engleză, iar eu știu să merg cu tramvaiul, ar trebui să putem găsi o pensiune drăguță pe când se întoarce ea acasă.

Oriunde ar fi mers cu Sofia, Kirsten îl aducea și pe Torkel cu ea. Băiețelul nu se mai lipea de ea la fel de mult ca la început, însă Sofiei îi plăcea și acum să-i tachineze în legătură cu reprezentarea omului cu două capete. Împreună, cei trei găsiră o pensiune numai pentru femei, aproape de spitalul Augustana, de unde Sofia putea lua tramvaiul ca să ajungă la teatru și la conservatorul de muzică, unde începuse să ia lecții. Sofia începu să numere zilele până la întoarcerea lui Elin.

Ziua aceea sosi în sfârșit, iar Kirsten și Torkel o însoțiră pe Sofia la gară, s-o întâmpine pe Elin. Sofia plânse de bucurie când își îmbrățișă sora, iar Kirsten răsă din toată inima când îi căzură din nou ochii pe geamantanul lor mult prea umblat și uzat.

— Am crezut că am scăpat o dată de chestia aia – și uite-o din nou!

— O să-l căram eu și Elin, zise Sofia zâmbind. Tu nu mai ai voie să ridici greutate.

— Da, uită-te la tine, spuse și Elin. Începe să ți se vadă burtica.

— Da, cred că n-o să mă mai pot urca prea mult prin copaci.

— Să urci în copaci? întrebă Elin. Dar de ce ai vrea să faci asta?

— Cineva trebuia să-l învețe și pe Torkel să se suie în copaci.

— Oh, Kirsten. Ce mult mă bucur că nu te-ai schimbat!

Sofia prinse de un capăt și așteaptă ca Elin să ridice de celălalt.

— Mi-aș fi dorit să-l fi văzut pe Gunnar Pedersen ridicând chestia asta pentru mine, zise Elin în timp ce ieșeau din gară abia târându-l după ele. Ați fi crezut că era ușor ca o pană.

Sofia îi aruncă o privire lui Kirsten și zâmbi.

— Abia așteptăm să ne povestești despre prietenul tău, zise ea.

— E un om bun, începuse Elin. Iubește pământul și muncește din greu, dar e foarte blând și calm. Abia aștept să-l cunosc. Vrea să vină în vizită după recoltare. Elin vorbea cu tonul ei serios, obișnuit, dar Sofia nu-și putu reține zâmbetul când auzi tandrețea din vocea ei.

— Se pare că simți ceva pentru Gunnar Pedersen.

Elin nu răspunse până ce nu ajunseră în stradă și lăsară valiza jos din nou.

— Așa este, zise ea încet. Vom continua să ne scriem și cred că vreau să mă întorc în Wisconsin după ce termin școala. Gunnar spune că vor avea nevoie de asistente acolo.

Sofia se întristă la gândul că Elin va pleca din nou.

— Dar între timp, zise ea repede, eu și Kirsten am găsit un loc unde să stăm, eu și cu tine, și vom lua o trăsură până acolo.

— Iar eu îi voi da vizitiului un bacșiș frumos, spuse Kirsten, ca să ne ajute cu geamantanul până în camera voastră.

Surorile urcară în spatele trăsurii, iar Torkel se cuibări repede în poala lui Kirsten și în câteva minute adormi de la balansul trăsurii.

— Ar trebui să vezi ce mamă minunată a devenit Kirsten a noastră, zise Sofia.

— Am văzut deja, îi răspunse Elin.

— Alaltăieri mi-a spus pentru prima oară mamă, le șopti Kirsten. M-am gândit că poate îl va deranja pe Knute, dar nu a fost așa. Mi-a spus că se bucură, pentru că Torkel are nevoie de o mamă.

— Iar Kirsten și-a transformat căsuța într-un adevărat cămin, adăugă Sofia.

Kirsten se uită la Torkel și îi dădu ușor la o parte părul mătăsos de pe frunte.

— Pentru mine e un cămin adevărat, mai ales acum că devenim o familie.

Elin luă mâna Sofiei într-a ei.

— Sper că nu te superi, dar cred că și eu am găsit un cămin - în Wisconsin.

— Nu mă supăr, îi răspunse ea încet.

— Asta am vrut de la bun început, nu-i așa? întrebă Kirsten. Să avem din nou un cămin.

— Da, de asta am lăsat Suedia în urmă, spuse Elin. Dar tu, Sofia? Cum rămâne cu căminul tău?

Sofia rămase tăcută o clipă, adunându-și sentimentele în cuvinte.

— Nu am găsit un cămin în același fel în care ați găsit voi - dar nu sunt tristă din cauza asta. Pentru mine, scopul acestei aventuri nu a fost ajungerea la destinație și găsirea unui cămin - ci parcurgerea călătoriei în sine. Gândiți-vă la cât de multe am învățat, cât de mult ne-am schimbat toate trei și cât am crescut de când am plecat din Suedia. Și toate cele prin care am trecut, ne-au adus mai aproape de Dumnezeu.

— Și mai aproape una de alta, adăugă Elin, strângându-i încet mâna.

— Da, și asta - chiar dacă trebuie să ne despărțim. Vă amintiți ce a spus Kirsten - că odată ajunse în America ne vom găsi toate trei niște soți bogați și vom sta la soare toată ziua, mâncând câpșuni și frișcă?

— Îmi amintesc, zise Kirsten cu zâmbetul pe buze.

— Ei bine, dacă Dumnezeu ne-ar fi dat un asemenea cămin de cum am fi ajuns, continuă Sofia, nu ne-am fi întors niciodată către El. Nu am fi avut nevoie de El și nu am fi știut că noile cămine și noile familii pe care le-am găsit au fost darurile Lui.

Sofia se opri, stăpânindu-și lacrimile care o podidiră gândindu-se la Ludwig.

— Când va veni vremea, Dumnezeu îmi va dărui și mie un cămin. Dar până atunci, îmi continui cu bucurie călătoria, pentru că știu că Dumnezeu e cu mine. Când eram singură pe Însula Ellis, El mi-a arătat Psalmul 66, care spune să-l înălțăm strigăte de bucurie lui Dumnezeu și asta am încercat eu să fac. Psalmul mai vorbește și despre testele la care ne supune Dumnezeu. Spune așa: *Ne-ai adus în laț...*

— Nu-mi aminti! exclamă Elin.

— Și ne-ai pus o grea povară pe coapse...

— Te referi la o povară ca geamantanul ăsta pe care l-am cărat peste tot? o tachină Kirsten.

— Da, zise Sofia râzând, ca geamantanul nostru credincios. Și mai spune: *Am trecut prin foc și prin apă: dar Tu ne-ai scos și ne-ai dat belșug.* Eu cred că în sfârșit am ajuns în acest punct.

— Amin, murmură Elin. Amin.

Trăsura înaintă cu greu pe străzile aglomerate ale orașului. În cele din urmă, traficul începu să se subțieze, iar Sofia nu mai putea de nerăbdare pe scaunul ei, din ce în ce mai agitată pe măsură ce se apropiau de cartierul suedez.

— I-am spus vizitiului să ocolească puțin, zise ea, pentru că vreau să vă arăt ceva. Când zări afișierul pe care-l căuta, lipit pe latura unei clădiri, Sofia îi ceru vizitiului să oprească. Kirsten și Elin văzură cu uimire că numele ei era pe afișier: *Sofia Carlson, Privighetoarea din Suedia.*

— Și mai am o surpriză pentru voi. Domnul Lund mi-a dat bilete gratuite pentru voi amândouă, la matineul de mâine.

— Eu n-am fost încă la niciun spectacol de-al ei. De-abia aștept, zise Kirsten.

Elin o îmbrățișă strâns.

— Și eu.

Sofia fu surprinzător de emoționată a doua zi, în timp ce se pregătea să cânte pentru surorile ei. Sofia se străduia mereu să cânte cel mai bine, și mai ales acum, pentru spectacolul acesta, cu oameni pe care-i iubea în public. Sofia trase adânc aer în piept, cortina se dădu la o parte și ea păși până în mijlocul scenei. Cu reflectorul pe ea, Sofia nu putea să le vadă pe Elin și pe Kirsten în sala întunecată, însă știa că erau acolo și că o aplaudau. Pianistul cântă preludiul la balada suedeză de dragoste care devenise cântecul ei de referință. Sofia închise ochii și se gândi la Ludwig, cântând cuvintele doar pentru el.

Pe măsură ce se apropia de sfârșitul cântecului, Sofiei i se păru că vede o umbră venind spre scenă pe unul dintre culoare. Sofia încercă să nu-și lase atenția distrasă în timp ce își puna tot sufletul în finalul cutremurător al corului. Apoi, în intervalul scurt de tăcere până să înceapă aplauzele, umbra de pe culoar o strigă.

— Sofia!... Sofia Carlson!

Înima începu să-i bată cu putere. Sofia își duse mâna la ochi și fugi spre marginea scenei ca să se uite în jos. Un plasator încerca să-l tragă pe bărbat de lângă scenă, departe de ea.

— Sofia! strigă el din nou.

Ludwig.

Era el! Era Ludwig! *Oh, slavă Domnului că a venit în sfârșit!* Însă un al doilea plasator alerga pe culoar să ajute la îndepărtarea lui Ludwig din sala de spectacol.

— Lăsați-l în pace! le strigă ea. E Ludwig!

Sofia alergă spre o latură a scenei, apoi coborî scările în auditoriu, lăudându-L pe Dumnezeu pentru că i-l adusese pe Ludwig înapoi la ea. Oamenii continuau să aplaude și Sofia realiză că publicul credea probabil că ceea ce se întâmpla făcea parte din spectacol – doi îndrăgostiți care se reîntâlneau, la fel ca în cântec.

Sofia abia mai putea vedea printre lacrimile de bucurie care îi împânzeau ochii și, fără să ezite, alergă direct în brațele lui. Sofia uitase cât era de înalt și de frumos. El o ridică în aer și se îmbrățișară.

— Ludwig! zise ea printre suspine. Ești chiar tu, Ludwig!

— Te-am găsit! În cele din urmă, te-am găsit. Sofiei îi luă o clipă să-și dea seama că el vorbise în engleză, iar ea îl înțelesese.

Publicul era în picioare, aclamând și aplaudând, încredințat că acesta era punctul culminant al spectacolului ei. Sofia îl luă pe Ludwig de mână și făcu din nou o plecăciune, după care îl duse după ea pe scări, exact pe unde coborâse și apoi după cortină, în spatele scenei.

— Un final nemaipomenit pentru numărul tău! exclamă domnul Lund, venind către ea și strângându-i mâna. Publicului i-a plăcut la nebunie! Cum ți-a venit ideea?

Sofia clătină din cap, încă prea emoționată ca să poată să vorbească.

Domnul Lund făcu ochii mari.

— Vrei să spui că a fost *real*?

— Da, reuși ea să spună. El e Ludwig. Nu ne-am văzut de... de... credeam că n-am să-l mai văd niciodată.

Domnul Lund zâmbi și o mângâie pe umăr.

— De ce nu mergeți în spate să vorbiți?

Sofia și Ludwig se îmbrățișară din nou, în intimitatea camerei de toaletă și Sofia își șterse lacrimile.

— Știu puțină engleză, zise ea.

— Și eu, dar mai am încă multe de învățat. Dar am învățat să spun ceva și în suedeză. Ludwig îi luă chipul în mâini și o privi în ochi: *Jag älskar dig*^{*}. Te iubesc, Sofia.

— Și eu te iubesc, Ludwig.

Sofia îl luă din nou în brațe, iar el o ținu strâns.

— Mulțumesc Domnului că te găsesc, zise el în engleză. De mult, de foarte mult timp te caut. Pierd tot în incendiu. Știu numele tău, dar nu și casa din Chicago. Mă duc peste tot, caut și caut, cu gând să bat la toate ușile din Chicago dacă sunt nevoit. Cer ajutor lui Dumnezeu și apoi văd afișul cu „Sofia Carlson”. Și mă întreb dacă ești tu – și ești tu!

^{*}În suedeză, *Te iubesc*, (n.ed.).

— Ziarul spune despre incendiul de pe Insula Ellis, zise ea ridicându-și privirea spre el. Mă tem că ești acolo.

— Vaporul pomește să mă ducă înapoi în țara mea și mă gândesc să înot, dar înainte să fac asta, izbucnește focul. Ajut niște copilași să se salveze și autoritățile văd asta și spun că dacă sunt așa de puternic să salvez copiii, sunt destul de puternic să trăiesc în America. Mă lasă să rămân, dar nu am niciun ban. Banii au ars în incendiu. Câțiva oameni din țara mea care sunt în New York găsesc o vioară pentru mine și o slujbă să cânt și am bani să vin în Chicago. Le spun că trebuie s-o găsesc pe Sofia mea, că nu pot s-o uit.

— Știam că mă vei găsi.

— Te iubesc, Sofia. În tot timpul acesta sper că mă iubești și tu.

— Te iubesc! exclamă ea cu lacrimi în ochi. Te iubesc!

Sofia și Ludwig continuară să vorbească până la finalul spectacolului, după care ea îl conduse pe Ludwig în holul teatrului, unde le promisesse surorilor ei că se vor întâlni.

— Ea este sora mea, Elin, iar pe Kirsten ai cunoscut-o deja, îi spuse Sofia în engleză. El este prietenul meu, Ludwig Schneider, zise ea apoi, în suedeză. A venit să-și recupereze vioara și Biblia.

Ludwig se întinse să-i ia mâna, pe care i-o ținu sus, ca să le arate.

— Vin după Sofia mea, zise el, și nu o mai las niciodată. Și chiar dacă le vorbise în engleză, Sofia știu că surorile ei înțeleseseră fiecare vorbă.

— Vedeți? Știam că mă va găsi, se bucură Sofia. Eram convinsă că mă va găsi.

Glosar de cuvinte în limba suedeză

God morgon În suedeză, *Bună dimineața*.

God natt În suedeză, *Noapte bună*.

Hej În suedeză, *Bună!* (salut).

knäckebröd Pâine crocantă folosită în Suedia și în țările nordice, conținând în special făină de secară. Este populară în unități militare, în școli și în călătorii lungi pentru că este ușoară și poate fi depozitată în locuri uscate, păstrându-se proaspătă și bună de mâncat pentru mai mult timp. Este o mâncare de bază și a fost considerată multă vreme dieta săracului.

Ja În suedeză, *da*.

Nej În suedeză, *nu*.

pepparkakor Fursecuri de Crăciun, tradiționale în Suedia, dar vândute în tot timpul anului.

rosemaling Denumirea unui model specific de pictură decorativă care ilustrează flori și care își are originea în zonele de câmpie din estul Norvegiei, în preajma anului 1750.

Walpurgis Un festival tradițional de primăvară sărbătorit pe data de 30 aprilie sau 1 mai în multe părți ale Europei Centrale și de Nord. Celebrarea acestui festival este asociată cu dans și focuri în aer liber. Numele festivalului este dat după Sfântul Walpurga (cca 710–777 / 779). În suedeză, *Valborgsmässoafton* sau simplu, *Valborg*.

Välkommen În suedeză, *Bine ați venit!*.

**Alte cărți de Lynn Austin apărute
la editura Casa Cărții:**

Tărâmurî ascunse
Locul femeii
Fiicele Evei
Tot ce ea își dorește

Seria FOCUL TOPITORULUI
Lumina din întuneric
Sfâlpul de foc
O lumină pe cărarea mea

* * *

În curs de apariție:

A Proper Pursuit

Seria CHRONICLES OF THE KINGS [Cronicile regilor]